FRANK HERBERT

DUNE'UN İMPARATOR TANRISI



DUNE 4

DUNE'un
İMPARATOR TANRISI

Orijinal Adı

God Emperor of Dune

Yazarı

Frank HERBERT

Çeviren

Süha SERTABİBOĞLU

Yayıma Hazırlayan

Selma KOÇAK

ISBN

975-6557-30-3

Basım Yeri

Ufuk Matbaası, istanbul

Dizgi

Sarmal Yayınevi

Sayfa Düzeni

Sarmal Yayınevi

Kapak Tasarımı

Sarmal Yayınevi

SARMAL

İMÇ. Blokları 6. Blok 6103 Unkapanı Eminönü / İSTANBUL
Tel & Fax: (0.212) 528 1 I 06-(0.212) 528 05 43
Mithatpaşa Caddesi 24/A Kızılay-ANKARA
Tel & Fax: (0.312) 433 50 18-430 66 24
eposta: dorukyayimcilik@mynet.com

Frank HERBERT

DUNE'un İMPARATOR TANRISI

Çeviren
Süha SERTABİBOĞLU

SARMAL

FRANK HERBERT

Bilimkurgunun en yaratıcı yazarlarından biri olan Frank Herbert 1920'de doğdu. Televizyon kameramanı, yorumcu radyo spikeri, istiridye avcısı, vahşi ormanda hayatta kalma eğitmeni, şiir çözümleyicisi, yaratıcı yazarlık öğretmeni, muhabir ve editör olarak çalıştı.

İlk bilimkurgu romanı "*The Dragon in the Sea*" (1956), nükleer denizaltıların, önseziyle yazılmış bir öyküsüydü. Küçük ve gizli bir düşmanın tüyler ürperten öyküsü "*The Green Brain*" (1966), sinemaya aktarıldı.

Bilimle kurgunun, çevrecilikle politikanın çarpıcı bir karışımı olan *Çöl Gezegeni Dune,* verilen ilk Nebula ödülünü kazandı. Hugo ödülünü Roger Zelazny'nin *And Call me Conrad* adlı eseriyle paylaştı. Ve şüphesiz bilimkurgunun en büyük destanı olan Dune serisinin temelini oluşturdu. Serinin diğer kitapları: *Dune Messiah, Children of Dune, God Emperor of Dune. Heretics of Dune ve Chapterhouse:* Dune'dur. Dune, David Lynch tarafından, 1984 te sinemaya aktarıldı.

Bilimkurgunun modern ustalarından biri olan Frank Herbert 1986'da öldü.

Frank Herbert'in Eserleri

Destination: Void
Direct Descent
The Dosadi Experiment
Eye
The Eyes of Heisenberg
The Godmakers
The Green Brain
The Maker of Dune
The Santaroga Barrier
Soul Catcher
Whipping Star
The White Plague
The Worlds of Frank Herbert

Dune Serisi

Çöz Gezegeni Dune
Dune Mesihi
Dune'un Çocukları
Dune'un İmparator Tanrısı
Dune'un Kâfirleri
Dune: Rahibeler Meclisi

Frank Herbert ve Bill Ransom'ın eserleri

The Jesus Incident
The Lazarus Efect
The Ascension Factor

1

Hadi Benotto'nun konuşmasından, Rakis gezegenindeki Dar-es-Balatta yapılan keşifleri bildiren pasaj:

Bu sabah size, içinde diğer bazı şeylerle birlikte, ridulia kristal kâğıdına yazılmış el yazmalarından oluşan görkemli bir kolleksiyonun da bulunduğu bu harika mahzeni keşfettiğimizi duyurmak benim için büyük bir zevk. Bunun yanı sıra, II. Leto'nun yani İmparator Tanrı'nın orijinal günlüklerini bulduğumuza inanmamızı sağlayan nedenleri gözlerinizin önüne serebilmek için, keşiflerimizin güvenilirliğini gösterecek kanıtlarımızı sunmaktan da gurur duyuyorum.

İlk olarak size, hepimizin *Çalınmış Günlükler* adıyla bildiğimiz tarih hazinesini, bilinen eski zamanlara ait, atalarımızı anlamamızda yüzyıllardır çok değerli yardımları olmuş ciltleri hatırlatmak istiyorum. Çalınmış Günlükler'in şifresi hepinizin bildiği gibi Uzay Loncası tarafından çözülmüştür; ve Lonca Anahtarı yöntemi, yeni bulunan bu ciltlerin çevrilmesinde de kullanılmıştır. Lonca Anahtarının antik değerini kimse yadsıyamaz, çünkü bu ciltler onunla ve sadece onunla çevrilmiştir.

İkincisi, bu ciltler gerçekten antik biçimde, Ixia 'dictatel'iyle basılmıştır. *Çalınmış Günlükler,* aslında bunların II. Leto'nun kendi tarihsel gözlemlerini kaydetmede kullandığı yöntem olduğu konusunda kuşku bırakmamaktadır.

Üçüncüsü ve bizim kanımızca, içerdiği önemli haberler nedeniyle bu keşifle eşdeğer önemde olanı, mahzenin kendisidir. Bu *Günlükler'in* mahzeni, "Dağılma" diye bilinen çağa yeni bir ışık tutacağı kesin olan, çok ilkel, ama yine de harika bir Ixia yapı kalıntısıdır. Mahzen, tahmin edileceği gibi, gözlerden uzak, gizli bir yerdeydi. Mitlerden ve Söylence Tarihinden Ötürü

bildiğimizden ve beklediğimizden çok daha derine gömülmüştü ve çevresinin doğal karakterini taklit etmek için radyasyon yayıyor ve radyasyon çekiyordu; böyle bir şey için şaşırtıcı olmayan, mekanik bir taklittir bu. Ama mühendislerimizi şaşırtan, bunun en geri ve gerçekten ilkel mekanik yöntemlerle yapılmasıdır.

Bunları duyunca bazılarınızın da bizim gibi heyecanlandığını görüyorum, ilk Ixia dünyasına, bu tür yöntemlerin tümünün doğup geliştiği yok-mekâna bakmakta olduğumuz kanısındayız. Bunun gerçekten ilk değilse bile mutlaka ilklerden *biri* olduğuna ve ilkiyle aynı prensipleri taşıdığına inanıyoruz

"Size mahzende hemen kısa bir gezinti yaptıracağımız konusunda güvence vererek, apaçık belli merakınızı gidereyim ilk önce. Sizden yalnızca, mahzende bulunduğunuz sürede sessiz kalmanızı isleyeceğiz, çünkü mühendislerimiz ve diğer uzmanlar orada hâlâ sırları çözmek için çalışıyorlar.

Sonunda dördüncü konuya geldim ve bu, keşiflerimizin üzerindeki kapak taşı olabilir pekâlâ. Bu kez buradaki başka bir keşfi yani II. Leto tarafından, babasının yani Paul Muad'Dib'in sesiyle gerçekleştirilmiş asıl sözlü kayıtları tanımlanması güç duygularla açıklıyorum, İmparator Tanrı'nın doğruluğu kanıtlanmış kayıtları Bene Gesserit Arşivi'nde bulunduğundan, kayıtlarımızın, tümüyle bir antik mikro kabarcık sistemine kaydedilmiş bir örneğini, karşılaştırma testi yapmalarını talep eden resmi bir formla Rahibelik Makamına gönderdik. Kayıtların doğruluğunun kanıtlanacağından pek kuşkumuz yok.

Şimdi lütfen, içeri girdiğinizde size verilmiş olan, tercüme edilmiş pasajlara yöneltin dikkatinizi. Bunların ağırlığından ötürü özür dileme fırsatını kullanayım ben de. Bazılarınızın bu konuda yaptığı esprileri duydum. Pratik bir nedenden ekonomiden ötürü normal kâğıt kullandık. Orijinal ciltler öylesine küçük simgelerle yazılmış ki, okunabilmeleri için adamakıllı büyütülmeleri gerekli. Aslında tek bir orijinal Ridulia kristalinin içeriğini basabilmek için, şu anda elinizdeki gibi normal ciltlerin kırk taneden fazlası

gerekir. Projektör evet. Şu anda orijinal bir sayfanın bir bölümünü sol tarafınızdaki perdede gösteriyoruz. Bu, ilk cildin ilk sayfasından alınmıştır. Çevirimiz sağdaki perdelerdedir. Çeviriden çıkan anlam kadar, içsel kanıtlara, sözcüklerin şiirsel gösterisine de dikkatinizi çekerim. Anlatımın stili, hemen sezilen ve sürekli bir kişiliği yansıtıyor. Bunun ancak, atalardan kalan anıları doğrudan yaşamış biri tarafından; daha önceki hayatların deneyimlerini, çok yetenekli olmayanların anlayabileceği şekilde aktarmaya çalışan biri tarafından yazılmış olabileceği kanısındayız.

Şimdi, buradaki metnin içerdiği anlama bakınız. Tüm referanslar, tarihin bize, böyle bir metni yazmış olabilecek tek kişi olduğuna inandığımız bir kişi hakkında söylemiş olduğu her şeye uyuyor.

Şimdi size başka bir sürprizimiz var. Ünlü şair Rebeth Wreeb'i bu sabah bu platformu bizimle paylaşması ve bu ilk sayfadan yaptığınız çeviriden kısa bir pasaj okuması için çağırmak olanağını buldum. Bizim görüşümüzce bu sözcükler çeviride bile, yüksek sesle okunursa farklı bir karaktere bürünmektedir. Bu ciltlerde keşfettiğimiz gerçekten olağanüstü niteliği sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Bayanlar baylar, lütfen Rebeth Wreeb'i alkışlayın.

Rebeth Wreeb okuyor:

İnanın ki ben kader kitabıyım.

Sorular benim düşmanımdır. Çünkü benim sorularım patlar!

Yanıtlar ürkmüş bir kuş sürüsü gibi havaya fırlayıp kaçınılmaz anılarımın göğünü karartır. Yanıtların hiçbiri, hiçbiri yetmez.

Ne prizmalar parlar geçmişimin korkunç diyarına girdiğimde. Parçalanmış bir çakmak taşının bir kutuya kapatılmış parçasıyım ben. Kutu dönüyor ve titriyor. Bir sırlar fırtınasıyla yuvarlanıp

altüst oldum. Ve kutu açılırsa, ilkel bir ülkedeki bir yabancı gibi geri döneceğim bu duruma.

Yavaş yavaş (yavaş yavaş söylüyorum) yeniden öğreniyorum adımı.

Ama bu kendimi öğrenmek değil! Benim adımdaki bu kişi, bu Leto adındaki ikinci kişi, kafasında başka sesler, başka adlar ve başka yerler buluyor. Ah, yalnızca tek bir isme karşılık vereceğime söz veriyorum size (önceden söz verdiğim gibi). "Leto" dediğinizde karşılık vereceğim. Sabırla gerçekleşir bu; sabırla ve bir şeyle daha:

Her şey aklımda!

Hepsi benim. Bir konuyu düşünelim isterseniz örneğin kılıçla ölmüş adamları onlar pıhtılaşmış kanlarının içinde bende duruyorlar, tüm görüntüler, tüm feryatlar, tüm o çarpılmış yüzler, olduğu gibi duruyor bende.

Düşünüyorum da, *annelik sevinçleri* ve doğum yatakları benimdir. Birbiri ardınca bebek gülümsemeleri ve yeni kuşağın tatlı cıvıltıları. Çocukların ilk yürüyüşleri ve gençlerin ilk başarılarıyla ben de bunları yaşarım. Birbirlerinin üstüne yığılıp dururlar ben aynılıktan ve tekrardan başka bir şey göremez oluncaya dek.

"Bunların hepsini olduğu gibi sakla" derim kendi kendime.

Bu yaşantıların değerini, her bir anda gördüklerimle yeni şeyler öğrenmenin değerini kim inkar edebilir?

Ahh, ama bu geçmiş.

Anlamıyor musunuz?

Geçmişten başka bir şey değil bu!

*

2

Bu sabah, artık var olmayan bir gezegenin bir ülkesinde, bir at ovasının kıyısındaki bir yurt çadırında doğdum. Yarın başka bir yerde, başka birisi olarak doğacağım. Henüz karar vermedim. Ama bu sabah-ahh, bu hayat! Gözlerim odaklanmayı becerince dışarıya bakıp, çiğnenmiş otların üzerindeki gün ışığını ve yaşamlarındaki güzel etkinliklerin peşinden giden enerjik insanları gördüm, nereye... ah nereye gitti tüm o enerji?

Çalınmış Günlükler

Yasak Orman'da, ay karanlığında kuzeye doğru koşan üç kişilik sıranın uzunluğu neredeyse yarım kilometreye uzanıyordu. En sonda koşanla peşinden gelen D kurtlarının arasında yüz metreden az bir mesafe vardı. Avlarını takip ederken hayvanların sabırsızlıkla çıkardıkları kesik havlama ve soluma sesleri duyuluyordu.

Orman, hemen hemen tam tepedeki Birinci Ay nedeniyle epey aydınlıktı ve buraların Arrakis'in kutba yakın bir yeri olmasına karşın, bir yaz gündüzünün sıcağından sonra hava hâlâ ılıktı. Sareer'in Son Çöl'ünden gelen akşam esintisi reçine kokularını ve yerdeki yumuşak topraktan çıkan nemi getiriyordu. Ara sıra, Sareer'in ötesindeki Kynes Denizinden gelen bir esinti, tuzu ve balığı hissettirerek geçiyordu koşanların önünden.

Talihin garip bir cilvesi olarak, en sonda koşanın adı Fremen dilinde "sevgili arkada kalan" anlamına gelen Ulot'du. Ulot kısa boyluydu ve bu serüven için eğitiminde ona fazladan bir de diyet külfeti yükleyen bir şişmanlık eğilimi vardı. Bu umutsuz koşu için zayıfladıktan sonra bile yüzü yuvarlak, iri kahverengi gözleri kocaman bir yüz izlenimine karşı savunmasız kaldı.

Ulot daha fazla koşamayacağını biliyordu. Nefes nefese kalmıştı ve hırıltıyla soluyordu. Ara sıra sendeliyor, düşecek gibi oluyordu. Ama arkadaşlarına seslenmedi. Ona yardım edemeyeceklerini biliyordu. Hepsi, eski güçlerden ve Fremen sadakatinden başka onları koruyacak hiçbir şeyin olmadığını bilerek aynı yemini etmişlerdi. Bir zamanlar Fremen olan her şey şimdi artık bir müze niteliği taşıyor olsa da bu gerçek, varlığını sürdürmüştü geleneklerle ilgili bilgiler Fremen Müzesi'nden öğrenilmişti.

Ulot'un, feci sonunu gayet iyi bildiği halde sessiz kalmasını sağlayan şey Fremen sadakatiydi. Eskiden kalma niteliklerin kusursuz bir şekilde sergilenmesiydi; ve koşanların hiçbiri taklit ettikleri meziyetler hakkında, kitaplardan ve sözlü tarihten öğrendiklerinden başka bir şey bilmediğinden, oldukça acıklı bir şeydi bu.

D kurtları Ulot'un hemen arkasında koşuyordu, dev gri yaratıkların omuz yüksekliği neredeyse bir adam boyuydu. Başları yukarıya kalkık, gözleri avlarının ay ışığının ele verdiği biçimine kilitlenmiş bir halde ileriye doğru sıçrıyorlar ve sabırsızlıkla homurdanıyorlardı.

Ulot'un sol ayağına bir ağaç kökü takıldı, neredeyse düşecekti. Ona yeniden bir enerji verdi bu. Hızını birden arttırdı ve peşindekilerden bir kurt boyu uzaklaştı böylece. Kolları hızla inip kalkıyordu. Açılmış ağzından gürültüyle çıkıyordu nefesi.

D kurtları hızlarını değiştirmediler. Onlar ormanlarının parlak yeşil kokularının peşinden iz iz giden gümüş rengi gölgelerdi. Kazandıklarını biliyorlardı. Bildik bir deneyimdi bu.

Ulot yine sendeledi. İnce bir fidanın bozduğu dengesini yeniden sağladı ve nefes nefese, soluk soluğa kaçışını sürdürdü bu isteğine karşı isyan edercesine titreyen bacaklarıyla. Yeni bir atak için gücü kalmamıştı.

D kurtlarından biri, iri bir dişi kurt Ulot'u çevirmek üzere, onun sol tarafından öne geçti. Tekrar ortaya döndü ve Ulot'un

yolunu kesmek üzere saldırdı. Koskoca dişler Ulot'un omzunu parçaladı ve onu sendeletti, ama Ulot düşmedi. Kanın keskin kokusu ormanın kokularına katıldı.

Daha küçük bir erkek kurt Ulot'un sağ kalçasını yakaladı ve sonunda Ulot bağırarak yere düştü. Sürü birden üşüştü ve Ulot'un çığlıkları aniden kesildi.

D kurtları beslenmeye son verip tekrar takibe koyuldular. Burunları, koşan daha iki tane insanın taze izlerine kokusunu veren orman toprağını ve havadaki esintileri kokladı.

Sıradaki son koşucunun adı Kwuteg'di; Arrakis'teki eski ve saygın bir isimdi, Dune zamanından kalma bir addı bu. Tabr Siyeçi'nde Ölme Stilleri Ustası olarak hizmet etmiş birinin adıydı; ama bu, geçmişte kaybolalı üç binden fazla yıl olmuştu ve çoğu kişi artık buna inanmıyordu. Kwuteg, bu işe çok uygun olduğu belli olan ince uzun bir bedenin uzun adımlarıyla koşuyordu. Siyah uzun saçları, su gibi akan bedeninin arkasında dalgalanıyordu. Diğer arkadaşları gibi, vücudunu sımsıkı saran siyah pamuklu bir koşu giysisi vardı üzerinde. Bu giysi, kalçalarının ve lifli bacaklarının çalışmasını, onun soluk alışının derin ve düzenli ritmini belli ediyordu. Ama Kwuteg'in onun için az olduğu hemen fark edilen hızı, onun İmparator Tanrı'nın Sareer'deki kalesini çevreleyen insan yapımı uçurumlardan inerken sağ dizini sakatlamış olduğunu belli ediyordu.

Kwuteg, Ulot'ın çığlıklarını, o birden ve korkunç sessizliği, sonra da D kurtlarının yeniden başlayan takip seslerini duydu. Arkadaşının, Leto'nun canavar muhafızları tarafından katledilişini gözünde canlanmasına engel olmaya çalıştı, ama düşgücünün büyüsüne girmişti. Kwuteg zalim krala bir lanet okudu içinden, ama bunu sesli söylemek için nefesini harcamadı, Idaho Nehri manastırına yetişebilmek gibi bir şansı vardı hâlâ. Kwuteg, arkadaşının hattâ Siona'nın bile onun hakkında ne düşündüğünü biliyordu. O hep bir tutucu olarak bilinirdi. Daha çocukken bile, enerjisini en yükseğe ulaşıncaya dek gizler, yedek gücünü bir cimri gibi saklardı.

Kwuteg yaralı dizine rağmen hızını arttırdı. Nehrin yakın olduğunu biliyordu. Yarası şiddetli bir acıyı da geçip tüm bacağını ve sağ yanını yakan sonsuz bir aleve dönüştü. Dayanma gücünün sınırını biliyordu. Siona'nın neredeyse suya varmış olduğunu da biliyordu. İçlerinde en hızlı koşucu olan o kadın, içinde Sareer'deki kaleden çaldıkları şeyler olan mühürlü paketi taşıyordu. Kwuteg, düşüncelerini o pakete yoğunlaştırdı koşarken.

Onu koru Siona! O adamı mahvet onunla!

D kurtlarının sabırsız homurtuları Kwuteg'in bilincine dalıverdi. Çok yakındılar. Yani kurtulamayacağını biliyordu.

Ama Siona kurtulmalı!

Arkaya dönüp bakmayı göze aldı ve kurtlardan birinin onu yandan çevirmek üzere ilerlediğini gördü. Kurtların saldırı biçimi Kwuteg'in kafasında canlandı. Yana sarkan kurt fırlayınca Kwuteg de fırladı. Kurt sürüsüyle arasına bir ağacı alarak, yandan ilerleyen kurdun altına hızla daldı, arka ayaklarından birini iki eliyle kavradı ve hiç beklemeden, yakaladığı kurdu bir harman döveni gibi döndürdü böylece diğer kurtların dağılmasını sağladı. Hayvanın, sandığı kadar ağır olmadığını fark edince, hareketteki değişime neredeyse sevinerek, canlı gürzünü saldırganlara bir semazen gibi dönerek savurdu ve bu da iki tane kurdun kafatasının parçalanıp düşmesine yol açtı. Ama her tarafını koruyamıyordu. Zayıf bir erkek kurt Kwuteg'i sırtından yakalayıp onu bir ağaca doğru fırlattı ve Kwuteg gürzünü elinden kaçırdı.

"Git!" diye bağırdı. Kurt sürüsü toplandı ve Kwuteg, dişleriyle, zayıf erkek kurdun boğazını yakaladı. Son kerteye varmış umutsuzluğunun verdiği gücü son gramına dek kullanarak sonuna dek ısırdı. Kurt kanı yüzüne fışkırıp onu körleştirdi. Nereye gittiğini bilmeden yuvarlanan Kwuteg başka bir kurdu yakaladı. Sürünün bir bölümü kesik kesik havlayarak etrafta dönmeye başladı, bazıları da kendi yaralılarına yöneldi. Ama

sürünün çoğu, avlarını bırakmamakta direndi. Kwuteg'in boğazı, dişlerle iki tarafından parçalandı.

Siona da Ulot'un çığlığını, sonra, ne olduğu belli olan o sessizliği ve peşine düşmüş olan sürünün takibe devam ederken çıkardığı kesik havlama seslerini duymuştu. İçini öyle bir öfke doldurdu ki, patlayacağını sandı. Ulot bu maceraya, analitik yeteneği, bir iki parçadan bütünü görebilmesi nedeniyle alınmıştı. Vazgeçilmez büyütecini alet çantasından çıkarıp, Kale'nin planlarıyla birlikte buldukları iki garip cildi İnceleyen Ulot'du.

"Sanırım bu bir şifre" demişti Ulot. Ve Radi, ekiplerinden ölen ilk kişi olan zavallı Radi... "Fazladan bir ağırlığı taşıyamayız. Atın onları" demişti.

Ulot itiraz etmişti; "Önemsiz bir şeyi böyle gizlemezler."

Kwuteg Radi'ye katılmıştı. "Biz Kale'nin plânları için geldik ve aldık. Onlar çok ağır."

Ama Siona Ulot'u desteklemişti. "Ben taşırım onları." Bu, tartışmayı bitirmişti.

Zavallı Ulot.

Herkes onun ekipteki en kötü koşucu olduğunu biliyordu. Ulot çoğu şeyde yavaştı, ama zihninin açıklığını kimse inkâr edemezdi.

O güvenilir biridir.

Ulot güvenilir olmuştu.

Siona sinirlerine hakim oldu ve enerjisini hızını arttırmada kullandı. Ağaçlar ay ışığında kamçı gibi geçiyorlardı yanından. Koşmanın, onun kendi hareketinden başka hiçbir şeyin kalmadığı, yalnızca, kendi bedeninin hazırlanmış olduğu şeyi yaptığı, zamandan arınmış boşluğuna girmişti.

Siona koşarken erkekler onun güzel olduğunu düşünürdü. Siona bunu biliyordu. Uzun siyah saçları, koşarken oluşan rüzgârda bedenine çarpmasın diye sıkıca bağlanmıştı. Kwuteg'i, onun yaptığının aynısını yapmayı reddettiğinde aptallıkla suçlamıştı.

Kwuteg nerede?

Siona'nın saçı Kwuteg'inki gibi değildi. Zaman zaman siyahla karıştırılan koyu bir kahverengiydi, ama tam siyah değildi, Kwuteg'inki gibi hiç değildi.

Siona'nın tipi, genlerin ara sıra yol açtığı gibi, çoktan ölmüş bir atasına benziyordu: Hafifçe oval bir yüz ve asil bir ağız, küçük bir burnun yukarısında uyanık ve dikkatli gözler. Yıllardır koşmaktan bedeni incelmişti, ama bu beden, çevredeki erkeklere güçlü cinsel sinyaller verirdi.

Kwuteg nerede?

Kurt sürüsünün sesi çıkmaz olmuştu ve bu durum Siona'yı korkuttu. Radi'yi düşürmeden önce de böyle yapmışlardı. Setuse'yi kaptıklarında da aynısı olmuştu. Sessizliğin başka anlamlara da gelebileceğini söyledi kendi kendine. Kwuteg de sessizdi... ve güçlüydü. O yaralanma onu pek fazla etkilemişe benzemiyordu.

Siona göğsünde bir ağrı hissetmeye başladı. Yaptığı kilometrelerce idmandan ötürü iyi bildiği gelmekte olan bir nefes darlığıydı bu. Ter, ince siyah koşu giysisinin altında tüm bedeni boyunca akıyordu hâlâ. İlerideki nehirden geçerken içindeki değerli eşyanın dikkatlice korunduğu alet çantasını ıslanmaması için omuzlarına almıştı. Onun içinde katlanmış duran Kale plânlarını düşündü.

Leto o baharı nerede saklıyor?

Kalenin içinde bir yerde olsa gerekti. Herhalde öyle olmalıydı. Haritaların bir yerinde bir anahtar olacaktı. Bene Gesserit'in,

Lonca'nın, diğer hepsinin açlığını duyduğu o melanj... riske girmeye değer bir ödüldü bu.

Ve o şifreli iki cilt. Kwuteg bir yerde haklıydı. Ridulia kristal kâğıdı ağırdı. Ama Siona da Ulot gibi heyecanlanmıştı. Bu şifreli satırlarda önemli bir şeyler gizlenmişti.

Kurtların takip sırasında çıkardığı kesik havlama sesleri, arkasındaki ormandan gelmeye başladı yeniden.

Koş Kwuteg, koş!

Şimdi, tam karşısındaki ağaçların arasından Idaho Nehrine bitişik, geniş bir ağaçsız alan şeridi görüyordu. Açıklığın ötesinde, suyun üzerindeki ay ışığının pırıltısını gördü bir an.

Koş Kwuteg!

Kwuteg'in sesini duymayı özlemişti, tek bir kelimesini. Koşuya başlayan on bir kişiden yalnızca ikisi kalmıştı artık. Dokuzu bu maceranın bedelini canıyla ödemişti: Radi, Aline, *Ulot, Setuse, Inineg, Onemao, Hutye, Memar* ve *Oala.*

Siona aklından geçirdi onların adlarını ve her biri için sessizce dua etti, zalim Leto'ya değil ama, eski tanrılara:

Özellikle, Şeyh-Hulud'a.

Kumda yaşayan Şeyh-Hulud duamı kabul etsin.

Birdenbire, artık ormanın dışında ve nehir boyunca uzanan ay ışığının aydınlattığı çıplak şeritteydi. Tam karşısındaki daracık çakıllı kıyının ötesinde, onu çağıran su vardı. Kıyı, yağa benzeyen akıntının yanında gümüş gibiydi.

Arkasındaki ağaçların arasından gelen şiddetli bir haykırış neredeyse sendeletti onu. Vahşi kurt seslerinin arasında Kwuteg'in sesini tanıdı. Kwuteg, Siona'nın adını söylemeden ona sesleniyordu; sayılamayacak kadar çok lafı içinde barındıran tek bir sözcüğün net bir haykırılışıydı -bir ölüm ya da yaşam mesajıydı- bu.

"Git!"

Kurt sürüsünün sesleri kudurmuşçasına havlamalarla korkunç bir kargaşaya dönüştü, ama Kwuteg'den bundan başka ses çıkmadı. Kwuteg'in, yaşamının son enerjisini nasıl kullandığını biliyordu.

Benim kurtulmam için onları oyalayarak.

Kwuteg'in bağırarak ilettiği isteğine uyarak, hızla nehir kıyısına koştu ve suya balıklama atladı, nehir suyu, koşmanın yarattığı sıcaklıktan sonra dondurucu bir şoktu. Bir süre sersemledi ve sonra yukarıya çıkmaya çalıştı, yüzmek ve yeniden nefes almak için çabaladı.

Değerli alet çantası suyla çalkalandı ve başının arkasına çarptı.

İdaho Nehri burada geniş değildi; suyun Leto'nun mühendislerinin tasarladığı düz bir çizgide kalmayı reddettiği, köklerle ve gür kamışların oluşturduğu eğimli sığlıklarla çevrili kumlu koyları olan, hafifçe yayılmış bir dönemeçti burası. D kurtlarının suyun kenarında durmak üzere koşullanmış olduğunu hatırlamak Siona'ya güç verdi. Alanlarının sınırı çizilmişti; bu tarafta nehir, öteki tarafta da çöl duvarı. Ama yine de, son birkaç metreyi suyun dibinden yüzdü, dik kıyının gölgesinde su yüzüne çıktı ve geri dönüp arkasına baktı. Kurt sürüsü kıyının üst tarafı boyunca dizilmiş duruyordu; yalnızca bir tanesi suyun kenarına inmişti. Hayvan, ön ayakları neredeyse akıntının içinde, öne doğru eğildi. Siona onun homurdandığını duydu. Kurdun onu gördüğünü biliyordu. Kuşkusu yoktu bundan. D kurtları keskin gözleriyle ünlüydü. Leto'nun orman muhafızlarının ataları keskin gözlü tazılardı ve Leto bu kurtları görme yetenekleri için üretmişti. Kurtlar bu kez koşullanmalarını kıracak mı yoksa diye meraklandı. Bunlar çoğunlukla görerek avlanan hayvanlardı. Eğer suyun kıyısına inen kurt nehre girerse hepsi peşinden gelebilirdi. Siona nefesini tuttu. Tükenmeye doğru sürüklendiğini

hissetti. Neredeyse otuz kilometre koşmuşlardı, bunun son yarısında D kurtları hemen arkalarındaydı.

Suyun karşısındaki kurt bir kez daha homurdandı, sonra geriye, arkadaşlarının yanına sıçradı. Sessiz bir sinyal duymuşlar gibi hepsi geri döndü ve ormana doğru, sakince koştular.

Siona onların nereye gittiğini biliyordu. D kurtlarının, yasak ormanda yakaladıkları her şeyi yemelerine izin verilmişti. Herkes bilirdi bunu. Ormanda bu yüzden geziniyordu onlar Sareer muhafızları.

"Bunu pahalı ödeyeceksin Leto!" diye fısıldadı Siona. Bu ses, Siona'nın sesi, tam arkasındaki kamışlarda suyun çıkardığı hışırtıya çok yakın, hafif bir sesti. "Ulot'un, Kwuteg'in ve diğerlerinin hesabını vereceksin. Pahalıya ödeyeceksin."

Yavaşça nehrin dışına doğru yüzdü ve bir süre akıntıyla sürüklendikten sonra ayakları, dar bir kumsalın ilk sığlığına değdi. Bedenindeki bitkinlik yavaş yavaş arttı, yürüyerek sudan dışarıya doğru tırmanıp çıktı ve alet çantasında özenle korunan mühürlü paketin kuru kalıp kalmadığını kontrol etmek için durdu. Mühür sapasağlamdı. Ay ışığında bir süre ona baktı, sonra gözlerini nehrin karşısındaki ormandan duvara çevirdi.

Ödediğimiz bedel. On tane sevgili arkadaş.

Gözlerinde yaşlar parıldadı, ama onun eski Fremen'den kalan görevleri vardı ve uzatmadan gözlerini silip, sakinleşti. Nehirden, kuzey sınırlarında D kurtlarının devriye gezdiği bilindiği halde, önce ormanın içinden, sonra Sareer'in Son Çöl'ünden ve nihayet Kale'nin istihkam duvarlarından geçme macerası, tüm bunlar şimdi onun kafasında düşsel boyutlar kazanıyordu... hattâ, muhafız kurt sürüsünün ormana girenleri izlemek üzere beklediğinin kesin olduğunun bilinmesine rağmen kurtulmayı ummak... tümüyle bir rüyaydı. Artık geçmişti.

Kurtuldum.

İçinde mühürlü paket bulunan çantayı düzeltti, yeniden sırtına bağladı.

Senin kuşatmanı yardım Leto.

Siona şifreli ciltleri düşündü, O şifreli satırlarda gizlenmiş olan şeyin Siona'nın intikam yolunu açacağı kesindi, bunu hissediyordu.

Seni mahvedeceğim Leto!

'*Seni mahvedeceğiz!*' değil. Siona'ya göre değildi bu. O bunu kendi başına yapacaktı.

Döndü ve nehir kıyısındaki ağaçsız bölgenin ötesindeki meyve bahçelerine doğru yürüdü. Yürürken bir yandan da, kendisinin tam adıyla biten eski Fremen tekerlemesini eklediği yeminini bağırarak tekrarlıyordu:

"Sana lanet eden Siona Ibn Fuad al-Seyefa Atreides'tir Leto. Bunların hepsini ödeyeceksin!"

*

3

Dar-es-Balat'da bulunan ciltlerin Hadi Benotto tarafından yapılan çevirisi aşağıdadır.

Ben II. Leto Atreides, bu sözcüklerin basılmasını sağladığım andan hesap ederek, üç binden fazla standart yıl önce doğdum. Babam Paul Muad'Dib'di. Annem, onun Fremen eşi Chani'ydi. Anneannem, Fremenler arasında tanınmış bir herbalist[1] olan Faroula'ydı. Babaannem, Rahibelik Makamının Aziz Anneleri'nin güçlerini paylaşacak bir erkek arayışına ilişkin Bene Gesserit üreme şemasının bir ürünü olan Jessica'ydı. Anne tarafından dedem, Arrakis'in ekolojik dönüşümünü düzenlemiş olan planetolog Liet-Kynes'di. Baba tarafından dedem Atreides, Atreus Evi'nin soyundan gelir ve ataları doğrudan doğruya Yunan kökenine dek uzanır.

Bu kadar sülale yeter!

Benim baba tarafından dedem birçok iyi Yunanlı gibi, can düşmanını, yaşlı Baron Vladimir Harkonnen'i öldürmeye çalışırken öldü. Onların ikisi de şimdi huzursuz bir şekilde yaşıyor benim atalarımdan kalan anılarımda. Babam bile hoşnut değil. Ben onun yapmaktan korktuğu şeyi yaptım ve şimdi onun gölgesinin sonuca katlanması gerekiyor.

Altın Yol gerektiriyor bunu. Ve 'Altın Yol nedir?' diye soruyorsunuz. Bu, tam anlamıyla, insanoğlunun varlığını sürdürebilmesi demektir. Biz, gerçeği önceden görme yeteneğine sahip olanlar, biz, kendi insan niteliklerimizdeki tuzakları bilenler, bu daima bizim sorumluluğumuz olmuştur.

Varlığını sürdürmek.

Bu konuda neler hissettiğiniz sizin sıradan kederleriniz ve sevinçleriniz, hattâ ölürcesine ızdıraplarınız ve kendinden

geçercesine coşkularınız bizi pek ilgilendirmez. Bu güç babamda vardı. Bende daha da fazlası var. Zamanın tüllerinden bakabiliriz şimdi ve yeniden.

Çok galaksili İmparatorluğumu yönettiğim bu Arrakis gezegeni, Dune olarak bilindiği günlerdeki gezegen değil artık. O günlerde tura gezegen bir çöldü. Şimdiyse geride yalnızca şu küçük kalıntı, benim Sareer'im var. Dev kum solucanları melanj üreterek ortada dolaşmıyor artık. Ah o bahar! Dune sadece melanjın kaynağı olarak, tek kaynağı olarak önemliydi. Ne olağanüstü maddedir o! Hiçbir laboratuvar onun aynısını yapamadı. Ve bu, insanoğlunun bugüne dek bulduğu en değerli maddedir. Lonca kaptanlarının yön sezgilerine yakıt oluşturacak melanj yoksa insanlar uzayın parsec[2]lerini ancak bir salyangoz hızıyla aşabilir. Melanj yoksa Bene Gesserit, Doğru Söyletenler'e ya da Aziz Anneler'e sahip olamaz. Melanjın besinsel özelliklerinden yararlanmasalar, insanlar antik ölçülere göre yani yüz yıldan falan fazla olmamak üzere yaşayıp ölürler. Şimdi bu bahar yalnızca Lonca da ve Bene Gesserit mahzenlerinde. Büyük Evler'in geriye kalanlarındaki birkaç küçük stok halinde ve benim herkesin göz diktiği dev stoklarımda saklanıyor. Bana saldırıp onları yağmalamayı nasıl da isterler! Ama cesaret edemezler. Onlara melanjı teslim etmeyip hepsini yok edeceğimi bilirler.

Hayır. Gelip önümde şapka çıkarırlar ve benden melanj rica ederler. Ben de ödül olarak az bir kısmını dağıtırım, ceza olarak da keserim. Nasıl da nefret ederler bundan.

Bu benim gücümdür, onlara böyle derim. Bu bana bir lütuftur.

Ben bununla barışı sağlarım. Üç bin yıldan fazla bir zamandır Leto'nun barışını yaşadılar. İnsanoğlunun, benim hükümranlığımdan önce ancak çok kısa sürelerde görebildiği, zorunlu bir huzurdur bu. Eğer unuttuysanız, Leto'nun barışını bir kez daha, benim günlüklerimden öğrenin.

Bu günlüklere, yöneticiliğimin ilk yıllarında, ben henüz genellikle insanken, en azından görünüm olarak, başkalaşımımın ilk sancıları sırasında başladım. Benim kabul ettiğini (ama babamın reddettiği) ve bana çok büyük bir güç ve yanı sıra geleneksel saldırılara ve yaşlanmaya karşı bağışıklık sağlayan kum alabalığı derisi bu deri hâlâ, tanınabilir bir insan biçimine sahip: İki bacak, iki kol, kum alabalığı boğumlarından oluşmuş kıvrımlarla çevrili bir insan.

Ahh, o yüz! Hâlâ sahibim ona evrene gösterdiğim o tek insan cildine. Bedenimin geri kalan kısmıyla, günün birinde dev kum solucanı haline gelebilecek o küçük derin kum balıklarının birbirine bağlı gövdeleriyle kaplı kaldı.

Olursa... bir gün.

Son başkalaşımımı düşünüyorum sık sık, o ölüm görünümünü. Onun gelmesi gerektiğini biliyorum ama geleceği anı ya da diğer etkenleri bilmiyorum. Bilmediğim tek şey bu. Altın Yol sürecek mi yoksa bitecek mi, bilirim. Bu sözlerin kaydedilmesini sağlarken Altın Yol devam ediyor ve en azından bu nedenle mutluyum.

Vücudumdaki suyu plasental engelleri içine hapsederek bedenimi yoklayıp duran kum alabalığının hareket etmesini sağlayan tüylerini hissetmiyorum artık. Biz aslında tek bir bedeniz şimdi; onlar benim derim ve ben de bütünü hareket ettiren gücüm... çoğu zaman.

Bu yazıda kastettiğim *bütün,* oldukça büyük olarak düşünülebilir. Ben, solucan öncesi denebilecek bir şeyim. Benim bedenim yaklaşık yedi metredir çapı iki metreyi aşar. Uzunluğunun çoğu bölümü kaburgalıdır; benim Atreides yüzüm bir uçta, insan boyu yüksekliğinde bulunur, (insana ait olduğu hâlâ kolayca belli olan) kollarım ve ellerim hemen alttadır. Bacaklarım ve ayaklarım mı? Evet, onlar büyük ölçüde köreldiler. Birer yüzgeç haline gelerek vücudum boyunca geriye doğru göçtüler. Benim tamamım yaklaşık beş eski ton ağırlığındadır.

Bu konuları, tarihsel yönden önem taşıyacağını bildiğim için ekliyorum.

Bu kadar ağırlığı nasıl mı taşıyorum? Genellikle, Ixia yapısı İmparatorluk Arabamla. Şok mu oldunuz? İnsanlar Ixia'lılardan istisnasız, benden nefret ettiklerinden ve korktuklarından bile daha fazla nefret ederler ve korkarlar. Bildiğiniz şeytan bile onlardan yeğdir. Ama Ixia'lıların neler üreteceğini ya da yaratacağını kim bilebilir? Bilen var mı?

Ben kesinlikle bilmiyorum. Tam anlamıyla bilmiyorum.

Ama Ixia'lılara karşı bir sempatim var. Teknolojilerine, bilimlerine, makinelerine karşı çok güçlü bir inançları var. Çünkü biz, Ixialılar ve ben, (içeriği ne olursa olsun) birbirimizi anladığımıza inanıyorum. Benim için birçok cihaz yaptılar ve bununla benim minnettarlığımı kazanacaklarını düşünüyorlar. Okuduğunuz şu sözler bile bir Ixia cihazıyla basıldı, diktatel denir buna. Düşüncelerimi belirli bir şekilde aklımdan geçirirsem diktatel harekete geçer. Ben sadece, böylece düşünüyorum ve sözcükler benim için, ridulia kristal levhalarının üzerine, yalnızca bir molekül kalınlığında basılıyor. Bazen de, kalıcılığı daha az olan materyaller üzerine yazılmış kopyalar isterim. Siona'nın benden çaldıkları, bu ikinci türden iki kopyaydı, ne kadar büyüleyici bir kadın değil mi, şu benim Siona? Siona'nın benim için önemini anlasanız onu gerçekten de ormanda ölüme terk eder miydim diye sorabilirsiniz. Bundan kuşkunuz olmasın. Ölüm çok kişisel bir şeydir. Ben ona pek müdahale etmem. Hele Siona'nın istediği türde bir sınamadan geçmesi gereken birinin olayında, asla. Onu her aşamada ölüme terk edebilirim. Bununla birlikte, zamanı ölçtüğüm takdirde, çok kısa bir sürede yeni bir aday yetiştirebilirim.

Ama Siona beni bile büyüledi. Onu ormanda seyrettim. Ixia aletlerimle onu ormanda, nasıl olup da bu serüveni önceden tahmin edemediğime şaşarak seyrettim. Ama Siona... Siona'dır. Kurtları durdurmak için bir şey yapmamamın nedeni budur. Böyle bir şey yapsaydım yanlış yapmış olurdum. D kurtları benim

amacımın bir uzantısıdır ve benim amacım gelmiş geçmiş en büyük yırtıcı olmaktır.

II. Leto'nun Günlükleri

*

4

Aşağıdaki kısa diyalog, "Welbeck Parçası denen elyazısı kaynağa dayanmaktadır. Yazarının Siona Atreides olduğu kabul edilmektedir. Katılanlar, Siona'nın kendisi ve Siona'nın, (tüm tarihin bize söylediğine göre) II. Leto'nun başkâhyası ve başyardımcısı olan babasıdır. Bu konuşma Siona'nın henüz yirmi yaşından küçük olduğu ve babasının onu, bugün Rakis diye bilinen gezegenin büyük bir yerleşim yeri olan Onn Festival Kenti'nde bulunan Balıkla Konuşanlar Okulu'ndaki lojmanında ziyaret ettiğinde geçmiştir. El yazısı tahlil raporlarına göre Moneo, kızını gizlice, yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu İçin uyarmak amacıyla ziyaret etmiştir.

SİONA: Onun yanında nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildin baba? Ona yaklaşan herkesi öldürüyor. Herkes biliyor bunu.

MONEO: Hayır! Yanılıyorsun. O kimseyi öldürmez.

SİONA: Onun hakkında yalan söylemek zorunda değilsin.

MONEO: Gerçek düşüncem budur. O kimseyi öldürmez.

SİONA: Peki herkesin bildiği o ölümleri nasıl açıklayacaksın?

MONEO: Öldüren Solucan'dır. Solucan, Tanrı'dır. Leto, Tanrının koynunda yaşar ama kimseyi öldürmez.

SİONA: Peki sen nasıl sağ kaldın?

MONEO: Ben Solucan'ı tanıyabiliyorum. Solucan'ı Leto'nun yüzünde ve hareketlerinde görebiliyorum. Şeyh-Hulud'un ne zaman geldiğini biliyorum.

SİONA: Şeyh-Hulud değil o!

MONEO: Evet, Solucan'ın Fremen zamanındaki adı bu.

SİONA: Onun hakkında bir şeyler okumuştum. Ama, çölün Tanrısı değil o.

MONEO: Kes sesini aptal kız! Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun.

SİONA: Senin bir korkak olduğunu biliyorum ama.

MONEO: Her şeyden nasıl da habersizsin. Sen, benim durduğum ve Leto'nun gözlerinden ve de ellerinin hareketinden Solucan'ı fark ettiğim o yerde hiç bulunmadın.

SÎONA: Solucan gelince ne yapıyorsun?

MONEO: Çekiliyorum.

SİONA: Bu akıllıca. Leto çok iyi bildiğimiz dokuz Duncan Idaho'yu öldürdü.

MONEO: O kimseyi öldürmez dedim sana!

SiONA: Ne fark eder? Leto ya da Solucan, ikisi de tek vücut artık.

MONEO: Ama onlar ayrı varlıklar-İmparator Leto ve Tanrı Solucan.

SiONA: Sen delisin!

MONEO: Belki. Ama Tanrı'ya hizmet ediyorum.

*

5

Ben bugüne dek yaşamış en gayretli insan gözlemcisiyim. İçimde de dışımda da gözlerim onları. Dün ve bugün bende garip kalınanlar halinde birbirine karışabilir. Ve bedenimdeki başkalaşım sürdükçe duygularım harika şeylerle karşılaşır. Sanki her şeyi hemen yakından hissediyormuşum gibidir. Çok keskin bir işitme ve görme yeteneğinin yanı sıra, olağanüstü ayırıcı bir koku duygum var.

Milyonda Üç oranındaki feromonları[3] *fark edebilir ve tanıyabilirim. Biliyorum. Denedim bunu. Benim duyularımdan pek gizlenemezsiniz. Sanırım sırf kokuyla fark ettiğim şeyler bile sizi dehşete düşürür. Sizin feromonlarınız ne yaptığınızı ya da ne yapmaya hazırlandığınızı söyler bana. Ve tavır ve duruş! Birinde, Arrakeen'de bir bankta oturan yaşlı bir adamı yarım gün boyunca seyrettim. Adam Naib Stilgar'ın beşinci kuşaktan torunuydu ve bunun farkında bile değildi. Onun boynunun açısını, çenesinin alımdaki sarkmış derileri, çatlamış dudaklarını ve burun deliklerindeki ıslaklığı, kulaklarının arkasındaki gözenekleri, sade antika giysisinin başlığı altından uzanan ak saç tutamlarını inceledim. Gözetlendiğinin hiç Farkına varmadı. Hah! Stilgar olsa bir iki saniyede fark ederdi. Ama bu yaşlı adam asla gelmeyecek birisini bekliyordu. Sonunda kalktı ve sendeleyerek gitti. O kadar uzun süre oturmaktan her yeri tutulmuştu. Onu canlı olarak bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum. Ölüme öylesine yakındı ve suyunun tükeneceği kesindi. Evet, artık bir şey fark etmezdi.*

Çalınmış Günlükler

Leto, evrendeki en ilginç yer olduğunu düşünüyordu o andaki Duncan Idaho'sunun gelişini beklediği bu yerin. İnsan standartlarına göre devasa bir yerdi; Kale'sinin altında, tek tek

özenle yapılmış katakomp dizilerinden oluşan bir çekirdekti burası. Otuz metre yüksekliğindeki ve yirmi metre genişliğindeki odalar, Leto'nun beklediği merkezden çevreye tekerlek parmaklığı gibi radyal bir şekilde uzanıyordu. Leto'nun arabası, dört yüz metre çapında ve Leto'nun üzerine rastlayan en üst noktasında yüz metre yüksekliğe varan merkezin tam ortasındaki kubbeli ve yuvarlak bir salonda konumlanmıştı.

Bu boyutları güven verici buluyordu.

Kale'de akşamüstünün son anlarıydı, ama salondaki tek ışık hafif portakal rengine ayarlanmış birkaç süspansörlü ışıkkürenin rastgele dolaşmasıyla sağlanıyordu. Işık, uzanan koridorlara gitmiyordu ama Leto'nun hafızası oradaki her şeyin Dune zamanından beri yaşamış ve ölmüş atalarının ve Atreides'in suyunun, kemiklerinin ve küllerinin tam yerini söylüyordu ona. Onların hepsi buradaydı, ayrıca tüm stokunun bu kadar olduğu, asla öylesine aşırı bir miktara varmadığı yanılsamasını yaratmak için birkaç tane de melanj konteyneri vardı.

Leto, Duncan'ın niçin geldiğini biliyordu. İdaho, Tleilaxu'nun, İmparator Tanrı'nın istediği niteliklere göre üretilmiş başka bir Duncan, başka bir gula yapmakta olduğunu haber almıştı. Bu Duncan, neredeyse altmış yıllık hizmetten sonra bir başkasıyla değiştirileceğinden korkuyordu. Bu daima, Duncanların mahvoluşunu başlatan bir şeydi. Daha önce bir Lonca temsilcisi, Ixia'lıların bu Duncan'a bir laser silahı verdiğini bildirmek için Leto'yu ziyaret etmişti.

Leto kendi kendine güldü. Lonca hep, kendilerinin azıcık bahar stoğunu tehdit edebilecek her şeye karşı aşırı bir duyarlılık gösterirdi oldum olası. Leto'nun, orijinal melanj stoklarını üretmiş olan kum solucanlarının son halkası olduğu düşüncesiyle korkuya kapılmışlardı.

Ben suda ölürsem artık bahar falan olmaz, asla.

Lonca'nın korkusu buydu. Ve onların tarihçi muhasebecileri, Leto'nun evrendeki en büyük melanj stokunun üzerinde

oturduğuna ikna etmişti onları. Bu bilgi, Lonca'yı neredeyse bir müttefik gibi güvenilir hale getirmişti.

Leto, beklerken Bene Gesserit kalıtımından gelen el ve parmak egzersizleri yaptı. Elleri onun gururuydu. Gri bir kum alabalığı derisinin altındaki uzun parmakları ve öteki parmaklarıyla karşı karşıya getirebildiği baş parmağı, elini herhangi bir insan gibi kullanabilmesini sağlıyordu. Bir zamanlar bacakları ve ayakları olan, hemen hemen hiçbir işe yaramayan yüzgeçleriyse utançtan çok rahatsızlık veriyordu ona. Leto, şaşılacak bir hızda sürünebilir, yuvarlanabilir ve zıplayabilirdi; ama ara sıra yüzgeçlerinin üzerine düşüp acı duyuyordu.

Duncan neden gecikti.?

Bir pencereden Sareer'in sıvı ufkuna bakan kararsız bir adam geldi Leto'nun gözünün önüne. O gün sıcak havayı canlandırmıştı. Yeraltı mahzenine inmeden önce güneybatıda bir serap görmüştü. Kızgın sıcağın oluşturduğu ayna, kumun üzerinde, turistler için Siyeç Gösterisi yaparak ağır ağır ilerleyen, Fremen Müzesi'nden bir ekibin serabını yaratacak şekilde parlamıştı.

Mahzen serindi, her zaman serin, aydınlatma daima azdı. Radyal tüneller, İmparatorluk Arabası'na uygun hafif eğimlerle aşağıya ya da yukarıya uzanan karanlık boşluklardı. Bazı tüneller sahte duvarların, Leto'nun Ixia aletleriyle kendisi için açtığı geçitlerin kilometrelerce ötesine uzanırdı yardımcı tüneller ve gizli yollardı bunlar.

Yapacağı görüşmeyi düşündükçe Leto'yu bir gerginlik sarmaya başladı. Bunun, eğlenmek diye bilinen, ilginç bir duygu olduğunu fark etti. Leto o andaki Duncan'ı bayağı sevdiğini hissetti. Leto, bu adamın bu görüşmeden sağ çıkacağına ilişkin birikmiş umutlar taşıyordu. Bazen öyle yaptıkları olurdu. Duncan'ın ölümcül bir tehlikeyle karşılaşması az bir olasılıktı; ama gerçekleştiğinde de bu şansa bırakılmalıydı. Leto, bunu

daha önceki Duncanlardan birine anlatmaya çalışmıştı... tam burada, bu odada.

"Benim, bunca gücüm olduğu halde şanstan ve ihtimalden söz etmem sana garip gelecek" demişti Leto.

Duncan kızmıştı. "Sen hiçbir şeyi sansa bırakmazsın! Ben seni bilirim!"

"Ne saflık. Şans, evrenimizin doğasıdır."

"Şans değil, muzırlık. Ve sen de muzırlığın ustasısın!"

"Harika, Duncan! Muzırlık en büyük zevktir. Yaratıcılığı, muzırlık yaparak kesinleştiririz."

"Sen artık insan bile değilsin!" Ah, nasıl da öfkelenmişti Duncan.

Leto, onun suçlamasını, gözündeki bir kum tanesi gibi sinir bozucu bulmuştu. Leto, sinir bozucu durumun öfkeye kapılması için çok elverişli olmasına karşın, yadsınamaz bir gaddarlıkla, bir zamanlarki insan kişiliğini bırakmamıştı.

"Senin hayatın basmakalıp bir şey haline geliyor" diye suçlamıştı Leto.

Bunun üzerine Duncan üniformasının içinden küçük bir patlayıcı çıkarmıştı. Ne sürpriz!

Leto sürprizleri severdi; en nahoşlarını bile.

Bunu tahmin etmemiştim! Ve bununla, orada garip ve kararsız bir halde duran Duncan'a, kesin kararının beklendiğini söylemek istemişti.

"Bu seni öldürür" demişti Duncan.

"Maalesef Duncan. Ancak ufak bir yara açabilir, daha fazla bir şey yapamaz."

"Ama bunu tahmin edemediğini söylemiştin!" Duncan'ın sesi tiz bir haykırış haline gelmişti.

"Duncan, Duncan, kesin tahmin benim için ölümden farksızdır. Ölüm gibi, anlatılamaycak derecede sıkıcıdır."

Son anda Duncan patlayıcıyı bir kenara atmaya kalkmış, ama içindeki materyal destabilize olmuş ve hemencecik patlayıvermişti. Duncan ölmüştü. Ah, evet Tleilaxu'nun, axlotl deposunda daima bir yenisi vardı.

Leto'nun üzerindeki, gezinen ışıkkürelerden biri, yanıp sönmeye başladı. Heyecan sardı onu birden. Moneo'nun sinyali! Sadık Moneo, İmparator Tanrı'sına, Duncan'ın mahzene inmekte olduğu haberini veriyordu.

Merkezin çevresindeki çemberin kuzeybatı bölümünde iki radyal tünelin arasındaki insan asansörünün kapısı savrulup açıldı. Duncan dışarıya adım attı; o mesafeden ufak görünüyordu ama Leto'un gözleri en küçük ayrıntıları bile seçerdi üniformanın dirsek bölümündeki bir kırışık, adamın elini çenesine koyup bir yere dayanmış olduğunu gösteriyordu. Evet çenesinde hâlâ elinin izleri var. Duncan'ın kokusu ondan önce geldi: Adamda adrenalin düzeyi yüksekti.

Adam yaklaşırken Leto sessiz kalarak ayrıntıları gözledi. Duncan, uzun süredir hizmette olmasına karşın hâlâ gençler gibi seke seke yürüyordu. Bunun için çok az miktarda da olsa melanj yemiş olmasına sevinmeliydi. Adam, siyah renkli ve sol göğsünün üstünde altın bir şahin bulunan eski Atreides üniforması giymişti, ilginç bir ifade: "*Eski Atreides makamının emrindeyim!*" Saçları hâlâ siyah karakul başlığıydı, çıkık elmacık kemikleri yüzüne taş gibi sert bir keskinlik veriyordu.

Tleilaxu, gulalarını iyi yapıyor, diye düşündü Leto.

Duncan'ın elinde, yıllardır taşıdığı, koyu kahverengi elyaftan dokunmuş ince bir evrak çantası vardı. İçinde genellikle, raporlarına dayanak oluşturan materyaller bulunurdu, ama bugün çanta, daha ağır bir şeylerle şişkindi.

Ixia laser silahı.

Idaho, yaklaşırken bakışlarını Leto'nun yüzünden ayırmadı. Leto'nun yüzü şaşırtıcı bir şekilde Atreides olarak kalmıştı; gergin kişilerin fiziksel bir saldırı gibi hissedeceği masmavi gözlerin yer aldığı çocuksu bir yüz. Bu yüz, gri kum alabalığı derisinden bir kapişonun derinliklerinde gizlenmişti; Idaho bu kapişonun gerektiğinde yüzü korumak için, hızlı bir refleksle yani bir göz kırpması değil de yüz kırpması biçiminde ön tarafı kapatacağını biliyordu. Gri çerçevesinin içindeki deri pembeydi. Leto'nun yüzünün akla bir iğrençlik; insanlığın, yabancı dünyalardan gelmiş yaratıkların tuzağına düşmüş insanlıktan yitik bir parça getirmemesi mümkün değildi.

İmparatorluk Arabası'na yalnızca altı adım kala öfkeyle duran Idaho, niyetini gizlemeye çalışmadı. Leto'nun, laser silahından haberdar olduğunu düşünmemişti bile. Bu İmparatorluk eski Atreides ahlâkından çok uzaklaşmış, yoluna çıkan suçsuzları ezip geçen, kişilikten arınmış kasıp kavuran bir güce dönmüştü. Artık bitmeliydi bu!

Seninle, Siona ve diğer konular hakkında konuşmaya geldim" dedi Idaho. Çantayı laser silahını kolayca çekebileceği bir konuma getirdi.

"Pekâlâ." Leto'nun sesi sıkıntılıydı.

"Siona kurtulan tek kişiydi, ama asi arkadaşlarının dayanaklarından biri hâlâ onda."

"Bunu bilmediğimi sanıyorsun ha!"

"Senin asilere karşı tehlikeli hoşgörünü biliyorum! Ama Siona'nın çaldığı paketin içinde ne olduğunu bilmiyorum."

"Ha, şu. Kale'nin tüm haritaları onda."

Leto'nun Muhafız Komutanı olan Idaho böyle bir güvenlik çatlağını duyunca derinden sarsıldı bir an.

"Onunla birlikte kaçırdın onu öyle mi?"

"Hayır sen kaçırdın."

Idaho bu suçlamayla irkildi. İçindeki yeni karar vermiş suikastçı yavaş yavaş üstünlük sağlıyordu.

"Siona'nın aldıklarının hepsi bu mu?" diye sordu Idaho.

"Kale haritalarının içinde benim günlüklerimin kopyalarından iki cilt vardı. Bu kopyaları da çaldı."

Idaho, Leto'nun hareketsiz yüzüne dikkatle baktı. "Bu günlüklerde ne var? Bazen bunun günlük notları olduğunu bazen de tarih olduğunu söylüyorsun."

"İkisinden de biraz. Bunlara bir metin defteri de diyebilirsin."

"Siona'nın bu ciltleri çalması seni üzüyor mu?"

Leto'nun yüzüne, Idaho'nun olumsuz bir yanıt olarak algıladığı bir gülümseme yayıldı. Sonra Idaho ince çantaya uzanınca anlık bir gerilim sardı Leto'nun bedenini. Bu hamle silaha mı yoksa raporlara mıydı? Leto, beden özünün yüksek ısıya karşı güçlü bir dirence sahip olmasına karşın vücudunun bazı yerlerinin, özellikle de yüzünün laser silahına karşı savunmasız olduğunu biliyordu.

Idaho, çantasından bir rapor çıkardı ve daha onu okumaya başlamadan, Leto için tüm belirtiler açık seçik ortadaydı. Idaho bilgi vermiyor, yanıt istiyordu. Idaho, seçilmiş bulunan bir eylem plânının haklılığının kanıtlanmasını istiyordu.

"Giedi Prime'da bir Alia Kültü keşfettik" dedi Idaho.

Idaho ayrıntıları yeniden sayarken Leto sessiz kaldı. Ne sıkıcı. Leto, düşüncelerini başıboş bıraktı. Babasının çoktan ölmüş kız kardeşine tapınanlar bugünlerin ara sıra zevkli geçmesine yaramışlardı ancak. Duncanlarsa, tahmin edileceği gibi bu etkinliği bir tür gizli tehdit olarak görmüşlerdi.

Idaho okumayı bitirdi. Onun adamları kusursuzdu, inkâr edilemezdi bu. Sıkıcı bir şekilde kusursuz.

"Bu, Isis'in yeniden canlandırılmasından başka bir şey değil" dedi Leto. "Benim rahiplerim ve rahibelerim bu kültü ve onun takipçilerini bastırarak biraz idman yapmış olacaklar."

Idaho, içindeki bir sese yanıt veriyormuş gibi başını salladı.

"Bene Gesserit bu kültü biliyor" dedi.

Şimdi bu, Leto'yu ilgilendirirdi.

"Rahibelik, onların üreme programlarını ellerinden aldığım için beni asla affetmedi" dedi.

"Bunun üremeyle bir ilgisi yok."

Leto hafiften duyduğu zevki gizledi. Duncanlar, bazılarının zaman zaman damızlık olmasına karşın, üreme konusunda daima hassastılar.

"Anlıyorum" dedi Leto. "Evet, Bene Gesseritlerin hepsi bayağı delidir, ama delilik kaotik bir sürpriz deposudur. Bazı sürprizler değerli olabilir."

"Ben bunda hiçbir değer göremiyorum."

"Sence bu kültün arkasında Rahibelik mi var?"

"Evet."

"Açıkla."

"Onların bir kutsal sandığı vardı. Ona 'Hançer-i figanın Kutsal Sandığı' derlerdi."

"Şu anda mı?"

"Ve onların baş rahiplerine 'Jessica Işığının Muhafızı' denirdi. Bunlar bir şey ifade etmiyor mu?"

"Çok güzel!" Leto zevklendiğini gizlemeye çalışmadı.

"Bunda güzel olan nedir?"

"Benim büyükannemle halamı tek bir tanrıçada birleştiriyorlar."

Idaho bunları anlamayarak başını iki yana salladı.

Leto kendine kısa, göz kırpmasından da kısa bir içsel ara verdi, içindeki büyükanne bu Giedi Prime kültüyle ilgilenmedi. Büyükannesinin anılarının ve onun kimliğinin etrafını duvarla kapatması gerekiyordu Leto'nun.

"Sence bu kültün amacı nedir?" diye sordu Leto.

"Çok açık. Senin otoritenin altını oyacak, rakip bir din."

"Bu çok aptalca. Bene Gesseritler her şey olabilir ama aptal değildir."

Idaho bir açıklama bekledi.

"Onlar daha çok bahar istiyor!" dedi Leto. "Daha çok Aziz Anne."

"Yani istediklerini verip onları savuşturuncaya kadar seni rahat bırakmayacaklar öyle mi?"

"Beni düş kırıklığına uğrattın Duncan."

Idaho, bir iç çekmeyi, yeni biçiminin doğasında artık bulunmayan karmaşık bir davranışı beceren Leto'ya baktı öylece. Duncanlar genellikle daha zekiydiler, ama Leto atikliği sayesinde bunun plânının, gölgelendiğini düşündü.

"Giedi Prime'ı vatanları olarak seçtiler dedi Leto. "Bu neyi gösterir?"

"O bir Harkonnen kalesiydi, ama bu eski bir tarih."

"Senin kız kardeşin orada öldü, Harkonnenlerin bir kurbanı olarak. Harkonnenlerle Giedi Prime'ı kafanda birleştirmekte haklısın. Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Önemli olduğunu düşünemedim."

Leto, ağzını sımsıkı kapalı bir çizgi haline getirdi. Kız Kardeşinin hatırlatılması Duncan'ın canını sıkmıştı. Adam *entelektüel* olarak sadece, uzun bir bedenen canlandırmalar

dizisinin, Tleilaxu'nun axlotl depolarından çıkma ürünlerin sonuncusu olduğunu ve oradaki orijinal hücrelerden elde edilmiş olduğunu biliyordu. Duncan, yeniden canlanan anılarından kaçamazdı. Atreides'in onu Harkonnen'in köleliğinden kurtarmış olduğunu biliyordu.

Ve ne olursam olayım, diye düşündü Leto, ben hâlâ Atreides'im.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Idaho.

Leto sesini yükseltmesinin gerektiğine karar verdi. Avazı çıktığı kadar "Harkonnenler bahar istifçisiydi!" diye haykırdı.

Idaho irkilerek geriye sıçradı.

Leto daha alçak sesle devam etti: "Giedi Prime'da henüz keşfedilmemiş bir bahar stoğu var. Rahibelik, dinsel numaralarını bir örtü gibi kullanarak bunu çıkarmaya çalışıyor."

Idaho mahçup olmuştu. Bir kez söylendiğinde yanıtı apaçık ortaya çıkmıştı.

Ve ben onu kaçırdım, diye düşündü.

Leto'nun bağırması adamı silkelemiş, İmparatorluk Muhafız Komutanı rolüne geri döndürmüştü. Idaho ancak, İmparatorluğun aşırı derecede basite indirgenmiş ekonomisini bilirdi: Pay kapma girişimleri yasaktır; suyun başındaki yararlanır. Basılan paralarda yalnızca Leto'nun kapişonlu yüzünün tasviri vardı: İmparator Tanrı. Ama bu para tümüyle bahara, o çok muazzam miktarda olmasına karşın, değeri sürekli artan maddeye dayalıydı. Bir adam, tüm bir gezegenin fiyatını bir bavulda taşıyabilirdi.

"*Para basımını ve mahkemeleri denetim altına al. Geri kalanını ayak takımına bırak.*" diye düşündü Leto. İhtiyar Jacob Broom böyle dedi ve Leto ihtiyarı içinden kahkaha atarak dinledi. "*Hiçbir şey eskisinden pek farklı değil Jacob.*"

Idaho derin bir nefes aldı. "Din Bürosu'na acilen haber vermek gerek."

Leto ses çıkarmadı.

Idaho bunu, devam etmesi için bir işaret olarak algıladı ve raporlarını okumaya devam etti; ama Leto onu dikkatinin ancak bir parçasıyla dinliyordu. Idaho'nun sözlerini ve hareketlerini, içsel bir yorum için zaman zaman büyüterek kaydeden bir monitör devresi gibiydi bu:

Ve *şimdi* Tleilaxu hakkında konuşmak istiyor.

Bu senin için tehlikeli bir konudur Duncan.

Ama bu, Leto'nun düşüncelerine yeni bir yol açtı

Kurnaz Tleilaxu benim Duncanlarımı hâlâ orijinal hücrelerden üretiyor. Dince yasaklanmış bir şey yapıyorlar ve ikimiz de biliyoruz bunu. İnsan genetiğiyle yapay bir şekilde oynanmasına izin vermem. Ama Tleilaxu Duncanların Muhafız Komutanları olarak benim için ne kadar değerli olduğunu öğrendi. Bunun bana verdiği zevkin öneminden kuşku duyduklarını sanmıyorum. Bir zamanlar bir dağın bulunduğu yerde şimdi Idaho adında bir nehrin bulunması bana zevk veriyor. O dağ yok artık. Benim Sarreer'imi çevreleyen yüksek duvarlara gerekli malzemeyi sağlamak için yerle bir ettik onu.

Elbette Tleilaxu benim bazen, kendi programıma uygun Duncanlar ürettiğimi biliyor. Duncanlar melez gücünü simgeliyor... hattâ daha da fazlasını. Her ateşin bir söndürücüsü olmalı.

Benim amacım, bunu Siona'yla çiftleştirmekti, ama artık olanaksız.

Hah! Benim Tleilaxu'yu "yola getirmemi" istediğini söylüyor, neden doğrudan doğruya, "Benim yerime başka birini mi koymaya niyetlisin?" diye sormuyor?

Ona her şeyi anlatmak isteği dürtüyor beni. Idaho'nun eli ince çantaya gidiyor yine, Leto'nun iç gözlem monitörü hiçbir hareketi kaçırmadı.

Laser silahı mı, yoksa yeni raporlar mı? Yeni raporlarmış.

Duncan tetikte hâlâ. Onun amacından habersiz olduğumu garantilemekte yetinmiyor, onun sadakatine layık olmadığımın "kanışlarını" da bulmak istiyor. Uzun süre tereddüt etti. hep böyle yapar. Bu eski biçimimden çıkacağım zamanı önceden bilmek için kehanetimi kullanmayacağımı yeterince söyledim ona. Ama o kuşku duyuyor. O hep kuşkucuydu zaten.

Mağaramsı salon onun sesini içine çekip yok ediyor ve benim duyarlılığım olmasaydı buradaki rutubet onun korkusunun kimyasal kanıtını maskelerdi. Onun sesini acil dikkatin dışına çıkacak kadar alçalttım. Bu Duncan ne sıkıcı bir hale geldi. Tarihi, Siona'nın isyanının tarihini yeniden anlatıyor; işi Siona'nın en son kaçışı hakkında kişisel öğütlere vardırarak tabii ki.

"Bu, sıradan bir isyan değildir" diyor.

Bu beni uyandırdı! Aptal herif. Tüm isyanlar sıradandır ve son derece can sıkıcıdır. Bunların hepsi aynı biçimin kopyasıdır, biri ötekinden farksızdır. İtici güçleri adrenalin bağımlılığıdır ve istekleri kişisel güç elde etmektir.

Her asi gizli bir aristokrattır. Onları böylesine kolayca değiştirebilmemin nedeni budur.

Kendilerine bunları anlattığımda Duncanlar neden beni hiç dinlemezler? Bu Duncan'a da göstermiştim bunları. Burada, bu mahzendeki ilk konuşmalarımızdan birisindeydi.

"Hükmetme sanatı radikal öğelerle ilgili insiyatifi asla bırakmamanı gerektiriyor" dedi.

Amma ukalalık! Radikaller her kuşakta çıkar, bunu önlemeye kalkışmamalısın, "İnisiyatifi bırakmamak"tan kastettiği budur. O,

onları ezmek, bastırmak, denetim altına almak, engellemek istiyor. Polis kafasıyla asker kafası arasında pek fazla bir fark olmadığının canlı bir kanıtı bu adam.

Ona dedim ki, "Radikallerden ancak, onlara baskı yaptığın zaman korkmak gerekir. Önerilerinden en iyi şekilde yararlanacağını göstermelisin onlara."

"Onlar tehlikelidir. Onlar tehlikelidir!" Tekrar tekrar söyleyerek bir tür gerçek yaratacağını sanıyor.

Onu yavaş yavaş, adım adım kendi yöntemimle yönlendiriyorum ve hattâ dinliyor görünüşü veriyor.

"Onların zayıflığı budur Duncan. Radikaller daima her şeyi çok basit terimlere dayanarak görürler siyah ya da beyaz, iyi ya da kötü, onlar ya da biz gibi mesela. Karmaşık konulara bu şekilde yaklaşmakla kaosa giden bir yol açarlar. Senin dediğin hükmetme sanatı, kaosa hakim olmaktır."

"Hiç kimse her türlü sürprizle başa çıkamaz."

"Sürpriz mi? Sürprizden söz eden kim? Kaos sürpriz değildir. Onun önceden tahmin edilebilen nitelikleri vardır. Öncelikle, düzeni alıp götürür ve güçleri en aşırı şekilde arttırır."

"Radikallerin yapmaya çalıştığı da bu değil mi? Onlar denetimi ele geçirebilmek için her şeyi alt üst etmeye çalışmıyorlar mı?

"Bu, onların yaptıklarını sandıkları şeydir. Gerçekte yaptıkları, yeni aşırılar, yeni radikaller yaratmak ve eski gidişatı sürdürmektir."

"Peki bir radikal, karmaşıklığı kavrar da o şekilde karşına çıkarsa ne olacak?

"O, radikal değildir. Liderlik için bir rakiptir."

"Peki sen ne yaparsın?"

"Onları ya görevlendirirsin ya da öldürürsün. Liderlik mücadelesi işte böyle, hırlama düzeyinden başlar."

"Peki, meşinler ne olacak?"

"Benim babam gibi mi?"

Duncan bu sorudan hoşlanmadı. Benim, tamamen kendime özgü bir şekilde, kendi kendimin babası olduğumu biliyor. Babamın sesiyle ve kişiliğiyle konuşabileceğimi, anıların çok net, asla değiştirilemez ve kaçınılmaz olduğunu biliyor.

Gönülsüzce "Peki... nasıl istersen" der.

"Duncan, ben onların hepsiyim ve bilirim. Başkalarını gerçekten düşünen bir tek asi yoktur, onların hepsi ikiyüzlüdür bilerek ya da bilmeyerek ikiyüzlü; ikisi de aynı kapıya çıkar."

Bunlar, atalarımla ilgili anılarımın arasındaki arı kovanına çomak soktular. Onlardan bazıları, insanoğlunun tüm sorunlarının anahtarının kendilerinde, yalnızca kendilerinde olduğu inancından asla vazgeçmemişlerdi. Evet, bu açıdan, benim gibiydiler. Bir yandan onlara bunun başarısızlığının aşikar olduğunu söylerken bir yandan da onlarla aynı şeyi hissedebilirim.

Ama. onları kapatıp engellemek zorunda kaldım. Onlarla uğraşmaya devam etmenin bir anlamı yok. Onlar dert veren bir kalıntıdan başka bir şey değil artık... laser silahıyla karşımda duran bu Duncan gibi...

Büyük tanrılar yetişin! Beni gafil avladı. Elinde laser silahı var ve yüzüme çevrili.

Sen de mi Duncan? Sen de mi bana ihanet ettin?

Et tu Brute?

Leto'nun dikkatinin her zerresi tam alarma geçti. Bedeninin seyirdiğini hissediyordu. Solucan bedenin ayrı bir iradesi vardı.

Idaho alaycı bir ses tonuyla "Söyle bana Leto: Sadakatin bedelini kaç kez ödemem gerekiyor?" dedi.

Leto bunun içindeki soruyu fark etti: "*Benim kaç tanem gelip geçti?*" Duncanlar hep bunu öğrenmek isterdi. Her Duncan bunu sordu ve hiçbiri yanıttan tatmin olmadı. Hep kuşku duydular.

Leto, en acıklı Muad'Dib sesiyle sordu: "Benim takdirim sana gurur vermiyor mu Duncan? Senin yüzyıllar boyu yoldaşım olmanı neden istedim, hiç merak etmedin mi?"

"Sen beni en büyük aptal diye belledin!"

"Duncan!"

Kızgın bir Muad'Dib sesinin Idaho'yu darmadağın edeceğine daima güvenebilirdi. Idaho, ses gücüne hiçbir Bene Gesserit'in Leto kadar hakim olamadığını bilse de onun bu sese kapılacağı tahmin edilebilirdi. Elindeki laser silahı titremeye başladı.

Bu yeterliydi, Leto, hızla fırlayıp yuvarlanarak arabanın dışına çıkmıştı şimdi. Idaho onun arabadan bu şekilde indiğini hiç görmemişti böyle bir şeyin olabileceğini bile düşünemezdi. Leto için sadece iki gereksinim vardı solucan bedenin hissedeceği gerçek bir tehlike ve o bedenin kurtarılması. Geri kalanı otomatikti ve bunun hızına Leto bile hep şaşardı.

Onu en çok ilgilendiren şey laser silahıydı. Bu silah onu fena halde yaralayabilirdi, ama solucan öncesi bedenin yüksek ısıya karşı koyma yetenekleri pek bilinmiyordu.

Leto yuvarlanarak İdaho'ya çarptı ve laser silahı ateş ederken sarsıldı. Bir zamanlar Leto'nun bacakları ve ayakları olan, işe yaramaz yüzgeçlerden biri Leto'nun bilincine şok edici acılar gönderiyordu. Bir an yalnızca acı vardı. Ama solucan beden serbestçe hareket edebiliyordu ve refleksler, galeyan halinde vahşi bir çarpma hareketini tetikledi. Leto kırılan kemiklerin sesini duydu. Laser silahı, Idaho'nun elinin kasılıp çırpınmasıyla fırlayıp mahzenin uzaklarında bir yere düştü. Leto yuvarlanıp Idaho'nun üstünden geriye çekildi ve ikinci bir saldırı için

pozisyon aldı, ama buna gerek yoktu. Yaralı yüzgeç hâlâ acı sinyalleri yolluyordu ve yüzgecin uç kısmının yanıp yok olduğunu hissetti. Kum alabalığı derisi, yaranın üzerini hemen kapatmıştı. Acı biraz azalıp tatsız bir zonklamaya dönmüştü.

Idaho kımıldadı. Ölümcül bir yara aldığından pek kuşku yoktu. Göğsünün parçalandığı görülüyordu. Nefes almaya çalışırken can çekiştiği belliydi, ama gözlerini açtı ve Leto'ya baktı.

Bu öldürücü cinnetin devam etmekteki inadı! diye düşündü Leto.

"Siona" dedi Idaho, nefesi kesilerek.

Sonra Leto, hayatın onu terk ettiğini gördü.

İlginç, diye düşündü Leto, Bu Duncan ve Siona, mümkün mü? ... *Hayır! Bu Duncan, Siona'nın aptallığıyla alay edip onu gerçekten hor gördüğünü belli ederdi hep.*

Leto İmparatorluk *Arabası'na* çıktı yine, içine kapanmıştı.

Duncan'ın beyine nişan aldığından pek kuşkusu yoktu. Leto, ellerinin ve ayaklarının savunmasız olduğunu hep bilirdi, ama bir zamanlar onun beyni olan şeyin artık onun yüzüyle doğrudan ilişkili olmadığını hiç kimsenin öğrenmesine izin vermemişti. Hattâ o beyin artık insanlara özgü boyutlarda da değildi; boğumsal yumrular halinde tüm bedeni boyunca yayılmıştı. Günlükleri dışında hiç kimseye söylememişti bunu.

*

6

Ah, gördüğüm o manzaralar! Ve o insanlar! Fremen'in uzak gezgincileri ve geriye kalan tümü. Hattâ, mitlerle Terra'ya geri dönüş. Ah, astronomi ve entrika dersleri, göçler, perişan kaçışlar; gelip geçici mülkümüzü savunduğumuz tüm o kozmik noktalarda geceler boyu bacaklara, akciğerlere ağrılar veren koşular. Bizim bir mucize olduğumuzu söylüyorum size ve anılarım bu konuda hiçbir kuşku bırakmıyor.

Çalınmış Günlükler

Duvardan çıkan ufacık sıranın üzerinde çalışan kadın, tünediği sandalyeye göre çok büyüktü. Dışarısı tam öğle vaktiydi, ama Onn kentinin çok derinlerindeki bu penceresiz odanın üst köşelerinden birinde tek bir ışıkküre vardı yalnızca. Işıkküre sıcak sarıya ayarlanmasına rağmen ışık bu ufak odanın mahzensi griliğini yok edememişti. Duvarlar ve tavan, birbirinin aynısı, donuk gri renkli metalden dörtköşe panellerle kaplıydı.

Bir eşya daha vardı; üzerinde renkli, sıradan bir battaniyeyle örtülmüş ince bir ot şilte bulunan dar bir portatif karyolaydı bu. Eşyaların hiçbirinin buradaki kişiye göre dizayn edilmediği belliydi.

Kadın, sıranın üzerine eğildikçe geniş omuzlarını sımsıkı saran, koyu mavi renkte, tek parça bir pijama giymişti. Işıkküre kadının kısa kesilmiş sarı saçlarını ve yüzünün sağ tarafını aydınlatıyor, dik açılı çenesini daha belirgin kılıyordu. Kadın kısa parmaklarıyla sıranın üzerindeki küçük bir klavyeye dikkatlice bastıkça sessiz sözcüklerle kımıldıyordu çenesi. Başlangıçta huşu içinde dokunduğu makinede işini gönülsüzce, ürkütücü bir heyecanla sürdürüyordu. Makineyle uzun süredir aşinalığı heyecanını yok edememişti.

Kadın yazdıkça, duvardaki dikdörtgenin içinde gizlenmiş, sıranın aşağıya bakan yüzünün kalkmasıyla açığa çıkan bir ekranda bazı sözcükler beliriyordu.

"Siona, Kutsal Kişiliğiniz'e karşı şiddetli bir saldırı hazırlığını gösteren eylemlerine devam ediyor" diye yazdı kadın. "Siona, açıkça ilan ettiği amacından hiç sapmadı. Bugün bana, çalınan defterin kopyalarını siz'e sadakatlerine güvenilemeyecek gruplara vereceğini söyledi. Adı saptanan alıcılar Bene Gesserit, Lonca ve belalılardır. Siona defterlerde Siz'in şifrelenmiş sözlerinizin bulunduğunu söylüyor ve bunu vererek Siz'in Kutsal Sözlerinizin çevrilmesine yardımcı olmaya çalışıyor.

"Efendimiz, o sayfalarda ne kadar önemli ifşaatların gizlenmiş olduğunu bilmiyorum ama, eğer Siz'in Kutsal Kişiliginiz'e karşı tehdit olacak bir şey içeriyorlarsa Siona'ya bağlılık yeminimden beni azat etmenizi rica ediyorum Siz'den. Siz'in bana bu yemini neden ettirdiğinizi anlayamadım ama korkuyorum bundan.

"Siz'e tapan hizmetkarınız Nayla olarak kalacağım."

Nayla yazdıklarını gözden geçirmek için arkasına yaslanınca sandalye gıcırdadı. Oda koyu bir inzivaya çekildi sessizce, Nayla'nın hafifçe soluk almasından ve makinenin havadan çok döşemeden gelen uzak titreşiminden başka hiçbir ses yoktu.

Nayla, ekrandaki mesajına baktı. Yalnızca İmparator Tanrı'nın gözlerine ulaşacak bu mesaj kutsal doğruluktan daha öte bir şeyler gerektiriyordu. Bunun için, Nayla'nın tükenmekte olduğunu fark ettiği derin bir içtenlik gerekliydi. Nayla başıyla onayladı ve sözcükleri şifreleyecek ve onları aktarıma hazırlayacak tuşa bastı. Başını öne eğip sessizce dua ettikten sonra sırayı duvarın içine gizledi. Bu edimlerin mesajı aktaracağını biliyordu. Tanrı bizzat, Nayla'nın başının içine fiziksel bir cihaz yerleştirmiş, bunu gizli tutacağına dair yemin ettirmiş ve günü geldiğinde kafatasının içindeki bu şeyi kullanarak Nayla'yla konuşacağını bildirmişti. Tanrı bunu hiç yapmamıştı henüz. Nayla bu cihazı Ixia'lıların yapmış olduğundan

şüpheleniyordu. Bu cihazda onlarınkine benzer bir görünüm vardı. Ama bunu Tanrı'nın kendisi yapmıştı ve Nayla onun içinde bir bilgisayar bulunduğu ve bunun Büyük Gelenek'le yasaklanmış olduğu yolundaki kuşkularını göz ardı edebilirdi.

"Aklı taklit eden alet yapma!" diyordu bu gelenek.

Nayla'nın tüyleri diken diken oldu. Sonra kalktı ve sandalyesini portatif yatağın yanındaki, her zamanki yerine taşıdı. Güçlü ve kaslı yapısı, ince mavi giysiyi gerdirdi. Hareketleri daima temkinliydi; kendini sürekli olarak, büyük bir fiziksel güce göre ayarlamış birinin hareketleriydi bunlar. Yatakta döndü ve daha önce sıranın bulunduğu yere baktı bir süre. Orada, diğerleri gibi gri, dört köşe bir panel bulunuyordu yalnızca. Panelin gizini açığa vuracak ne ufacık bir lif ne de tek bir saç teli vardı.

Nayla, aldığı derin bir nefesle kendine geldi ve sonra odanın tek kapısından, seyrek aralıklarla konmuş beyaz ışıkkürelerle donuk bir şekilde aydınlatılmış gri koridora çıktı. Burada makina sesleri daha yüksekti. Sola döndü ve birkaç dakika sonra, ortasındaki bir masanın üzerine kaleden çalınmış şeylerin dizildiği daha büyükçe bir odada Siona'yla birlikteydi. Ortamı gümüş renkli iki tane ışıkküre aydınlatıyordu Siona masada oturuyor, Topri adındaki asistanı da yanında ayakta duruyordu.

Nayla, istemese de Siona'ya hayranlık duyardı; ama Topri, şiddetli bir nefretten başka hiçbir şeye değmez bir herifti. Patlak yeşil gözlü, ortası çukur çenesinin üzerinde buldog köpeği gibi burunlu, ince dudaklı, şişman ve sinirli biriydi. Topri ciyak ciyak bağırarak konuşurdu.

"Gel de bak Nayla! Siona'nın bulduğu bu iki kitabın sayfaları arasına saklanmış şeye bak."

Nayla, odanın tek kapısını kapadı ve kitledi.

"Çok konuşuyorsun Topri" dedi Nayla. "Düşünmeden konuşuyorsun. Koridorda benden başka biri daha olmadığını nereden biliyorsun?"

Topri'nin rengi sarardı, kaşları kızgın bir şekilde çatıldı.

"Korkarım Nayla Haklı" dedi Siona. "Nayla'nın benim bulduğum şeyi öğrenmesini istediğimi nereden çıkardın?"

"Ona her konuda güveniyorsun

Siona bakışını Nayla'ya çevirdi. "Sana neden güvendiğimi biliyor musun Nayla?" Dümdüz, duygusuz bir sesle sorulmuştu bu soru. Nayla'nın tepesinden aşağı bir korku dalgası geçti. Siona onun sırrını keşfetmiş miydi yoksa?

Hata mı yaptım Tanrım?

"Soruma yanıt vermeyecek misin?" diye sordu Siona.

"Güvenmemen için bir neden yarattım mı hiç bugüne dek?" diye sordu Nayla.

"Bu güvenmek için yeterli bir neden değildir" dedi Siona. "Kusursuzluk diye bir şey yoktur ne insanda ne de makinede."

"Peki bana neden güveniyorsun?"

"Senin söylediklerinle yaptıkların daima birbirini tutuyor. Bu harika bir nitelik. Örneğin Topri'den hoşlanmıyorsun ve hoşlanmadığını asla gizlemeye çalışmıyorsun."

Nayla, boğazını temizleyen Topri'ye baktı. "Ona güvenmiyorum" dedi Nayla. Sözcükler aklına, üzerinde fazla düşünmeden gelivermiş ve öylece de söyleyivermişti. Nayla ancak söyledikten sonra nefretinin asıl özünü fark etti: Topri kişisel çıkar için herkese ihanet edebilirdi.

"*Bu adam beni deşifre mi etti yoksa?*"

Topri hâlâ kaşlarını çatarak "Burada durup da sizin aşağılamalarınızı dinlemeyeceğim" dedi. Çekip gitmeye yeltendi, ama Siona elini kaldırıp durmasını işaret etti. Topri kararsız kaldı.

"Eski Fremen sözleri söylemiş ve birbirimize bağlılık yemini etmişsek de bizi bir arada tutan bu değildir" dedi Siona. "Her şey,

yapılacak işe bağlıdır. Tek ölçüt budur, ikiniz de anladınız mı?"

Topri başıyla otomatik olarak onayladı, ama Nayla başını iki yana salladı.

Siona Nayla'ya gülümsedi. "Sen benim kararlarımı her zaman kabul etmezsin, değil mi Nayla?"

"Hayır." Bu söz ağzından zorlukla çıkmıştı.

"Ve sen uyuşmazlığını hiçbir zaman gizlemeye çalışmadın, ama yine de bana hep güvendin. Neden?"

"Böyle yapacağıma yemin ettim."

"Ama bunun yeterli olmadığını söylemiştim."

Nayla terlediğini fark etti, bunun her şeyi açığa çıkaracağım sezdi, ama hiçbir şey yapamadı. *Ne yapabilirim? Siona'ya sadık kalacağım diye Tanrı'ya yemin ettim ama bunu Siona'ya söyleyemem.*

"Soruma yanıt vermelisin" dedi Siona. "Emrediyorum."

Nayla nefesini tuttu. En çok Korktuğu ikilem buydu. Bundan çıkış yoktu. Sessiz bir dua etti ve alçak bir sesle konuştu:

"Tanrı'ya, sana itaat edeceğime dair yemin ettim." Siona neşeyle ellerini çırptı ve güldü. "Biliyordum bunu!" Topri kıkır kıkır güldü.

"Sus Topri" dedi Siona. "Sana bir ders vermeye çalışıyorum. Sen hiçbir şeye inanmıyorsun hattâ kendine bile."

"Ama ben..."

"Bir dakika, konuşuyorum! Nayla inanıyor. Ben de inanıyorum. Bizi bir arada tutan budur, inanç."

Topri şaşırmıştı, "İnanç mı? Sizin inandığınızı?...."

"İmparator Tanrı'ya değil, aptal! Biz, daha büyük bir gücün o zalim Solucan'la hesaplaşacağına inanıyoruz. O daha büyük güç biziz."

Nayla titreyerek derin bir nefes aldı.

"Sorun yok Nayla" dedi Siona. "Gücünü nereden aldığın benim için önemli değil, inandığın sürece."

Nayla zorlukla gülümsedi, sonra da sırıttı. Hiçbir zaman, Tanrı'sının hikmetiyle bundan daha çok moral kazanmamıştı. *Gerçeği de söylesem daima yalnızca Tanrı'ma yarar!*

"Gel de sana bu kitaplarda bulduğumu göstereyim" dedi Siona. Eliyle, masanın üstündeki bazı normal kâğıtların üzerini işaret etti. "Sayfaların arasına saklanmış."

Nayla masanın yanına geldi ve baktı.

"İlk olarak bu var." Siona, Nayla'nın fark etmemiş olduğu bir şeyi tutup kaldırdı. Bir şeyin ince bir parçasıydı... ve sanki bu bir...

"Bir çiçek mi?" diye sordu Nayla.

"İki kâğıt sayfanın arasındaydı bu. Kâğıtta şunlar yazıyordu."

Siona masaya eğildi ve okudu: "Ganima'nın saçından bir tutam ve bir gün bana getirdiği yıldız çiçeği."

Siona Nayla 'ya bakarak: "İmparator Tanrımızın duygusal biri olduğu açığa çıktı. Benim hiç ummadığım bir zayıflık bu" dedi.

"Ganima mı?" diye sordu Nayla.

"Onun kız kardeşi! Sözlü Tarihi hatırla."

"Ah... ah evet. Ganima'ya dua."

"Şimdi şunu dinle." Siona başka bir Kâğıt aldı ve okudu.

"*Kumlu sahil ölü bir yanak gibi gri.*

Yeşil bir gelgit bulut dalgalarını yansıtıyor;

Karanlık ve ıslak kıyıda ayakta duruyorum.

Soğuk köpükler yıkıyor ayaklarımı.

Dalgayla gelen odunların dumanlarını kokluyorum."

Siona Nayla'ya baktı yine, "Bu da, 'Ganima öldüğünde söyleyip de yazdığım sözler' diye belirlenmiş. Bunlara ne diyorsun?"

"O... O, kız kardeşini seviyormuş."

"Evet! O, *sevebilir.* Ah, evet! Onun hakkından geldik şimdi."

*

7

Bazen, başka hiçbir varlığın katılamayacağı safarilere kaptırırım kendimi. Anılarımın ekseni boyunca içerilere dalar giderim. Tatil gezisini yazan bir çocuk gibi girişirim bu işe. Boşveri... dişi entelektüelleri Atalarımın okyanusunda gerilere doğru giderim: Koca kanatlı bir balığım ben derinlerde. Bilincimin ağzı açılır ve her şeyi kapıveririm!

Bazen... bazen tarihimizde yazan özel bazı kişileri arar bulurum. Ne bulunmaz bir zevktir, güya biyografi haline getirilmiş o saçma sapan iddialarla alay ederek böyle birinin hayatını yeniden yaşamak.

Çalınmış Günlükler

Moneo, acıklı bir uysallıkla indi mahzene. O anda yapması gereken görevden kaçamazdı, İmparator Tanrı yeni bir Duncan'ı yitirmenin yasını tutmak için kısa bir süreye ihtiyaç duyardı... ama sonra hayat devam ederdi... ve yine devam ederdi... ve yine... ve yine...

Asansör, Ixia'lıların mükemmel güvenliğiyle, sessizce aşağı kayıyordu. Bir keresinde, İmparator Tanrı, başkahyasına "Moneo! Bazen seni Ixia'lılar yapmış gibi geliyor bana!" diye bağırmıştı.

Moneo asansörün durduğunu hissetti. Kapı açıldı ve mahzenin ötesindeki İmparatorluk Arabasının içinde gölge gibi duran kütleye baktı. Leto'da onun gelişini fark ettiğini gösteren bir belirti yoktu. Moneo içini çekti ve yankı yapan kasvetli dehlizde yürümeye başladı. Arabanın yanında, yerde bir ceset vardı. *Deja* vu'ya gerek yok. Bildik bir şeydi sadece.

Birinde, Moneo'nun hizmetinin ilk günlerinde Leto demişti ki: Sen burasını sevmiyorsun Moneo. Farkındayım."

"Hayır Efendimiz."

Moneo, anıları birazcık deşince, o safça geçmişteki kendi sesini kulaklarında duydu. Ve İmparator Tanrı'nın yanıtını:

"Böyle ferah bir yeri bir mozole gibi görmemelisin Moneo. Ben burayı sonsuz gücün kaynağı olarak görüyorum."

Moneo, bu konuyu kapatmak için sabırsızlandığını hatırladı. "Evet Efendimiz."

Leto ısrar etmişti: "Burada benim atalarımdan sadece birkaçı var. Muad'Dib'in suyu burada. Ganima ve Hark al-Ada da burada tabii, ama onlar benim atalarım değil. Hayır, benim atalarımın bulunduğu bir mahzen gerçekten varsa o mahzen benim. Çoğunlukla Duncanlar ve benim üreme programımın ürünleridir bu. Bir gün sen de burada olacaksın."

Moneo, bu anıların onun yürüyüşünü yavaşlattığını fark etti. İç çekti ve biraz daha hızlandı, Leto bazen korkunç derecede sabırsız olabilirdi ama ondan hâlâ bir işaret yoktu. Moneo bunu, gelişinin farkına varılmadığı şeklinde yorumlamadı.

Leto, gözleri kapalı ve Moneo'nun mahzende yürüyüşünü yalnızca diğer duygularıyla kaydederek yatıyordu. Siona'yla ilgili düşünceler Leto'nun dikkatini meşgul etmekteydi.

Siona benim en azılı düşmanım, diye düşündü. Bunu doğrulamak için Nayla'nın sözlerine gerek yok. Siona bir eylem kadını. Bana zevkli fanteziler veren muazzam enerjilerin yüzeyinde oturuyor. O yaşayan enerjileri düşünürken kendimden geçmemem olanaksız. Onlar benim var olma nedenimdir, bugüne dek yaptığım her şeyi... hattâ şimdi karşımdaki şu sersem Duncan'ın cesedini bile haklı gösteren nedendir.

Leto'nun kulakları, Moneo'nun henüz İmparatorluk Arabasına kadar olan mesafenin yarısına gelmemiş olduğunu söylüyordu. Adam gittikçe yavaşladı, sonra hızlandı.

Bana kızıyla nasıl da bir armağan verdi, diye düşündü Leto. *Siona zinde ve değerli. O, yeni; oysa ben eskimişlerin bir kolleksiyonu, lanetlilerin, kayıpların, yanlış yola sapmışların kalıntısıyım. Tarihin, tüm geçmişimizde gözlerden uzak kalmış, tuzağa düşmüş parçalarıyım ben. Bunca süprüntünün bir araya toplanması daha önceleri asla düşünülemezdi.*

Leto, içindeki geçmişe önünde resmi geçit yaptırdı, sonra da, mahzende daha önce olanları seyretmeye koyuldu.

Önemsiz, ayrıntılar bile bende duruyor!

Ama Siona... Siona büyük şeylerin üzerine yazılabileceği tertemiz bir taş yüzey gibiydi.

O taş yüzeyi sonsuz bir özenle koruyorum. Onu hazırlıyorum, temizliyorum.

Duncan onun adını andığında neyi kastetmişti? Moneo arabaya çekine çekine büyük bir dikkatle yaklaştı. Leto'nun uyumadığı kesindi.

Leto gözlerini açtı ve aşağıda cesedin yanına kadar gelen Moneo'ya baktı. O anda Leto'ya başkâhyayı seyretmek zevkli geldi. Moneo, üzerinde rütbe işareti bulunmayan beyaz bir Atreides üniforması giymişti, ince bir düşünce. Ona gerekli olan tek rütbe, neredeyse Leto'nunki kadar tanınan yüzüydü. Moneo sabırla bekledi. Durgun ve temkinli yüzünün ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. Kum rengi gür saçları düzgündü ve tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Gri gözlerinin derinliklerinden gelen, farkında olduğu büyük kişisel gücüne yaraşır, dolaysız bir bakışı vardı. Bu bakışı ancak İmparator Tanrı'nın huzurunda değiştirir, hattâ kimi zaman orada bile değiştirmediği olurdu. Mahzenin döşemesinde yatan cesede bir kez bile bakmadı.

Leto sessizliğini sürdürürken Moneo boğazını temizledi ve sonra "Üzüldüm Efendimiz" dedi.

Mükemmel diye düşündü Leto. *Duncanlar için gerçekten vicdan azabı çektiğimi biliyor. Moneo onların kayıtlarını okudu*

ve onların ölümlerini yeterince çok gördü. İnsanların genellikle doğal ölüm olarak gördüğü tarzda ölen yalnızca on dokuz Duncan olduğunu biliyor.

"Elinde bir Ixia laser silahı vardı" dedi Leto.

Moneo'nun bakışı doğrudan doğruya, sol tarafında ve uzakta mahzenin döşemesi üzerinde duran laser silahına döndü, onu daha önceden görmüş olduğunu belli edercesine.

Bakışını yeniden Leto'ya çevirip o koca bedeni baştan aşağı süzdü,

"Yaralı mısınız Efendimiz?"

"Önemsiz."

"Ama sizi incitmiş."

"O yüzgeçlerin bana bir yararı yok. İki yüz yıla kadar tümüyle yok olacaklar."

"Duncan'ın cesedini bizzat ben ortadan kaldıracağım Efendimiz" dedi Moneo. "Sizce..."

"Onun yaktığı parçam tümüyle kül oldu. Bırakalım uçup gitsin. Burası küller için uygun bir yer."

"Efendimiz nasıl buyurursa."

"Cesedi ortadan kaldırmadan önce laser silahını boz ve Ixia Büyükelçisi'ne sunabileceğim bir yerde sakla. Bizi bu silaha karşı uyaran Lonca üyesine gelince, kendisine şahsen on gram bahar armağan et. Ah ve de Giedi Prime'daki rahibelerimiz oradaki gizli bahar deposu konusunda uyarılmalı, muhtemelen eski Harkonnen kaçak stoku."

"Bulunursa onunla ne yapmayı arzu ediyorsunuz Efendimiz?

"Bir parçasını, yeni gula için Tleilaxu'ya verin. Geri kalanı bu mahzendeki stoklarımıza katılabilir."

"Efendimiz." Moneo, buyrukları bir baş işaretiyle, tam bir eğilme sayılmayacak bir hareketle onayladı. Leto'yla göz göze geldiler.

Leto gülümsedi. *Moneo'nun ikimizi de en çok ilgilendiren konuya doğrudan girmeden buradan ayrılmayacağım ikimiz de biliyoruz, diye düşündü.*

"Siona'yla ilgili haberi gördüm" dedi Moneo.

Leto'nun gülümsemesi yayıldı. Böyle anlarda Moneo sırf zevk haline gelirdi. Kullandığı sözcükler açıkça tartışmalarını gerektirmeyen bir sürü şeyi taşırdı. Sözleri ve eylemleri kusursuz bir düzen içindeydi ve onun elbette ki her şeyden haberdar olmasının sonucu bir dikkatle yönetilirdi. Şimdi, kızına karşı doğal bir ilgisi vardı, ama İmparator Tanrı'ya karşı ilgisinin daha öncelikli kalmaya devam ettiğine inanılmasını istiyordu. Moneo, kendisinin aynı evrim boyunca izlediği seyirden ötürü, Siona'nın kaderinin ne kadar kritik bir durumda olduğunu gayet iyi biliyordu. ...

"Onu ben yaratmadım mı Moneo?" diye sordu Leto. "Onun atalarının ve yetişmesinin koşullarını ben düzenlemedim mi?"

"O benim tek kızım, benim tek çocuğum Efendimiz."

"O bana bir şekilde Hark al-Ada'yı hatırlatıyor" dedi Leto. "Benzemesi gerektiği halde, Gani'ye pek benzemiyor. Rahibelik Makamının üreme programındaki atalarımıza çekmiş herhalde."

"Bunu niçin söylüyorsunuz Efendimiz?"

Leto düşündü. Moneo'nun, kızı hakkında bu özel şeyi bilmesi şart mıydı? Siona zaman zaman, önceden tahmin edilen görüntüden silinebilirdi. Altın Yol sürmüş, ama Siona silinmişti. Evet, Siona önceden bilinemeyendi. O, benzersiz bir fenomendi... ve eğer sağ kalırsa... Leto, gereksiz bilgiler vererek Moneo'nun verimine gölge düşürmemeye karar verdi.

"Kendi geçmişini hatırla" dedi Leto.

"Elbette Efendimiz! Ama Siona'da çok büyük, benim hiçbir zaman sahip olmadığım bir potansiyel var. Ama, onu tehlikeli de kılıyor bu."

"Ve seni dinlemiyor" dedi Leto.

"Hayır, ama onun çetesinde bir ajanım var."

Bu, Topri olmalı, diye düşündü Leto.

Moneo'nun orada bir casusu olacağını bilmek için kahin olmak gerekmezdi. Leto, Siona'nın annesinin ölümünden beri, Moneo'nun davranışının gidişatını gittikçe artan bir kesinlikle tahmin edebilmişti. Nayla'nın kuşkuları Topri'yi kesin bir şekilde belli etmişti. Moneo, korkularını ve tavırlarını sergilemiş, bunları kızının güvenlikte kalmasının bir bedeli olarak sunmuştu.

Moneo'nun o kadından bir tek çocuğunun olması ne talihsizlik.

"Benzer durumlarda sana nasıl davrandığımı hatırla" dedi Leto, "Altın Yol'un gereklerini sen de benim kadar bilirsin."

"Ama o zamanlar genç ve aptaldım Efendimiz."

"Genç ve atılgandın, asla aptal değildin."

Moneo bu iltifata karşılık zorlukla gülümsedi, Leto'nun niyetini anladığına giderek daha çok inanıyordu. *Ama tehlikeler!*

Leto, "Sürprizleri ne kadar severim, bilirsin" diyerek onun bu inancını güçlendirdi.

Bu doğru, diye düşündü Leto. *Moneo bilir bunu. Ama Siona, bana, sürprizler yaparken bile en çok korktuğum şeyi hatırlatıyor Altın Yol'u bozacak monotonluğu ve sıkıcılığı yani. Can sıkıntısının bana bir süredir Duncan'ın eliyle nasıl vakitler geçirttiğine bak! Siona'ysa bunun en derindeki korkularımı fark ettiğim zıt ucudur. Moneo'nun bana karşı ilgisi boşuna değil.*

"Benim ajanım Siona'nın yeni yoldaşlarını gözlemeye devam ediyor Efendimiz" dedi Moneo. "Onlardan hoşlanmıyorum."

"Siona'nın yoldaşlarını mı? Çok önceleri bir zamanlar benimde böyle yoldaşlarım vardı."

"Asiler mi Efendimiz? Siz mi?" Moneo adamakıllı şaşırmıştı.

"Bir isyan yanlısı olduğumu göstermedim mi?"

"Ama Efendimiz..."

"Geçmişimizdeki sapmalar senin düşünebileceğinden çok daha fazladır!"

"Evet Efendimiz." Moneo mahcup olmuştu, ama hâlâ meraklıydı. Ve İmparator Tanrı'nın Duncanların ölümünden sonra bazen gevezeleştiğini de biliyordu. "Siz bir sürü isyan görmüş olmalısınız Efendimiz."

Leto'nun düşünceleri bu sözcüklerin uyandırdığı anıların içine düşüverdi ister istemez.

"Ahh Moneo" diye mırıldandı. "Atalarımdan kalan labirentlerdeki yolculuklarım tekrar görmeyi asla istemediğim sayısız yeri ve olayı hatırlattı bana."

"Sizin iç yolculuklarınızı gözümün önüne getirebiliyorum Efendimiz."

"Hayır, getiremezsin. Öyle çok sayıda insan ve gezegen gördüm ki gözünün önüne getirmekle bile anlamını yitirir. Ahh, geçtiğim o manzaralar. Uzaydan göz kırpan ve en içimdeki gözümde iz bırakan o yabancı yolların el yazısı. Kanyonların, uçurumların ve galaksilerin aşınmasıyla oluşmuş biçimler benim ancak bir toz zerreciği olduğum gibi bir izlenim yarattı bende."

"Değilsiniz Efendimiz. Kesinlikle değilsiniz."

"Toz zerreciğinden de küçük! İnsanları ve onların kısır toplumlarını öylesine tekrar tekrar aynı durumlarda gördüm ki bunların saçmalığı beni sıkıntıdan boğuyor, işittin mi?"

"Efendimizi sinirlendirmek istememiştim" dedi Moneo uysalca.

"Sen beni sinirlendirmiyorsun. Bazen beni tahrik ediyorsun, hepsi bu. Benim gördüklerimi hayal bile edemezsin sen; halifeler ve mjeedler, rakahlar, racalar ve başarlar, krallar ve İmparatorlar, primitolar ve devlet başkanları, bunların hepsini gördüm ben. Feodal kabile reisleri hepsi. Hepsi birer küçük firavun."

"Haddimi bilmezliğimi bağışlayın Efendimiz."

"Kahrolsun Romalılar!" diye bağırdı Leto.

İçine doğru, atalarına söylemişti bunu: "Kahrolsun Romalılar! "

Onların gülüşleri iç arenadan dışarıya yöneltti onu.

Moneo "Anlayamadım Efendimiz" deme cesaretini gösterdi.

"Evet, doğru. Anlayamazsın. Romalılar firavun hastalığını, gelecek yılkı ürünün tohumlarını savuran buğday çiftçisi gibi yayarlar Sezarlar, Kayzerler, Çarlar, İmparatorlar, caseriler... palatonlar... kahrolasıca firavunlar!"

"Benim bilgim bu kadar çok ismi kapsamıyor Efendimiz."

"Belki de ben hepsinin sonuncusuyumdur Moneo. Dua et de öyle olsun."

"Efendimiz nasıl buyurursa."

Leto, aşağıdaki adama baktı. "Senle ben, ikimiz mit katilleriyiz Moneo. Bizim ortak düşümüz budur. Seni temin ederim ki yönetim Olympia'daki bir Tanrı'nın makamından paylaşılan bir mittir. Mit ölünce yönetim de ölür."

"Sayenizde öğrendim Efendimiz."

"Bu düşünceyi yaratan o insan-makine, yani Ordudur dostum."

Moneo boğazını temizledi.

Leto başkahyada hafiften sabırsızlık belirtileri sezdi.

Moneo, orduları bilir. Orduların yönetmenin temel aracı olarak görmenin ancak ahmakların düşü olduğunu bilir.

Leto sessizliğini sürdürürken Moneo laser silahına doğru gitti ve onu mahzenin soğuk döşemesinden alıp işe yaramaz hale getirmeye başladı.

Leto onu seyrederken bu küçücük sahnenin Ordu mitinin özünü içinde nasıl barındırdığını düşündü. Ordu teknolojiyi, uzağı göremeyenler ancak makinelerin gücünü açık seçik görebildiği için destekleyip geliştirmişti.

Laser silahı makineden başka bir şey değil. Makinelerin tümü başarısız oldu ya da pabucu dama atıldı. Ama Ordu hâlâ böyle hem büyüleyici hem de korkutucu şeylerin türbesine tapıyor. Bak, insanlar Ixia'*lılardan nasıl da korkuyor! Ordu, yediği haltlarla büyücünün çırağı durumuna düştüğünü biliyor. Teknolojiyi dışarı salıyor, ama cin bir daha asla şişeye tıkılamaz.*

Ben onlara başka bir büyü öğretiyorum.

Sonra Leto, içindeki savaşçı göçer topluluğa seslendi:

"*Gördünüz mü? Moneo öldürücü silahı ise yaramaz hale getirdi. Bir bağlantıyı kopardı ya da küçük bir kapsülü kırdı.*"

Leto havayı kokladı. Moneo'nun terinin kokusunda yüzen koruyucu yağ esterlerinin kokusunu aldı.

Leto yine içine konuştu: "*Ama cin henüz ölmedi. Teknoloji anarşiyi doğuruyor. Bu cihazları gelişigüzel dağıtıyor. Ve bunlarla birlikte şiddet kışkırtması da gidiyor. O vahşi yok edicileri yapma ve kullanma gücü, kaçınılmaz bir şekilde, gittikçe daha küçük grupların eline geçiyor, ta ki bu gruplar tek bir bireye ininceye dek.*"

Moneo işe yaramaz hale getirdiği laser silahını sağ elinde gelişigüzel tutarak Leto'nun altındaki bir noktaya doğru döndü. "Parella'da ve Dan gezegenlerinde bunun gibi şeylere karşı yeni bir cihattân söz ediliyor."

Moneo laser silahını yukarıya kaldırdı ve bu boş hayallerdeki paradoksu bildiğini belli edercesine gülümsedi.

Leto gözlerini kapattı. İçindeki savaşçı göçerler tanışmak istiyordu, ama onları kapattı ve düşündü: *Cihatlar orduları yaratır. Butleryen Cihat, evrenimizi insan zekâsını taklit eden makinelerden kurtarmaya çalıştı. Ama Butleryenlar arkalarında ordular bıraktı ve Ixia'lılar hâlâ kuşkulu cihazlar yapıyorlar... ki bunları onlara borçluyum. Aforoz nedir? Tahrip etmeye güdülenme, alet önemli değil.*

"Oldu" diye mırıldandı.

"Efendimiz?"

Leto gözlerini açtı. "Ben kuleme gidiyorum" dedi. "Duncan'ıma yas tutmak için daha çok zaman gerekiyor bana.

"Yenisi buraya doğru yola çıktı bile" dedi Moneo.

*

8

Sen, benim en azından dört bin yıl önceki günlüklerimi ilk kez gören, dikkat et! Ixia mahzenimden çıkacak ifşaatları okumadaki önceliğinden ötürü gururlanma sakın. Çok acılar bulacaksın onlarda. Bunun dışında. Altın Yol'un devam ettiğine inanmam için gözüme çok az bir şeyin çarpması yeterli, dört bin yılın ötesini gözlemeyi hiçbir zaman istemedim zaten. Bu yüzden, benim günlüklerimdeki olayların sizin zamanınız için ne ifade edeceğinden emin değilim. Tek bildiğim, günlüklerimin unutulma belasına uğrayacağı ve anlattığım olayların çok uzun yılların tarihsel deformasyonuna maruz kalacağıdır, inanın ki geleceğimizi görebilme yeteneği bir sıkıntı haline gelebilir. Benim gibi bir Tanrı olarak bilinmek bile son derece sıkıcı hale gelebilir. Kutsal sıkıntının özgür iradeyi yaratmak için iyi ve yerinde bir neden olduğuna tanık olduğum çoktur.

Dar-es-Balat'daki mahzende bulunan yazı

Ben Duncan Idaho'yum.

Benim hakkımda kesin olarak öğrenmek istediği tek şey buydu. Tleilaxu açıklamalarından, onların *hikâyelerinden* hoşlanmaz. Ama Tleilaxu'dan hep korkuldu. İnanılmadı ve korkuldu.

Onu gezegene, ufuk boyunca güneş halesinin yeşil bir parıltısıyla şafak hattına ulaşan küçük bir Lonca mekiğiyle indirdiler. Uzay limanı hatırladığı şeylere hiç benzemiyordu. Daha büyüktü, garip binalarla çevriliydi,

Burasının Dune olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

"Arrakis" diye düzeltti onu Tleilaxu eşlikçisi. Onu, sızdırmaz bir yer aracıyla, "n"yi burundan gelen garip bir vurguyla söyledikleri Onn denen kentin bir yerlerindeki bu binaya

getirmişlerdi hızla. Onu bıraktıkları oda üç metrekarelik gerçek bir küptü. Görünürde *ışıkküre* yoktu ama, oda sıcak sarı bir ışıkla doluydu.

Ben bir gula'yım, diye düşündü kendi kendine.

Şok olmuştu, ama inanmak zorundaydı. Öldüğünü biliyorken kendisini yaşıyor bulmak yeterli bir kanıttı. Tleilaxu onun ölü bedeninden hücreler almış ve bunlar axlotl depolarından birinde bir kütle oluşturmuştu. Bu kütle ilk başta kendisini kendi bedeninde bir yabancı gibi hissetmesine yol açan bir işlemle bu beden haline gelmişti.

Bedenine baktı. Derisini rahatsız eden, kaba dokunmuş kumaştan, koyu kahverengi bir pantolon ve ceket giydirilmişti bu bedene. Ayaklarını sandallar koruyordu. Beden dışında ona verdikleri her şey bundan ibaretti; gerçek Tleilaxu karakterini gösteren bir cimrilikti bu. Odada hiçbir eşya bulunmuyordu. Onu içeriye soktukları tek kapının iç tarafta kulpu yoktu. Tavana, duvarlara ve kapıya baktı. Mekanın hiçbir özellik göstermeyen yapısına karşın gözetlendiğini hissediyordu.

"İmparatorluk Muhafızlığının kadınları gelecek sana" dediler. Sonra çekip gittiler muzipçe gülümseyerek birbirlerine.

İmparatorluk Muhafızlığının kadınları mı?

Tleilaxu eşlikçileri, biçim değiştirme becerilerini göstermekten sadistçe bir zevk alıyorlardı. Bedenlerinin şekil değiştirebilen akışıyla bir dakika sonra ne biçime girecekleri belli değildi.

Kahrolası Surat Oynatıcılar!

Onlar, onun hakkında her şeyi ve tabii ki Biçim Değiştiricilerden ne kadar iğrendirdiğini de biliyorlardı.

Surat Oynatıcılardan gelen bir şeye ne kadar güvenebilirdi ki? Hiç. Onların söylediğine inanılır mıydı?

Adım. Adımı biliyorum.

Ve anıları vardı. Kimliğini şok yaparak ona geri vermişlerdi. Gulaların orijinal bir kimlik edinemeyecekleri varsayılırdı. Ama Tleilaxu yapmıştı bunu ve o da inanmaya zorlanmıştı, çünkü nasıl yapıldığını anlıyordu.

Biliyordu ki, başlangıçta, tam anlamıyla biçimlenmiş bir gula, adı ya da anıları olmayan erişkin bir beden yani Tleilaxu'nun hemen hemen her istediğini yazabileceği bir parşömen kâğıdı vardı.

"Sen Gulasın" demişlerdi. Uzun süre onun tek adı bu olmuştu. Gula istenen kalıba sokulabilecek bir bebek gibi kabul edilmiş ve belli bir adamı öldürmeye koşullandırılmıştı; onun hizmet ettiği ve taptığı orijinal Muad'Dib'e çok benzeyen bir adam. Ve Idaho şimdi başka bir Gula olmasından kuşkulanıyordu. Ama eğer bu doğruysa orijinal hücreleri nereden bulmuşlardı?

Idaho hücrelerinde var olan bir şeyler bir Atreides'i öldürmeye karşı isyan etmişti. Kendisini bir elinde bıçakla ayakta durmuş, yalancı Paul'u bağlanmış halde ona öfkeli bir dehşetle bakarken bulmuştu.

Anılar bilincine fışkırıvermişti. Gula'yı ve Duncan Idaho'yu hatırlıyordu.

Ben Duncan Idaho'yum, Atreides'in silahşoru.

Sarı odada ayakta dururken bu anıya sımsıkı sarıldı.

Ben, Dune'un kumsallarının altında, bir Siyeçmağarada, Paul'u ve annesini savunurken öldüm. Bu gezegene geri döndüm, ama burası Dune değil artık. Yalnızca Arrakis.

Tleilaxu'nun verdiği kısaltılmış tarihi okumuş, ama inanmamıştı. Üç bin beş yüz yıldan fazla mı? Bedeninin bu kadar zaman sonra var olabileceğine kim inanırdı? Yalnızca... Tleilaxu'yla mümkündü bu. Kendi aklına inanmalıydı.

"Senden bir sürüsü gelip geçti" demişti eğitmenleri.

"Kaç tane?"

"Bu bilgiyi Leto Efendimiz verir."

Leto Efendimiz?

Tleilaxu tarihi, bu Leto Efendimiz'in II. Leto, yani Idaho'nun fanatikçe bir bağlılıkla hizmet ettiği Leto'nun torunu olduğunu söylüyordu. Ama (tarihin söylediğine göre) bu ikinci Leto, bir şeye... Idaho'nun anlayamayacağını fark ettiği bir değişimle, garip bir şeye dönüşmüştü,

Bir insan nasıl olur da yavaş yavaş bir solucana dönüşebilirdi? Düşünen bir yaratık nasıl olur da üç bin yıldan daha fazla yaşayabilirdi? Geriatrik baharla ilgili en delice tasarılar bile böyle bir yaşam süresine elvermezdi.

II. Leto, İmparator Tanrı ha?

Tleilaxu tarihi inanılacak bir şey değildi!

Idaho garip bir çocuğu hatırladı ikizleri, aslında: Leto ve Ganima, Paul'un çocukları; onları doğururken ölen Chani'nin çocukları, Tleilaxu tarihi Ganima'nın nispeten normal bir yaşam süresi sonunda öldüğünü, ama İmparator Tanrı Leto'nun yaşamaya hep devam ettiğini söylüyordu...

"O bir tirandır" demişti Idaho'nun eğiticileri. "Bize seni axlotl depomuzdan üretmemizi ve hizmetine göndermemizi emretti. Senin selefine ne olduğunu bilmiyoruz."

Ve işte buradayım.

Idaho hiçbir özelliği olmayan duvarlara ve tavanlara bakındı yine.

Birtakım boğuk sesler ulaştı bilincine. Kapıya baktı. Sesler çok kısıktı, ama içlerinden en az biri kadın sesine benziyordu.

İmparatorluk Muhafızlığının kadınları mı yoksa?

Kapı, sessiz menteşelerinde dönerek içeriye doğru açıldı. İki kadın girdi içeriye. Dikkatini ilk çeken, kadınlardan birinin bir maske, ışığı içeri çeken, siyah renkli, şekilsiz bir cüppe başlığı

takmış olduğuydu. Kadın onu başlıktan gayet net bir şekilde görebilirdi. Duncan bunu biliyordu, ama kadının yüz hatları kesinlikle en ince aygıtlarla bile seçilemezdi. Bu başlık, Ixia'lıların ya da varislerinin İmparatorlukta hâlâ görev başında olduğunu gösteriyordu. Her iki kadın da, sol göğsünde kırmızıyla çerçevelenmiş Atreides şahini bulunan, parlak mavi renkli tek parça birer üniforma giymişlerdi.

Kadınlar kapıyı kapatıp onun karşısında dururken onları süzdü.

Maskeli kadının irice ve güçlü bir bedeni vardı. Profesyonel bir kas hayranının aldatıcı dikkatiyle hareket ediyordu kadın. Öteki kadınsa yüzünün kemikleri çıkık ve keskin hatlı, badem gözlü, zarif ve ince bedenliydi. Idaho onu bir yerde görmüş olduğu duygusuna kapıldıysa da anıyı hatırlayamadı. Her iki kadın da, kalçalarındaki bir kının içinde birer iğne bıçağı taşıyordu. Hareketleri, bu kadınların bu silahları kullanmada olağanüstü usta olduklarını belli ediyordu.

Önce zayıf olanı konuştu.

"Benim adım Luli. İzin verirseniz size komutan olarak ilk kez hitap eden ben olayım. Arkadaşımın anonim olarak kalması gerekiyor. Leto Efendimiz böyle buyurdu. Ona Arkadaş diye hitap edebilirsiniz."

"Komutan mı?" diye sordu Idaho.

"Leto Efendimiz onun İmparatorluk Muhafızlığına sizin komuta etmenizi istiyor" dedi Luli.

"Öyle mi? Gidip onunla bu konuyu konuşalım."

"Yo, hayır!" Luli'nin şok olduğu belliydi. "Leto Efendimiz zamanı gelince sizi çağırır. Şu anda sizi rahat ettirmemizi ve mutlu etmemizi istiyor."

"Ve benim itaat etmem gerek, öyle mi?"

Luli şaşkın bir şekilde başını salladı sadece.

"Ben bir köle miyim?"

Luli gevşedi ve gülümsedi. "Kesinlikle hayır. Yalnızca, Leto Efendimizin, kendi kişisel dikkatini gerektiren birçok büyük işi vardır. Sizi belli bir vakte kadar hazırlaması gerekiyor. Bizi de, Duncan Idaho'sunu düşündüğü için gönderdi. Çok uzun zamandır pis Tleilaxu'nun elindeydiniz."

"Pis Tleilaxu" diye düşündü Idaho. En azından, bu değişmemişti.

Ama, Luli'nin açıklamalarındaki özel bir ifade ilgisini çekmişti.

"O'nun Duncan Idaho'su ha?"

"Siz bir Atreides savaşçısı değil misiniz?" diye sordu Luli.

Kadın şimdi mat etmişti onu. Idaho başıyla onaylarken hafifçe yana dönüp garip bir şekilde maskelenmiş kadına baktı.

"Siz neden maske taktınız?"

"Benim Leto Efendimiz'e hizmet ettiğimin bilinmemesi gerekir" dedi kadın. Sesi hoş bir kontraltoydu, ama Idaho sesin de cüppe başlığıyla maskelenmiş olduğundan kuşkulandı.

"Peki neden buradasınız?"

"Leto Efendimiz pis Tleilaxu'nun size hile karıştırıp karıştırmadığını belirleme konusunda bana güvenir."

Idaho'nun boğazı birden kurumuştu, yutkunmaya çalıştı. Lonca'nın aracıyla taşındığı sırada bu düşünce birçok kez aklına gelmişti, Tleilaxu bir gulayı, değerli bir arkadaşını katletmeye kalkacak şekilde koşullandırabildiğine göre, yeniden büyütülen bir bedenin ruhuna daha neler sokuşturabilirdi kim bilir?

"Bu konuyu düşünmüş olduğunuzu görüyorum" dedi maskeli kadın.

"Siz bir mentat mısınız?" diye sordu Idaho.

"Yo, hayır!" diye araya girdi Luli. "Leto Efendimiz mentatların eğitimine izin vermez."

Idaho, Luli'ye baktı, sonra bakışı yine maskeli kadına döndü. *Mentat yok.* Tleilaxu tarihi bu ilginç durumdan söz etmemişti. Leto mentatları niçin yasaklamıştı ki? Elbette, insan zekâsı, hâlâ kullandığı üstün hesap yetenekleriyle eğitilmişti. Tleilaxu onu. Büyük Geleneğin gücünü koruduğuna ve mekanik bilgisayarların hâlâ aforoz edilmiş olduğuna inandırmıştı. Bu kadınlar Atreides'lerin mentatları bizzat kullanmış olduğunu bilmiyor olamazdı.

"Sizin görüşünüz nedir?" diye sordu maskeli kadın. "Pis Tleilaxu sizin ruhunuzu bozdu mu?"

"Hayır... sanmıyorum."

"Ama emin değilsiniz, öyle mi?"

"Hayır."

"Korkmayın Komutan Idaho" dedi kadın, "işin aslını araştırıp bulacak ve çıkacak sorunları halledecek yöntemlerimiz var. Pis Tleilaxu buna yalnızca bir kez kalkıştı ve bu hatasını pahalıya ödedi."

"Bu beni rahatlattı. Leto Efendimiz bana bir mesaj gönderdi mi?"

Luli söze girdi: "Onun sizi hâlâ, sizi daima seven Atreidesler gibi sevdiğini söylemememizi istedi bizden." Kadının kendi sözleriyle huşuya kapıldığı açıkça belliydi.

Idaho hafifçe gevşedi. Onlar tarafından tam anlamıyla eğitilmiş tecrübeli bir Atreides olarak bu karşılaşmadan birçok şey çıkarmak ona zor gelmedi. Bu ikisi fanatik bir şekilde itaat etmeye şiddetle koşullandırılmış. Bir cüppe maskesi bu kadının kimliğini gizleyebildiğine göre, bedenleri bununla tamamen aynı daha bir sürü kadın olmalıydı. Tüm bunlar Leto'nun çevresinde

hâlâ, eski ve usta casusluk servislerine ve iyi plânlanmış bir silah stokuna gereksinim oluşturan tehlikelerin varlığını gösteriyordu.

Luli öteki kadın arkadaşına baktı. "Sen ne diyorsun Arkadaş?"

"Onu Kale'ye götürebiliriz" dedi maskeli kadın. "Burası iyi bir yer değil. Tleilaxu buradaydı bir zamanlar."

"Sıcak bir banyo ve giysi değiştirmek hoşuma giderdi doğrusu" dedi Idaho.

Luli kız arkadaşına bakıyordu hâlâ. "Emin misin?"

"Efendimizin hikmeti sual olunmaz" dedi maskeli kadın.

Idaho bu *Arkadaş'ın* sesindeki fanatik tınıdan hoşlanmadı, ama Atreides dürüstlüğüyle bunun güvenli olduğunu hissetti. Bunlar yabancılara ve düşmanlara alaycı ve acımasız gibi gelebilirdi ama kendi insanlarına karşı dürüst ve sadıktılar. Her şeyden önce, Atreidesler kendilerine karşı sadıktılar.

Ve ben onlardan biriyim, diye düşündü Idaho. Ama bana ne oldu da tekrar yerine konuluyorum? Bu ikisinin bu soruyu yanıtlamayacağını gayet iyi seziyordu.

Ama Leto yanıtlar.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Idaho. "Yıkanıp da pis Tleilaxu'nun kötü kokusundan arınmak için sabırsızlanıyorum."

Luli gülümsedi ona.

"Gel, seni ben yıkayacağım."

*

9

Düşmanlarınız güçlendirir sizi.

Dostlarınızsa zayıflatır.

İmparatorluğumda toplanan büyük güçlerin tek bir amaca beni yok etmeye yönelik olduğunu tam anlamıyla bildiğim halde neden böyle davrandığımı anlamanıza yardım eder umuduyla anlatıyorum size bunları. Siz, bu sözleri okuyanlar, gerçekte olup bitenlerin hepsini bilebilirsiniz belki ama, anlayacağınızdan kuşkuluyum.

Çalınmış Günlükler

Asilerin toplantılarını başlatan "Gösteri" töreni hiç bitmeyecekmiş gibi geldi Siona'ya. Ön sırada oturuyor ve yalnızca birkaç adım önündeki töreni yöneten Topri hariç her yere bakıyordu. Onn'un derinlerinde gizlenmiş olan bu salon daha önce hiç kullanmadıkları, ama diğer toplantı yerlerine, standart bir model olacak kadar çok benzeyen bir mekandı.

Bu salon bir depo olarak dizayn edilmişti ve sabit ışıkküreler düz beyaz parlak ışıklarından farklı bir renge ayarlanmamıştı. Salon yaklaşık otuz adım uzunluğundaydı. Eni biraz daha dardı. Bu salona ancak, labirent gibi dizilmiş, birbirine benzer odalardan geçilerek ulaşılabiliyordu ve bu salona, servis personelinin dinleneceği küçük odalara benzetilerek bir sürü açılır kapanır koltuk yerleştirilmişti. Şu anda, Siona'nın asi arkadaşlarından on dokuzu Siona'nın çevresindeki bu koltuklarda oturuyordu ve geç gelenlerin de toplantıya katılabilmesi için birkaç tane boş yer vardı.

Toplantı zamanı kalabalık servis yerlerine fazladan gelecekleri maskelemek için, gece yarısı ve sabah vardiyaları arasındaki bir saate ayarlanmıştı. Asilerin çoğu enerji işçisi kılığına girmişti ince, gri renkte, bir kez kullanılıp atılan pantolon ve ceketler

yani. Siona'nın dahil olduğu birkaç kişi de makine kontrolörlerinin yeşil renkli giysilerini giymişti.

Topri'nin sesi salonda, değişmez bir monotonluk şeklinde sürüyordu. Töreni yönetirken hiç ciyaklamıyordu. Aslında Siona, onun bu işte, özellikle de yeni gelen acemi askerler için oldukça iyi olduğunu kabul etmeliydi. Gerçi Nayla bu adama güvenmediğini dobra dobra söylediğinden beri Siona'nın Topri'ye bakışı değişmişti. Nayla, maskeleri düşüren, sert bir saflıkla konuşurdu. Ve o karşılaşmadan sonra Siona Topri hakkında bazı şeyler öğrenmişti.

Sonunda Siona dönüp adama baktı. Gümüş renkli soğuk ışığın Topri'nin soluk cildine bir faydası olmamıştı. Törende hançer-i figanın bir kopyasını. Müze Fremen'inden satın alınmış kaçak bir kopyayı kullanıyordu. Siona, Topri'nin elindeki bıçağa bakınca olanları hatırladı. Bu, Topri'nin fikriydi ve Sıçma o zaman bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü, Topri, Siona'yı Onn'dan tam alacakaranlık vakti çıkararak, kentin varoşlarında, yıkık bir kulübede bir randevuya götürmüştü. Orada, Müze Fremen'inin gelişi gizlenebilsin diye gece karanlığına dek beklemişlerdi. Fremenlerin, İmparator Tanrı'nın özel izni olmadan siyeç bölgelerinden çıkmadıkları bilinirdi.

Siona neredeyse umudunu kesmişken Fremen, gecenin karanlığından süzülerek geldi; eşlikçisi kapıyı korumak için arkada kalmıştı. Topri'yle Siona, içinde hiçbir şeyin olmadığı bir odanın küf kokulu duvarına dayalı kaba bir tahta sırada oturarak beklemişlerdi. Tek ışık, kerpiç duvara sokulmuş bir sopanın ucundaki soluk, sarı renkli bir meşaleden geliyordu.

Fremen'in ilk sözleri Siona'yı kuşkulandırmıştı.

"Parayı getirdiniz mi?"

Adam içeri girince Topri de Siona da ayağa kalkmıştı. Topri sorudan rahatsız olmuşa benziyordu. Cüppesinin altındaki keseye eliyle vurarak şıngırdattı.

"Paralar işte burada."

Fremen, eski Fremen cüppelerinin bir kopyasını, altına da bir takım parlak giysiler, herhalde onların bir damıtıcı giysi versiyonunu giymiş, beli bükülmüş, huysuz, yaşlı bir tipti. Aşağıya doğru çekilmiş başlığı yüzünü gizliyordu. Meşale ışığı, adamın yüzünde oynaşan gölgeler oluşturuyordu.

Adam önce Topri'ye, sonra da Siona'ya bakıp, cübbesinin altından, kumaşa sarılmış bir nesne çıkardı.

"Bu gerçek bir kopyadır, ama plastikten yapılmıştır" dedi adam. "Soğuk içyağını kesmez."

Bıçağı kumaşların içinden çekip çıkardı ve yukarı kaldırdı.

Hançer-i Figanları ancak müzelerde ve aile arşivinin çok az sayıdaki görsel kayıtlarında görmüş olan Siona, bıçağın o ortamdaki görünüşünün kendisini garip bir şekilde etkilediğini fark etti. Kendisinde atalardan kalma bir şeyin harekete geçtiğini hissetti ve elinde plastik hançer-i figan tutan bu zavallı Müze Fremen'ini eski günlerin gerçek bir Fremen'i gibi gördü. Elindeki şey, sarı gölgelerde ışıldayan gümüş ağızlı bir hançer-i figan olmuştu sanki birdenbire.

"Kopyasını aldığımız bıçağın hakikiliğini size garanti ederim" dedi Fremen. Alçak bir ses tonuyla konuşuyor, sesindeki vurgusuzlukla bir tür tehditte bulunuyordu sanki.

Siona o zaman duydu yumuşak seslerden bir kılıf içinde saklanan o zehiri ve birden irkildi.

"İhanet etmeye kalkarsan bir sıçan gibi haklarız seni" dedi Siona.

Topri korkulu bir bakış fırlattı Siona'ya.

Müze Fremen'i ürkmüşcesine durakladı. Elindeki bıçak titredi, ama biçimsiz cüce parmakları hâlâ bir boğazı sıkar gibi kavramaktaydı bıçağı.

"İhanet mi. Bayan? Yo, hayır. Ama bu kopya için çok az istemişiz gibi geliyor bize. Sıradan bir şey olmasına karşın onu yapmak ve bu şekilde satmak bizi korkunç bir tehlikeye sokuyor."

Siona ona baktı ve Sözlü Tarihten bildiği eski bir Fremen atasözünü düşündü: "*Ticaret ruhunu bir kez edinirsen varlığının tümü suk olur.*"

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu Siona, Adara ilk söylemiş olduğu rakamın iki katını söyledi.

Topri'nin nefesi hızlandı.

Siona, Topri'ye baktı "O kadar var mı sende?"

"Tamamı değil, ama bizim anlaştığımız ..."

"Elinde ne varsa ver, hepsini!" dedi Siona.

"Hepsini mi?"

"Ne dedim ben? O çantadakileri son kuruşuna kadar ver." Siona Müze Fremen'ine döndü. "Bu miktarda bir ödemeyi kabul edeceksiniz." Bu bir soru değildi ve ihtiyar Siona'nın dediğini gayet iyi anladı. Bıçağı kumaşına sardı ve Siona'ya verdi.

Topri para kesesini uzattı sessizce mırıldanarak.

Siona Müze Fremen'ine döndü. "Senin adını biliyoruz. Sen Teishar'sın, Tuono Garun'unun yardımcısısın. Sende bir *suk* zihniyeti var ve sana bakıp da Fremen'in ne hale geldiğini görünce tüylerim diken diken oldu."

"Hepimizin yaşaması gerek Bayan" diye karşı çıktı adam.

"Sen yaşamıyorsun" dedi Siona. "Defol!"

Teishar döndü ve para kesesini göğsüne bastırarak telaşla sıvıştı.

Siona hançer-i figanın kopyasını asilerin töreninde sallayan Topri'yi seyrederken o gecenin anısı kafasını karıştırıyordu. *Biz de Teishar'dan daha iyi değiliz, diye düşündü. Bir kopya*

olacağına hiç olmaması daha iyiydi. Topri törenin kapanışına yakın, o aptal bıçağı başının üzerinde savurdu.

Siona ona bakmayı bıraktı ve sol tarafında, uzakta oturan Nayla'yı seyre koyuldu. Nayla önce bir yöne, sonra başka bir yöne bakıyordu. Salonun arkasındaki, yeni askerlerden oluşan kadroya özellikle dikkat etti. Nayla ona kolayca güvenmemişti. Siona, bir hava akımı makina yağı kokusu getirince burnunu kırıştırdı. Onn'un derinleri daima, tehlikeli bir şekilde *makine* kokardı! Havayı kokladı. Ve bu salon! Toplantı yerlerinden hoşlanmıyordu. Burası rahatlıkla bir tuzak haline gelebilirdi. Muhafızlar dış koridorları kapatıp içeriyi aramaları için silahlı adamlar gönderebilirledi. Burası isyanın biteceği yer olabilirdi gayet kolay bir şekilde. Siona, bu odanın Topri'nin tercihi olmasından ötürü iki kat daha huzursuzdu.

Ulot'un yaptığı ender hatalardan biri, diye düşündü Siona, Zavallı rahmetli Ulot, Topri'nin ayaklanmaya katılmasını onaylamıştı.

"Topri kent hizmetlerinde çalışan küçük bir memurdur" diye açıklamıştı Ulot. "Topri bize, toplanabilmemiz ve silahlanabilmemiz için iyi yerler bulabilir."

Topri neredeyse törenin sonuna gelmişti. Bıçağı çok süslü bir sandığa yerleştirdi ve sandığı da yan tarafına, yere koydu.

"Benim yüzüm yeminimdir" dedi Topri. Profilini salondakilere gösterdi; ilk önce bir taraftan, sonra öteki taraftan. "Size yüzümü gösteriyorum ki beni her yerde tanıyın ve benim sizlerden biri olduğumu bilin."

Aptalca bir tören, diye düşündü Siona.

Ama Siona törenin gidişini bozmaya kalkmadı. Ve Topri cebinden tül maskesini çıkarıp başına geçirince Siona da kendininkini çıkardı ve giydi. Salondaki herkes aynı şeyi yaptı. Salonun çevresinde bir hareket vardı şimdi. İnsanların çoğu, Topri'nin özel bir ziyaretçi getirdiği konusunda uyarılmıştı. Siona,

maskesinin ensesindeki bağını sağlamlaştırdı. Bu ziyaretçiyi görmek için sabırsızlanıyordu.

Topri salonun tek kapısına doğru gitti. Herkes ayağa kalktığı ve koltuklar katlanıp kapının karşısındaki duvarın dibine dizildiği için ortalıkta çatırtılı bir telaş vardı. Topri, Siona'dan aldığı işaret üzerine kapının aynasına üç kez vurdu, iki saniye bekledi, sonra dört kez vurdu.

Kapı açıldı ve koyu kahverengi tek parça resmi giysili uzun boylu bir adam salona süzüldü. Maske takmamıştı, yüzü herkesin görebilmesi için açıktı ağzı küçük, zayıf ve buyurgan bir yüz, bıçak gibi ince bir burun, çalı gibi kaşların akında derinlere gömülü koyu kahverengi gözler. Salondakilerin çoğu tarafından tanınan bir yüzdü bu.

"Arkadaşlar dedi Topri, "karşınızda Iyo Kobat, Ix Büyükelçisi."

"Eski Büyükelçi" dedi Kobat. Sesi doğrudan gırtlaktan geliyordu ve çok kontrollüydü. Sırtını duvara dayayıp salondaki maskeli insanların karşısında konumlandı, "İmparator Tanrı'mızdan bugün Arrakis'i onursuz bir şekilde terk etme emri aldım."

"Neden?"

Siona formalite olmaksızın bu soruyu ona yapıştırıvermişti.

Kobat başını hızla döndürüp bakışlarını Siona'nın maskeli yüzüne sabitledi. "İmparator Tanrı'nın yaşamına karşı bir girişim olmuş. Silahın kaynağı olarak beni gördü."

Siona'nın arkadaşları kararı ona bıraktıklarını belli edercesine onunla eski Büyükelçi'nin arasından çekildiler. "Peki neden sizi öldürmedi?" diye sordu Siona.

"Sanırım bana, benim öldürmeye değmediğimi göstermek istedi. Ayrıca, beni şu anda Ix'e bir mesaj göndermek için kullanıyor olması gibi bir mesele de var."

"Ne mesajı?" Siona boş alanda yürüyüp Kobat'ın iki adım önünde durdu. Adamın onun vücuduna bakışından adamdaki cinsel uyanışı sezdi.

"Siz Moneo'nun kızısınız" dedi adam.

Sessiz bir gerilim yayıldı tüm salona. Adam onu tanıdığını neden belli etmişti? Buradaki başka kimleri tanımıştı? Kobat aptala benzemiyordu. Niçin yapmıştı bunu?

"Sizin vücudunuz, sesiniz ve hareket tarzınız burada, Onn'da herkesçe tanınıyor dedi adam. "O maske boşuna."

Siona maskeyi hızla çekip başından çıkardı ve adama gülümsedi. "Katılıyorum. Şimdi soruma cevap ver."

Siona, Nayla'nın sol taraftan kendisinin yanına geldiğini fark etti; Nayla'nın seçtiği iki yardımcı daha onun yanına geldiler.

Siona, Kobat'ın gerçeği yani Siona'nın sorularına iyi bir yanıt veremezse gelecek ölümünü, birden fark ettiği anı gördü. Sesi sıkı kontrolünü yitirmedi, ama sözcüklerini daha dikkatli seçerek daha yavaş yavaş konuşmaya başladı.

"İmparator Tanrı bana, Ix ile Lonca arasında bir anlaşmadan haberdar olduğunu söyledi. Bizler... Lonca Kaptanlarının halen bahara bağlı olan yeteneklerini arttıracak mekanik bir amplifikatör yapmaya çalışıyoruz."

"Bu salonda biz o adama Solucan deriz" dedi Siona. "Sizin Ixia makineniz ne yapacak?"

"Lonca Kaptanlarının, yolculukları sırasında doğru yolu *görebilmeleri* için bahara gerek duyduklarını biliyorsunuz değil mi?"

"Kaptanların yerine makine mi koyacaksınız?"

"Olabilir."

"Halkınıza bu makineyle ilgili nasıl bir mesaj götürüyorsunuz?"

"Halkıma, bu projeye ancak, yaptıkları şeyler hakkında her gün bir rapor gönderirlerse devam edebileceklerini söyleyeceğim."

Siona başını salladı. "Onun böyle bir rapora ihtiyacı yoktur! Aptalca bir mesaj bu!"

Kobat artık gizleyemediği gerginliğiyle yutkundu.

"Lonca ve Rahibelik bizim projemizi duyunca heyecana kapıldı" dedi adam. "Onlar da katılıyorlar."

Siona başıyla onayladı bir kez, "Ve katılmalarının karşılığını da, baharlarını Ix ile paylaşarak ödüyorlar."

Kobat dik dik baktı Siona'ya. "Bu pahalı bir çalışmadır ve Lonca Kaptanlarıyla ilgili mukayese denemeleri yapmak için bahara ihtiyacımız var."

"Bu bir yalandır ve dolandırıcılıktır" dedi Siona. "Sizin aletiniz; asla işe yaramayacaktır ve Solucan bunu bilir."

"Bizi ne cüretle suçlarsınız böyle bir..."

"Sakin ol! Sana gerçek mesajı söyleyeyim. Solucan sizden, Ixia'lıların Lonca'yı ve Bene Gesserit'i dolandırmaya devam etmesini istedi. Bu onun hoşuna gidiyor."

"Alet başarılı olabilir!" diye diretti Kobat.

Siona sadece gülümsedi. "Solucanı öldürmeye kalkışan kim?"

"Duncan Idaho."

Nayla derin derin soludu. Salonda, şaşkınlığı gösteren başka küçük belirtiler de vardı, kaşların çatılması, nefeslerin tutulması gibi.

"Idaho öldü mü?" diye sordu Siona.

"Öyle farz ediyorum, ama İm... ah, Solucan bunu doğrulamayı reddediyor."

"Onun öldüğünü nereden çıkardınız?"

"Tleilaxu yeni bir Idaho gula yolladı."

"Anlıyorum."

Siona dönüp Nayla'ya bir işaret verdi ve o da salonun yan tarafına gidip, dükkancıların ufak eşyaları sardıkları pembe Suk kâğıdına sarılmış küçük bir paketle geri döndü. Paketi Siona'ya verdi.

"Bu bizim sessizliğimizin karşılığı" dedi Siona, paketi Kobat'a uzatırken. "Topri'nin sizi bu gece buraya getirmesine bunun için izin verildi."

Kobat paketi alırken bakışları Siona'nın yüzünden ayrılmadı.

"Sessizlik mi?" diye sordu adam.

"Lonca'ya ve Rahibelik Makamına, onları dolandırdığınızı bildirmeyecegiz."

"Biz dolandırmıyoruz..."

"Aptallaşma!"

Kobat kurumuş boğazıyla yutkunmaya çalıştı. Siona'nın demek istediğini açıkça anlamıştı: Doğru da, yanlış da olsa, isyan hareketi böyle bir hikâye yarattıysa buna inanılacaktı. Topri'nin söylemeye pek meraklı olduğu "sağduyu"ydu bu.

Siona, Kobat'ın hemen arkasında duran Topri'ye baktı. Kimse bu isyana "sağduyu" nedeniyle katılmamıştı. Topri, "sağduyu"sunun ona ihanet edebileceğinin farkında değil miydi? Bakışlarını Kobat'a çevirdi yine.

"Bu pakette ne var?" diye sordu adam.

Adamın sorma tarzından içindekini zaten bildiğini sezdi Siona.

"Bu, Ix'e gönderdiğim bir şey. Bunu benim için oraya götüreceksiniz. Solucan'ın kalesinden aldığımız iki cildin kopyalarıdır bunlar."

Kobat, elindeki pakete baktı. Bu nesneyi elinden atmak istediği belliydi, çünkü isyana girmekle yaptığı bu girişim, umduğundan da tehlikeli bir yük bindirmişti üstüne. Topri'ye sert bir bakış fırlattı; "*neden uyarmadın beni?*" diyordu sanki bakışıyla.

"Ne..." Bakışlarını tekrar Siona'ya çevirdi, boğazını temizledi, "ne var bu... ciltlerde?"

"Sizin halkınız söyleyebilir bunu bize. Bunların Solucan'ın kendi sözleri olduğunu sanıyoruz, çözemediğimiz bir şifreyle yazılmış."

"Nereden çıkardınız bizim..."

"Siz Ixia'lılar bu tür şeylerde ustasınızdır."

Siona omuz silkti. "Sizi bunun için suçlamayız. Ama bu ciltleri başka bir amaç için kullanmak zorundasınız, yoksa hiçbir başarı kaydedemezsiniz..."

"Nasıl emin olabilirsiniz bizim..."

"Biz yalnızca size bağlı kalmayacağız. Bu kopyalan başkaları da alacak. Rahibelik makamının ve Lonca'nın bu ciltleri deşifre etmekte tereddüt edeceklerini hiç sanmıyorum."

Kobat paketi koltuğunun altına soktu ve sıkıca kavradı.

"İm... Solucan'ın sizin niyetinizden... hattâ bu toplantıdan haberdar olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Sanırım o, pek çok şeyi biliyor, hattâ belki bu ciltlerin kimlerin elinde olduğunu bile biliyor. Babam, onun gerçek bir kahin olduğu kanısında."

"Babanız Sözlü Tarihe inanıyor ha!"

"Bu salondaki herkes Sözlü Tarihe inanır. Sözlü Tarih önemli konularda Resmi Tarihle çelişmez."

"Peki Solucan neden size karşı harekete geçmiyor?"

Siona, Kobat'ın koltuğundaki paketi gösterdi. "Bunun yanıtı belki de bunun içinde."

"Yahut da ne siz ne de gizli ciltler onun için gerçek bir tehlikesiniz!" Kobat öfkesini gizlemiyordu. Bazı kararlara zorlanmaktan hoşlanmamıştı.

"Belki de. Söyler misiniz, neden Sözlü Tarihten söz ettiniz?"

Kobat bir kez daha tehdit edildiğini hissetti.

"Bu tarih, Solucan'ın insan duygularından aciz olduğunu söyler."

"Nedeni bu değil" dedi Siona. "Asıl nedeni bana söylemek için bir şansınız daha var."

Nayla, Kobat'a iki adım daha yaklaştı.

"Bana... bana buraya gelmeden önce Sözlü Tarihi gözden geçirmeniz söylendi, sizin halkınızın... " adam omuzlarını silkti.

"Onu ezberden okuduğumuz mu?"

"Evet."

"Kim söyledi size bunu?"

Kobat yutkundu, Topri'ye ürkmüş bir bakış fırlattı, sonra yine Siona'ya baktı.

"Topri mi?" diye sordu Siona.

"Sözlü Tarihin onun bizi anlamasına yardımcı olacağını düşündüm" dedi Topri.

"Ve ona liderinin adını söyledin" dedi Siona.

"O zaten biliyordu!" Topri'nin sesi cıyaklamasına kavuşmuştu sonunda.

"Sözlü Tarihin özellikle hangi bölümlerini gözden geçirmesini söyledin?" diye sordu Siona.

"Eee... hah, Atreides dizesini."

"Ve şimdi, insanların isyan için benini peşimden niçin geldiklerini bildiğinizi sanıyorsunuz öyle mi?"

"Sözlü Tarih, onun herkese nasıl davrandığını Atreides dizesinde açıkça söylüyor!" dedi Kobat.

"O bize bir parça ip verir ve sonra bizi içeri çeker öyle mi?" diye sordu Siona. Sesinde aldatıcı bir sakinlik vardı.

"Babanıza yaptığı budur" dedi Kobat.

"Ve şimdi *benim asilik oynamama* izin veriyor öyle mi?

"Ben yalnızca bir elçiyim" dedi Kobat. "Beni öldürürseniz sizin mesajınızı kim götürecek?"

"Ya da Solucan'ın mesajını" dedi Siona.

Kobat sustu.

"Sizin Sözlü Tarihi anladığınızı sanmıyorum" dedi Siona. "Ayrıca sizin Solucan'ı iyi tanıdığınızı da, onun mesajlarını anlayabileceğinizi de sanmıyorum."

Kobat'ın yüzü öfkeden kızardı. "Neden diğer bütün Atreidesler gibi değilsiniz, neden güzelce itaat eden uysal bir..." Kobat, öfkesinin ona neler söylettiğini fark edip sözü kesiverdi.

"Bir diğer askeri; değil mi; Solucan'ın yakın çevresinde çalışan" dedi Siona. "Tıpkı Duncan Idaho gibi; öyle mi?"

Siona döndü ve Nayla'ya baktı. İki yardımcı, Anouk ve Taw birden alarma geçtiler, ama Nayla hiç etkilenmeden kaldı.

Siona başıyla Nayla'ya bir kez işaret etti.

Anouk ve Taw, daha önce sözleştikleri gibi, kapıyı tutmak üzere vaziyet aldılar. Nayla gidip Topri'nin arkasına geçti.

"Nedir... n'oluyor?" diye sordu Topri.

"Büyükelçinin bizimle paylaşacağı önemli şeylerin tümünü öğrenmek istiyoruz" dedi Siona. "Mesajın tamamını istiyoruz."

Topri titremeye başladı. Kobat'ın alnında terler birikti. Topri'ye baktı bir kez, sonra bakışlarını Siona'ya çevirdi. O tek bakış, Siona'nın bu ikisi arasındaki ilişkiyi görmesi için kaldırılmış bir peçeydi sanki. Siona gülümsedi. Zaten anlamış olduğu bir şeyi doğrulamıştı bu sadece.

Kobat sakinleşmişti.

"Başlayabilirsiniz" dedi Siona.

"Ben... sizce ne... "

"Solucan size, amirlerinize götürmeniz için özel bir mesaj verdi. Bunu duymak istiyorum."

"O... o, arabası için bir ilave istiyor."

"Ve bedeninin daha uzayacağını umuyor. Başka?"

"Ona bol miktarda ridulia kristal kâğıdı göndereceğiz."

"Ne amaçla?"

"O, istekleri hakkında asla açıklama yapmaz."

"Bunda başkalarına yasaklayacağı şeylerin kokusu var sanki" dedi Siona.

"O hiçbir şeyi bizzat yasaklamaz!" dedi Kobat sertçe. "Yasak oyuncaklar yaptınız mı ona?"

"Bilmiyorum."

Yalan söylüyor diye düşündü Siona, fakat bunun üzerine gitmemeyi yeğledi. Solucan'ın zırhında bir çatlağın daha var olduğunu bilmek yeterliydi.

"Sizin yerinize kim gelecek?" diye sordu Siona.

"Malky'nin yeğeni olan bir kadını gönderiyorlar dedi

Kobat. "Belki hatırlarsınız o adam..."

"Malky'yi hatırlıyoruz" dedi Siona. "Yeni Büyükelçi olarak neden Malky'nin yeğenini atıyorlar?"

"Bilmiyorum. Ama bu, İm... Solucan'ın beni kovmasından da önce belirlenmişti."

"O kadının adı ne?"

"Hwi Noree."

"Biz Hwi Noree'yi kazanırız" dedi Siona. "Sizi kazanmaya değmezdi. Ama bu Hwi Noree bambaşka biri olabilir belki. Ix'e ne zaman dönüyorsunuz?"

"Festivalden hemen sonra, ilk Lonca gemisiyle."

"Amirlerinize ne söyleyeceksiniz?"

"Ne hakkında?"

"Benim mesajım hakkında!"

"Sizin istediğinizi yapacaklar."

"Anlıyorum. Gidebilirsiniz, eski Büyükelçi Kobat."

Kobat gitmek için acelesinden kapıdaki muhafızlara çarpacaktı neredeyse. Topri onun peşinden gitmeye yeltendi, ama Nayla Topri'nin kolunu yakalayıp onu durdurdu. Topri Nayla'nın adaleli vücudunun ötesine baktı, sonra Siona'yı gördü; Siona onunla konuşmak için Kobat'ın arkasından kapının kapanmasını bekliyordu.

"Mesaj yalnızca Ixia'lılara değil bizeydi de" dedi Siona. "Solucan bize meydan okuyor ve savaşın kurallarını bildiriyor."

Topri kolunu Nayla'nın elinden kurtarmaya çalıştı. "Nedir senin..."

"Topri!" dedi Siona. "Ben de bir mesaj gönderebilirim. Babama söyle kabul ettiğimizi bildirsin Solucan'a."

Nayla adamın kolunu bıraktı. Topri onun kavradığı yeri ovuşturdu. "Sen kesinlikle..."

"Henüz buradan gidebiliyorken git ve bir daha asla dönme!" dedi Siona.

"Yoksa benden şüp..."

"Git dedim sana! Sen beceriksizin birisin Topri. Ben hayatımın çoğunu Balıkla Konuşanlar Okulu'nda geçirdim. Orada bana beceriksizliği teşhis etmeyi öğrettiler."

"Kobat gidiyor. Ne sakınca vardı bu..."

"Beni tanıdığı yetmiyormuş gibi, Kale'den ne çaldığımı da biliyor! Ama o paketi onunla Ix'e göndereceğimi bilemedi. Senin davranışın. Solucan'ın benim o ciltleri Ix'e göndermemi istediğini söylüyor bana!"

Topri Siona'nın karşısından geri çekilip kapıya yöneldi. Anouk ve Taw kapıyı sonuna kadar açıp ona yol verdiler. Siona, arkasından seslendi:

"Beni ve Kobat'a verdiğim paketi söyleyenin Solucan olduğunu iddia etme sakın! Solucan beceriksiz haberci göndermez. Ona böyle dediğimi söyle!"

*

10

Bazıları benim vicdansız olduğumu söyler, ne yalancıdır onlar; kendilerine karşı bile. Bugüne dek var olmuş tek vicdanım ben. Şarap nasıl fıçısının kokusunu taşırsa ben de en eski kökenlerimin özünü taşırım ve bu da vicdanın tohumudur. Beni kutsal yapan budur. Ben Tanrı'yım, çünkü gerçek kalıtımını benden başka bilen yok!

Çalınmış günlükler

Ix Engizitörleri, İmparator Leto'nun Sarayına atanacak büyükelçi adayıyla birlikte Büyük Saray'da toplandıklarında sorulan sorular ve verilen yanıtlar kaydedilmiştir.

ENGİZİTÖR: Bizimle, İmparator Leto'nun dürtüleri hakkında konuşmak istediğinizi ifade ettiniz. Buyurun.

HWI NOREE: Sizin Resmi Analizleriniz soracağım sorular için yeterli değil.

ENOİZİTÖR: Ne gibi sorular?

HWI NOREE: Kendi kendime. İmparator Leto'yu o iğrenç dönüşümü, o solucan bedeni, insanlığını o şekilde yitirmeyi kabul etmeye iten şeyin ne olduğunu soruyorum. Sizse yalnızca, bunu sırf güç ve uzun ömür için yaptığınızı söylüyorsunuz.

ENGİZİTÖR: Bunlar yeterli değil mi?

HWI NOREE: Kendi kendinize sorun; içinizden kim böyle değersiz bir kazanç için böyle bir bedel öder?

ENGİZİTÖR: O halde, o sonsuz hikmetinizle, solucan olmayı neden seçtiğinizi söyleyin bize.

HWI NOREE: Buradakilerden, onun geleceği görme yeteneğinden kuşku duyan var mı?

ENGİZİTÖR: Peki, şimdi! Onun dönüşümünün bedeli yeterli değil mi?

HWI NOREE: Ama babası gibi onun da geleceği görme yeteneği vardı. Hayır! Bence bu korkunç tercihi, bizim geleceğimizde ancak böyle bir fedakarlığın önleyebileceği kötü bir şey gördüğü için yaptı.

ENGİZİTÖR: Bizim geleceğimizde yalnızca onun gördüğü bu garip şey neydi?

HWI NOREE: Bilmiyorum, ama bunu bulmayı öneriyorum.

ENGİZİTÖR: Siz bu zalimi, halkının fedakar bir hizmetkarı haline getirdiniz!

HWI NOREE: Onun Atreides Ailesi'nin önde gelen karakteri değil miydi bu?

ENGİZİTÖR: Resmi Tarihler bizi buna inandırır.

HWI NOREE: Sözlü Tarih de doğrular bunu.

ENGİZİTÖR: Zalim Solucan'a başka hangi iyi karakterleri uygun görüyorsunuz?

HWI NOREE: *İyi* karakter mi diyorsunuz?

ENGİZİTÖR: Karakter, o halde.

HWI NOREE: Amcam Malky sık sık, Leto Efendimiz'in, bazı arkadaşlarına karşı büyük bir hoşgörü göstermeye yatkın olduğunu söylerdi.

ENGİZİTÖR: Diğer arkadaşlarını da görünürde hiçbir neden yokken idam eder.

HWI NOREE: Bence bunun nedenleri vardır ve Amcam Malky bu nedenlerden bazılarını bulup çıkarmıştı.

ENGİZİTÖR: Bu buluşlardan birini söyleyin bize.

HWI NOREE: Şahsına yönelik beceriksizce tehditler.

ENGİZİTÖR: *Beceriksiz* tehditler ha!

HWI NOREE: Ve kehanete hiç tahammülü yoktur. Tarihçilerin idamını ve yapıtlarının yok edilişini hatırlayın.

ENGİZİTÖR: Gerçeğin bilinmesini istemiyor!

HWI NOREE: Amcam Malky'ye, onların geçmiş hakkında yalancılık yaptıklarını söylemiş ve düşünün! Kim geçmişi ondan daha iyi bilebilir? Onun içe dönüşlerini hepimiz biliyoruz.

ENGİZİTÖR: Tüm atalarının onda yaşadığını kanıtlayan bir şey var mı?

HWI NOREE; Bu yararsız tartışmaya girmeyeceğim. Tek söyleyeceğim şey, benim buna. Amcam Malky'nin inancına ve onun bu inancının dayandığı nedenlere dayanarak inandığımdır.

ENGİZİTÖR: Biz amcanızın raporlarını okuduk ve onları başka türlü yorumladık. Malky, Solucan'a aşırı derecede hayrandı.

HWI NOREE: Amcam onu İmparatorluk'taki en mükemmel diplomat, en usta konuşmacı ve aklınıza gelebilecek her tür konunun uzmanı sayardı.

ENGİZİTÖR: Amcanız, Solucan'ın gaddarlığından söz etmedi mi?

HWI NOREE: Amcam onun son derece uygar biri olduğu kanısındaydı.

ENGİZİTÖR: Gaddarlığını sordum.

HWI NOREE: Gaddarlaşabilir, evet.

ENGİZİTÖR: Amcanız ondan korkardı.

HWI NOREE: Leto. Efendimiz'de saflığın ve deneyimsizliğin hiçbir türlüsü yoktur. Ondan ancak, bu özellikleri taklit ettiği zaman korkmak gerekir. Amcamın söylediği *budur.*

ENGİZİTÖR: O bunları söylemişti, evet.

HWI NOREE: Daha da ötesi! Malky, "Leto Efendimiz şaşırtıcı yeteneklerden ve insanoğlunun çeşitliliğinden hoşlanır. O benim en sevdiğim dostumdur" demişti.

ENGİZİTÖR: Olağanüstü bilgeliğinizi bizden esirgemeyerek, amcanızın bu sözlerini nasıl yorumladığınızı söyler misiniz?

HWI NOREE: Benimle alay etmeyin!

ENGİZİTÖR: Alay etmiyoruz. Aydınlanmak istiyoruz.

HWI NOREE: Bu sözlerden ve onun bana doğrudan yazdığı daha birçok şeyden anlaşılan, Leto Efendimiz'in daima yenilik ve orijinallik aradığı, ama bu tür şeylerdeki mahvedici gücün de farkında olduğudur. Amcam buna inanıyordu.

ENGİZİTÖR: Amcanızla paylaştığınız bu kanılara eklemek istediğiniz başkaca bir şey var mı?

HWI NOREE: Söylediklerime eklemede bulunmayı gereksiz görüyorum. Engizitörlerin vaktini boşa harcadığım için üzgünüm.

ENGİZİTÖR: Hayır, vaktimizi boşa harcamadınız. Leto Efendimiz'in, bilinen tüm evrenin İmparator Tanrı sının Sarayına Büyükelçi olarak atanmanız onaylanmıştır.

*

11

İçsel taleplerimle uğraşırken tarihte bilinen her türlü yeterliliğe sahip olduğumu hatırlamanız gerek. Savaşın mentalitesini ele aldığımda güç veren kaynak budur. Yaralıların ve ölmekte olanların inlemelerini, feryatlarını duymamışsanız savaşı bilemezsiniz. Bu feryatları öylesine çok duydum ki kulaklarımdan hiç çıkmıyor. Savaşların sonucunda ben de feryat ettim. Her çağın yarasından acılar çektim yumrukla, sopayla ve kayayla yaraların, mermiler saplanmış bir bacağın ve bronz bir kılıcın yarasının, gürzün ve sahra topunun, okların ve laser silahlarının ve atom serpintisiyle sessizce boğulmaların, dili karartan ve akciğerleri boğan biyolojik saldırıların, hızla fışkıran alevlerin ve sessizce işleyen yavaş zehirlerin... daha fazla sayamayacağım! Bunların hepsini gördüm ve hissettim ben. niçin böyle davrandığımı sorabilenlere derim ki: Bu anılarımla başka türlü yapamam. Ben bir korkak değilim ve bir zamanlar insandım.

Çalınmış Günlükler

Satellite hava kontrolörlerinin büyük denizlerdeki rüzgârlarla uğraşmak zorunda kaldığı sıcak mevsimde Sareer kıyılarına yağmur düştüğü görülür sık sık. Kale çevresindeki periyodik denetlemelerinden birinden geri dönmekte olan Moneo ani bir sağnağa yakalandı. Korunaklı bir yere varıncaya dek karanlık çöktü. Güney kapısında Balıkla Konuşan bir muhafız ona, ıslak pelerinini çıkarmada yardım etti. Bu kadın kısa boylu ve tıknaz, geniş yüzlü, yapılı biriydi; Leto'nun muhafız olarak tercih ettiği tiptendi.

"Bu lanet olası hava kontrolörlerini yola getirmek gerek" dedi kadın ıslak pelerini ona verirken,

Moneo onu başıyla kısaca onaylayıp kendi konutuna çıkmaya başladı. Balıkla Konuşan muhafızların hepsi İmparator Tanrı'nın

rutubetten nefret ettiğini bilirdi ama hiçbiri Moneo'nun ayırt etliği şeyleri ayırt edemezdi.

Sudan nefret eden Solucan'*dır,* diye düşündü Moneo. *Şeyh-Hulud, Dune'u özlüyor.*

Moneo konutuna gelince kurulandı ve mahzene inmeden önce kuru giysiler giydi. Solucan'ın düşmanlığını çekmenin alemi yoktu. Şimdi Leto'yla, yaklaşmakta olan, Onn Festival Kenti'ne yapılacak gezi hakkında uzun uzadıya ve dobra dobra bir konuşma yapmak gerekiyordu.

Moneo aşağı inen asansörün bir duvarına yaslanıp gözlerini kapattı. Bitkinlik çöktü üzerine birden. Günlerdir yeterince uyumamıştı ve durumda bir sakinleşme olacağa da benzemiyordu. Leto'nun açıkça belli olan, uyku gereksiniminden kurtulmuşluğuna imreniyordu. Bir ayda birkaç saatlik yarı dinlenme yeterli oluyordu İmparator Tanrı'ya.

Mahzenin kokusu ve asansörün durması Moneo'yu tilki uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtı ve büyük salonun ortasındaki arabasında duran İmparator Tanrı'ya baktı. Moneo kendine çeki düzen verdi ve o korkunç 'huzura kabul' olayına doğru, alışılmış uzun yürüyüşüne başladı. Leto, beklendiği gibi uyanık görünüyordu. En azından iyi bir işaretti bu.

Leto asansörün gelişini duymuş ve Moneo'nun uyandığını görmüştü. Adam yorgun görünüyordu ve bu normaldi. Onn'a yolculuk yaklaşmıştı, gezegen dışı konuklarla ilgili bütün yorucu işlerle, Balıkla Konuşanların ritüelleriyle, yeni büyükelçilerle, İmparatorluk muhafızlarının değişimiyle, emekliye ayrılmaları ve yeni göreve atamalarla ve şimdi İmparatorluk aygıtının pürüzsüz çalışmasına uydurulacak yeni bir Duncan Idaho gulayla ilgili işler yoğundu.

Moneo bir sürü ayrıntıyla uğraşmıştı ve artık yaşını göstermeye başlıyordu.

Bir bakalım şöyle, diye düşündü Leto. *Moneo, Onn'dan döneceğimiz hafta yüz on sekiz yaşında olacak.*

Bir adam eğer bahar kullanırsa bunun kat kat fazlasını yaşayabilirdi, ama Moneo istememişti. Leto bunun nedenini kesinlikle biliyordu. Moneo ölümü özleyen o garip insan durumuna girmişti. O şimdi yalnızca, Siona'nın İmparatorluk hizmetine girişini, İmparatorluk Balıkla Konuşanlar Topluluğu'nun yeni yöneticisi olarak görevlendirilmesini görebilmek için bekliyordu.

Malky'nin onlara dediği gibi, *benim hurilerim.*

Ve Moneo, Leto'nun, Siona'yı bir Duncan'la çiftleştirme niyetini biliyordu. Zamanıydı.

Moneo arabaya iki adım kala durdu ve Leto'ya baktı. Moneo'nun gözlerindeki bir şeyler Leto'ya, dünya zamanındaki bir pagan rahibin bakışını, tanıdık bir türbedeki hilekâr bir yakarışı hatırlattı.

"Efendimiz, yeni Duncan'ı saatlerce incelediniz" dedi Moneo. Tleilaxu onun hücrelerine ya da ruhuna bir şey yapmış mı?"

"Adamda hiçbir kusur yok."

Moneo derin bir iç çekişle sarsıldı, pek hoşnut olacak yoktu bunda.

"Onun bir damızlık gibi kullanılmasına karşısın öyle mi?" diye sordu Leto.

"Onu hem dedelerimden biri, hem de torunlarımın babası olarak görmek garibime gidiyor."

"Ama o bana, eski insan biçimiyle üreme programının bugünkü ürünlerinin çaprazlanmasından oluşan ilk kuşağı bulmak olanağı sağlıyor. Siona böyle bir çaprazlamadan elde edilmiş yirmi birinci kuşaktır."

"Bunun amacını anlayamıyorum. Duncanlar sizin Muhafızlığınızdaki herkesten daha yavaş ve daha az uyanıktır."

"Herkesten farklı, üstün döllerin peşinde değilim Moneo. Benim üreme programıma egemen olan yasaların zorunlu kıldığı gelişim geometrisinden haberim olmadığını mı sanıyorsun?"

"Sizin stok defterinizi gördüm efendimiz."

"O halde, resesif özelliklerin izini sürdüğümü ve ayıkladığımı biliyorsun. Anahtar olan genetik dominantlar ilgilendiriyor beni"

"Ve mutasyonlar, değil mi Efendimiz?" Moneo'nun sesinde kurnazca bir işaret vardı ve bu da Leto'nun onu dikkatle süzmesine yol açtı.

"O konuyu tartışmayacağız Moneo."

Leto, Moneo'nun temkinli bir şekilde kabuğuna çekilişini seyretti.

Benim duygulanma karşı nasıl da duyarlı, diye düşündü Leto. *Bilinçsiz bir düzeyde işleseler de benim yeteneklerimden bazılarının onda var olduğuna inanıyorum. Onun sorusu, belki Siona*'*da başardıklarımızdan bile kuşku duyduğunu gösteriyor.*

Leto bunu sınamak için dedi ki: "Üreme programında neyi başarmayı umduğumu henüz anlamadığın açıkça görülüyor.

Moneo birden parladı. "Efendimiz bilir ki, onun kurallarını iyice anlamak için çok uğraştım."

Kurallar, uzun süren zorlu işlerde geçici olma eğilimindedir Moneo. Kurallara bağlı yaratıcılık olmaz."

"Ama Efendimiz, üreme programınızın bağlı olduğu kuralları siz kendiniz söylediniz."

"Sana şu anda ne dedim Moneo? Yaratma işinde kural aramaya çalışmak, aklı bedenden ayırmaya çalışmak gibidir."

"Ama bazı şeyler evrimleşiyor Efendimiz. Bunu kendimden biliyorum!"

Bunu kendisinden biliyor! İlahi Moneo. Çok ketum.

"Neden daima, kesinkes türev veren değişimlerin peşindesin Moneo?"

"Siz bana *degişimsel evrimden* söz ettiniz Efendimiz. Sizin stok defterinizin üzerinde bu etiket vardı. Ama ne kadar sürpriz bir şey bu...

"Moneo! Kurallar her sürprizle değişir."

"Efendimiz, sizin düşünceniz insan stokunu daha iyileştirmek değil mi?"

Leto aşağıdaki adama bakarak düşündü: *Şimdi anahtar sözcüğü kullansam anlar mı ki? Belki...*

"Ben bir yırtıcıyım, Moneo."

"Yırtı..." Moneo sözün devamını getiremedi ve başını salladı. Sözcüğün anlamını biliyordu, düşündü, ama bu sözcük sarsmıştı onu. İmparator Tanrı şaka mı yapıyordu?

"Yırtıcı mı. Efendimiz?"

"Stokunu ıslah eden bir yırtıcı."

"Bu nasıl olabilir Efendimiz? Siz bizden nefret etmezsiniz."

"Beni düş kırıklığına uğratıyorsun Moneo. Bir yırtıcı elbette avından nefret etmez."

"Yırtıcılar öldürür Efendimiz."

"Ben de öldürürüm, ama nefret etmem. Av, açlığı yatıştırır. Av iyidir."

Moneo, Leto'nun gri kapişon içindeki yüzüne baktı.

Solucan'a yaklaşımda kusur mu ettim? diye düşündü.

Moneo, birtakım belirtiler arıyordu korku içinde. Dev bedende türeme, gözlerde camlaşma yoktu, işe yaramaz yüzgeçler oynamıyordu.

"Neye acıktınız Efendimiz?" demek cesaretinde bulundu Moneo.

"Gerçekten uzun süreli kararlar verebilen bir insanoğluna. Bu yeterliliğin anahtarı nedir biliyor musun Moneo?"

"Bunu birçok kez söylemiştiniz Efendimiz. İnsanın, düşüncesini değiştirebilmesidir bu."

"Değiştirmek, evet. Peki uzun süreliden neyi kastettiğimi biliyor musun?"

"Sizin için bu, bin yıllarla ölçülür Efendimiz."

"Moneo, benim bin yıllarım bile sonsuzluğun yanında ufacık bir radar sinyalinden başka bir şey değildir."

"Ama sizin perspektifinizin benimkinden farklı olması gerekir Efendimiz."

"Sonsuzluk açısından bakılınca bütün uzun süreler, aslında kısa süredir."

"Peki, hiçbir kural yok mudur Efendimiz?" Moneo'nun sesi hafiften bir histeri havası taşıyordu.

Leto, adamın gerilimini hafifletmek için gülümsedi. "Belki bir tane. Kısa süreli kararlar uzun sürede başarısız olma eğilimindedir."

Moneo başını salladı düş kırıklığıyla. "Fakat Efendimiz, sizin perspektifiniz..."

"Zaman her fani gözlemci için akıp gider. Kapalı sistem diye bir şey yoktur. Ben bile ancak sınırlı bir tablo boyunca uzanabilirim."

Moneo bakışlarını Leto'nun yüzünden kaçırdı ve mozole koridorlarının uzaklarına baktı. *Bir gün burada olacağım. Altın Yol devam edebilir ama ben biteceğim.* Bu önemli değildi tabii. Yalnızca, kesintisiz bir süreklilikle algıladığı Altın Yol'un, yalnızca *onun* önemi vardı. Bakışlarını yine Leto'ya çevirdi, ama o

masmavi gözlere değil. O koca bedende pusuya yatmış bir yırtıcı mı vardı gerçekten?

"Sen bir yırtıcının işlevini anlayamazsın" dedi Leto.

Bu sözler Moneo'yu şok etti, çünkü düşünceleri okuma iması vardı bunlarda. Bakışlarını Leto'nun gözlerine kaldırdı.

"Benim bile günün birinde ölmek derdinden muzdarip olduğumu entelektüel yönden biliyorsun" dedi Leto. "Ama buna inanmıyorsun."

"Asla göremeyeceğim bir şeye nasıl inanabilirim ki?"

Moneo kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemiş, hiç bu kadar korkmamıştı. *İmparator Tanrı ne yapıyordu? Buraya, yolculukla ilgili sorunları görüşmek... ve onun Siona'yla ilgili niyetlerini öğrenmek için inmiştim. Benimle oyun mu oynuyor?*

"Siona hakkında konuşalım" dedi Leto.

Düşünce okumalar yine!

"Onu ne zaman sınayacaksınız Efendimiz?" Bu soru hep onun bilincinin karşısında bekleyip durmuştu, ama şimdi söylemişti artık onu, Moneo bundan korktu.

"Çok yakında."

"Bağışlayın Efendimiz, ama tek çocuğumun durumu konusunda nasıl endişelendiğimi kesinlikle biliyorsunuz."

"Diğerleri bu sınavı geçtiler Moneo. Sen de geçtin."

Moneo, Altın Yol'a karşı nasıl hassaslaştığını hatırlayarak yutkundu.

"Beni annem hazırlamıştı. Siona'nın annesi yok."

"Onun Balıkla Konuşanlar'ı var. Sen varsın."

"Aksilikler olabilir Efendimiz." Moneo'nun gözlerine yaşlar doldu.

Leto ona bakmadan düşündü: *Bana sadakatiyle Siona'ya sevgisi arasında ikiye bölünmüş. Bir evlata duyulan bu ilgi ne kadar dokunaklı. Tüm insanlığın benim tek evladım olduğunu göremiyor mu?*

Bakışlarını yeniden Moneo'ya çeviren Leto:

"Benim evrenimde de aksiliklerin olabileceği gözleminde haklısın. Bu sana hiçbir şey öğretmiyor mu?" dedi.

"Efendimiz, sadece bu defalık, şey yapamaz mısınız..."

"Moneo! Zayıf bir yöneticiye yetki vermemi kesinlikle isteme benden."

Moneo bir adım geri çekildi. "Hayır Efendimiz. Elbette hayır."

"Öyleyse Siona'nın gücüne güven."

Moneo omuzlarını kaldırdı. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım."

"Siona bir Atreides olarak görevleri konusunda uyarılmalı"

"Tabi, elbette Efendimiz."

"Bizim kesin kararımız bu değil mi Moneo?"

"Bunu inkâr etmiyorum Efendimiz. Onu yeni Duncan'la ne zaman tanıştıracaksınız?"

"Önce deneme gelir."

Moneo, mahzenin soğuk zeminine baktı.

Yere ne kadar sık bakıyor, diye düşündü Leto *neyi görüyor ki orada? Arabamın binlerce yıllık izlerini mi yoksa? Ah, hayır onun baktığı şey, derinliklerdir; hemen girmeyi düşlediği, hazineler ve gizler diyarıdır.*

Moneo bakışlarını yine Leto'nun yüzüne çevirdi. "Dilerim Duncan'ın arkadaşlığından hoşlanır Efendimiz."

"Bundan kuşkun olmasın. Tleilaxu onu bana bozulmamış halde getirdi."

"Bu, insanı rahatlatıyor Efendimiz."

"Bu genotipin kadınları çektiğini fark etmişsindir mutlaka."

"Buna tanık olmuştum Efendimiz."

"O nazikçe bakan dikkatli gözlerde, o güçlü yüz hatlarında, o kara keçi kılı gibi saçlarda kadın ruhunu eriten bir şeyler var."

"Haklısınız Efendimiz."

"Duncan'ın şu anda Balıkla Konuşanlarla birlikte olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Haberini aldım Efendimiz."

Leto gülümsedi. Moneo'nun elbette haberi vardı. "Onu çok yakında. İmparator Tanrı'yı ilk kez görmesi için bana getirecekler."

"Seyir odasını bizzat kontrol ettim Efendimiz. Her şey hazır."

"Bazen, beni güçsüzleştirmek istediğini düşünüyorum Moneo. Bu ayrıntıların birazını bana bırak." .

Moneo, korkudan daraldığını gizlemeye çalıştı. Öne eğildi ve geri çekildi. "Peki Efendimiz, ama yapmam gereken bazı işler var."

Döndü ve hızla gitti. Moneo, gitmesine izin verilmediği halde gittiğini ancak, asansörle çıkarken fark etti.

Ne kadar yorgun olduğumu biliyor olsa gerek. Bağışlayacaktır.

*

12

Efendiniz sizin yüreğinizdekini gayet iyi bilir. Ruhunuz bugün size doğruyu göstermeye yeter. Bana tanıklar gerekli değil. Ama siz ruhunuzu değil, öfkenizi ve gazabınızı dinliyorsunuz.

Leto Efendimizden bir tövbekara.

Sözlü Tarihten

İmparatorluğun, Leto Efendimiz'in saltanatındaki 3508 yılı için aşağıdaki değerlendirilmesi Welbeck özeti'nden alınmıştır. Orijinali, Bene Gesserit Sistemi'nin Rahibeler Meclisi Arşivi'ndedir. Yapılacak bir karşılaştırma, metinden çıkarılan kısımların bu açıklamaların özünden bir şey eksiltmediğini gösterir.

Bu açıklamalar. Kutsal Sistemimiz ve onun ebedi Rahibelik Makamı adına, güvenilir ve Rahibeler Meclisi kayıtlarına girmeye değer bulunmuştur.

Chenoeh ve Tawsuoko hemşireler Arrakis'ten sağsalim geri dönmüş Leto Efendimiz'in saltanatının 2116. yılında onun Kale'sine girip kaybolan dokuz tarihçinin uzun süredir kuşkulanılan idamını doğrulayan bir rapor vermişlerdir. Rahibeler, bu dokuz kişinin, önce işkenceyle bilinçlerini kaybetmelerine neden olunduğunu daha sonra da kendi yayınlarından oluşan bir yığın kağıdın üzerinde yakıldıklarını bildiriyor. Bunlar, o zamanlar tüm İmparatorluğa yayılmış söylentilere tam anlamıyla uymaktadır. O zamanki açıklamaların Leto Efendimiz'in bizzat kendisinden kaynaklandığı hükmüne varılmıştı.

Chenoeh ve Tawsuoko hemşirelerin getirdiği, bir görgü tanığının el yazmalarındaki açıklamalara göre, arkadaşlarının

affını dileyen diğer tarihçilerin ricaları karşısında Leto Efendimiz demiştir ki:

"Onlar ukalaca yalan söyledikleri için yok edildiler. Bilmeden yapacağınız hatalardan ötürü benim gazabıma uğramaktan korkmayın. Şehitler yaratmaya çok meraklı değilim ben. Şehitler insan ilişkilerine çökelen serseri dramatik olaylar yaratır. Dram ise benim yırtıcılığımın hedeflerinden biridir. Ancak, yanlış açıklamalar üretiyor ve bunlarda kibirle diretiyorsanız korkun benden. Artık gidin ve bu konuyu bir daha konuşmayın."

Bu elyazısı açıklamaların içsel kanıtları, bunu yazanın Lord Leto'nun 2116 yılındaki başkâhyası Ikonicre olduğunu gösteriyor.

Leto Efendimiz'in *yırtıcılık* sözcüğünü kullanış tarzı dikkat çekicidir. Bu, Aziz Anne Syaksa tarafından öne sürülen. İmparator Tanrı'nın kendini *doğal* anlamda bir yırtıcı olarak gördüğü yolundaki teoriler açısından bakılınca çok anlamlıdır.

Rahibe Chenoeh, Leto Efendimiz'in ender gezilerinden birine eşlik eden bir maiyet grubundaki Balıkla Konuşanlar'a katılmak üzere davet edilmişti. Rahibe, bir noktada. İmparatorluk Arabası'nın yanında seğirtmek ve Leto Efendimiz'in bizzat kendisiyle konuşmak üzere çağırılmıştı. Rahibe, konuşmaları şu şekilde bildiriyor:

Leto Efendimiz dedi ki: "Bu İmparatorluk Yolu üzerinde giderken, bazen kendimi saldırganlardan korumak için savaştaymışım gibi hissediyorum."

Rahibe Chenoeh: "Burada size kimse saldıramaz Efendimiz" dedi.

Leto Efendimiz: "Siz Bene Gesserit bana her yönden saldırıyorsunuz. Şu anda bile benim Balıkla Konuşanlar'ımı kışkırtmaya çalışıyorsunuz" diye yanıtladı.

Rahibe Chenoeh kendisini ölüme hazırladığını, ama İmparator Tanrı'nın sadece arabasını durdurup rahibenin arkasındaki maiyetine baktığını yazıyor. Rahibe, ötekilerin de

durduğunu ve hepsinin yolda saygılı bir mesafeden fazla yaklaşmayarak, iyi öğrendikleri bir sükunetle beklediklerini yazıyor.

Leto Efendimiz, "Benim küçük bir kalabalığım var ve onlar bana her şeyi söyler. Benim suçlamamı inkâr etme" dedi.

Rahibe Chenoeh "inkâr etmiyorum" dedi.

Leto Efendimiz ona baktı ve sonra "Kendin için korkma, isteğim, sözlerimi senin Rahibeler Meclisi'ne bildirmendir" dedi.

Rahibe Chenoeh, Leto Efendimiz'in onun görevini, sözlü bir kaydedici olarak aldığı eğitimi, bunların tümünü bildiğini o zaman anlayabildiğini yazıyor, "İmparator Tanrı bir Aziz Anne gibiydi" diyor. "Ondan hiçbir şeyi saklayamıyordum."

O zaman Leto Efendimiz rahibeye "Festival Kenti'ne bak ve ne gördüğünü bana anlat" emrini verdi.

Rahibe Chenoeh Onn'a baktı ve dedi ki: "Kenti uzaktan görüyorum. Bu sabah ışığında güzel. Sağında ormanınız var. İçinde yeşilin öylesine çok türü var ki bunları tanımlamak bir günümü alabilir. Solda ve kentin tüm çevresinde uşaklarınızın evleri ve bahçeleri var. Bazıları çok zengin, bazılarıysa çok yoksul görünüyor."

Leto Efendimiz: "Bu manzarayı buraya biz yığdık! Ağaçlar bir yığındır. Evler, bahçeler... Böyle bir manzarada yeni sırların sevincine varamazsın" dedi.

Leto Efendimiz'in verdiği güvenle cesaretlenen Rahibe Chenoeh "Leto Efendimiz sır mı istiyor gerçekten?" diye sordu.

Leto Efendimiz: "Böyle bir manzarada dış yönlü ruhsal özgürlük yoktur. Görmüyor musun? Burada, paylaşılacak açık evren yok. Bunların hepsi kapatıcılar kapılar, mandallar, kilitler!" dedi.

Rahibe Chenoeh "İnsanların artık gizlilik ve korunma gereksinimi yok mu?" diye sordu.

Leto Efendimiz: "Geri döndüğünde Rahibelerine dışsal manzarayı düzelteceğimi söyle. Bunun gibi bir manzara, ruhlarınızı, bunda nasıl bir özgürlük bulabilirim arayışıyla içe döndürür. İnsanların çoğu, içeride özgürlüğü bulabilecek kadar güçlü değildir" diye yanıtladı.

Rahibe Chenoeh "Sözlerinizi aynen ileteceğim Efendimiz" dedi.

Leto Efendimiz: "Öyle yapacağını biliyorum. Rahibelerine, tüm insanların Bene Gesserit'inin belli bir özellik için üremenin, belli bir genetik amaç peşinde koşmanın tehlikelerini bilmesi gerektiğini de söyle."

Rahibe Chenoeh, bununla Leto Efendimiz'in babası Paul Atreides'i ima ettiğini yazıyor. Bu arada bizim üreme programımızın Kwisatz Haderach'ı üretmeyi bir kuşak önceden başardığını belirtelim. Paul Atreides, Muad'Dib, yani Fremen lideri haline gelirken kontrolümüzden çıktı. Onun, Aziz Annelerin yeteneğine ve insanların hâlâ ağır bir bedel ödedikleri diğer yeteneklere sahip bir erkek olduğu kuşkusuzdu. Leto Efendimiz'in dediği gibi:

"Umulmadık bir şeyle karşılaştınız. Beni, yani ne olacağı bilinmez bir kâğıdı çektiniz. Ben de Siona'yı üretmeyi başardım."

Leto Efendimiz başkâhyası Moneo'nun kızını bu imaya dahil etmek istemedi. Bu konu araştırılıyor.

Rahipler Meclisi'ni ilgilendiren diğer konularda, araştırmacılarımız şu bilgileri verdiler:

Balıkla Konuşanlar

Leto Efendimiz'in dişi lejyonerleri, Arrakis'te on yılda bir yapılan Festivale katılacak temsilcilerini seçtiler. Her gezegen garnizonundan üçer temsilci katılacaktır. *(Seçilenleri bildiren, ekteki listeye bakınız.)* Her zamanki gibi, hiçbir yetişkin erkek,

hatta Balıkla Konuşan subaylarının eşleri bile katılmayacaktır. Eşlerin listesi bu rapor döneminde çok az bir değişikliğe uğramıştır. Yeni isimleri, elimizde bulunan gen bilgileriyle birlikte ekledik. Duncan Idaho Gulaların torunu olarak yanına yıldız işareti konanların yalnızca iki tane oluşuna dikkat ediniz. Leto Efendimiz'in Gulaları kendine özgü üreme programında kullanma tarzıyla ilgili tahminlerimize yeni bir şey ekleyemiyoruz.

Bu dönemde. Balıkla Konuşanlar la, Bene Gesserit arasında bir ittifak oluşturma çabalarımızın hiçbiri başarılı olamamıştır. Leto Efendimiz belirli bazı garnizonları büyütmeye devam ediyor. Ayrıca, Balıkla Konuşanlar'ın askersel görevlerinin önemini azaltıp daha farklı görevlerinin önemini artırmaya da devam ediyor. Bunun, Balıkla Konuşan garnizonlarına karşı yerel takdirlerin, saygının ve minnettarlığın artması gibi, beklenen bir sonucu olmuştur. *(Büyütülen garnizonların ekteki listesine bakınız. Derleyenin notu: Uygun olan garnizonlar yalnızca. Bene Gesserit'in, Ixia'lıların ve Tleilaxu'nun kendi gezegenlerindeki garnizonlardır. Uzay Loncası monitörleri arttırılmamıştır.)*

Rahiplik

Ekteki listede yer alan birkaç tane doğal ölüm ve bunların yerine yenilerin konması dışında önemli bir değişiklik olmamıştır. Ritüel görevleri yerine getirmek üzere görevlendirilen eş ve subaylar hep çok az sayıda kalmış, yetkileri de önemli bir eyleme girişmeden önce Arrakis'e danışma gerekliliğinin devam etmesi yüzünden azalmıştır. Aziz Anne Syaksa'nın ve diğer bazılarının görüşü. Balıkla Konuşanların dinsel karakterinin yavaş yavaş terk edilmekte olduğudur.

Üreme Programı

Leto Efendimiz'in üreme programının sürekli gözlenmesi konusunda, Siona'ya ve onun babasına yapılan, açıklanamamış

ima dışında ekleyebileceğimiz bir şey yoktur. Leto Efendimiz'in Üreme plânında, onun *genetik amaçlarla* ilgili sözlerinin desteklediği, belirgin bir gelişigüzelliği gösteren kanıtlar vardır, ama Rahibe Chenoeh'e doğruyu söylediğinden emin olamıyoruz. Onun yalan söylediği, yahut da yönleri dramatik bir şekilde ve hiçbir uyarıda bulunmadan değiştirdiği birçok olaya dikkatinizi çekeriz.

Leto Efendimiz kendi üreme programına katılmamızı yasaklamaya devam ediyor. Onun Balıkla Konuşan garnizonlarımızdan gelen gözlemcileri, karşı çıktıkları doğumlarımızı "ayıklamada" eskisi gibi çok katıdırlar. Bu rapor döneminde. Aziz Anne düzeyimizi çok sıkı kontrollerle koruyabildik. Protestolarımıza cevap verilmedi. Leto Efendimiz Rahibe Chenoeh'in dolaysız bir sorusuna karşılık dedi ki:

"Bunu bulduğunuza şükredin."

Bu uyarıyı burada belirtmek yerinde olur. Leto Efendimiz'e, minnetlerimizi ifade eden bir teşekkür mektubu ilettik.

Ekonomi

Rahibeler Meclisi tüm borçlarını ödeyebilmektedir ama bunu sağlamanın zorluğu giderilememiştir. Aslında, yeni rapor döneminde bazı yeni önlemler uygulanacaktır. Bu önlemler, baharın ritüellerde kullanımının azaltılmasını ve olağan hizmetler için ayrılan oranların arttırılmasını içermektedir. Önümüzdeki dört rapor dönemi boyunca Büyük Okul daki kızların okulla ilgili ücretlerini iki katma çıkarmayı umuyoruz. Şu andan itibaren sizler, bu hareketi savunmak için görüşlerinizi hazırlamaya başlamakla görevlisiniz.

Leto Efendimiz, bahar paylarımızın arttırılması yolundaki ricamızı geri çevirdi. Hiçbir neden belirtilmedi. Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles[4] ile ilişkilerimiz sağlam bir zeminde. CHOAM geçtiğimiz dönemde yıldız mücevherleri konusunda yerel

bir kartel oluşturdu ki bu projeyle, danışmanlık ve pazarlık etme fonksiyonlarımız sayesinde esaslı bir kazanç elde ettik. Bu düzenlemeden elde etmeye devam edeceğimiz kazançlar Giedi Prime'daki kayıplarımızı telafi edecek miktardan daha fazla olsa gerektir. Giedi Prime'daki yatırımımız zararla kapanmıştı.

Büyük Evler

Bu rapor döneminde, önceki Büyük Evlerden otuz bir tanesi ekonomik felâkete uğradı. Bunların yalnız altı tanesi Küçük Ev statüsünde kalmayı başardı. (Ekteki listeye bakınız.) Bu durum, son bin yıldır gözlenen, eski Büyük Evlerin yavaş yavaş eriyip yok olma sürecinin devamını oluşturmaktadır. Tümüyle yok olmaktan kurtulan bu altı tanenin tamamının CHOAM'daki büyük yatırımcılar olması ve bunların beşinin Yıldız Mücevheri Projesinin tamamen içinde olması dikkat çekicidir. Geriye kalan bir tanesinin ise, Caladan'da önemli bir antik balina kürkü yatırımının da dahil olduğu, farklı bir portföyü vardır.

(Bu dönemde balina kürkü varlığımızın yok olmasına karşılık ponji pirinci rezervimiz hemen hemen iki katına çıkmıştır. Bu kararın gerekçeleri gelecek dönemde gözden geçirilecektir.)

Aile Yaşamı

Araştırmacılarımızın son iki bin yıldır gözlemlediği gibi, aile yaşamının homojenleştirilmesi aynı hızla devam etmektedir. Bunun istisnalarını tahmin edebilirsiniz: Lonca, Balıkla Konuşanlar, İmparatorluk Sarayı'nın çalışanları, Tleilaxu'nun (değiştirmek için tüm çabalara karşın hâlâ katır halinde olan) biçim değiştirici Surat Oynatıcıları ve bizim durumumuz, elbette.

Ailesel koşulların, yaşanılan gezegen ne olursa olsun gittikçe daha benzeştiğini, bunun raslantıyla açıklanamayacak bir durum olduğunu belirtmek gerek. Burada, Leto Efendimiz'in büyük tasarısından bir bölümün ortaya çıkışına tanık oluyoruz. Evet, en

yoksul aileler bile çok iyi beslendi, ama günlük yaşamdaki olaylar gittikçe daha durağan hale geliyor.

Size burada, Leto Efendimiz'in, hemen hemen sekiz kuşak önce bildirilmiş bir ifadesini hatırlatmak isteriz:

"İmparatorlukta hâlâ duran, görülmeye değer tek şey benim."

Aziz Anne Syaksa bu gidişat için teorik bir açıklama, çoğumuzun benimsemeye başladığı bir teori ortaya atmıştır. A. A. Syaksa, Leto Efendimiz de hidrolik despotizm kavramına dayalı bir güdünün var olduğunu söyledi. Bildiğiniz gibi, hidrolik despotizm ancak, yaşamın genelde kesinlikle bağlı olduğu bir maddenin ya da bir koşulun, nispeten az ve merkezi bir güçle denetim altına alınabilmesi halinde mümkündür. Hidrolik despotizm kavramı, sulama suyunun yerel insan nüfusunu, talep düzeyi mutlak bağımlılığa varıncaya dek arttırdığı durumlardan kaynaklanmıştır. Su kesilirse insanların çoğu ölür.

Bu fenomen insanlık tarihinde birçok kez, yalnızca suyla ve ekilebilir toprağın ürünleriyle değil, boru hatlarıyla ve diğer dağıtım şebekeleriyle denetim altında tutulan petrol ve kömür gibi hidrokarbon yakıtlarla da tekrarlanmıştır. Bir zamanlar elektrik dağıtımı ancak ülkeyi boydan boya geçen karmakarışık tellerle yapılabiliyorken bu enerji kaynağı bile hidrolik despotizmin malzemesi haline gelmişti,

A. A. Syaksa, Leto Efendimiz'in, İmparatorluğu bahar karışımına daha da çok bağımlılığa yönelttiğini öne sürüyor. Yaşlanma sürecinin, tedavisi değilse de özgün ilacı bahar karışımı olan bir hastalık olarak nitelendiğine dikkat etmek yerinde olur. A. A. Syaksa, Leto Efendimiz'in ancak melanjla kontrol altına alınabilecek yeni bir hastalığı ortaya atacak kadar ileriye gidebileceğini öne sürmektedir. Bu düşünce biraz zorlama da olsa tümüyle yadsınmamalıdır. Bundan daha garip şeyler de olmuştur ve insanların erken tarihinde frenginin rolünü görmezden gelemeyiz.

Ulaşım / Lonca

Bir zamanlar Arrakis'e özgü olan (süspansora yüklenmiş yastıklar haline getirilen ağır yüklerin karada; havada ornitopterle; ya da gezegen dışına Lonca taşımacılığıyla) olmak üzere üç şekilli taşıma sistemi, İmparatorluğun gittikçe daha çok gezegeninde yaygınlaşmaktadır. Bunun başlıca istisnası Ix'dir.

Biz bunu kısmen, gezegenlerin yaşam tarzının gerileyip hareketsizleşmesine, bağlıyoruz. Ve bu kısmen de Arrakis'i kopya etme eğilimidir. Bu eğilimde. Ixia nesnelerine karşı genel bir tiksintinin payı da az değildir. Balıkla Konuşanlar'ın işlerini var olanı sürdürmeye indirgeyebilmek için bu biçimi teşvik ettikleri de bir gerçektir.

Lonca'nın bu eğilimdeki rolünün üzerinde. Lonca Kaptanlarının melanja bağımlılığı asılı durmaktadır. Bu nedenle, Lonca'yla Ix'in, Kaptanların doğru tahmin becerilerinin yerini alacak mekanik bir aygıt geliştirmek için ortak girişimlerini sürekli olarak yakından izliyoruz, Melanj ya da bir heighlinerin yolunu gösterecek başka herhangi bir şey olmazsa her ışık ötesi Lonca yolculuğu bir facia riski taşır. Bu Lonca-Ixia projesinden çok umutlu değilsek de böyle bir olasılık daima vardır ve koşullar elverdikçe bu konuda rapor vermeyi sürdüreceğiz.

İmparator Tanrı

Büyümesindeki küçük artışların dışında, Leto Efendimiz'in bedensel özelliklerindeki küçük değişimler de dikkatimizi çekiyor. Fremenlerin, yapacakları alemlerde kullanmak üzere bahar özü elde etmek için küçük solucanları öldürürken uyguladıkları *suyla ölümde* olduğu gibi, suyun Dune'un orijinal kum solucanlarına karşı bir bariyer olarak kullanımı bizdeki kayıtlarda gayet iyi belgelenmişse de sözü edilen suya karşı tiksinti henüz doğrulanmamıştır,

Leto Efendimiz'in, muhtemelen Lonca-Ixia projesinden ötürü, Ix'i daha sıkı gözlediği kanısını destekleyen önemli kanıtlar vardır. Elbette ki, bu projenin başarıya ulaşması onun İmparatorluk'taki hakimiyetini azaltacaktır.

Leto Efendimiz Ix'le iş yapmaya devam etmekte. İmparatorluk Arabası için yeni parçalar ısmarlamaktadır.

Leto Efendimiz'e Tleilaxu tarafından, yeni bir gula Duncan Idaho gönderilmiştir. Bu durum, daha önceki gulanın ölmüş olduğunu kesinleştirmektedir, ama nasıl öldüğü bilinmemektedir. Leto Efendimiz'in bazı gulalannı bizzat öldürdüğünü gösteren, daha önceki kanıtlara dikkatinizi çekeriz.

Leto Efendimiz'in bilgisayar kullandığını gösteren kanıtlar giderek artmaktadır. Eğer o, gerçekten de kendi koyduğu yasakları ve Butleryen Cihat'ın getirdiği kuralları çiğniyorsa bu kanıta sahip olmamız onun üzerindeki etkimizi, hattâ belki de uzun süredir tasarladığımız ortak projeleri gerçekleştirebilecek kadar güçlendirebilir. Üreme programımızın hükümdar tarafından kontrol altında tutulması hâlâ en önemli konulardan biridir. Ama biz araştırmalarımıza, şu uyarıları dikkate alarak devam edeceğiz.

Bundan önceki bütün raporlarda olduğu gibi, Leto Efendimiz'in kehanetine dikkat etmeliyiz. Onun tüm atalarından daha güçlü olan gelecekteki olayları önceden bilme yeteneğinin, siyasetteki denetiminin hâlâ en temel dayanağı olduğu kuşkusuzdur.

Bu güce karşı gelmeyiz!

Onun, bizim yapacağımız her önemli eylemi, olaydan çok daha önceden bildiği kanısındayız. Bu nedenle biz, onun şahsını ya da farkına varabildiğimiz büyük plânlarını bilerek tehdit etmeme prensibiyle hareket ederiz. Ona söyleyeceklerimiz yine şunlar olacak:

"Sana zarar veriyorsak bize söyle ki, bundan vazgeçelim."

Ve:

"Büyük plânlarını bize de söyle ki, sana yardım edebilelim."

Bu dönemde, bu soruların hiçbirine farklı bir yanıt vermemiştir.

Ixia'lılar

Lonca-Ix projesi dışında, rapor edecek önemde pek bir şey yoktur. Ix, Leto Efendimiz'in sarayına yeni bir Büyükelçi, bir zamanlar İmparator Tanrı'nın çok iyi ahbabı olarak bilinen Malky'nin yeğeni Bayan Hwi Noree'yi gönderiyor. Hwi Noree'nin özel bir amaç için, muhtemelen Saray'a temsilci olarak üretildiği yolunda az miktarda kanıtın var olmasına karşın bu seçimin nedeni bilinmemektedir. Malky'nin de genetik olarak, bu resmi görev koşullan düşünülerek dizayn edildiğine inanmamız için nedenler vardır.

Bu konuyu araştırmaya devam edeceğiz.

Fremen Müzesi

Bir zamanların onurlu savaşçılarının bu yozlaşmış kalıntısı, Arrakis'teki olaylar hakkında güvenilir bilgiler almamızı sağlayan en önemli kaynak olma işlevini sürdürmektedir. Bunlar önümüzdeki rapor döneminde bütçenin önemli bir kalemini oluşturacaktır. Çünkü talep ettikleri ödeme tutan artıyor ve biz de buna karşı çıkmayı göze alamıyoruz.

Yaşamlarının atalarınınkiyle pek bir benzerlik göstermemesine karşın Fremen ritüellerini uygulamalarında ve Fremen tarzını taklit etmelerinde hiçbir kusurun bulunmadığını görmek ilginçtir. Bunu, Fremen eğitimindeki Balıkla Konuşan etkisine bağlıyoruz.

Tleilaxu

Yeni gula Duncan Idaho'nun bir sürprize yol açacağını sanmıyoruz. Tleilaxu, orijinalin hücresel yapısını ve ruhunu değiştirme konusunda yaptıkları bir girişime Leto'nun gösterdiği tepkiyle uslanmıştır.

Geçenlerde Tleilaxu'dan gelen bir temsilci, amacı erkeklere gerek duymayan tümüyle dişi bir toplum üretmek olan ortak bir çalışmaya katılmaya bizi ikna etme girişimini yineledi. Buna, Tleilaxu'nun hiçbir şeyine güvenmemenin de dahil olduğu, bilinen nedenlerle, her zamanki kibarca olumsuz tavrımızı göstererek karşılık verdik. Leto Efendimiz'in on yılda bir yapılan Festivalindeki Temsilci Heyetimiz bunu kendisine tüm ayrıntılarıyla bildirecektir.

Syaksa, Yitob, Mamulut, Eknesok ve Akeli Aziz Anneler'e saygılarımızla sunarız.

*

13

Garip gelecek ama, günlüklerimden çıktığına tanık olduğunuz türden büyük savaşlar, katılanlar için her zaman görünür değildir. Bunlar daha çok, insanların yüreklerinin gizli köşelerinde düşledikleri şeylere bağlıdır. Ben daima, eylemleri biçimlendirmek kadar, düşleri de biçimlendirmeyle ilgilenmişimdir. Günlüğümün satır aralarında insanoğlunun kendine bakışıyla bir savaş veren karanlık geçmişimizden gelen dürtülerin bilincin olmadığı bir kuyudan fışkırdığı ve yalnızca yaşamamız değil mücadele de etmemiz gereken olaylar haline geldiği bir meydandaki zorlu bir çarpışma. Size o hep, görmediğiniz tarafınızdan saldıran, çok basit bir canavardır bu. Bu yüzden ben, Altın Yol'un bana ait bölümünü aştığınızda, duyamadığı bir müzikle dans eden saf çocuklar olmayasınız artık diye dua ederim.

Çalınmış Günlükler

Nayla, İmparator Tanrı'nın Kale'nin güney kulesinin tepesindeki kabul salonuna çıkan spiral merdivenleri tekdüze ve ağır adımlarla çıkıyordu. Kulenin güneybatı tarafından her geçişinde, dar bir yarık şeklindeki pencereler tozlarla belli olan altın renkli çizgiler çekiyordu yolunun üzerine. Nayla, yanındaki merkezi duvarın. Efendi sinin kütlesini yukarıdaki salona taşıyacak kadar büyük (elbette Nayla'nın ona göre daha ufak bedenini de) Ixia yapımı bir asansörü çevrelediğini biliyordu, ama kendisinin merdivenlerden çıkmak zorunda olmasından ötürü gücenmiyordu. Açık yarıklardan giren rüzgâr, uçuşan kumların yanık çakmaktaşı kokusunu getiriyordu. Alçalıp yatmış güneş, iç duvardaki kırmızı mineral pulların ışığını ateşliyordu, yakut rengi kibritler parlıyordu duvarda. Ara sıra, ince yarık pencerelerden kum tepelerine bakıyordu. Çevresinde görünen şeylere hayranlığı bir an olsun eksilmiyordu.

"Sende kahramanca bir sabır var Nayla" demişti Leto bir keresinde ona.

O sözleri hatırlamak Nayla'nın içini ısıtıyordu şimdi.

Leto, kulede, Nayla'nın Ixia tüpünün çevresine spiral gibi sarılan merdivenlerden çıkışını izliyordu, Nayla'nın merdivenden çıkışı Leto'ya, kızın yaklaşan görüntüsünü tam gözlerinin önündeki üç boyutlu bir odak alanına dörtte bir boyutunda yansıtan bir Ixia cihazıyla aktarılıyordu.

Ne kadar kusursuz yürüyor, diye düşündü.

O kusursuzluk, biliyordu ki, tutkulu bir sadelikten geliyordu.

Nayla, Balıkla Konuşanlar'ın mavi renginde ve göğsünde şahin bulunmayan, pelerin gibi bir giysi giymişti. Kulenin dibindeki muhafız karakolunun önünden geçerken bu tür kişisel ziyaretlerde takması gereken cüppe maskesini geriye atmıştı. Tıknaz ve kaslı bedeni, Leto'nun muhafızları arasındaki diğer birçok kişininki gibiydi, ama yüzü anılarındaki hiçbir yüze benzemiyordu hemen hemen kare bir yüzdü bu ve ağzı öylesine büyüktü ki yanakların çevresinde dolanıyor gibi görünüyordu sanki. Ağız köşelerindeki derin çizgilerin yarattığı bir yanılsamaydı bu. Gözleri soluk yeşil, kısa kesilmiş saçları eski bir fildişi gibiydi. Gözlerinin zorlamasıyla genellikle gözden kaçan soluk renkli kaşların yer aldığı hemen hemen dümdüz alnı yüzünün kare görüntüsünü pekiştiriyordu. Burnu, ince dudaklı bir ağzın çok yakınında sonlanan düz ve sığ bir yükseltiydi.

Nayla konuşurken iri çeneleri bazı nesli tükenmiş hayvanların çeneleri gibi açılıp kapanırdı. Balıkla Konuşan birliklerinin dışında pek bilinmeyen gücü orada bir efsaneydi. Leto onun yüz kilo ağırlığında bir adamı tek elle kaldırdığını görmüştü. Onun Arrakis'te bulunması, Moneo'nun, Leto'nun Balıkla Konuşanları gizli ajan olarak kullandığını bilmesine karşın, aslında başkâhyanın işi değildi.

Leto bakışlarını ağır ağır yürüyen görüntüden çevirdi ve yanındaki, güney çölüne bakan büyük açıklıktan dışarıya baktı. Uzaktaki kayaların renkleri dans ediyordu bilincinde kahverengi, sarı, koyu amber rengi. Uzaklardaki sarp bir kayalıkta pembe bir çizgi, tam bir balıkçıl tüyü rengi vardı. Balıkçıllar artık Leto'nun anılarından başka hiçbir yerde yoktu ama o pastel taş şeride iç gözüyle bakınca, uçarak önünden geçen kuşun renginin aynısıydı sanki o renk.

Bu tırmanmanın Nayla'yı bile yormaya başlayacağını biliyordu, Nayla sonunda dinlenmek için, tam her zaman durduğu yerde, dörtte üç işaretinden iki basamak sonra durdu. Bu da onun kurallılığının bir parçasıydı, Leto'nun onu uzaklardaki Seprek garnizonundan buraya getirmesinin nedenlerinden biriydi.

Bir Dune şahini Leto'nun yanındaki açıklığın önünden, kule duvarına sadece birkaç kanat uzaklıktan uçarak geçiverdi. Hayvanın dikkati Kale'nin dibindeki gölgelere yönelikti. Leto, oradan bazen küçük hayvanların çıktığını biliyordu. Şahinin gittiği yönün ötesindeki zor seçilen ufukta bir sıra bulut görüyordu.

Ondaki eski Fremen'e ne kadar da tuhaf gelen şeylerdi bunlar: Arrakis'te bulutlar, yağmur ve engin sular.

Leto iç sesler hatırladı: *Bu son çöl, benim Sareer'im hariç, Dune'u yeşil Arrakis biçimine getirme işlemi, iktidarımın ilk gününden beri amansızca yürüyor.*

"Coğrafyanın tarih üzerindeki etkisi genelde fark edilmedi" diye düşündü Leto. İnsanlar daha çok, tarihin coğrafya üzerindeki etkisini görme eğilimindeler.

Kimindir bu nehir geçidi? Bu yeşil vadi? Bu yarımada? Bu gezegen? Hiçbirimizin.

Nayla merdivenleri yeniden çıkmaya başladı; gözleri yukarıya, aşacağı basamaklara dikiliydi. Leto'nun düşünceleri de Nayla'ya kilitlendi.

Bu kadın her bakımdan, şimdiye dek edindiğim en faydalı yardımcı. Ben onun Tanrı'sıyım. Tümüyle kayıtsız şartsız tapıyor bana. Onun sadakatine saldırsam bile bunu sadece bir sınama gibi görür. Her türlü sınamayı aşacağından emin.

Onu isyana gönderip de Siona'ya her konuda itaat etmesini söylediğimde soru sormadı. Nayla kuşkuya düştüğünde, hattâ kuşkusunu sözlerle ifade ettiğinde bile onun kendi düşünceleri sadakatini tazelemeye yeterliydi... ya da yeterli olmuştu. Ama en son mesajlar Nayla'nın iç gücünü yeniden kazanmak için Kutsal Huzura Kabule gerek duyduğunu gösteriyordu.

Leto Nayla'yla ilk konuşmasını hatırladı, kadın onu memnun etmenin heyecanıyla titriyordu.

"Siona seni, beni öldürmeye bile gönderse ona itaat edeceksin. Bana hizmet ettiğini asla öğrenmemeli."

"Sizi hiç kimse öldüremez. Efendimiz."

"Ama sen Siona'ya itaat etmelisin."

"Elbette Efendimiz. Emredersiniz."

"Ona her konuda itaat edeceksin."

"Öyle yapacağım Efendimiz."

Bir sınama daha Nayla benim sınamalarıma karşı soru sormuyor. Sinek ısırığı gibi geliyorlar ona. Tanrı'sı mı emrediyor? Nayla itaat eder. Bu ilişkide hiçbir şeyin değişmesine izin vermemeliyim.

Bu kadın eski günlerde mükemmel bir Shadout'tu, diye düşündü Leto. Nayla'ya o hançer-i figanı, Tabr Siyeç'inden beri korunmuş o gerçek bıçağı vermesinin bir nedeni de buydu. Hançer-i figan, Stilgar'ın karılarından birinindi, Nayla o bıçağı cüppesinin altındaki gizli bir kının içine sokmuştu silahtan da öte, bir tılsım gibi sanki. Leto bunu ona orijinal bir ritüelle, artık ebediyen yok olduğunu sandığı heyecanlar uyandırarak onu şaşırtan bir törenle vermişti.

"Bu, Şeyh-Hulud'un dişidir."

Bıçağı kadına, gümüş renkli bir deriyle kaplı elleriyle uzatmıştı.

"Bunu alırsan hem geçmişin hem de geleceğin bir parçası olursun. Bunun onurunu lekelersen geçmiş sana hiçbir gelecek vermeyecektir."

Nayla önce bıçağı, sonra da kınını kabul etmişti.

"Bir parmağını kanat!" diye emretmişti Leto.

Nayla emre uymuştu.

"Bıçağı kınına sok. Kan akıtmadan asla çıkarma!"

Nayla yine emre uymuştu.

Leto, Nayla'nın gelişinin üç boyutlu görüntüsünü izlerken bu eski törenle ilgili düşüncelerle hüzünlendi. Bıçak, eski Fremen tarzıyla yerleştirilip muhafaza edilmediği sürece gittikçe kırılgan ve işe yaramaz hale gelirdi. Hançer-i figan, biçimini Nayla'nın tüm yaşamı boyunca, hatta biraz daha uzun süre koruyacaktı.

Geçmişin bir parçasını atıp kurtuldum.

Geçmişin Shadout'unun bugün bir Balıkla Konuşan olması ne acıklıydı. Ve gerçek bir hançer-i figan bir uşağı efendisine daha güçlü bir şekilde bağlamada kullanılmıştı. Bazılarının, onun Balıkla Konuşanlar'ının aslında rahibeler olduğunu düşündüklerini biliyordu. Leto'nun Bene Gesserit'e yanıtı.

"*O yeni bir din yaratıyor*" demişti Bene Gesserit.

"*Saçma! Ben bir din yaratmadım.* Ben dinim!"

Nayla kule mabedine girdi ve Leto'nun arabasına üç adım kala durdu, hürmetli bir şekilde boyun eğerek bakışlarını yere indirdi.

Hâlâ anılarıyla olan Leto "Kadın, bana bak!" dedi. Nayla emre uydu.

"Ben kutsal bir iğrençlik yarattım!" dedi Leto. "Benim kişiliğimin çevresinde kurulan bu din benden iğreniyor!"

"Evet Efendimiz."

Nayla'nın yanaklarının parlak yastıkları üzerindeki yeşil gözleri Leto'ya bakıyordu, soru sormadan, anlamadan, yanıt verme gereğini bile duymadan.

Onu yıldızları toplamaya göndersem gider ve yapmaya kalkışır. Onu yine sınadığımı sanır. Onun beni sinirlendirebileceğine inanıyorum.

"*Bu lanet olası din benimle bitmeli!*" *diye bağırdı Leto.* "*Neden halkımızın üzerine bir din salmak isteyeyim ki? Dinler içinden çürür İmparatorluklar ve insanlar gibi! Hepsi aynıdır:*"

"Evet Efendimiz."

"Dinler senin gibi radikalleri ve fanatikleri yaratır!"

"Teşekkürler, Efendimiz."

Kısa ömürlü yalancı öfke tekrar anılarının derinliklerine gömüldü. Nayla'nın sadakatinin sert yüzeyini hiçbir şey delememişti.

"Topri, Moneo'yla bana rapor göndermiş" dedi Leto. "Bana şu Topri'den söz et."

"Topri bir solucandır."

"Asiler arasındayken *beni* bu isimle anmıyor musun?"

"Efendime her konuda itaat ediyorum."

"*Tuş!*"

"Demek Topri, yetiştirmeye değer biri değil, öyle mi?" diye sordu Leto.

"Siona onun kaç paralık olduğunu iyi anladı. O beceriksizin biri. Başkalarının tekrarlayacağı şeyler söylüyor, böylece o konuda elini açık ediyor. Kobat konuşmaya başladıktan sonra

birkaç saniye içinde Siona Topri'nin casus olduğundan kesinlikle emin oldu."

Herkes doğruluyor, Moneo bile. diye düşündü Leto. *Topri iyi bir casus değil.*

Bu uzlaşma Leto'nun hoşuna gitti. Ufak dalavereler Leto için tamamen saydam olan suyu bulandırmıştı. Ama bunu yapanlar Leto'nun dizaynlarına uygundular yine de.

"Siona senden kuşkulanmıyor mu?" diye sordu Leto.

"Ben beceriksiz değilim."

"Seni neden çağırdığımı biliyor musun?"

"Sadakatimi sınamak için."

Ahh Nayla. Sınama hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.

"Senin Siona hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Bunu senin yüzünden okumak, hareketlerinde görmek ve sesinle duymak istiyorum" dedi Leto. "Siona hazır mı?"

"Balıkla Konuşanlar'a öyle biri gerekli Efendimiz, niçin onu kaybetme riskine giriyorsunuz?"

"Konunun üstüne gitmek onda en çok değer verdiğim şeyi yitirmenin en emin yoludur" dedi Leto, "O bana hiçbir gücü eksilmeden gelmeli."

Nayla gözlerini yere indirdi. "Efendimiz nasıl buyururlarsa."

Leto yanıtı anladı. Bu, Nayla'nın anlayamadığı bir şeye karşı tepkisiydi.

"O, sınamayı geçecek mi, Nayla?"

"Efendimiz sınamayı tarif ederlerse..."

Nayla gözlerini Leto'nun yüzüne kaldırıp omuzlarını silkti. "Bilmiyorum Efendimiz. O, elbette güçlüdür. Kurtlardan kurtulan tek kişi oydu. Ama onu nefreti yönetiyor."

"Gayet doğal. Söyle bana Nayla, benden çaldığı şeylerle ne yapacak?"

"Topri Sizin Kutsal Sözlerinizin bulunduğu söylenen defterlerle ilgili bilgi vermedi mi size?"

Sırf sesiyle sözcüklere baş harf koyabilmesi garip, diye düşündü Leto.

"Evet, evet. Ixialılar onun bir kopyasını aldılar ve çok yakında Lonca ve Rahibelik de onlar üzerinde yoğun bir çalışmaya girişecek."

"Nedir o defterler, Efendimiz?"

"Onlar benim halkıma sözlerimdir. Onların okunmasını istiyorum. Benim öğrenmek istediğim şey, Siona'nın aldığı Kale haritaları hakkında ne söylediğidir."

"Kalenizin altında büyük melanj stokları bulunduğunu ve haritaların bunları göstereceğini söylüyor Efendimiz"

"Haritalar bunu göstermeyecek. Siona tünel mi kazacak?"

"Bunun için Ixia aletleri arıyor."

"Ix onları vermez."

"Böyle bir bahar stoku var mı Efendimiz?"

"Evet."

"Sizin stokunuzun nasıl korunduğuyla ilgili bir söylenti var Efendimiz. Birisi sizin melanjınızı çalmaya kalkışırsa Arrakis kendi kendini yok edecekmiş. Doğru mu?"

"Evet Ve bu da İmparatorluğu darmadağın edecek. Geriye hiçbir şey kalmayacak Lonca ya da Rahibelik, Ix ya da Tleilaxu, hattâ Balıkla Konuşanlar bile."

Bunun üzerine Nayla'nın tüyleri ürperdi: "Siona'nın Sizin baharatınızı almasına izin vermeyeceğim."

"Nayla! Sana Siona'ya her konuda itaat etmeni emrettim. Bana böyle mi hizmet ediyorsun?"

"Efendimiz?" Nayla, öfkesinin yarattığı korkuyla kalakaldı, Leto'nun o güne dek gördüğü sadakatini yitirmeye en yakın haliydi onun. Bu, Leto'nun yarattığı, nasıl sonlanacağını bildiği bir krizdi. Nayla yavaşça gevşedi. Leto Nayla'nın düşüncelerinin biçimini, kadın sanki onları onun için ışıklı harflerle yazmış gibi görüyordu.

En son sınama "Siona'ya geri döneceksin ve onun hayatını kendi hayatın gibi koruyacaksın" dedi Leto. "Senin önüne koyduğum ve senin de kabul ettiğin görev budur. Sen bunun için seçildin. Stilgar'ın evindeki bir bıçağı bunun için taşıyorsun."

Nayla'nın sağ eli, cüppesinin altındaki gizli hançer-i figana gitti.

Bir silahın bir imanı önceden tahmin edilen bir davranış biçimine kitlemesi ne kadar da güvenli bir şey, diye düşündü Leto.

Nayla'nın katı vücuduna hayranlıkla baktı. Tapınmadan başka hiçbir şey yoktu kadının gözlerinde.

En yüksek dozda retorik despotizm... nefret ediyorum bundan!

"Git şimdi!" diye bağırdı havlamaya benzer bir sesle. Nayla döndü ve Kutsal Huzura Kabulden çekildi.

Buna değer miydi? diye düşündü Leto.

Ama Nayla bilmek istediği şeyi söylemişti ona. Nayla sadakatini tazelemiş ve Leto'nun Siona'nın sönüp giden imajında bulamayacağı şeyi net bir şekilde açıklamıştı, Nayla'nın içgüdülerine güvenilirdi.

Siona benim istediğim patlama noktasına varmış.

*

14

Duncanlar benim savaşçı güçler olarak kadınları seçmemi hep garip karşılarlar, ama benim Balıkta Konuşanlar'ım her anlamda geçici bir ordudur Kadınların sert ve hırçın olmalarına karşın kendilerini savaşa adamaları erkeklerden adamakıllı farklıdır. Yaradılış beşiği onları, hayatı koruyucu davranmaya çok daha yatkın kılar. Onlar Altın Yol'un en iyi koruyucuları olduklarını gösterdiler Onların eğitimi konusunda yaptığım düzenlemede bunu gözettim. Onlar bir süre, sıradan rutin işlerden ayrı tutuldular. Geriye dönüp de tüm yaşamlarına zevkle bakabilecekleri özel şeyler nasip ettim onlara. Kız kardeşleriyle birlikle, daha derin olaylara hazırlanmak üzere erginlik çağına gelirler. Böyle bir dayanışmayla paylaşacağınız şeyler sizi büyük olaylara hazırlar daima. Kız kardeşleriyle geçirdikleri günleri kaplayan nostalji buğusu o günleri olduğundan daha farklı gösterir. Bugün tarihi değiştiren yol budur. Birbiriyle çağdaş olan herkes aynı zamanda yaşamaz. Geçmiş daima değişir, ama bunun farkına varabilen pek azdır.

Çalınmış Günlükler

Leto sözlerini Balıkla Konuşanlara gönderdikten sonra akşam geç vakit mahzene indi. Yeni bir Duncan Idaho'yla ilk konuşmaya gulanın, solucan öncesi bedeni görmeden önce Leto'nun kendiyle ilgili tanımlamalarını dinleyeceği karanlık bir salonda başlamak gerektiği sonucuna varmıştı. Mahzenin merkezindeki kubbeden uzakta, siyah taştan oyulmuş, bu amaca uygun küçük bir yan salon vardı. Salon, Leto'yu arabasıyla birlikte barındırabilecek kadar büyüktü, ama tavanı alçaktı. Işık, Leto'nun denetimindeki gizli ışıkkürelerden geliyordu. Tek bir kapı vardı ve iki bölümlüydü bölümlerden biri İmparatorluk Arabası'nın girebileceği kadar geniş açılıyordu, diğeriyse insan boyutlarında bir kapıydı.

Leto İmparatorluk Arabasını odaya sürdü, büyük kapıyı kapattı, küçüğünü açtı. Sonra da kendini bu zorlu deneyim için hazırladı.

Can sıkıntısı, gittikçe artan bir sorundu. Tleilaxu gulaların biçimi, sıkıcı bir şekilde birbirinin tekrarı olmaya başlamıştı. Birinde Leto, Tleilaxu'ya, artık Duncan göndermemesi uyarısında bulunmuştu ama, ona bu konuda itaatsizlik edebileceklerini biliyorlardı.

Bazen, bunu sırf itaatsizliği sürdürmek için yaptıklarını düşünüyorum!

Tleilaxu, onları başka konularda koruyacağını bildikleri önemli bir şeye güveniyordu.

Bir Duncan'ın varlığı bendeki Paul Atreides'in hoşuna gidiyor.

Leto'nun, Moneo'ya, başkâhyanın Kale'deki ilk gününde açıkladığı gibi:

"Duncanlar bana Tleilaxu'nun yaptığından çok daha fazla şeylerle gelmeli. Benim hurilerimin Duncanları yumuşatacağını ve Duncan'ın *bazı* sorularını kadınların yanıtlayacağını öğrenmelisin."

"Onlar hangi sorulan yanıtlayabilir Efendimiz?"

"Onlar bilir."

Moneo bu işlemleri yıllar boyu görerek öğrenmişti elbette.

Leto karartılmış odanın dışarısından Moneo'nun sesini, sonra Balıkla Konuşanlar'dan oluşan eşlikçi grubun gürültüsünü ve yeni gulanın, tereddütüyle ayırt edilen ayak seslerini duydu.

"Şu kapıdan" dedi Moneo. "İçerisi karanlıktır ve kapıyı arkanızdan kapatacağız, içeri girer girmez durun ve Leto Efendimiz'in konuşmasını bekleyin."

"Neden karanlık?" Duncan'ın sesi saldırgan kuşkularla doluydu.

"Kendi açıklar."

Idaho kapıdan içeri sokuldu ve kapı, arkasından kapandı.

Leto, gulanın ne gördüğünü biliyordu yalnızca, sesin kaynağının bile saptanamadığı karanlıklarla gölgelerin arasındaki başka gölgeler. Leto, her zamanki gibi, Paul Muad'Dib sesini kullandı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim Duncan."

"Ben seni göremiyorum!"

Idaho bir savaşçıydı ve savaşçılar saldırgan olurdu. Bu, gulanın, gerçeğinin tam bir kopyası olduğunu gösterdiği için Leto'yu rahatlattı. Tleilaxu'nun gulaların ölüm öncesi anılarını yeniden uyandırdığı ahlâk dramı gulaların kafasında bazı tereddütler bırakırdı daima. Bazı Duncanlar gerçek bir Muad'Dib'i tehdit ettiklerine inanırdı. Bu gulada bazı yanılsamalar vardı.

"Paul'un sesini duyuyorum ama onu göremiyorum" dedi Idaho. Asabiyetini gizlemeye çalışmıyor, tümüyle sesine yansımasına engel olmuyordu.

Bir Atreides niçin böyle aptalca bir oyun oynuyordu? Aslında Paul öleli çok olmuştu ve bu. Paul'un yeniden dirilen anılarının.. ve diğer birçoklarının anılarının taşıyıcısı Leto'ydu! - Tleilaxu hikâyelerine inanılırsa eğer.

"Senin sadece, uzun bir kopyalamalar zincirinin sonuncusu olduğun söylenmişti" dedi Leto.

"O anıların hiçbiri yok bende."

Leto, Duncan'daki, savaşçı kabadayılığıyla güçbela gizlenmiş histeriyi fark etti. Tleilaxu'nun o lanet olası depo sonrası onarım taktikleri her zamanki ruhsal kaosunu yaratmıştı yine. Bu Duncan. kendisinin deli olduğu yolunda kuvvetli bir kuşku duyarak neredeyse şok durumuna girmişti. Leto, en kurnazca güven kazanma yöntemleriyle şimdi bu adamcağızı

sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu. Ruhsal yönden ikisini de rahatlatacaktı bu.

"Bir sürü değişiklik oldu Duncan" dedi Leto. "Ama değişmeyen bir tek şey var. Ben hâlâ Atreides'im."

"Dediler ki senin vücudun..."

"Evet, değişti..

"Lanet olası Tleilaxu! Bana birisini öldürtmeye çalıştılar, o... evet o adam sana benziyordu. Kim olduğumu birden hatırladım, şey vardı, bu... Bir gula Muad'Dib olabilir mi?"

"Taklit bir Surat Oynatıcı'dır, inan bana."

"Görünüşü ve konuşması aynen... Emin misin?"

"Bir aktör, başka hiçbir şey değil. Yaşıyor mu hâlâ?"

"Elbette! Bununla benim anılarımı canlandırdılar. Lanet olası bir sürü şey söylediler. Doğru mu?"

"Doğrudur Duncan. Bundan nefret ederim ama, senin dostluğunun bana vereceği zevk uğruna izin verdim."

Potansiyel kurbanlar daima sağ kalır, diye düşündü Leto. En azından, gördüğüm Duncanlar için böyledir bu. Gerçi hatalar da oldu, sahte Paul'ler öldürüldü ve Duncanlar ziyan edildi. Ama orijinalinden alınıp özenle saklanmış yeni hücreler daima vardı.

"Peki senin vücudun ne oldu?" diye sordu Idaho.

Muad'Dib artık çekilebilirdi; Leto yeniden her zamanki sesine döndü. "Kum alabalığını derim olarak kabul ettim. Beni inanılamayacak kadar değiştirdi bu."

"Neden?"

"Sırası gelince bunu açıklayacağım."

"Tleilaxu senin bir kum solucanına benzediğini söyledi."

"Benim Balıkla Konuşanlar ne dedi?"

"Senin Tanrı olduğunu söylediler. Onlara niçin Balıkla Konuşanlar diyorsun?"

"Eski bir kavram. İlk rahibeler düşlerinde balıklarla konuşurdu. Bu yolla çok değerli şeyler öğrendiler."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben o *kadınlarım...* ve onlardan önce ve sonra gelen her şeyim."

Leto Idaho'nun boğazının kuruyup yutkunduğunu duydu, sonra "Niçin karanlık olduğunu anlıyorum. Beni alıştırmaya çalışıyorsun" dedi Idaho.

"Sen daima hızlıydın Duncan."

Yavaş olduğun zamanlar dışında tabii.

"Ne kadar zamandır değişiyorsun?"

"Üç bin beş yüz yıldan daha fazla süredir."

"O halde Tleilaxu'nun bana söylediği doğru."

"Artık yalan söylemeye pek cesaret edemezler."

"Bu çok uzun bir süre."

"Çok uzun."

"Tleilaxu beni... çok kez kopya etti mi?"

"Çok kez."

Kaç tane olduğunu sormanın zamanıdır Duncan.

"Benden kaç tane yaptı?"

"Kayıtları veririm, kendin bakarsın."

Ve böyle başlar, diye düşündü Leto.

Bu konuşmalar daima, Duncanları tatmin etmiş gibi görünürse de asıl niteliğinden kurtuluş yoktur bu sorunun.

"Benden kaç tane?"

Aynı stokun gulaları arasında karşılıklı hiçbir anı geçmemesine karşın Duncanlar bedenen bir ayrım göstermediler.

"Ölümümü hatırlıyorum" dedi Idaho. "Harkonnen kılıçları, bir sürüsü sana ve Jessica'ya doğru uzanıyordu."

Leto bir an için Muad'Dib sesini kullandı: "Ben oradaydım Duncan."

"Ben, başkasının yerine konan biriyim, doğru mu?" diye sordu Idaho.

"Doğrudur" dedi Leto.

"O diğer... ben... yani o, nasıl öldü?"

"Her beden yıpranır Duncan, kayıtlarda var bu."

Leto, evcilleştirilmiş tarihin bu Duncan'ı tatmin edemeyeceği anın ne zaman geleceğini merak ederek sabırla bekledi.

"Senin gerçek görünüşün nasıl?" diye sordu Idaho. "Nedir bu Tleilaxu'nun anlattığı kum solucanı bedeni?"

"Bu beden günün birinde bir tür kum solucanını üretecek. Başkalaşım yolunda epey mesafe aldı."

"*Bir tür*den kastın nedir?"

"Daha çok ganglionu olacak. Her şeyi fark edecek."

"Işığı biraz açamaz mıyız? Seni görmek istiyorum."

Leto projektörlere komut verdi. Parlak bir ışık doldurdu salonu.

Siyah duvarlar ve aydınlatma donanımı, ışığı Leto'nun üzerinde odaklayacak şekilde ayarlanmıştı, görülebilir her türlü ayrıntı açığa çıktı.

Idaho'nun bakışları, gümüş grisi rengindeki kıvrımlı bedeni boylu boyunca taradı, bir kum solucanının kaburgalı segmentlerinin başlangıçlarına baktı, yılankavi büklümlere... bir zamanlar bacaklar ve ayaklar olan biri diğerinden daha kısa, o küçük uzantılara. Sonra gözlerini, iyi ayırt edilen kollara ve ellere geri döndürdü ve sonunda bakışlarını, pembe derisi o devasa kütlenin yanında nerdeyse kaybolmuş o kapişonlu yüze, öyle bir bedenin bu tuhaf uzantısına kaldırdı.

"Evet Duncan" dedi Leto. "Seni uyarmışlardı."

Idaho, eliyle solucan öncesi bedeni gösterdi, hiçbir şey söylemeksizin.

Leto onun adına sordu: "Neden mi?"

Idaho başıyla onayladı.

"Ben hâlâ Atreides'im Duncan ve bu adın tüm şerefi üzerine seni temin ederim ki bunu sorunlu kılan nedenler vardı."

"Ne olabilir bu..."

"Zamanla öğreneceksin."

Idaho başını iki yana salladı sadece.

"Bu hoş bir ifşaat değil" dedi Leto. "Senin ilk önce daha başka şeyleri öğrenmeni gerektiriyor. Bir Atreides'in sözüne güven."

Leto yüzyıllardır, Idaholarn Atreides olan her şeye karşı engin sadakatine başvurmanın kişisel sorunların acil kaynağını bastırtacağını bulmuştu. Bu formül bir kez daha işe yaradı.

"O halde ben yine Atreides e hizmet edeceğim" dedi Idaho. "Bu tanıdık geliyor. Değil mi?"

"Birçok yönden, eski arkadaşım."

"Senin için eskidir belki, ama benim için değil. Nasıl hizmet edeceğim?"

"Benim Balıkla Konuşanlar söylemediler mi sana?"

"Senin seçme Muhafızlarına, onların arasından seçilmiş bir güce komutanlık edeceğimi söylediler. Bunu anlayamadım. *Kadınlardan* bir orduya mı?"

"Muhafızlarıma komutanlık yapabilecek güvenilir bir arkadaş gerekli bana. İtirazın var mı?"

"Neden kadınlar?"

"Cinsler arasında, kadınları bu rol için olağanüstü değerli kılan davranış farkları vardır."

"Soruma cevap vermiyorsun."

"Onların yetersiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bazıları bayağı sert görünüyor, ama..."

"Ahh, diğerleri sana karşı *yumuşak* mıydı?"

Idaho kızardı.

Leto bu tepkiyi sevimli buldu. O zamanki insanlar arasında böyle bir tepkiyi gösterebilecek pek az kişi vardı. Anlaşılabilir bir şeydi bu. Duncanların daha önceki eğitimlerinin ve çok şövalyece kişisel onur anlayışlarının bir sonucuydu.

"Kadınların seni koruyabileceğine nasıl güvendiğini anlayamadım" dedi Idaho. Yanaklarındaki kan yavaş yavaş çekildi. Gözlerini dikmiş. Leto'ya bakıyordu.

"Ama ben onlara daima hayatım konusunda sana güvendiğim gibi güvendim.".

"Seni neye karşı koruyacağız?"

"Moneo ve benim Balıkla Konuşanlar seni güncelleştirecekler."

Idaho, vücudunu kalp atışı temposuyla sallayarak, ağırlığını bir ayağından ötekine kaydırıyordu. Gözleri belli bir yere odaklanmaksızın odaya çepeçevre baktı. Ani bir karar sonucu, bakışlarını birdenbire Leto'ya çevirdi.

"Sana ne diye hitap edeceğim?"

Bu, Leto'nun beklediği kabul anıydı. "Leto Efendimiz olur mu?"

"Evet... Efendim." Idaho doğrudan. Leto'nun Fremen mavisi gözlerine bakıyordu. "Doğru mudur senin Balıkla Konuşanlarının söylediği senin... şeyleri hatırladığın..."

"Hepimiz buradayız. Duncan." Leto bunu baba tarafından dedesinin sesiyle söyledi, sonra dedi ki:

"Kadınlar bile burada. Duncan." Bu da Jessica'nın sesiydi, Leto'nun babaannesinin.

"Onları gayet iyi tanırsın." dedi Leto. "Onlar da seni tanır."

Idaho yavaş yavaş ve ürpererek soludu. "Alışmak biraz zaman alacak."

"Benim ilk tepkimin aynısı" dedi Leto.

Patlayan bir kahkaha Idaho'yu sarstı ve Leto bunun, o zayıf jestin hak ettiğinden daha fazlası olduğunu düşündü, ama sesini çıkarmadı.

Biraz sonra Idaho "Senin Balıkla Konuşanlar *güya* bana moral vereceklerdi, değil mi?" dedi.

"Başardılar mı?"

Idaho, Leto'nun yüzüne belirgin Atreides çizgilerini fark ederek baktı.

"Siz Atreides'ler beni hep çok iyi tanıdınız" dedi Idaho.

"Bak bu daha iyi" dedi Leto. "Benim yalnızca tek bir Atreides olmadığımı kabul etmeye başlıyorsun Onların hepsiyim ben."

"Paul söylemişti bunu birinde."

"Evet öyle dedim!" Ses tonuyla ve vurgularla özgün bir kişilik ne kadar aktarılabilirse o kadar Muad'Dib konuşmasıydı bu.

Idaho yutkundu, dönüp odanın kapısına baktı.

"Bizden bazı şeyleri alıp götürdünüz" dedi. "Hissediyorum bunu. O kadınlar... Moneo..."

Yine size karşı biz, diye düşündü Leto. *Duncanlar daima insan tarafını seçer.*

Idaho bakışlarını tekrar Leto'ya çevirdi. "Bunun karşılığında ne verdiniz bize?"

"Tüm İmparatorluğu, Leto'nun barışını!"

"Ve görüyorum herkes mutlu ve neşeli! Bu yüzden mi kişisel bir muhafıza gerek duyuyorsun?"

Leto gülümsedi. "Benim barışım aslında, takviye edilmiş bir sükunettir, insanların sükunete karşı tepkilerinin uzun bir tarihi var."

"Ve sen bize Balıkla Konuşanları verdin."

"Ve hatasız bulacağın bir hiyerarşiyi."

"Dişi bir ordu" diye mırıldandı Idaho.

"Erkekleri baştan çıkaracak en büyük güç" dedi Leto. "Cinsellik her zaman saldırgan erkeklere boyun eğdirmenin bir yoludur."

"Onların yaptığı şey bu mu?"

"Onlar, acı bir şiddete yol açabilecek aşırılıkları önler ve yumuşatır."

"Ve sen de onları bir Tanrı olduğuna inandırırsın. Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Kutsallık belası bana da senin kadar iğrenç geliyor!" Idaho kaşlarını çattı. Ummadığı bir yanıttı bu.

"Ne biçim bir oyundur bu oynadığın, *Leto Efendimiz?*

"Çok eski bir oyun, ama yeni kurallarla."

"Senin kurallarınla!"

"Her şeyi yeniden CHOAM ve Landsraad'a ve Büyük Evler'e çevirmemi mi isterdin?"

"Tleilaxu artık Landsraad olmadığını söylüyor. Sen hiçbir öz yönetime izin vermezsin."

"Pekâlâ, bir kenara çekilip meydanı Bene Gesserit'e bıraktım diyelim. Ya da Ixia'lılara ya da Tleilaxu'ya. Tüm İmparatorluğun hükümdarı olduğunu iddia edecek yeni bir Baron Harkonnen'le karşılaşmak ister misin? O sözü söyle Duncan, İmparatorluğu hemen bırakacağım!"

Bir sürü anlamın yarattığı bu selin altında kalan Idaho yine başını iki yana salladı.

"Yanlış ellerde" dedi Leto, "yekpare bir güç, tehlikeli ve güvenilmez bir araçtır."

"Peki senin ellerin doğru eller mi?"

"Kendi ellerimden emin değilim, ama sana şunu söyleyebilirim ki Duncan, benden önce gelip geçmişlerin ellerinden eminim. Onları biliyorum."

Idaho Leto'ya sırtını döndü.

Ne büyüleyici, mükemmel bir insan jesti, diye düşündü Leto. *Savunmasızlığın kabulüyle reddi birleşti.*

Leto, Idaho'nun arkasından seslendi.

"Ama insanları, her şeyi tam bilmedikleri halde ve tam bir rızaları olmaksızın kullanmama karşı çıkmakta gayet haklısın."

Idaho profilini Leto'ya döndü, sonra başını çevirip biraz yukarıya kaldırdı ve kapişonlu yüze. O masmavi gözlere baktı utun uzun.

Beni inceliyor, diye düşündü Leto, *ama beni değerlendirmesi için yüzden başka bir şey yok.*

Atreidesler, insanlarına yüzün ve bedenin gizli hareketlerini anlamayı öğretmişlerdi ve Idaho bu konuda iyiydi, ama gerçeğin

onun kafasına dank edişi gözle görülebiliyordu: Burası onun boyunu aşıyordu.

Idaho boğazını temizledi. "Benden isteyeceğin en kötü şey nedir?"

Nasıl da Duncan gibi! diye düşündü Leto. Bu bir klasikti. Idaho bir Atreides'e, yemininin gardiyanına sadakatini verir ama kendi ahlâkının kişisel sınırlarını aşmayacağını bildiren bir de sinyal gönderir.

"Senden, her gerektiğinde beni ve sırrımı koruman istenecek.

"Nedir bu sır?"

"Benim savunmasız olduğum."

"Yani senin Tanrı olmadığın mı?"

"Tam anlamıyla değil."

"Senin Balıkla Konuşanlar asilerden söz etti."

"Evet, var."

"Neden?"

"Onlar gençtir ve onları benim yolumun daha iyi olduğuna inandıramadım. Gençleri bir şeye inandırmak çok zordur. Doğuştan çokbilmişler."

"Bir Atreides'in gençleri böyle aşağıladığını biç duymamıştım."

"Belki de ben çok daha yaşlı yaşlıların bir araya getirdiği bir yaşlı olduğum içindir. Ve benim görevim, gelip geçen her kuşakla daha da zorlaşıyor."

"Nedir senin görevin?"

"Seninle birlikte ilerledikçe bunu anlayacaksın."

"Peki seni düş kırıklığına uğratırsam ne olacak? Senin kadınlar beni elimine mi edecekler?"

"Balık Sözcülerine sorumluluk yüklememeye çalışırım."

"Ama bana yüklersin, öyle mi?"

"Sen kabul edersen."

"Seni Harkonnenler'den daha kötü bulursam sana karşı tavır alırım."

Duncan'a nasıl da benziyor, her türlü kötülüğü Harkonnenler'le kıyaslarlar. Kötülüğün ne olduğundan nasıl da habersizler.

"Baron tüm gezegenleri yuttu Duncan. Bundan daha kötü ne olabilir?" dedi Leto.

"İmparatorluğu yutmak."

"Ben İmparatorluğuma gebeyim. Onu doğururken öleceğim."

"Keşke inanabilseydim senin..."

"Benim muhafızlarıma komutanlık yapacak mısın?"

"Niçin ben?"

"En iyisi sensin."

"Tehlikeli bir iş, düşündüğüme göre. Benden öncekiler, bu yüzden, senin tehlikeli işini yaparken mi öldü?"

"Bazıları."

"O diğerlerinin anıları bende olsaydı keşke!"

"Hem onlara sahip olup hem de orijinal olamazdın."

"Ama yine de onlar hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

"Öğreneceksin."

"Yani Atreides'in keskin bir bıçağa ihtiyacı var mı hâlâ?"

"Bizde ancak bir Duncan Idaho'nun yapabileceği işler var."

"Sen... biz dedin..." Idaho yutkundu, kapıya, sonra Leto'nun yüzüne baktı.

Leto onunla, Muad'Dib'in konuşacağı şekilde ama yine Leto sesiyle konuştu.

"Seninle Tabr Siyeç'ine son kez birlikte çıktığımızda ben sana sadakatimi vermiştim, sen de bana. Aslında hiçbir şey değişmedi."

"O senin babandı."

"O bendim" Paul Muad'Dib'in, Leto'nun kütlesinden çıkan emredici sesi gulaları daima şok ederdi.

Idaho "Hepiniz... tek bir... bedende..." diye fısıldadı Ve sustu kaldı.

Leto sessizliği sürdürdü; karar anıydı bu.

Az sonra Idaho kendini saldı ve çok iyi bilinen o pervasızca gülümsemesinin yüzüne yayılmasına karşı koymadı. "O halde birinci Leto'ya, Paul'e ve beni çok iyi tanıyanlara sesleniyorum: Beni iyi kullanın, çünkü ben sizi severdim."

Leto gözlerini kapadı. Böyle sözler ona hep keder verirdi. En savunmasız olduğu şeyin sevgi olduğunu biliyordu.

Bunları dinlemiş olan Moneo imdada yetişti. "Efendimiz, Duncan Idaho'yu kumanda edeceği muhafızlara götürebilir miyim?" diyerek içeri girdi.

"Evet" Leto'nun söyleyebileceği tek sözcük buydu. Moneo, Idaho'yu kolundan tuttu ve dışarı çıkardı.

Moneo iyidir, diye düşündü Leto. *Çok iyi hem de. Beni çok iyi tanır, ama korkarım beni hiç anlayamayacak.*

*

15

Atalarımın kötülüğünü bilirim, çünkü ben o insanlarım. Bu denge son derece zevklidir. Benim sözlerimi okuyanlarınız arasında ataları hakkında böyle düşünmüş olanların çok az olduğunu biliyorum. Atalarınızın sağ kalmayı başarabilen kişiler olduğu ve sağ kalmayı başarabilmenin bazen canavarca kararları, uygar insanoğlunun bastırmak için çok uğraştığı pervasızca bir vahşeti içerdiği aklınıza gelmemiştir. Bunu bastırmak için nasıl bir bedel ödeyeceksiniz? Yok olmayı kabul edecek misiniz?

Çalınmış Günlükler

Idaho, Balıkla Konuşanlar'ın komutanı olarak ilk sabahında giyinirken bir kabusun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Bu kabus onu iki kez uyandırmış ve ikisinde de kabus kafasında hâlâ gümbürderken balkona, yıldızlara bakmaya çıkmıştı.

Kadınlar... kara zırhlı, silahsız kadınlar... bir insan güruhunun boğuk, bilinçsiz haykırışlarıyla ona doğru saldırıyorlar... kıpkırmızı kana bulanmış ellerini sallıyorlar... ve sürü halinde üstüne çullanıp korkunç dişlerini geçirmek üzere ağızlarını açıyorlar!

O anda uyanmıştı.

Gün ışığı da kâbusun etkisini gidermeye yararlı olmamıştı.

Ona kuzey kulesinde bir oda vermişlerdi. Balkon, kum tepelerinden oluşmuş bir manzaranın ötesinde, dibinde kerpiç kulübeli bir köye benzeyen bir şeylerin bulunduğu, uzaktaki bir kayalığa bakıyordu.

Idaho manzaraya bakarken üniformasının düğmelerini ilikledi.

Leto neden ordusuna sadece kadınları seçti?

Bir sürü güzel Balık Sözcüsü geceyi yeni komutanlarıyla geçirmeyi önermiş, ama o hepsini reddetmişti.

Cinselliği ikna edici bir şey olarak kullanan Atreides'in sandığı gibi değildi bu iş!

Üstündeki giysilere baktı: Altın rengi çizgileri olan siyah bir üniforma, sol göğsünde kırmızı bir şahin. En azından bu tanıdıktı. Rütbe işareti yoktu.

"Senin yüzünü tanıyorlar" demişti Moneo.

Moneo, o garip küçük adam.

Bu düşünce Idaho'yu birden durdurdu. Belleğindeki görüntü Moneo'nun çok kısa olmadığını söylüyordu ona. *Evet çok kontrollü, ama benden kısa değil.* Moneo içine kapalı gibi duruyordu ama... aklı başındaydı.

Idaho lüks derecesinde bir konfor için özen gösterilmiş odasına göz gezdirdi; yumuşak yastıklar, kahverengi cilalı tahtadan panellerin ardına gizlenmiş aletler. Banyo, en azından altı kişinin aynı anda yıkanabileceği bir banyo ve duş kombinasyonuyla pastel mavi çinilerden oluşmuş şatafatlı bir sergiydi. Mekan tümüyle, zevk düşkünlüğünü teşvik ediyordu. Duygularınızı uyandırılan zevklere bırakabileceğiniz yerlerdi buraları.

"Zekice" diye fısıldadı Idaho.

Kapısında hafifçe bir tıklamanın ardından bir kadın sesi geldi: "Komutan? Moneo geldi."

Idaho uzaktaki kayalığın güneş yanığı renklerine baktı. "Komutan?" Ses biraz daha yükseldi, "Girin" dedi Idaho.

Moneo içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Bakan gözleri yüzüne yönelmeye zorlayan, tebeşir beyazı bir üniforma ve pantolon giymişti.

Moneo ilk önce odada etrafına bakındı.

"Demek sizi koydukları yer burası. Bu lanet olası kadınlar! Sanırım akıllarınca kibarlık etmişler, ama bu işi daha iyi öğrenmeleri gerekiyor."

"Benim neden hoşlandığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Idaho. Daha sorar sormaz bunun aptalca bir soru olduğunu fark etti.

Moneo'nun gördüğü ilk Duncan Idaho değilim ben.

Moneo gülümsedi ve omuzlarını silkti sadece.

"Amacım sizi gücendirmek değil Komutan. Yani bu o dada mı kalmak istiyorsunuz?"

"Manzarayı beğendim."

"Ama eşyaları değil." Bu bir rapordu.

"Onlar değiştirilebilir" dedi Idaho.

"Hallederim."

"Sanırım benim görevlerimi anlatmak için geldin."

"Elimden geldiğince. İlk başta her şeyin size ne kadar garip geldiğini biliyorum. Bu uygarlık sizin bildiğinizden çok farklıdır."

"Görüyorum. Benim... selefim neden öldü?"

Moneo omuzlarını silkti. Bu onun standart hareketi gibiydi, ama bunda alçakgönüllülükten eser yoktu.

"Vermiş olduğu bir kararın sonuçlarından kurtulabilecek kadar hızlı değildi" dedi Moneo.

"Daha açık konuş"

Moneo iç çekti. Duncanlar daima böyleydi böyle ısrarcı.

"İsyan öldürdü onu. Ayrıntıları istiyor musunuz?"

"Bana yararı olacak mı?"

"Hayır."

"Bugün bu isyan hakkında eksiksiz bilgi istiyorum, ama ilk önce: Leto'nun ordusunda neden erkek yok?"

"Siz varsınız ya."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Onun ordularla ilgili garip teorileri vardır. Kendisiyle bunu birçok kez tartıştık. Ama bunları açıklamamdan önce kahvaltı etmek istemez misiniz?"

"İkisini birden yapamaz mıyız?"

Moneo kapıya döndü ve tek bir sözcük söyledi. "Haydi!"

Sonuç çok hızlıydı ve Idaho'yu büyüledi. Bir alay genç Balıkla Konuşan odaya üşüşüverdi. içlerinden ikisi bir panelin arkasından, katlanmış bir masa ve sandalyeler çıkarıp balkona yerleştirdi. Diğerleri masanın üzerini iki kişi için hazırladı. Ötekiler yiyecek getirdiler taze meyve, sıcak ekmekler ve buharı tüten, hafiften bahar ve kafein kokulu bir içecek. Bunların hepsi, uzun zamandır uygulanmışlığın pratiğini gösteren becerikli ve sessiz bir ustalıkla yapıldı. Geldikleri gibi, tek kelime etmeden gittiler.

Idaho, bu garip faaliyetin başlamasından bir dakika sonra masada Moneo'nun karşısında oturmuş buldu kendini.

"Her sabah böyle mi bu?" diye sordu Idaho.

"Ancak siz isterseniz."

Idaho içeceği tattı: Melanj kahvesi. Meyveyi tanıdı; *paradan* denen yumuşak Caladan kavunu.

Benim en sevdiğim meyve.

"Beni çok iyi tanıyorsunuz" dedi Idaho.

Moneo gülümsedi. "Bazı deneyimler edindik. Şimdi, sizin sorunuza gelelim."

"Ve Leto'nun garip teorisine."

"Evet. Tümüyle erkek bir ordunun, ona destek veren sivil taban için çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Bu delilik! Ordu olmasa..."

"Bunları biliyorum. Ama o, erkek ordunun, tarih öncesi sürülerdeki, üreyemeyen erkeklere verilen eleme fonksiyonunun devamı olduğunu söylüyor. Diyor ki. genç erkekleri savaşa gönderenlerin hep daha yaşlı erkekler olması garip bir değişmezdir."

"*Bu eleme fonksiyonu ne* demek?"

"Daima, tehlikeli çemberde durarak, üreyebilen erkeklerden, dişilerden ve gençlerden oluşan çekirdeği koruyanlar. Yırtıcıyla ilk karşılaşanlar."

"Bu nasıl zararlı peki... sivillere?"

Idaho bir parça kavun yedi, kavun mükemmel olgunlaşmıştı.

"Leto Efendimiz diyor ki, bir dış düşmanın varlığı yadsınırsa tümüyle erkek ordular daima kendi halkına yönelir. Daima."

"Dişiler için yarışma mı yani?"

"Belki. Ama o belli ki bunun bu kadar basit olmadığı kanısında."

"Ben bu teoriyi garip bulmadım."

"Tamamını dinlemediniz ama."

"Dahası da mı var?"

"Ah, evet. Tümüyle erkek orduların homoseksüelliğe şiddetli bir eğilimi olduğunu söylüyor."

Idaho masanın üzerinden Moneo'ya baktı. "Ben asla..."

"Elbette değil. Onun söz ettiği, bilinçaltındaki yasak güdülerin su yüzüne çıkması, sapmış enerjiler ve onun geri kalanı."

"Neyin geri kalanı?" Idaho, kendi erkek öz imajına bir saldırı gibi gördüğü şeye duyduğu öfkeyle tedirgin olmuştu.

"Delikanlıların tavırları: Oğlanlar bir araya geldiğinde şakalar sırf can yakacak türdendir, yalnızca sürü arkadaşınıza sadakat duyarsınız... bu türden şeyler."

Idaho soğuk bir sesle konuştu, "Senin görüşün nedir?"

"Ben şahsen" Moneo dönüp manzaraya bakarken konuştu "Onun söylediği ve doğruluğundan emin olduğum bir şeyi hatırlıyorum. O, insanlık tarihindeki her askerdir. Benim için, bir dizi örneğe resmi geçit yaptırmayı önermişti delikanlılıkta donup kalmış ünlü asker tipler. Ben bu öneriyi gerçekleştirmesini istemedim. Ben tarihimi dikkatle okudum ve bu karakteristikleri kendim tanıdım."

Moneo döndü ve doğrudan Idaho'nun gözlerine baktı. "Bunu düşünün Komutan."

Idaho öz onuruyla övünürdü ve bu onu sarstı. Gençlik ve delikanlılık kültleri orduda korunmuş muydu? Bunda gerçek payı vardı. Kendi deneyimleriyle ilgili örnekler vardı...

Moneo başıyla onayladı. "Tümüyle psikolojik diye nitelenen nedenlerle sürdürülen, gizli ya da gizli olmayan bir homoseksüelliğin var olduğu kişiler can acıtıcı davranışlara yatkındır bunu kendisi için ister ve başkalarına yapar. Leto Efendimiz bunun tarihöncesi sürülerdeki sınama tavrına dek gerilere uzandığını söylüyor."

"Sen inanıyor musun ona?"

"Evet."

Idaho bir parça kavun yedi. O lezzetli tatlılığını yitirmişti. Yuttu ve kaşığı bıraktı.

"Bu konuda düşünmem gerekecek" dedi Idaho.

"Elbette."

"Sen yemiyorsun" dedi Idaho.

"Ben güneş doğmadan kalktım ve o zaman yedim " Moneo tabağını eliyle gösterdi. "Kadınlar boyuna beni baştan çıkarmaya çalışıyor."

"Başardılar mı hiç?"

"Bazen."

"Haklısın. Bu teoriyi garip buluyorum. Dahası var mı bunun?"

"Ah! Delikanlı homoseksüelliği yasaklarından kaçan erkek ordunun esasen ırza geçici olduğunu söylüyor. Irza geçme genellikle canicedir ve soyu sürdürmeye yönelik bir tavır değildir."

Idaho kaşlarını çattı.

Gergin bir gülümseme geçti Moneo'nun dudaklarından. "Leto Efendimiz, sizin zamanınızdaki kimi en kötü alışkanlıkların ancak Atreides disipliniyle ve ahlâk kurallarıyla önlenebileceğini söylüyor."

Idaho derin bir iç çekişle sarsıldı.

Moneo arkasına dayandı ve İmparator Tanrı'nın bir zamanlar söylediği bir şeyi düşündü: "*Gerçeği öğrenmeyi ne kadar istersek isteyelim, kendinin farkına varmak genellikle nahoştur. Doğruyu söyleyene karşı pek dostça duygular hissetmeyiz*."

"O kahrolası Atreidesler!" dedi Idaho.

"Ben Atreides'im" dedi Moneo.

"Ne?" Idaho şok olmuştu.

"Onun üreme programı" dedi Moneo. "Eminim Tleilaxu bundan söz etmiştir. Ben doğrudan doğruya onun kız kardeşiyle Hark al-Ada'nın birleşmesinden oldum."

Idaho ona doğru eğildi. "O zaman söyle bana Atreides, kadınlar nasıl olur da erkeklerden daha iyi asker olabilir?"

"Olgunlaşmak onlara daha kolay geliyor."

Idaho şaşkınlıkla başını salladı.

"Onların gençlikten olgunluğa geçmede zorunlu bir fiziksel tarzları var" dedi Moneo. "Leto Efendimiz'in dediği gibi, 'içinizde dokuz ay bir bebek taşırsanız bu sizi değiştirir.'"

Idaho arkasına yaslandı. "Bu konuda ne biliyor ki?"

Moneo baktı sadece ve Idaho, Leto'daki çoğulluğu hatırladı hem erkek hem de dişi. Farkına vardığı gerçek, Idaho'nun başından aşağı dökülüverdi. Moneo bunu gördü ve İmparator Tanrı'nın bir sözünü hatırladı: "*Sözleriniz ona, onun girmesini istediğiniz görüntünün damgasını vurur,* "

Sessizlik sürerken Moneo boğazını temizledi. Sonunda dedi ki: "Leto Efendimiz'in anılarının muazzamlığı karşısında benim de dilim tutulmuştu."

"Bize karşı dürüst mü?" diye sordu Idaho.

"Ona inanıyorum."

"Ama onun yaptığı bir sürü... yani demek istiyorum ki şu üreme programını ele alalım. Ne kadar zamandır sürüyor bu?"

"Ta ilk başından beri. Bunu Bene Gesserit'ten aldığı günden beri."

"Bunda neyi amaçlıyor?"

"Keşke bilebilseydim."

"Ama sen..."

"Ben bir Atreides'im ve başkâhyayım, evet."

"Beni dişi bir ordunun daha iyi olduğuna inandıramadın."

"Onlar türleri sürdürenlerdir."

İdaho'nun düş kırıklığı ve öfkesi sonunda bir hedef bulmuştu. "O ilk gece onlarla yaptığım şeyin amacı bu muydu? Yani üreme."

"Mümkündür. Balıkla Konuşanlar gebeliğe karşı önlem almazlar."

"Lanet olası herif! Ben onun bir ahırdan ötekine gezdireceği biri değilim sanki bir... bir..."

"Damızlık aygır gibi mi?"

"Evet!"

"Ama Leto Efendimiz Tleilaxu tarzı gen cerrahisini ve yapay döllenmeyi reddediyor."

"Bunun Tleilaxu'yla ne ilgisi..."

"Ama bunlar birer ibrettir. Ben bile görebiliyorum bunu. Onların Surat Oynatıcılar'ı insandan ziyade bir organizma kolonisine yakın olan katırlardır."

"O diğer... benler... İçlerinde onun damızlık aygırı olanlar var mıydı?"

"Bazıları. Sizin torunlarınız var."

"Kim?"

"Bir tanesi benim."

Idaho Moneo'nun gözlerine bakakaldı, bu karmakarışık ilişkiler ağı içinde kaybolmuştu. Bu ilişkileri anlamak Idaho'ya imkânsız gibi geldi. Moneo belli ki çok daha yaşlıydı. *..Ama ben...* Aslında hangisi daha yaşlıydı? Hangisi dede, hangisi torundu?

"Ben de bazen bu konuda zorluk çekerim" dedi Moneo. "Eğer bir yararı olacaksa, Leto Efendimiz kesin bir şekilde belirtti ki, siz benim torunum değilsiniz, normal anlamda değilsiniz. Ama benim bazı torunlarımın babası olabilirsiniz pekâlâ."

Idaho başını iki yana salladı.

"Bazen, bu tür şeyleri İmparator Tanrı'nın kendisinden başka kimsenin anlayamayacağını düşünüyorum" dedi Moneo.

"*O* başka bir şey!" dedi Idaho. "Bu Tanrı işi."

"Leto Efendimiz yalnızca, kutsal bir iğrençlik yarattığını söylüyor."

Idaho'nun beklediği yanıt değildi bu. *Neyi bekliyordum? Leto Efendimiz'in savunmasını mı?*

"*Kutsal iğrençlik!*" diye tekrarladı Moneo. Sözcükler, bunlardan aldığı garip bir şeytanca zevkle döküldü ağzından.

Idaho, Moneo'ya delici bakışlarla bakmaya başladı, *İmparator Tanrısından nefret ediyor! Hayır... ondan korkuyor. Ama korktuğumuz şeylerden daima nefret etmez miyiz?*

"Neden inanıyorsun ona?" diye sordu Idaho.

"Yaygın dine inanıp inanmadığımı mı soruyorsunuz?"

"Hayır! O inanıyor mu?"

"Sanırım."

"Neden? Neden öyle sanıyorsun?"

"Çünkü Surat Oynatıcıları yaratmayı artık istemediğini söylüyor. Ona ait insan stokunun, eşler haline getirilse, her zaman ürediği gibi üreyeceğinde ısrar ediyor."

"Bunun o konuyla ne alakası var yahu?"

"Bana onun neye inandığını sordunuz. Bence o şansa inanıyor. Sanırım onun tanrısı bu."

"Bu boş bir inanç!"

"İmparatorluk'taki olaylar düşünülürse çok cüretli bir boş inanç."

Idaho Moneo'yu süzdü. "Sizi lanet olası Atreidesler" diye mırıldandı. "Siz her şeye cüret edersiniz!"

Moneo, Idaho'nun sesinde hayranlıkla karışık bir nefretin varlığını fark etti.

Duncanlar hep böyle başlar.

*

16

Aramızdaki, sizinle benim aramdaki en büyük fark nedir? Bunu biliyorsunuz. Atalarla ilgili anılardır o fark. Benim anılarım bana bilincin tüm parıltıyla gelir. Sizinkilerse sizin kör tarafınızda yürür. Bazıları içgüdü ya da kader der ona. Anılar kaldıraç güçleriyle hepimizi düşündüğümüz ve yaptığımız şeyleri etkiler. Siz bu tür etkilerden bağışık olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Ben Galileo'yum. Burada duruyorum ve diyorum ki size: "Yine de dönüyor." O dönen, şimdiye dek hiçbir fani gücün durdurmaya kalkışamadığı bir şekilde gösterir gücünü. Ben buradayım ve bunu yapmaya kalkıştım.

Çalınmış Günlükler

"O kız küçükken beni gözetlerdi, hatırladın mı? Benim farkında olmadığımı sanarak Siona beni avının ini üzerinde dönen bir çöl şahini gibi gözetlerdi. Sen kendin söyledin bunu."

Leto, konuşurken bedenini arabasında çeyrek tur yana yatırdı. Bunun sonucunda, kapişonlu yüzü, arabanın yanı sıra seğirten Moneo'nun yüzüne yaklaştı.

Sareer'deki Kale'den çıkıp, yüksek yapay sıradağları izleyerek Festival Kent'ine giden çöl yolunda şafak sökmeye henüz başlamıştı. Çölden geçen yol laser ışını gibi dümdüz gider, sonra o noktaya vardığında Idaho Nehri'ni geçmeden önce geniş bir yay çizer ve teraslı kanyonların içine dalardı. Hava, uzaklarda gümbürtüyle düşen nehir suyundan çıkan yoğun bir sisle doluydu, ama Leto, arabasının önünü kapatan şeffaf kapağı açtı. Solucan benliği nem yüzünden, belli belirsiz bir acıyla sızladı, ama nemde tatlı çöl ürünlerinin kokusu vardı ve insan burnu bundan hoşlandı. Kortejin durmasını emretti,

"Niçin duruyoruz Efendimiz?" diye sordu Moneo.

Leto cevap vermedi. Arabayı gıcırdatan bir hareketle koca bedenini kavisli bir yay çizecek şekilde yükseltti, böylece başı yukarıya kalktı ve Yasak Ormanın üzerinden, sağ tarafta, uzaklarda gümüş rengi pırıldayan Kynes Denizi'ni görebildi. Sola döndü, orada da Kalkan Duvar'ın sabahın ışıklarında alçak bir yılankavi gölge gibi görünen kalıntıları vardı. Sıradağ burada, Sareer'i çevrelemek ve havadaki nemi burada sınırlamak için neredeyse iki bin metreye kadar yükselmişti. Leto bu yükseklikten, Onn Festival Kenti'ni inşa ettirdiği uzak vadiyi görüyordu.

"Beni burada durduran şey bir kapristir" dedi Leto.

"Dinlenme molasını köprüyü geçtikten sonra mı versek?" diye sordu Moneo.

"Ben dinlenmiyorum."

Leto ileriye baktı. Anayol, oradan ancak kıvrımlı bir gölge gibi görünen bir dizi viraj yaptıktan sonra nehri perili bir köprüyle geçiyor, tampon sıradağa tırmanıyor ve sonra bu mesafeden bakınca parlak kulelerden ibaret gibi görünen kente doğru iniyordu.

"Duncan boyun eğmiş gibi davranıyor" dedi Leto. "Uzun konuşmanı yaptın mı onunla?"

"Aynen istediğiniz gibi. Efendimiz."

"Güzel, daha dört gün oldu" dedi Leto. "Onları kazanmak genellikle daha uzun sürerdi."

"Muhafızlarınızla meşgul oldu Efendimiz. Dün gece de yine geç vakte kadar dışarıdaydılar."

"Duncanlar açık havada yürümeyi sevmez. Bize yapılacak bir saldırıyı kolaylaştırabileceğini düşünürler."

"Biliyorum Efendimiz."

Leto döndü ve Moneo'ya tam karşıdan baktı. Başkâhya beyaz üniformasının üzerine yeşil bir pelerin giymişti. Arabanın açık şeffaf kapağının yanında, tam, görevinin bu yolculuklarda bulunmasını gerektirdiği yerde duruyordu.

"Görevine çok bağlısın Moneo" dedi Leto.

"Teşekkür ederim Efendimiz."

Muhafızlar ve saray çalışanları arabanın epey arkasında yürüyor, saygılı bir mesafeden fazla yaklaşmıyorlardı. Çoğu, Leto'yla Moneo arasındaki konuşmalara kulak kesildiği izlenimi verecek bir görüntüden bile kaçınıyordu. Idaho öyle değildi. Balıkla Konuşan muhafızların bazılarını araziye yayarak İmparatorluk Yolunun her iki tarafına yerleştirmişti. Şimdiyse ayakta durmuş arabaya bakıyordu. Idaho beyaz çizgili siyah bir üniforma giymişti; Balıkla Konuşanların armağanıydı bu, Moneo'nun dediğine göre.

"Bundan çok hoşlandılar. Yaptığı şeyi iyi yapıyor."

"O ne yapıyor ki, Moneo?"

"Neden? Sizi koruyor Efendimiz."

Muhafız birliğinin kadınları hep, bedeni sıkı saran yeşil birer üniforma giymişti, hepsinin sol göğsünde kırmızı bir Atreides şahini vardı.

"Ona çok dikkat ediyorlar dedi Leto.

"Evet. Onlara el işaretlerini öğretiyor. Bunun bir Atreides yöntemi olduğunu söylüyor."

"Bu kesinlikle doğru. Daha önceki neden böyle yapmadı acaba?"

"Efendimiz, bilmiyor musunuz ki..."

"Şaka yapıyorum Moneo. Bir önceki Duncan tehlikede olduğunu çok geç fark etti. Bu, senin söylediklerini kabul etti mi?"

"Dediğim gibi Efendimiz. Hizmetinize iyi başladı."

"Kemer kınında neden yalnızca o bıçağı taşıyor?"

"Kadınlar onu, aralarından ancak özel eğitim görenlerinin laser silahı taşıması gerektiğine ikna ettiler."

"Bu kadar tedbirli olman gereksiz Moneo. Kadınlara, bundan korkmaya başlamamız için henüz çok erken olduğunu söyle."

"Efendimiz nasıl buyururlarsa."

Leto, yeni Muhafız Komutanının saraylıların varlığından hoşlanmadığını açıkça görüyordu. Idaho onlardan bayağı uzak duruyordu. Saraylıların çoğunun sivil memurlar olduğu söylenmişti ona. İmparator Tanrı'nın huzurunda tüm azametleriyle boy gösterecekleri o günde, olabilecek en parlak ve şık şekilde süslenmişlerdi. Leto, saraylıların Idaho'nun gözüne ne kadar aptalca göründüğünü tahmin ediyordu. Ama Leto çok daha aptalca süslenmeleri de hatırlıyordu ve o günkü gösterinin bu durumda bir düzelme bile olabileceğini düşündü.

"Onu Siona'yla tanıştırdın mı?" diye sordu Leto.

Siona adının anılmasıyla, Moneo'nun kaşları çatıldı ve öylece kaldı.

"Sakin ol" dedi Leto. "Bana karşı casusluk da yapsa, benim için çok değerlidir o."

"Onda tehlike seziyorum Efendimiz. Bazen, benim en gizli düşüncelerimi okuduğunu düşünüyorum."

"Zeki çocuk babasını daima iyi tanır."

"Şaka yapmıyorum Efendimiz."

"Evet. anlıyorum. Duncan'ın sabırsızlandığını fark ettin mi?"

"Yolda, neredeyse köprüye kadar keşif yaptılar" dedi Moneo.

"Ne buldular?"

"Benim bulduğumun aynısını yeni bir Müze Fremen'i."

"Yine mi bir rica?"

"Sinirlenmeyin Efendimiz."

Leto yine ileriye dikti gözlerini. Açık havaya bu zorunlu çıkış. Balıkla Konuşanların güvenini tazelemek için gerekli tüm bu ritüelleriyle bu uzun ve azametli yolculuk, tüm bunlar Leto'yu rahatsız etmişti. Ve şimdi de, yeni bir rica daha!

Idaho ileriye doğru yürüyüp Moneo'nun arkasında durdu.

Idaho'nun davranışlarında bir tehdit havası vardı. *Bu kadar çabuk değildir muhakkak,* diye düşündü Leto.

"Niye durduk Efendim?" diye sordu Idaho.

"Burada çoğu kez dururum" dedi Leto.

Bu doğruydu. Döndü ve perili köprünün ötesine baktı. Yol, kanyon yükseltilerinden çıkıp aşağıya doğru kıvrıla kıvrıla inerek Yasak Ormana giriyor, oradan da nehir boyundaki tarlalar içinden uzanıyordu. Leto sık sık burada, güneşin doğuşunu seyretmek için dururdu. Bir şeyler vardı fakat bu sabahta, o her zamanki manzarayı aşıp gelen güneşte... eski anıları depreştiren bir şeyler vardı.

İmparatorluk Plantasyonlarının tarlaları ormanın ötesine dek uzanıyordu ve güneş, arazinin uzaklardaki kavsinin üzerinde yükselince, tarlalarda dalgalanan başakların üzerinde yanan, altın rengi ışıklar saçtı. Başaklar Leto'ya kumu, bir zamanlar tam da buralarda gezinip duran, rüzgârla dalgalanan kum tepelerini hatırlattı.

Ve yine gezinecekler.

Başaklar onun hatırladığı çölün parlak kum kehribarı renginin aynısı değildi. Leto geriye, Sareer'inin, geçmişteki kutsal barınağının uçurumla çevrili uzaklıklarına baktı. Renkler belirgin şekilde farklıydı. Aynı şekilde, tekrar Festival Kenti'ne bakınca, çok sayıda kalbinin tümüyle yabancı bir şeye doğru yavaşça

yeniden bir başkalaşım geçirmekte olduğu yerlerde bir sızı duydu.

Bu sabahta, bana yitirilmiş insanlığımı düşündürten ne var? diye meraklandı Leto.

Leto, bu bildik manzarayı seyreden tüm İmparatorluk kafilesi içinde, bu sulu ve bereketli manzarayı hâlâ *bahr bela ma,* yani susuz okyanus olarak düşünenin yalnızca kendisi olduğunu biliyordu.

"Duncan" dedi Leto. "Kente doğru uzanan yerleri görüyor musun? Orası Tanzerouft'tu."

"Terör Diyarı mı?" Idaho'nun Onn'a doğru hızlı bir bakış atıp sonra yüzünü çabucak Leto'ya çevirmesi şaşkınlığını belli ediyordu.

"*Bahr bela ma*" dedi Leto. "Üç binden fazla yıl önce, bitkilerden biri halının altına gizlendi. Bugün Arrakis'te yaşayanlar arasında, çöl geçmişi görmüş olan yalnızca ikimiz varız."

Idaho Onn'a doğru baktı. "Kalkan Duvar nerede?" diye sordu.

"Muad'Dib Geçidi tam orada, Kent'i kurduğumuz yerde."

"O küçük tepeler dizisi; Kalkan Duvar bu mu? Ne oldu ona?"

"Şu anda üzerindesin."

Idaho başını kaldırıp Leto'ya baktı, sonra yine aşağı indirip yola, tüm çevreye baktı.

"Efendimiz. İlerlesek mi?" diye sordu Moneo.

Moneo, göğsünde çalışıp duran saatiyle bir görev dürteceğidir, diye düşündü Leto. Görülecek önemli ziyaretçiler ve diğer bazı çok önemli işler vardı. Zaman Moneo'yu sıkıştırıyordu. Ve İmparator Tanrı'sı Duncanlarla eski günlerden konuştuğunda bundan hoşlanmazdı.

Leto birden, burada, daha önce hiç yapmadığı kadar uzun süre kaldığını fark etti. Saraylılar ve muhafızlar, yaptıkları koşudan sonra sabah soğuğunda üşümüşlerdi. Bazıları giysilerini korunmadan çok gösteriş amacıyla seçmişti.

Yine de, diye düşündü Leto, *gösteriş bir tür korunmadır belki de.*

"Kum tepeleri vardı" dedi Idaho.

"Binlerce kilometre boyunca uzanırdı" diye onayladı Leto.

Moneo'nun düşünceleri çalkalandı. İmparator Tanrı'nın düşüncelere dalma huyuna alışıktı, ama bugünkü tavrında bir hüzün hali vardı. Duncan'ın geçenlerde ölümüydü belki de bunun nedeni. Leto bazen, kederli olduğunda önemli bilgilerin ağzından kaçmasına aldırmazdı. İmparator Tanrı'nın ruh halini ya da kaprislerini asla sorgulayamazdınız, ama bazen de bunlar kullanılabilirdi.

Siona'nın uyarılması gerek, diye düşündü Moneo. *O Aptal çocuk beni dinlese keşke!*

Siona, Moneo'nun vaktiyle olduğundan daha asiydi. Çok daha fazla. Leto, Moneo'sunu evcilleştirmiş, onu Altın Yol'a ve yapmak üzere dünyaya getirildiği haklı görevlere duyarlı hale getirmişti: Ama Moneo'da kullanılan yöntemler Siona'da işe yaramayacaktı. Moneo bunu gözlemlerken kendi eğitimiyle ilgili, daha önce hiç aklına bile gelmemiş şeyleri öğrenmişti.

"Fark edilebilir hiçbir iz göremiyorum" diyordu Idaho.

"Tam şurada" dedi Leto parmağıyla göstererek. "Ormanın bittiği yerde. Yarık Kaya'ya giden yol vardı."

Moneo onların seslerini devre dışı bıraktı. Sonunda İmparator *Tanrı'ya itaat etmemin nedeni onun beni aşırı derecede büyülemesiydi.* Leto hep şaşırttı ve hep hayran bıraktı. Onun ne yapacağını kesinkes bilmek olanaksızdı, Moneo İmparator Tanrı'nın profiline baktı. Ne hale geldi?

Moneo, ilk görevlerinin bir kısmı olarak Kale'nin özel kayıtlarını ve Leto'nun dönüşümünün tarihsel kayıtlarını incelemişti. Ama kum alabalığıyla ortak yaşam, Leto'nun kendi sözlerinin bile ortadan kaldıramadığı bir sır olarak kaldı. Açıklamalara inanılırsa, kum alabalığı derisi onun bedenini zamana ve saldırılara karşı dirençli kılıyordu. Büyük bedenin kaburgalı orta kısmı laser silahı atışlarını bile etkisizleştirip zararsız hale getirebilirdi!

Önce kum alabalığı, sonra solucan melanjı üreten büyük döngünün tüm parçaları. Bu döngü İmparator Tanrı'nın içinde sürüyor... zamana damgasını vurarak.

"İlerleyelim" dedi Leto.

Moneo bazı şeyleri kaçırdığını fark etti. Dalgınlığından sıyrıldı ve gülümseyen bir Duncan Idaho gördü.

"Biz buna midye çıkarma deriz" dedi Leto.

"Özür dilerim Efendimiz" dedi Moneo. "Ben ..."

"Midye çıkarıyordun, ama bu gayet normal."

Ruh hali düzeldi, diye düşündü Leto. *Bunu Duncan'a borçluyum,* sanırım.

Leto arabadaki konumunu ayarladı, şeffaf kapağın bazı bölümlerini kapadı ve yalnızca başını serbest bıraktı. Araba, Leto'nun harekete geçirmesiyle, yol zeminindeki küçük taşları çıtırdatarak geçti.

Idaho Moneo'nun yanında seğirtti ve onun dibinde konumlandı..

"Arabanın altında yüzen küreler var, ama İmparator tekerlekleri kullanıyor" dedi Idaho. "neden böyle?"

"Yerçekimi yok ediciler yerine tekerlekleri kullanmak Leto Efendimiz'in hoşuna gidiyor."

"Bunu yürüten nedir? nasıl yönlendiriyor bu arabayı?"

"Ona sordunuz mu?"

"Fırsat olmadı."

"İmparatorluk Arabası Ixia yapımıdır."

"Ne demek bu?"

"Leto Efendimiz'in bu arabayı, sırf özel bir şekilde düşünerek hareket ettirdiği ve yönlendirdiği söyleniyor."

"Sen bilmiyor musun?"

"Bu tür sorulardan hoşlanmaz."

En yakınları için bile, diye düşündü Moneo, *İmparator Tanrı hep sır olarak kalır.*

"Moneo!" diye seslendi Leto,

"Muhafızlarınıza dönseniz daha iyi olur dedi Moneo, Idaho'nun geride kalmasını işaret ederek.

"Onlarla birlikte öne geçmeyi tercih ederim" dedi Idaho.

"Leto Efendimiz bunu istemiyor! Hemen geri gidin."

Moneo, Leto'nun yüzünün hemen yanında yer almak üzere ileri atılırken, Idaho'nun yavaşlayıp saraylılar arasından, arkadaki muhafız halkasına doğru gerilemesine de dikkat etti.

Leto aşağıya, Moneo'ya baktı. "Bence onu çok iyi idare ettin Moneo."

"Teşekkür ederim Efendimiz."

"Duncan'ın neden önde olmak istediğini biliyor musun?"

"Elbette Efendimiz. Muhafız birliğinizin olması gereken yer orasıdır."

"Ve bu Duncan, tehlike duygusu veriyor."

"Sizi anlamıyorum Efendimiz. Bunları niçin yaptığınızı anlayamıyorum."

"Bu doğru, Moneo."

*

17

Dişilerin paylaşma duygusu ailesel paylaşma şeklinde başladı çocuklara bakma, yiyeceğin toplanması ve hazırlanması, sevinçlerin, sevginin ve acıların paylaşılması. Cenazede ağlamak kadınlardan kaynaklandı. Din, dişilerin bir tekeli olarak başladı; ancak sosyal gücü çok baskın hale gelince onların elinden alındı. Tıbbın ilk araştırmacıları ve uygulayıcıları kadınlardı. Cinsiyetler arasında hiçbir zaman tam bir denge olmadı; çünkü güç nasıl, bilginin peşinden giderse bazı rollerin de peşinden gider.

Çalınmış Günlükler

Aziz Anne Tertius Eileen Anteac için felâket bir sabah olmuştu. Doğru Söyleten arkadaşı Marcus Claire Luyseyal ile, resmi heyetleriyle birlikte, sabit yörüngesindeki bir Lonca heighlinerinden bindikleri ilk mekikle Arrakis'e ineli henüz üç saatten az bir zaman geçmişti, ilk önce Festival Kenti'ndeki Diplomatik Mahalle'nin tam kıyısında odalarını ayırtmışlardı. Odalar küçüktü ve pek temiz değildi.

"Biraz daha öteye gitsek gecekondularda konaklayacakmışız" demişti Luyseyal.

Bundan hemen sonra da iletişim olanaklarından yoksun kalmışlardı. Tüm ekranlar, hangi düğmelere basılırsa basılsın, hangi aya kadranı çevrilirse çevrilsin bomboş kalmıştı.

Anteac, Balıkla Konuşan eşlikçilerine komuta eden iriyarı subaya, bir kol işçisi gibi kabasaba, dik dik bakan o adaleli kadına sertçe çıkışmıştı.

"Komutanınıza şikâyette bulunmak istiyorum!"

"Festival süresince hiçbir şikâyette bulunulamaz" dedi amazon, tahta törpüler gibi sesiyle.

Anteac, subaya dik dik baktı; Anteac'ın yaşlı ve kırışık yüzünde belirdiği zaman kendi yaşıtı Aziz Anneler'in bile çekindiği bilinen bir bakıştı bu.

Amazon sadece gülümsedi ve dedi ki: "Bende bir mesaj var. Sizin İmparator Tanrı'nın huzuruna kabulünüzün en sona atıldığını bildiriyorum." Bene Gesserit kafilesindekilerin çoğu bunu duydu ve en alt rütbedeki hizmetkarlar bile önemini anladı. Bahar paylarının tümü sabitleştirilecekti ya da hattâ *(Tanrılar bizi korusun!)* ortadan kaldırılacaktı.

"Biz üçüncü sıradaydık" dedi Anteac, sesi o koşullarda epey ılımlıydı.

"İmparator Tanrı'nın emri böyle."

Anteac, Balıkla Konuşanın sesindeki o tonun anlamını biliyordu. Karşı gelmek, şiddetle karşılaşmak riskini getirecekti.

Felâketlerle dolu bir sabah ve şimdi de bu!

Anteac, o yetersiz konaklama yerlerinin merkezine yakın, ufacık, neredeyse bomboş odanın duvarına dayalı, alçak bir iskemlede oturuyordu. Yanında, ancak alt düzeyde bir memura uygun görebileceğiniz, alçak bir ot şilte vardı! Duvarlar soluk, pürtüklü bir yeşil renkteydi ve sandan başka renge ayarlanamayacak kadar bozuk, eski, tek bir ışıkküre vardı. Oda bir depo havasını andırıyordu. Küf kokuyordu. Siyah plastikten döşeme oyuklar ve çiziklerle doluydu.

Anteac, siyah aba cübbesini dizlerinin üzerinde düzelterek, tam karşısında diz çöküp başını eğmiş gönüllü kuryeye doğru eğildi. Kurye, korkudan; heyecandan yüzü ve boynu terlemiş, ceylan gözlü sarışın bir yaratıktı. Kızcağız, eteğinin uçları yollardan kirlenmiş, tozlu bir cüppe giymişti.

"Emin misin, kesinlikle emin misin?" Anteac, getirdiği mesajın içeriğiyle hâlâ titreyen kızcağızı sakinleştirmek için alçak sesle konuşuyordu,

"Evet Aziz Anne." Gözlerini yerden kaldırmadı.

"Bir kez daha, baştan başla" dedi Anteac ve düşündü: *Zaman kazanıyorum. Onun söylediğini gayet iyi duydum.*

Kurye gözlerini kaldırıp, tüm hizmetlilerin ve gönüllülerin öğrendiği gibi, doğrudan o masmavi gözlere baktı.

"Bana emredildiği gibi, Ixia'lılarla Büyükelçiliklerinde temas kurdum ve selamlarınızı ilettim. Sonra onlara, geri götüreceğim bir mesajları olup olmadığını sordum.

"Tamam, tamam kızım! Asıl konuya gir."

Kurye yutkundu.

"Sözcü olan adam kendisini Büyükelçiliğin geçici amiri ve daha önceki Büyükelçinin yardımcısı Othwi Yake diye tanıttı."

"Onun yerini almış bir Surat Oynatıcı olmadığından emin misin?"

"Evet, bunu gösteren hiçbir belirti yoktu Aziz Anne."

"Pekâlâ. Bu Yake'i tanıyoruz. Devam edebilirsin."

"Yake dedi ki, gelişini bekliyorlarmış yeni..."

"Hwi Noree. Yeni Büyükelçi, evet. Bugün gelecek."

Kurye diliyle dudaklarını ıslattı.

Anteac, bu zavallı yaratığı daha temel bir eğitim programına geri döndürmek gerektiği yolunda düşünsel bir not aldı. Kuryelerin kendilerini daha iyi kontrol etmeleri gerekirdi; gerçi bu mesajın ciddiyeti karşında biraz tolerans da gösterilmeliydi.

"Sonra bana beklememi söyledi" dedi kurye. "Odadan çıktı ve çabucak, yanında bir Tleilaxu, bir Surat Oynatıcı'yla geri döndü, eminim bundan. Bunu gösteren kesin belirtiler..."

"Haklı olduğundan eminim kızım" dedi Anteac. "Sen şimdi..." Anteac, Luyseyal içeri girince sustu.

"Nedir bu Ixia'lılardan ve Tleilaxu'dan gelen mesajlar hakkında duyduğum şeyler?" diye sordu Luyseyal.

"Kız şimdi onu tekrarlıyor" dedi Anteac.

"Ben neden çağırılmadım?" Anteac Doğru Söyleten arkadaşına bakarken Luyseyal'in bu sanatın belki en iyi ustalarından biri olduğunu, ama bu kadının aşırı rütbe düşkünlüğünden kurtulamadığını düşündü. Ama Luyseyal, Jessica tipinde, duygulu oval yüz hatları olan genç biriydi ve bu tip gençlerin doğalarında genellikle dikbaşlılık vardı.

Anteac "Hizmetkârın senin düşünceye daldığını söyledi" dedi yavaşça.

Luyseyal başıyla onayladı, şilteye oturdu ve kuryeye; "Devam et" dedi.

"Surat Oynatıcı, Aziz Anneler'e gönderecek bir mesajının olduğunu söyledi. Çoğul sözcük kullandı" dedi kurye.

"Bu kez ikimizin de burada olduğunu biliyor dedi Anteac.

"Bunu herkes biliyor" dedi Luyseyal.

Anteac tüm dikkatini kuryeye yöneltti. "Kızım, şimdi, hafıza transına girip Surat Oynatıcı'nın dediklerini kelimesi kelimesine söyler misin bize?"

Kurye başıyla onayladı, topuklarının üstüne oturdu ve ellerini kucağında kenetledi. Üç derin nefes aldı, gözlerini kapattı ve omuzlarını saldı. Konuşunca sesi çok tizdi ve burnundan geliyordu.

"Aziz Annelere, bu gece İmparatorluğun İmparator Tanrı'dan kurtulacağını söyle. Onu bugün Onn'a varmadan devireceğiz. Başarısız olmamız mümkün değil."

Kurye derin bir nefesle sarsıldı. Gözleri açıldı ve Anteac'a baktı.

"Ixia'lı, Yake, bana bu mesajı götürmek için acele etmemi söyledi. Sonra sol elimin sırtına o özel tarzda dokundu, bunun üzerine anladım onun şey olmadığını..."

"Yake bizimkilerden biridir" dedi Anteac, "Luyseyal'e, onun parmaklarının mesajını söyle."

Kurye, Luyseyal'e baktı, "Surat Oynatıcılar'ın istilasına uğradık ve bir yere gidemiyoruz."

Luyseyal davranıp şilteden kalkarken Anteac "Kapılarımızı korumak için gerekli önlemleri aldım" dedi. Kuryeye baktı. "Şimdi gidebilirsin kızım. Görevini yeterince yerine getirdin."

"Peki Aziz Anne." Kurye çevik bedenini belirgin bir zarafetle kaldırdı, ama hareketlerinden, Anteac'ın sözlerindeki imayı anladığı kesinlikle belliydi, yeterince, *mükemmel demek değildir.*

Kurye gidince Luyseyal "Bu kız bir bahane uydurup Büyükelçiliği incelemeli ve kaç tane Ixia'lının sahtesiyle değiştirildiğini öğrenmeliydi" dedi.

"Bence öyle değil" dedi Anteac, "Bu kız o yönden iyi çalıştı. Hayır, ama Yake'den daha ayrıntılı bir haber almanın bir yolunu bulsaydı daha iyi olurdu. Korkarım Yake'i kaybettik."

"Tleilaxu'nun bize o mesajı göndermesinin nedeni gayet açık elbette" dedi Luyseyal.

"Ona gerçekten saldıracaklar" dedi Anteac.

"Tabii ki. *Aptalların* yapacağı budur. Ama kendi kendime, neden bu mesajı bize gönderdiler diye soruyorum."

Anteac başını salladı. "Şu anda, onlara katılmaktan başka seçeneğimiz yok sanıyorlar."

"Ve eğer biz, Leto Efendimiz'e haber vermeye kalkarsak Tleilaxu bizim kuryelerimizi ve onların kontaktlarını öğrenecek."

"Peki ya Tleilaxu başarırsa?" diye sordu Anteac.

"Olanaksız."

"Onların gerçek plânlarını bilmiyoruz, tek bildiğimiz zamanı."

"Ya şu kız, şu Siona bu işin içindeyse?" diye sordu Luyseyal.

"Ben de kendime aynı soruyu sordum. Lonca'dan gelen raporun tümünü duydun mu?"

"Sadece özetini duydum. Yeterli mi?"

"Evet, büyük olasılıkla."

"*Büyük olasılıkla,* gibi terimleri kullanırken dikkatli olmalısın" dedi Luyseyal. "Kimsenin senin bir mentat olduğunu düşünmesini istemiyoruz."

Anteac'ın ses tonu kuruydu. "Senin beni ele vermeyeceğini varsayıyorum."

"Sence Lonca'nın Siona konusunda söylediği doğru mu?" diye sordu Luyseyal.

"Yeterli bilgim yok. Eğer doğruysa Siona olağanüstü bir şey demektir."

"Leto Efendimiz'in babasının olağanüstü olması gibi mi?"

"Bir Lonca kaptanı Leto Efendimiz'in babasının kahince gözlerinden gizlenebilirdi."

"Ama Leto Efendimiz'den gizlenemez."

"Lonca raporunun tümünü dikkatle okudum. Siona kendini ve çevresinde olan biteni çok fazla gizlemiyor, peki..."

"Siona siliniyor" dediler. "Siona onların *bakışlarından* siliniyormuş."

"Yalnızca Siona" dedi Anteac.

"Ve Leto Efendimiz'in de mi bakışından siliniyor?"

"Bunu bilmiyorlar."

"Siona'yla temasa geçmeye kalkışacak mıyız?"

"Kalkışmayacak mıyız?" diye sordu Anteac.

"Bunun söz konusu olması ancak Tleilaxu'nun... Anteac, en azından Leto Efendimiz'e haber verme girişiminde bulunmalıyız."

"Haberleşme cihazımız yok ve şu anda kapıda Balıkla Konuşan muhafızlar var. Bizim insanlarımızın içeriye girmesine izin verirler ama dışarı çıkmasına izin vermezler."

"Onlardan biriyle konuşmamız gerekmez miydi?"

"Bunu düşündüm. Onların, Balıkla Konuşanlar'ın yerine geçmiş Surat Oynatıcılar olmasından korktuğumuzu söyleyebiliriz daima."

"Kapıda muhafızlar" diye mırıldandı Luyseyal. "Leto'nun bunu bilmesi mümkün mü?"

"Her şey mümkündür."

"Leto Efendimiz konusunda emin olarak söyleyebileceğim tek şey budur" dedi Luyseyal.

Anteac küçük iskemleden kalkarken hafiften içini çekti. "Vaktiyle hep, ihtiyacımız olan baharın tümüne sahip olduğumuz o eski günleri nasıl da özlüyorum."

"*Hep* de diğer bir yanılsamadır" dedi Luyseyal. "Tleilaxu bugün neyi nasıl anlarsa anlasın, dilerim biz dersimizi iyi öğrenmişizdir."

"Sonuç ne olursa olsun, bunu beceriksizce yapacaklar" diye söylendi Anteac. "Tanrılar! nerede o iyi suikastçiler artık."

"Hep gula Idaholar var" dedi Luyseyal.

"Ne dedin?" Anteac arkadaşına bakakaldı.

"Dedim ki hep..."

"Gulaların bedenleri çok yavaştır dedi Luyseyal. "Ama kafaları öyle değildir."

"Nedir düşündüğün?"

"Mümkün mü acaba Tleilaxu'nun... Yo, onu bile yapsalar..."

"Bir Idaho Surat Oynatıcıyı mı?" diye fısıldadı Luyseyal. Anteac sessizce başını salladı.

"Çıkar bunu aklından" dedi Luyseyal. "Bu kadar aptal olamazlar. "

"Bu, Tleilaxu hakkında varılacak tehlikeli bir hüküm" dedi Anteac. "Biz kendimizi en kötüsüne hazırlamalıyız. Şu Balıkla Konuşanlardan birini çağır buraya! "

*

18

Hiç bitmeyen savaş, tüm çağlarda birbirine benzeyen, kendine özgü toplumsal koşullar yaratır. İnsanlar saldırıları savuşturabilmek için sürekli bir alarm durumuna girerler. Diktatörün kesin kurallarıyla karşılaşırsınız: Her yeni şey tehlikeli birer dış etken haline gelir yeni gezegenler, sömürülecek yeni ekonomik alanlar, yeni fikirler ya da yeni aletler, ziyaretçiler her şeyden kuşku duyulur. Feodalizm güçlenir, bazen bir politbüro biçimine girer, ama daima vardır. Kalıtımsal silsile, gücün aktarım yollarını izler. Güçlünün kanı üstün gelir. Cennetin kral naibi vekilleri ya da buna denk olanlar zenginliği bölüşür. Ve bunlar kalıtımı sıkıca denetlemeleri gerektiğini, yoksa gücün yavaş yavaş eriyeceğini bilirler. Leto'nun barışını anladınız mı şimdi?

Çalınmış Günlükler

"Bene Gesserit yeni programdan haberdar edildi mi?" diye sordu Leto.

Maiyeti, Idaho Nehri üzerindeki köprüye girmeden önceki dönemeçlerin başındaki ilk sığ geçide girmişti. Güneş, sabahın ilk çeyreğine yükselmişti, birkaç tane saraylı pelerinlerini çıkarıyordu. Idaho küçük bir Balıkla Konuşan birliğiyle sol kanatta yürüyordu, üniformasında toz ve ter izleri görünmeye başlamıştı. Bir İmparatorluk yolculuğunun hızına ayak uydurmak zor işti.

Moneo tökezledi ve sonra dengesini sağladı, "Haberdar edildiler Efendimiz." Programda değişiklik kolay olmamıştı, ama Moneo Festival zamanında gelişigüzel değişimlere hazır olmak gerektiğini öğrenmişti. Yedek plânları da hazırda tutuyordu.

"Arrakis'te sürekli bir Büyükelçilik ricasında bulunuyorlar mı hâlâ?" diye sordu Leto.

"Evet Efendimiz. Onlara her zamanki yanıtı verdim."

"Sadece *hayır* yeterli" dedi Leto. "Onların dinsel kehanetlerinden nefret ettiğimin hatırlatılması gerekmez artık kendilerine."

"Evet Efendimiz." Moneo, Leto'nun arabasının yanında, tam gerekli mesafede kalmak üzere yavaşladı. Solucan bu sabah çok belirgindi bedensel işaretler Moneo'nun gözüne çarpıyordu. Bunun havadaki nemden olduğu kuşkusuzdu. Bu durumun Solucan'ı meydana çıkardığı görülürdü daima.

"Din daima retorik despotizme yol açar" dedi Leto. "Bene Gesserit'ten önce Cizvitler bu konuda en iyiydiler."

"Cizvitler mi, Efendimiz?"

"Onlara senin tarihlerinde rastlamışsındır muhakkak, öyle değil mi?"

"Emin değilim Efendimiz. Ne zamandı onlar?"

"Önemli değil. Bene Gesserit'i bir incelesen retorik despotizm konusunda yeterince şey öğrenirsin. Onlar kendilerini bununla kandırmaya başlamadılar elbette."

Aziz Anneler kötü bir zamana çattı, diye düşündü Moneo. Leto onlara vaaz verecek. Bundan nefret ederler. Ciddi sorunlara yol açabilir bu durum.

"Ne tepki gösterdiler?" diye sordu Leto.

"Düş kırıklığına uğradıklarını, ama bu konuda ısrar etmediklerini söyledim."

Ve Moneo düşündü: "Keşke onları daha çok düşkırıklığına uğratsaydım. O zaman Ix ve Tleilaxu delegasyonlarından uzak dururlardı."

Moneo başını salladı. Bu durum çok iğrenç entrikalara yol açabilirdi, Duncan uyarılsa daha iyi olurdu.

"Bu, kerameti kendinden menkul peygamberliğe ve her türlü rezilce tavrın haklı gösterilmesine yol açar" dedi Leto.

"Bu... retorik despotizm mi Efendimiz?"

"Evet! Retorik despotizm, kötülüğü, kötülüğe karşı çıkan hiçbir düşünceyi geçirmeyen duvarlarla korur."

Moneo dikkatli bakışlarını Leto'dan ayırmadı ve Leto'nun ellerinin neredeyse gelişigüzel hareketleri ve kaburgalı büyük vücut segmentlerindeki seğirmeler dikkatini çekti.

Şimdi burada, ondaki Solucan çıkıverirse ne yaparım? Moneo'nun alnında terler belirdi.

"Muhalefeti gözden düşürmek için, kasten çarpıtılmış anlamlarla besler" dedi Leto.

"Tümünü mü, Efendimiz?"

"Cizvitler buna 'güç kaynağını sağlamlaştırmak' derlerdi. Bu, insanı doğrudan doğruya, söylenenlerle yapılanlar arasındaki büyük farkın daima ele verdiği bir ikiyüzlülüğe götürür. Bu farkı asla kabul etmezler."

"Bu konuyu daha dikkatli incelemem gerek Efendimiz."

"Sonuçta, insanlara suç duygusuyla hükmeder, çünkü ikiyüzlülük, cadı avına ve günah keçisi arayışına yol açar."

"Bunlar sarsıcı, Efendimiz."

Kortej, kayaların uzaktaki köprüyü bir an için gösterecek kadar aralandığı bir virajı döndü.

"Moneo, bana çok dikkat ediyorsun değil mi?"

"Evet Efendimiz, gerçekten öyle."

"Dinsel gücün kaynağının bir aracını tanımlıyorum."

"Farkındayım Efendimiz."

"Peki neden böyle korkuyorsun?"

"Dinsel güç hakkında konuşulması beni hep tedirgin eder Efendimiz."

"Çünkü sen ve Balıkla Konuşanlar onu benim adıma kullanırsınız değil mi?"

"Elbette Efendimiz."

"Dinsel güç kaynakları çok tehlikelidir, çünkü gücü yalnızca güç için arayan, gerçekten deli tipleri cezbeder. Anlıyor musun?"

"Evet Efendimiz. Yönetiminiz sırasında, atamalarla ilgili ricaları yerine getirmekten bu kadar kaçınmamızın nedeni budur."

"Harika, Moneo!"

"Teşekkürler Efendimiz."

"Her dinin gölgesinde pusuya yatmış bir Torquemada vardır dedi Leto. "Bu isimle hiç karşılaşmadın. Biliyorum, çünkü bunu bütün kayıtlardan sildirdim."

"Neden, Efendimiz."

"Çünkü o adam bir edepsizlikti. Kendisiyle uzlaşmazlığa düşen insanlardan, canlı meşaleler yaptı."

"Moneo sesini alçalttı. "Sizi kızdıran tarihçiler gibi mi. Efendimiz?"

"Benim yaptıklarımı mı sorguluyorsun Moneo?"

"Hayır Efendimiz!"

"İyi. Tarihçiler huzurlu bir şekilde öldüler. Hiçbiri alevleri hissetmedi. Ama Torquemada yanan kurbanlarının can çekişirken attıkları çığlıkları tanrısına sunmaktan zevk alırdı."

"Ne kadar korkunç. Efendimiz!"

Kortej yeni bir virajı döndü ve köprünün manzarası göründü. Açıklığın artık kapanmayacağı belliydi.

Moneo İmparator Tanrı'sını yeniden inceledi. Solucan daha fazla yaklaşmış görünmüyordu. Ama yine de çok yakındı. Moneo, onun önceden bilinmez zuhurunun, hiç uyarmadan öldüren o Kutsal Zuhurun tehdidini hissediyordu.

Moneo ürperdi.

Anlamı neydi o garip... vaazın? Moneo, İmparator Tanrı'nın böyle konuştuğunu duyan pek kimse olmadığını biliyordu. Bu hem bir ayrıcalık hem de bir yüktü. Leto'nun barışı için ödenen bedelin bir bölümüydü bu. Kuşaklar birbirlerinin ardı sıra, gösterilen yolda o barışın ilkeleriyle yürümüşlerdi. Yalnızca Kale'nin içindeki çevreler bilirdi bu barıştaki ender kesintilerin tümünü Balıkla Konuşanlar'ın şiddet sezgisiyle sefere gönderildiği o ender olayları.

Sezgi!

Mone, artık sakinleşmiş Leto'ya baktı. İmparator Tanrı'nın gözleri kapalıydı ve derin düşüncelere dalmış birinin görüntüsü gelmişti yüzüne. Bu da Solucan belirtilerinden biriydi kötü bir belirti. Moneo titredi.

Leto kendi vahşi şiddet anlarını da sezebilir miydi? Tüm İmparatorluğu dehşet ve korkuyla titreten şey şiddet sezgisiydi. Leto, fanilerin ayaklanmasını bastırmak için muhafızların nerede görevlendirilmesi gerektiğini bilirdi. Bunu, henüz olay ortaya çıkmadan bilirdi.

Bunlar üzerinde düşünmek bile Moneo'nun ağzını kuruttu. Moneo, İmparator Tanrı'nın bazen herkesin düşüncelerini okuduğu kanısındaydı. Ah, Leto casuslar kullanırdı. Zaman zaman, yüzü gözü örtülü bir tip. Balıkla Konuşanların yanından geçip Leto'nun kuledeki kartal yuvasına çıkar, ya da mahzene inerdi. Casustu bunlar, kuşku yoktu bundan; ama Moneo

Leto'nun bunları sadece, zaten bildiği şeyleri doğrulatmak için kullandığını düşünüyordu.

Leto, sanki Moneo'nun korkularını doğrularcasına dedi ki: "Benim tarzımı anlamak için kendini zorlama Moneo. Bırak o anlayış kendi gelsin."

"Deneyeceğim Efendimiz."

"Hayır, *deneme*. Ama söyle bana, bahar tahsisatlarında değişiklik olmayacağını duyurdun mu, duyurmadın mı?"

"Henüz duyurmadım Efendimiz."

"Bu duyuruyu ertele. Fikrimi değiştirdim. Yeni rüşvet teklifleri alacağını bilirsin elbette."

Moneo içini çekli. Kendisine önerilen rüşvetler acayip miktarlara yükselmişti. Gerçi bu kızışma Leto'nun hoşuna gitmişe benziyordu.

"Bırak içlerindekini söylesinler" demişti daha önceleri. "Bakalım ne kadar yükseğe çıkacaklar. Sonunda rüşveti kabul edecekmiş gibi görün."

Şimdi, köprü manzarasını görerek yeni bir viraj dönerlerken Leto sordu: "Corrino Evi sana rüşvet önerdi mi?"

"Evet Efendimiz."

"Corrino Evi'nin bir gün eski gücüne yeniden kavuşacağı yolundaki söylenceyi biliyor musun?"

"Duymuştum Efendimiz."

"Corrino'yu öldürt. Bu, Duncan için bir görevdir. Böylece onu denemiş olacağız."

"Hemen mi Efendimiz?"

"Melanjın insan ömrünü uzatacağı zaten biliniyor. Bırak biraz da, baharın hayatı kısaltacağı bilinsin."

"Nasıl emrederseniz Efendimiz."

Moneo bu tepkiyi kendisinden biliyordu. Bu onun, hissettiği şiddetli bir itirazı dile getiremediğinde konuşma tarzıydı. Leto'nun bunu anladığını, bundan zevk aldığını da biliyordu. Bu zevkin acısı yüreğinden hiç çıkmamıştı.

"Bana karşı sabırsız olmamayı dene Moneo" dedi Leto.

Moneo kindar düşüncelerini bastırdı. Kindarlık tehlike getirirdi. Asiler kindardı. Duncanlar da ölmeden önce kindarlaşmışlardı.

"Zamanın sizin için. benden farklı bir anlamı var Efendimiz" dedi Moneo, "Bu anlamı öğrenebilmek isterdim."

"Öğrenebilirsin, ama öğrenmiyorsun."

Moneo bu sözlerdeki azarlamayı hissetti ve sessiz kalarak düşüncelerim melanjla ilgili sorunlara yöneltti. Leto bahar konusunda pek sık konuşmazdı ve konuştuğunda da bu genellikle, bir tahsisatın ayrılması ya da iptal edilmesi, armağanların dağıtılması ya da yeni ortaya çıkan bir stokun üzerine Balıkla Konuşanlar'ın gönderilmesi hakkında olurdu. Moneo, halen var olan en büyük bahar stokunun sadece İmparator Tanrı'nın bildiği bir yerde bulunduğunu biliyordu. Moneo, İmparatorluk hizmetinin ilk günlerinde gözlerini örten bir başlık giydirilerek ve kıvrımlı geçitlerden Leto'nun bizzat kendisi tarafından geçirilerek, yeraltında olduğunu hissettiği o gizli yere götürülmüştü.

Başlığı çıkardığımda yeraltındaydım.

Orası Moneo'yu ürkütmüştü. Üzerinde yuvarlak metal arabesk süslemeler bulunan antik dizayndaki ışıkürelerle aydınlatılan, yeraltındaki kayalara oyularak yapılmış dev bir mağaranın her tarafında koca koca melanj konteynerleri vardı. Bahar, soluk gümüş renkli ışığın içinde parlak mavi rengiyle ışıldıyordu. Ve kokusu acı tarçındı, kesinlikle. Yakınlarda damlayan bir su vardı. Damlayan suyun sesi taşlarda yankı yapıyordu.

"Bir gün bunların hepsi bitecek" demişti Leto.

Bunu duyunca şok olan Moneo sormuştu: "Lonca ve Bene Gesserit ne yapacak o zaman?"

"Şimdi yaptıklarını, yalnız daha vahşice."

Moneo, o muazzam melanj stokuyla dolu o dev odaya bakarken İmparatorluk'ta o anda cerayan etmekte olduğunu bildiği şeyleri düşünebiliyordu yalnızca kanlı suikastleri, korsan yağmalarını, casuslukları ve entrikaları. İmparator Tanrı bunların en kötüsünü bir kapak altında gizliyordu, ama geri kalanlar da yeterince kötüydü.

"İnsanı günaha teşvik ediyor" diye fısıldadı Moneo.

"Evet, gerçekten.."

"Bundan fazla melanj hiç olmayacak mı Efendimiz?"

"Bir gün kuma geri döneceğim. O zaman baharın kaynağı olacağım."

"Siz mi. Efendimiz?"

"Ve ben çok harika bir şey üreteceğim daha çok kum alabalığı melez ve doğurgan bir üretici."

Duyduğu bu ifşaatla titreyen Moneo bu hayret verici şeyleri söyleyen İmparator Tanrı'nın karanlık görüntüsüne bakakaldı.

"Kum alabalıkları" dedi Leto, "birbirlerine bağlanıp büyük canlı küreler oluşturarak bu gezegendeki suyu yerin çok derinlerine gömecekler. Aynı, Dune zamanındaki gibi."

"Tüm suyu mu. Efendimiz?"

"Büyük çoğunluğunu. Üç yüz yıl içinde kum solucanları buraya yeniden hakim olacak. Bu yeni bir tür kum solucanı olacak, inan bana."

"Nasıl bir şey, Efendimiz?"

"Onda bir hayvanın kavraması ve yepyeni bir tür kurnazlık olacak. Baharı elde etmek ve korumak daha tehlikeli hale

gelecek."

Moneo mağaranın taştan tavanına bakmıştı düşgücüyle kayayı yeryüzüne dek delip geçercesine.

"Her şey yeniden çöl mü olacak Efendimiz?"

"Dereler kumla dolacak, ürünlerin üzeri örtülüp hepsi ölecek. Ağaçlar gezinen büyük kum tepelerinin altında kalacak. Kumla gelen ölüm her yana yayılacak, ta ki... ta ki çorak topraklar gizliden bir işaretin sesini verinceye kadar."

"Ne işareti Efendimiz?"

"Yeni bir dönemin işareti, Yapıcı'nın, Şeyh-Hulud'un gelişini bildiren işaret."

"Bu siz mi olacaksınız Efendimiz?"

"Evet! Dune'un büyük kum solucanı derinlerden çıkıp gelecek yine. Bu topraklar yine bahar ve solucan diyarı olacak."

"Peki insanlar ne olacak Efendimiz? Tüm insanlar?"

"Birçoğu ölecek. Bu toprakların besin üreten bitkileri ve bereketli ürünleri susuzluktan kavrulacak. Besi hayvanları açlıktan ölecek."

"Herkes aç mı kalacak Efendimiz?"

"Beslenme yetersizliği ve eski hastalıklar her yeri sararken en dayanıklılar sağ kalacak... en dayanıklılar ve en vahşiler."

"Bunların olması şart mı Efendimiz?"

"Alternatifler daha kötü."

"Bana öteki alternatifleri anlatın Efendimiz."

"Zamanla öğreneceksin onları."

Moneo sabah ışığında Onn'a yaptıkları yolculukta İmparator Tanrı'nın yanı sıra yürürken, alternatif kötülükleri gerçekten de

öğrenmiş olduğunu kabul etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Moneo, İmparatorluk'taki uysal yurttaşların çoğu için, kendi kafasında sakladığı değişmez kesin bilginin Sözlü Tarihte, mitlerde, kâh o kâh bu gezegende kısa süreli cemaatler toplamak için ortaya çıkan deli peygamberlerin anlattığı vahşi öykülerde gizlenmiş olduğunu biliyordu.

Ama Balıkla Konuşanlar'ın ne yaptığını biliyorum.

Ve kötü adamları da biliyordu, bir masaya oturup da, insan kardeşlerinin işkencesini seyrederken ender bulunur yiyecekleri tıka basa yiyen.

Ta ki Balıkla Konuşanlar gelinceye ve kan sahneden silininceye kadar.

"Kızının beni gözetlemesi hoşuma giderdi" dedi Leto. "Farkında olduğumdan öylesine habersizdi ki."

"Efendimiz, onun için korkuyorum! O benim kanım, o benim..."

"Benim de, Moneo. Ben Atreides değil miyim? Sen korkunu kendin için saklasan daha iyi edersin."

Moneo İmparator Tanrı'nın tüm bedenine korkulu bir bakış fırlattı. Solucan'ın belirtileri onun hâlâ çok yakında olduğunu gösteriyordu. Moneo arkadan gelen korteje, sonra da ilerideki yola baktı. Şimdi dik inişe, Sareer'i çevreleyen uçurumun insanlar tarafından yığılan kayalarının arasından inen o kısa ve kestirme dönemeçlere giriyorlardı.

"Siona beni gücendirmiyor Moneo."

"Ama o..."

"Moneo! İşte, esrarengiz kapsülünün içinde hayatın büyük sırlarından biri duruyor. *Şaşırtılmak* yeni bir şeyle karşılaşmak, en çok arzu ettiğim şey bu."

"Efendimiz ben..."

"Yeni! Pırıl pırıl, *harika* bir sözcük değil mi bu?

"Siz diyorsanız öyledir Efendimiz."

O zaman Leto hatırlamak zorunda kaldı: *Moneo benim yaratığım. Onu ben yarattım.*

"Senin çocuğun benim için neredeyse paha biçilmez değerdedir Moneo. Onun yoldaşlarını kötülüyorsun ama onların arasında onun seveceği biri olabilir."

Moneo, muhafızlarla yürüyen Duncan Idaho'ya ister istemez bir bakış fırlattı. Idaho, yoldaki her dönemeci, varmadan önce sanki sondaj edermişçesine ileriye bakıyordu. Her tarafı saldırı gelebilecek yüksek duvarlarla çevrili bu yerden hoşlanmamıştı. Idaho gece buraya gözcüler göndermişti ve Moneo bunlardan bazılarının yukarıda hâlâ pusuda beklediklerini biliyordu; ama ileride, yürüyüşçülerin nehire varacakları yolun üzerinde bazı koyaklar da vardı. Ve her yere koyacak kadar yeterli sayıda muhafız yoklu.

"Bu Fremenler'e güveneceğiz" diye güvence vermişti Moneo ona.

"Fremen mi?" Idaho, Müze Fremenler'le ilgili bu sözlerden hoşlanmadı.

"En azından, saldırganları görünce sesli bir alarm verebilirler" demişti Moneo.

"Onlarla görüştün ve bunu yapmalarını istedin, öyle mi?"

"Elbette."

Moneo, Siona konusunu Idaho'ya açmaya kalkışmamıştı.

Bunun için ileride yeterli zaman vardı, ama bu kez İmparator Tanrı tedirgin edici bir şey söylemişti. Plânlarda bir değişiklik mi olmuştu?

Moneo, gözlerini İmparator Tanrı ya çevirdi ve sesini alçalttı.

"Bir yoldaşını sevmek mi. Efendimiz? Ama siz demiştiniz ki Duncan..."

"*Aşktan* söz ediyorum, *çiftleşmekten* değil!"

Moneo, titredi, kendi çiftleşmesinin nasıl düzenlendiğini hatırlayınca; o sapmayı, şeyden...

Hayır! En iyisi, o anıları hiç deşmemek!

Duygular vardı, hattâ gerçek bir aşk... sonradan; ama ilk günlerde...

"Yine midye çıkarıyorsun Moneo."

"Bağışlayın Efendimiz, ama siz aşktan söz edince..."

"Benim duyarlılıktan yoksun olduğumu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hayır, öyle değil Efendimiz, ama..."

"Benim aşk ve çiftleşmeyle ilgili hiçbir anım olmadığını düşünüyorsun o halde?"

"Efendimiz, bağışlamanızı..."

"Bu *beden* böyle duyarlılıkları asla yaşamamış olabilir, ama *tüm* anılar bendedir!"

Moneo, Solucan'ın İmparator Tanrı'nın bedeninde gittikçe hakimiyet kazanmakta olduğunu görüyordu ve bu hali kabul etmekten başka yol yoktu.

Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyayım. Hepimiz tehlikedeyiz. Moneo çevresindeki her sese karşı tetik durmaya başladı; İmparatorluk Arabasının gıcırtılarına, kafiledekilerin öksürüklerine ve alçak sesli konuşmalarına, yoldaki ayak seslerine, İmparator Tanrı'dan bir tarçın kokusu geliyordu. Bu kayadan duvarların arasındaki hava, sabahın soğuğunu hâlâ muhafaza ediyordu ve nehrin nemi vardı havada

Solucan'ı ortaya çıkaran bu nem miydi yoksa?

"Beni dinle Moneo, tüm hayatın buna bağlıymışçasına can kulağıyla."

"Peki Efendimiz" diye fısıldadı Moneo; ve hayatının gerçekten de o andaki dikkatine, yalnızca dinlemedeki değil gözlemedeki dikkatine de bağlı olduğunu biliyordu.

"Benim bir parçam, hiçbir şey düşünmeksizin yeraltında yaşar" dedi Leto. "O parça her şeye sert tepki gösterir. Aslını öğrenme gereği duymadan, mantıksızca şeyler yapar."

Moneo başını salladı, bakışları İmparator Tanrı'nın yüzüne takılıp kalmıştı. O gözler gerçekten görüyor muydu?

"Kenara çekilmek ve böyle şeyleri sadece seyretmek zorunda kaldım" dedi Leto. "Böyle bir tepki senin ölümüne yol açabilir. Bunun tercihi bana ait değildir duydun mu?"

"Sizi duyuyorum Efendimiz" diye fısıldadı Moneo.

"Böyle bir olayda *tercih* diye bir şey yoktur! Onu kabul edersin, sadece kabul edersin. Onun ne olduğunu asla ne anlar ne de bilirsin. Ne diyorsun buna?"

"Bilinmeyenden korkarım Efendimiz."

"Ama ben korkmam ondan. Bil bakalım neden!"

Moneo bunun gibi bir krizi bekliyordu ve sonunda gelmişti, neredeyse memnuniyetle karşıladı bunu. Hayatının bu yanıta bağlı olduğunu biliyordu. Kafasını zorlayarak İmparator Tanrı'ya baktı bir süre.

"Bu, sizin bütün o anılarınızın sonucudur Efendimiz."

"Öyle mi?"

Yeterli bir yanıt değil demek ki. Moneo umutla sözcüklere sarıldı. "Siz bizim neyi bildiğimizi anlarsınız... hepsini, daha önce de bilinmediğini anladığınız gibi! Sizin için bir sürpriz... bir sürpriz sizin için sadece, bilinecek yeni bir şeydir?" Moneo, konuşurken, cüretli olabilecek gibi ifadelerin sonuna koruyucu

bir soru işareti koymuş olduğunu fark etti; ama İmparator Tanrı gülümsedi sadece.

"Bu bilgece sözlerin için sana bir lütufta bulunacağını Moneo. Ne istersin?"

Bu apansız kurtuluş, başka korkuların ortaya çıkmasına yaradı sadece. "Siona'yı yine Kale'ye geri getirebilir miyim?"

"Bu, onu daha çabuk denememi sağlar."

"Onun, yoldaşlarından ayırılması gerekir Efendimiz."

"Pek tabii."

"Benim merhametli Efendim."

"Ben bencilim."

İmparator Tanrı başını Moneo'dan çevirdi ve sessiz kaldı.

Moneo segmentli bedene bakınca Solucan'ın belirtilerinin biraz yatıştığını gördü. Tüm bu olanlardan sonra, sonuç iyi çıkmıştı. O zaman, ricayla gelen Fremenler'i düşündü ve korku yeniden geldi.

Bu bir hataydı. Onu yeniden tahrik etmekten başka bir işe yaramayacak bu yapacakları. Onların ricalarını sunacaklarını neden söyledim ki?

Fremenler ileride beklerlerdi; ellerinde salladıktan o aptal kâğıtlarıyla, nehrin bu yakasına dizilerek.

Moneo, endişesi her adımda artarak sessizce yürüdü.

*

19

Burada kumlar uçar, orada kumlar uçar.
Orada zengin adam bekler, burada ben beklerim.

Şeyh-Hulud'un Sesi
Sözlü Tarihten

Rahibe Chenoeh'in, ölümünden sonra kağıtlarının arasında bulunan açıklamaları:

Ben hem bir Bene Gesserit olarak kendi ilkelerime, hem de İmparator Tanrı'nın emirlerine, raporumdaki bu sözleri çıkarıp kendime saklayarak, ama ben yok olduktan sonra bulunabilsin diye de gizleyerek itaat ederim. Çünkü Leto Efendimiz bana dedi ki: "Benim mesajımı amirlerine götüreceksin ama bu sözcükler şu anda sırrını koruyor. Eğer bunu yapmazsan benim öfkem sizin Rahibelik makamının üstüne yağacak."

Aziz Anne Syaksa, ayrılmadan önce bana:

"Onun gazabını üstümüze çekecek hiçbir şey yapmamalısın" demişti.

Sözünü ettiğim kısa yolculuk sırasında Leto Efendimiz'in yanında koşarken onun bir Aziz Anne'ye benzemesiyle ilgili bir soru sormayı düşündüm. Dedim ki: "Efendimiz, bir Aziz Anne'nin, kendisinin ve başkalarının atalarıyla ilgili anıları nasıl edindiğini biliyorum. Ama bu sizde nasıl oluyor?"

"Bunu bizim genetik tarihimiz ve baharın etkisi belirtiyor. İkiz kız kardeşim Ganima'yla ikimiz daha rahimdeyken uyandık, atalarımızla ilgili anılarımızın huzuruna daha doğmadan çıktık."

"Efendimiz, bizim Rahibelik buna iğrençlik der."

"Ve gerçekten öyledir" dedi Leto Efendimiz. "Atalar çok fazla sayıda olabilir. Ve böyle bir sürünün neyin iyinin mi yoksa kötünün mü emrine gireceğini önceden kim bilebilir?"

"Efendimiz, böyle bir gücü nasıl yendiniz?"

"Ben onu yenmedim" dedi Leto Efendimiz. "Ama Gani'yi de beni de firavun modelinin direngenliği kurtardı. Bu modeli biliyor musun Rahibe Chenoeh?"

"Biz, Rahibelik'tekiler tarih konusunda iyi yetiştirildik Efendimiz."

"Evet ama siz bunu benim düşündüğüm gibi düşünmüyorsunuz" dedi Leto Efendimiz. "Ben, Yunanlılar'ın yakalandığı, Romalılar'a bulaştırdığı, onların da, hiçbir zaman tümüyle yok edilemeyecek kadar uzaklara ve geniş alanlara yaydığı bir yönetim hastalığından söz ediyorum."

"Efendimiz bilmece mi soruyor?"

"Hayır, bilmece değil. Bundan nefret ediyorum, ama bizi kurtardı. Gani'yle ben, firavun modelini izlemiş atalarla güçlü iç bağlaşıklıklar kurduk. Onlar bizim o uzun süredir uyuyanlar kalabalığı içinde kurma bir kimlik oluşturmamıza yardım etliler."

"Bunu tedirgin edici buluyorum Efendimiz."

"İyi yapıyorsun."

"Bunu şimdi bana niçin anlatıyorsunuz Efendimiz? Daha önce hiçbirimize bu tarzda, benim bilmediğim şeyleri anlatarak cevap vermemiştiniz."

"Çünkü sen beni iyi dinliyorsun Rahibe Chenoeh; çünkü sen bana itaat ediyorsun ve seni bir daha hiç göremeyeceğim."

Leto Efendimiz bu garip sözleri söyledi ve sonra bana sordu:

"Sizin Rahibelik makamınızın benim *deli tiranlığım* olarak adlandırdığı şeyi niçin araştırmadın?"

Bu söylenenlerden cesaret alarak dedim ki: "Efendimiz, sizin bazı kanlı idamlarınızı biliyoruz ve bu bizi tedirgin ediyor."

Bunun üzerine Leto Efendimiz garip bir şey yaptı. Birlikte gidiyorken gözlerini kapattı ve dedi ki:

"Senin hangi sözü duyarsan aynen kaydetmek üzere eğitildiğini bildiğim için şimdi seninle, sanki günlüklerimin bir sayfasıymışsın gibi konuşacağım Rahibe Chenoeh. Bu sözleri iyi koru, çünkü yitmesini istemiyorum."

Rahibelik makamınızı, şimdi bildireceklerimin aynen Leto Efendimiz'in ağzından çıkan, o anda onun tarafından söylenmiş sözler olduğuna temin ederim:

"Bildiğim kadarıyla, burada, sizlerin arasında artık bilinçli bir şekilde bulunmadığımda, ben artık çölün korkunç bir yaratığı olduğumda çoğu kişi geriye dönüp beni bir tiran gibi görecek.

"Oldukça doğru. Ben tirandım."

"Bir tiran tam bir insan değil, deli de değil, sadece tiran. Ama sıradan tiranların bile usta tarihçilerin onlara reva gördüklerinin ötesinde birtakım güdüleri ve duyguları vardır ve beni *büyük bir tiran* olarak düşünecekler. Yani benim duygularım ve güdülerim, tarihin onları çok fazla bozmaması için koruyacağım bir mirastır. Tarihin, bazı karakteristikleri büyütüp diğerlerini yok etmek gibi bir huyu var.

"İnsanlar beni anlamaya ve beni kendi sözcüklerinin içine sığdırmaya çalışacaklar. Gerçeği arayacaklar. Ama gerçek daima, onu ifade etmede kullanılan sözcüklerin muğlaklığını taşır.

"Siz beni anlayamayacaksınız. Siz anlamaya çalıştıkça ben uzaklaşacağım ve sonunda ebedi bir mitin içinde kaybolacağım Canlı bir Tanrı, eninde sonunda!

"İşte bu, görüyorsunuz. Ben ne bir önder ne de bir rehberim. Bir Tanrı'yım. Unutmayın bunu. Önderlerden ve rehberlerden tümüyle farklıyım ben. Tanrılar, yaratmaktan başka hiçbir

sorumluluk alma gereği duymazlar. Tanrılar her şeyi kabul eder, böylece de hiçbir şeyi kabul etmezler. Tanrılar, tanınabilir ama yine de anonim olmak zorundadır. Tanrılar bir ruh dünyasına gerek duymazlar. Benim ruhlarımsa en ufak bir çağrıma cevap vermek üzere, benim içimde barınır. Bunları sizinle paylaşıyorum, çünkü böyle yapmak hoşuma gidiyor, onlar hakkında ve onların sayesinde öğrendiklerimi size anlatmak. Bunlar *benim* gerçeğim.

"Gerçeğe karşı dikkatli ol soylu Rahibe. Gerçek, ne kadar özlemle arıyor olsalar da, peşinden koşanlar için tehlikeli olabilir. Mitleri ve inandırıcı yalanları bulmak ve onlara inanmak çok daha kolaydır. Bir gerçekle karşılaştığında, bu gerçek geçici bile olsa senin acılı değişimler geçirmeni gerektirebilir. Gerçeklerini sözcüklerinin içine gizle. O zaman doğal belirsizlik korur onları. Sözcükleri geçiştirmek, Delphi kahinlerinin çok yakında gelecek bir felâketi gösteren sözsüz işaretlerinin açacağı yarayı geçiştirmekten çok daha kolaydır. Sözcükler sayesinde, "Neden kimse beni uyarmadı?" diye bağıran bir koronun içinde yer alabilirsin.

"Ama ben sizi uyardım. Ben sizi sözlerle değil örneklerle uyardım.

"Sözler ister istemez gereğinden fazla. Bunları şimdiden o harika belleğine kaydediyorsun. Ve benim günlüklerim bir gün keşfedilecek daha çok söz. Sizi uyarıyorum, benim sözlerimi okumak sizin sorumluluğunuzdadır. Bunların hemen altında, korkunç olayları haber veren sözsüz hareketler var. Onları duyma! Onları duymak, ya da duysan da hatırlamak zorunda değilsin. Unutmak ne kadar rahatlatıcı. Ve ne kadar tehlikeli!

"Benimki türünden sözler uzun süredir, esrarengiz güce sahip diye bilindi. Burada, unutkanlara hükmetmede kullanılabilecek gizli bir bilgi var. Benim gerçeklerim, tiranların daima kitleleri bencil düzenlerine uydurmada güvendikleri mitlerin ve yalanların özüdür.

"Gördünüz mü? Gelmiş geçmiş en büyük sır, hayatımın bağlı olduğu sır da olsa hepsini sizinle paylaşıyorum. Bunu, sözlerle ifşa ediyorum size:

"Var olmayı sürdüren tek geçmiş, sizin içinizde, tek bir söz etmeksizin duruyor."

Bundan sonra, İmparator Tanrı sustu. "Efendimiz'in korunmasını istediği sözlerin hepsi bu kadar mı?" diye sormak cesaretini gösterdim.

"Sözler, bunlar" dedi İmparator Tanrı ve ben de onun sesinden yorgun ve bezgin olduğu yargısına vardım. Sesi, son vasiyetini söyleyen birinin sesi gibiydi. Beni bir daha hiç göremeyeceğini söylemiş olduğunu hatırladım ve korktum, ama korku sesime yansımadığı için öğretmenlerime şükrediyorum.

"Leto Efendimiz" dedim, "sözünü ettiğiniz bu günlükler kimin için yazıldı?"

"Binlerce yıl sonra yaşayacak kuşaklar için. O uzak okuyuculara birer kişilik veriyorum Rahibe Chenoeh. Onları, dikkat çekici aile özellikleriyle dolu kuzenler olarak görüyorum. Onlar, ancak benim aktarabileceğim bu olayları çözmek isterler. Kendi yaşamlarıyla kişisel bağlantılar kurmak isterler. *Özü, gerçeği isterler!*"

"Ama bizi gerçeğe karşı uyarmıştınız Efendimiz" dedim.

"Öyle mi! Bütün tarih çekiçleyip biçim verebileceğim bir alettir benim elimde. Ahh, bu geçmişlerin hepsini biriktirdim ve her *gerçek* benimdir ama bu gerçekler, onları islediğim gibi kullanmak üzere benimdir ve onları doğru şekilde kullansam bile değiştiririm, ne söylüyorum ben şimdi sana? Bir günlük, bir günce nedir? Sözler."

Leto Efendimiz yine sustu. Söylediği şeyler içinde yakın zamanda olabilecekleri gösteren şeyleri kafamda tarttım, bunları Aziz Anne Syaksa'nın bana verdiği öğütlerle ve İmparator Tanrı'nın bana daha önce söylediği şeylerle karşılaştırdım. Bana

onun habercisi olduğumu söylemişti ve bundan ötürü ben de onun beni koruyacağını ve diğer insanlardan daha fazla şeye cesaret edebileceğimi hissettim. Böylece, şunları söyledim:

"Leto Efendimiz, beni tekrar göremeyeceğinizi söylediniz. Sizin öleceğiniz, anlamına mı geliyor bu?"

Burada, raporumdaki şu olay için yemin ederim ki, Leto Efendimiz güldü! Sonra dedi ki:

"Hayır soylu Rahibe, ölecek olan sensin. Sen bir Aziz Anne olacak kadar yaşamayacaksın. Bunun için üzülme, çünkü bugün burada bulunmakla, benim mesajımı Rahibelik makamına götürmekle, benim gizli sözlerimi korumakla çok daha büyük bir statüye kavuşacaksın. Burada benim mitimin ayrılmaz bir parçası haline geleceksin. Uzak kuzenlerimiz bana aracılık ettiğin için dua edecekler sana!"

Leto Efendimiz yine güldü, ama hafif bir gülüştü bu: içten bir şekilde gülümsedi bana. Bunu, gerek burada, gerek her türlü ifademde uygulamakla görevlendirildiğim tam doğrulukla aktarmak benim için zor, ama Leto Efendimiz'in o korkunç sözleri bana söylediği anda, sanki ondan bana fiziksel bir şey geçmiş ve bizi birbirimize sözcüklerin tam anlatamayacağı bir şekilde bağlamış gibi, ona karşı derin bir dostluk bağının varlığını hissettim. Onun *sözsüz gerçekle* neyi kastettiğini birdenbire anladığım o anı yaşayıncaya dek böyle bir şey olmamıştı. Bu oldu, ama ben yine de tanımlayamıyorum bunu.

Arşivcinin notu:

Araya giren başka olaylardan ötürü, tarihte bir dipnotundan pek fazla önemi kalmayan bu özel kaydın keşfedilmesi ancak, bunun İmparator Tanrı'nın gizli günlüklerinin ilk referanslarından birini içermesi nedeniyle ilginçtir. Bu notları daha çok incelemek isteyenler Arşiv Kayıtları'na başvurabilir; alt başlıklar: *Chenoeh,*

Kutsal Rahibe Quintinius tinim Violet: Chenoeh Raporu ve Melanj reddi. Tıbbi yönleri.

(Dipnot: Rahibe Quintinius Violet Chenoeh. Rahibeliğinin elli üçüncü yılında ölmüş, ölüm nedeni. Aziz Anne statüsünü kazanma uğraşı sırasında melanj uyuşmazlığına bağlanmıştır.)

*

20

Atamız, zalimlerin en zalimi olarak bilinen Assur-nasir-apli tahtı kendi babasını katlederek ele geçirdi ve kılıcın hakim olduğu bir dönemi başlattı. Onun fikirleri ona Commagene ve Habur yolunu açan Urumiye'yi de kaplar. Onun oğlu Shuites'ten, Tyre, Sidon, Gebel'den ve hatta sırf adıyla binlerce insanı dehşete düşüren Omri'nin oğlu Jehu'dan bile haraç aldı. Assur-nasir-apli'yle başlayan fetihler, ordulara Medya'nın, sonra İsrail, Damaskus, Edon, Arpad, Babil ve Umlias'ın yolunu açtı. Bugün bu isimleri ve yerleri hatırlayan var mı" Size yeterli ipucu verdim: Bu gezegenin adını bulmaya çalışın.

Çalınmış Günlükler

Idaho Nehri'ni geçen köprünün girişindeki düzlüğe inen, kayalar oyularak açılmış İmparatorluk Yolu'nun derinlerinde hava durgundu. Yol sağa dönüp, kayadan ve topraktan oluşmuş insan yapımı heyuladan çıktı. Moneo İmparatorluk Arabası nın yanında yürürken, dar bir tepe geçidinin ötesindeki, köprüye hemen hemen bir kilometre uzaklıkta bulunan plasçelik şerit imalathanesine götüren, taş döşenerek yapılmış çizgileri gördü.

Hâlâ derin bir kanyonun içinden akan nehir içe ve Moneo'nun sağ tarafına doğru dönüyor ve sonra dosdoğru, çok basamaklı şelalelerden atlayarak Yasak Orman ın, sınır duvarlarının neredeyse suyun hizasına kadar alçaldığı uzak kıyısına doğru akıyordu. Orada Onn'un yakın çevresindeki, kenti besleyen meyve bahçeleri ve tarlalar vardı.

Moneo nehrin, yürüdüğü yerden görünen ötelerine bakınca kanyon tepesinin ışık içinde olduğunu, ama suyun hâlâ, yalnızca şelalelerin gümüş rengi donuk parıltısıyla kesintiye uğrayan gölgelerin içinden aktığını gördü.

Köprüye giden tam karşısındaki yol güneş ışığıyla parlıyor, sel sularının her iki yanda açtığı oluklar doğru yolu gösteren birer ok işareti gibi duruyordu. Yükselen güneş, yolu daha şimdiden kızgın hale getirmişti. Üzerinde titreşen hava, gelecek günün bir uyarısıydı.

Sıcağın en kötü zamanına kalmadan Kent'e salimen varacağız, diye düşündü Moneo.

Kendisini hep bu noktada alt eden o usandırıcı sabrıyla yol boyunca seğirtirken bakışları, ricada bulunacak Müze Fremenleri'ni görme beklentisiyle ileriye dikilmişti. Onlar köprünün bu yakasında bir yerde, bir sel çukurundan çıkıp geleceklerdi, biliyordu. Onlarla anlaşması böyleydi. Onları durdurmanın yolu yoktu artık. Ve İmparator Tanrı hâlâ Solucan'ın belirtilerini gösteriyordu.

Leto, maiyetindekilerin hiçbiri görmeden ve duymadan Fremenler'in sesini duydu.

"Dinle!" diye seslendi. Moneo tam alarma geçti.

Leto gövdesini arabanın içinde ileriye doğru uzattı, ön tarafını yukarıya doğru kaldırıp şeffaf kapağın dışına çıkardı ve ileriyi gözetledi.

Moneo bunu iyi biliyordu. İmparator Tanrı'nın, çevresindeki herkesten daha keskin olan duyuları ileride bir karışıklık sezmişti, Fremenler yolun ötesinden hareket etmeye başlıyorlardı. Moneo bir adım geri kaldı ve saygılı konumunun sınırında durdu. O zaman o da sesleri duydu.

Çakıl sesleri geliyordu. İlk Fremenler İmparatorluk Kafilesi'nin en fazla yüz metre ilerisinde yolun her iki yakasındaki sel çukurlarından çıkarak belirdiler.

Duncan Idaho ileriye fırladı ve Moneo'nun yanı sıra seğirtmek üzere yavaşladı.

"Bunlar Fremenler mi?" diye sordu Idaho.

"Evet." Moneo, koca gövdesini yine arabanın içine indiren Leto'dan gözünü ayırmaksızın söyledi bunu.

Müze Fremenler yolun üzerinde toplandılar, kırmızı ve mor renkli iç cüppelerini açığa çıkarmak için dış cüppelerini yere bıraktılar. Moneo derin derin soludu. Fremenler, hacılar gibi, renkli cüppelerinin altına siyah bir şeyler giymişlerdi. Öndekiler ellerindeki kâğıt ruloları sallarken geri kalanlar İmparatorluk Kafilesi'ne doğru şarkı söyleyip dans etmeye başladılar.

"Bir ricamız var Efendimiz" diye bağırdı öndekiler. "Ricamıza kulak verin!"

"Duncan!" diye bağırdı Leto. "Defet şunları!"

Efendi'leri bağırınca Balıkla Konuşanlar kafilenin arasından geçip ileriye akın ettiler. Idaho onlara eliyle ileri işareti verdi ve yaklaşan kalabalığa doğru koşmaya başladı. Muhafızlar sıkı saflar halinde koşan bir grup oluşturdular. Idaho en öndeydi.

Leto, arabasının şeffaf kapağını hızla kapattı, hızını arttırdı ve şiddetli bir kükremeyle haykırdı: "Defedin! Defedin!"

Müze Fremenler kendilerine doğru koşan muhafızları ve Leto'nun bağırmasıyla hızlanan arabayı görünce yolun ortasında onlara bir yol açıyormuş gibi yaptılar. Arabaya yetişmek için koşmak zorunda kalan ve dikkati zaman zaman arkasındaki saraylıların ayak seslerine yönelen Moneo, Fremenler'deki ilk beklenmedik program değişikliğini gördü.

Şarkı söyleyen kalabalıktakiler, tek bir kişiymişler gibi, hacı pelerinlerini üstlerinden atıp Idaho'nın giydiğinin aynısı siyah üniformalarını açığa çıkardılar.

Ne yapıyor bunlar?" diye düşündü Moneo.

Kendi kendine bu soruyu sorduğu anda, yaklaşmakta olan yüzlerin Surat Oynatıcılar'ın taklitçiliğiyle biçim değiştiren derilerini gördü: Bütün yüzler Duncan Idaho'ya benzeyecek şekilde değişiyordu.

"Surat Oynatıcılar! "diye çığlık attı biri.

Leto da şaşkına dönmüştü bu karışık olaylardan, yol üzerinde koşan bir sürü ayaktan. Balıkla Konuşanlar bitişik nizam gruplarını oluştururken duyulan, havlamaya benzer komutlardan. Arabasını daha da hızlandırarak muhafızlarla arasındaki mesafeyi kapatınca uyarıcı bir zil çalmaya ve arabasının distorsiyon klaksonuna ses vermeye başladı. Gürültülü ses sahneyi yarıp geçerken, buna alışık bazı Balıkla Konuşanlar'ı bile afallattı.

O anda, ricacılar da hacı pelerinlerini attılar ve dönüşüm manevrası hızlandı, yüzleri dikkat çekici bir hızla Duncan Idaho'ya benzemeye başladı. Leto çığlığı duydu; "Surat Oynatıcılar!" Sesin kaynağını tanıdı; İmparatorluk Muhasebesi'ndeki bir sekreterin eşi.

Leto'nun ilk tepkisi bundan zevk almaktı.

Muhafızlarla Surat Oynatıcılar çarpıştılar. Ricacıların şarkılarının yerini çığlıklar ve bağırtılar aldı. Leto, Tleilaxu savaş komutlarını duydu. Siyah giyinmiş Duncan'ın çevresinde. Balıkla Konuşanlar'dan, yoğun bir grup oluştu. Muhafızlar Leto'nun sık sık tekrarladığı, gula komutanlarını korumaları emrini yerine getiriyorlardı.

Ama şimdi onu ötekilerden nasıl ayırt edecekler?

Leto, arabasını neredeyse duracak kadar yavaşlattı. Sol tarafta, bayıltıcı çubuklarını savuran Balıkla Konuşanlar'ı görüyordu. Güneş ışığı bıçaklarda parlıyordu. Arkasından da laser silahlarının mekanik vızıltıları, bir zamanlar Leto'nun büyükannesinin "evrenimizdeki en korkunç ses" diye tanımladığı o ses geldi. Öncü koldan çıkan boğuk haykırışlar ve çığlıklar arttı.

Leto ilk laser silahı sesini duyar duymaz, harekete geçti. İmparatorluk Arabasını sağ taraftan yolun dışına çıkardı, tekerleklerden süspansorlara geçti ve aracı, kavgaya karışmak üzere onun tarafından gelen bir Surat Oynatıcı öbeğinin üzerine, bir koçbaşı gibi sürdü. Arabayı keskin bir açıyla döndürüp öteki

yanda bulunanlara da çarptığında plasçelikle çarpışan vücutların ezilişini hissetti, fışkıran kanların kırmızı fıskiyelerini gördü, sonra yoldan çıkıp bir sel çukuruna girdi. Çukurun iki yanındaki girinti ve çıkıntılar şimşek gibi geçti yanından. Hızla yukarıya doğru yöneldi ve nehir kanyonunun üzerinden, İmparatorluk Yolu'nun yanındaki, kayalarla çevrili yüksek bir seyir yerine atlayıverdi. Orada durdu ve döndü; elle kullanılan laser silahlarının menzili dışındaydı artık.

Ne Sürpriz!

Koca gövdesi bir gülme kriziyle sarsılıyor, homurtular çıkararak çırpınıyor, titriyordu. Bu büyük sevinci yavaş yavaş yatıştı,

Leto, bulunduğu yüksek yerden köprüyü ve savaş alanını görüyordu. Tüm alan ve iki yandaki sel çukurları karmakarışık ceset yığınlarıyla doluydu. Saraylıların süslü giysilerini. Balıkla Konuşanlar'ın üniformalarını. Surat Oynatıcılar'ın kana bulanmış siyah renkli sahte giysilerini ayırt etti. Sağ kalan saraylılar geriye çekilip birbirlerine sokulurken Balıkla Konuşanlar yere düşmüş olanların arasında koşuşturarak her cesedi hızla bıçaklayıp saldırganların ölüp ölmediğini araştırıyorlardı,

Leto gözleriyle tüm alanı tarayıp Duncan'ının siyah üniformasını aradı. Ayakta duran böyle bir üniforma yoktu. Bir tane bile yoktu hem de!

Leto bir düş kırıklığı dalgasını bastırdı ve sonra saraylıların arasında bir Balıkla Konuşanlar kümesi gördü ve... ve orada çıplak biri vardı.

Çıplak!

Bu, Duncan'dı! *Çıplak! Elbette!* Üniformasız bir Duncan Idaho bir Surat Oynatıcı değildi.

Bir gülme kriziyle sarsıldı yine. Her iki taraftan da sürpriz. Saldırganlara kim bilir ne biçim şok olmuştu bu. Kendilerini böyle bir karşılık görmeye hazırlamamışlardı belli ki.

Leto, arabasıyla yavaşça yola indi, tekerlekleri konumuna indirdi ve köprüye doğru sürdü. Köprüyü, anılarındaki sayısız köprüden, savaşların sonucunu görmek için köprülerden geçişlerini hatırlayarak, bir *deja vu* duygusuyla geçti. Köprüyü aşınca, Idaho, çevresindeki muhafız topluluğundan ayrıldı ve cesetlerin üstünden atlayarak ve zik zak yaparak ona doğru koştu. Leto arabayı durdurdu ve çıplak koşucuya baktı. Duncan. Savaşın sonucunu bildirmek için komutanına doğru koşan Yunanlı bir haberciye benziyordu. Tarihin yoğunlaşması Leto'nun anılarını içinden çıkılmaz hale getirdi,

Idaho arabanın yanında kayarak durdu. Leto şeffaf kapağı açtı.

"Surat Oynatıcılar, lanet olsun hepsine" dedi Idaho soluyarak.

Leto, aldığı büyük zevki gizlemeksizin sordu: "Senin üniformanı çıkarman kimin fikriydi"

"Benim! Ama beni dövüşmeye bırakmadılar!"

Sonra Moneo bir grup muhafızla koşarak geldi. Balıkla Konuşanlar'dan biri bir muhafızın mavi pelerinini Idaho'ya atarak "Cesetlerden tam bir üniforma takımı çıkarmaya çalışıyoruz" diye seslendi.

"Benimkini yırttım" diye açıkladı Idaho.

"Surat Oynatıcılardan kurtulan oldu mu?" diye sordu Moneo.

"Hiç yok" dedi, Idaho. "Sizin kadınların iyi savaşçılar olduğunu kabul ediyorum, ama neden beni bırakmazlar ki bende..."

"Çünkü seni korumaları öğütlendi onlara" dedi Leto. "Onlar daima korurlar en değerli..."

"Dört tanesi beni oradan çıkarırken öldü!" dedi Idaho.

"Toplam olarak otuzdan fazla insan yitirdik Efendimiz" dedi Moneo. "Saymaya devam ediyoruz."

"Surat Oynatıcılar kaç taneydi?" diye sordu Leto.

"Onlardan en azından elli tane var gibi görünüyor Efendimiz" dedi Moneo. Dehşete kapılmış bakışlarıyla, yavaş bir sesle konuşuyordu.

Leto kıkırdayarak gülmeye başladı.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Idaho. "Otuzdan fazla insanımız..."

"Ama Tleilaxu da amma beceriksizmiş ha" dedi Leto. "Onların aşağı yukarı daha beş yüz yıl önce çok daha becerikli, çok daha tehlikeli olduğunun farkında değil misiniz? Onların böyle aptalca bir maskaralığa kalkışacakları düşünülür müydü? Ve sizin mükemmel tepkinizi tahmin edemeyecekler!"

"Laser silahları vardı" dedi Idaho.

Leto, kocaman ön segmentlerini yana doğru yatırdı ve arabasının tavanında, neredeyse arabanın tam ortasında yanık bir deliği gösterdi. Deliğin çevresi yıldız şeklinde erimiş ve kaynamıştı.

"Alt tarafta bir sürü yeri vurdular" dedi Leto. "Neyse ki süspansorların ya da tekerleklerin hiçbirine zarar veremediler."

Idaho tavandaki deliğe bakarken deliğin Leto'nun bedeniyle aynı hizada olduğunu fark etti.

"Bu sana da isabet etmedi mi?" diye sordu.

"Ah, evet" dedi Leto.

"Yaralı mısın?"

"Laser silahlarına karşı dirençliyim" diye yalan söyledi Leto. "Zamanımız olursa gösteririm."

"Evet ama ben dirençli değilim" dedi Idaho. "Muhafızların da değil. Hepimizde birer kalkan yelek olması gerekir."

"Kalkan tüm İmparatorluk'ta yasaktır" dedi Leto. "Kalkan edinmek büyük bir suçtur."

"Kalkan sorunu" demek cüretini gösterdi Moneo.

Idaho, Moneo'nun kalkan konusunda bir açıklama istediğini sandı ve dedi ki: "Kalkan yelekler tehlikeli bir hızla girmeye kalkan bir nesneyi geriye püskürten birer güç alanı oluşturur. Bir tane büyük dezavantajları vardır. Güç alanını bir laser silahının ışınıyla kesersen bunun sonucunda olacak patlama, büyük bir atom füzyonu bombasına yakın güçtedir. Saldıran da saldırılanla birlikte yok olur."

Moneo, başını sallayan Idaho'ya bakıp duruyordu sadece.

"Neden yasaklandığını anlıyorum" dedi Idaho. "Sanırım atom silahlarına karşı Büyük Uzlaşma hâlâ gücünü koruyor ve iyi işliyor, öyle mi?"

"Tüm Atomgiller Ailesini bulup ayıkladığımız ve onları güvenli bir yere kaldırdığımız için daha da iyi işliyor" dedi Leto. "Ama bu konuları burada tartışacak vaktimiz yok."

"Ama tartışabileceğimiz bir şey var" dedi Idaho. "Burada böyle açık bir şekilde yürümemiz çok tehlikeli. Gereken şey bizim..."

"Gelenek böyledir ve buna devam edeceğiz" dedi Leto.

Moneo Idaho'nun kulağına eğildi. "Leto Efendimizi rahatsız ediyorsunuz" dedi.

"Ama..."

"*Yürüyen* bir kitleyi kontrol altına almanın çok daha kolay olduğunu görmediniz mi?" diye sordu Moneo.

Idaho ansızın dönüp Moneo'nun gözlerine bakakaldı, birdenbire kavramanın verdiği şaşkınlıkla.

Leto, emirlerine başlama fırsatını kaçırmadı. "Moneo git bak, saldırının hiçbir izi kalmasın, ne bir tek kan lekesi ne de yırtık bir bez yahut giysi hiçbir şey kalmasın."

"Peki Efendimiz."

Idaho topluca ilerleyip kendilerine yaklaşmakla olan insanların seslerini duyunca dönüp baktı, sağ kalan herkesin, ağır yaralarına bandaj takılmışların bile dinlemek üzere geldiğini gördü.

"Hiçbiriniz" dedi Leto, arabasının çevresindeki kalabalığa seslenerek. "Bu konuda tek bir söz söylemeyin. Bırakın Tleilaxu düşünsün." Idaho'ya baktı.

"Duncan, bu Surat Oynatıcılar yalnızca benim Müze Fremenleri'min serbestçe dolaşabileceği bir bölgeye nasıl girebildi?"

Idaho elinde olmaksızın Moneo'ya baktı.

"Bu benim hatam Efendimiz" dedi Moneo. "Fremenlerin size burada ricalarını sunmalarını ben düzenledim. Duncan Idaho'ya bu konuda güvence bile verdim."

"Bu ricadan söz ettiğini hatırlıyorum" dedi Leto.

"Bunun hoşunuza gidebileceğini sandım Efendimiz."

"Ricalar benim hoşuma gitmez, beni kızdırır sadece. Benim düzenlediğim şeylerle ilgili tek amacı eski biçimleri korumak olan insanların ricalarıysa beni özellikle sinirlendirir."

"Efendimiz siz birçok kez aynen, çok sıkıcı olduğunu söylemiştiniz bu yolculukların şeye..."

"Ama benim işim başkalarının can sıkıntısını gidermek değil!"

"Efendimiz?"

"Müze Fremenler eski yollardan hiç anlamaz. Onlar ancak hareketleri başından sonuna kadar yapmayı iyi becerir. Doğal olarak bu onları sıkıyor ve onların ricaları hep değişiklik isteğini içeriyor. Beni kızdıran *budur.* Değişikliğe izin vermem. Şimdi, sen bu sözde ricayı nereden öğrendin?"

"Fremenler in kendilerinden" dedi Moneo. "Bir dele..."

Sustu, kaşlarını çatarak.

"Bu delegasyonun üyelerini tanıyor muydun?"

"Elbette, Efendimiz. Yoksa hiç..."

"Onlar öldü" dedi Idaho.

Moneo ona, bir şey anlamamışçasına baktı.

"Senin tanıdığın kişiler öldürüldü ve onların yerini Surat Oynatıcı taklitleri aldı" dedi Idaho.

"İhmalkâr davrandım" dedi Leto. "Surat Oynatıcılar'ın nasıl teşhis edileceğini hepinize öğretmem gerekirdi. Onların aptalca cesur olmaya başlamaları sayesinde şimdi bu hata düzeltilecek."

"Niçin böyle cesurlar?" diye sordu Idaho.

"Bizim dikkatimizi bir şeyden başka yöne çekmek için herhalde" dedi Moneo.

Leto, Moneo'ya gülümsedi. Kendi varlığı tehlikeye girince başkâhyanın kafası iyi çalışıyordu. Surat Oynatıcı taklitleri, tanıdığı Fremenler sanarak Efendi'sini düş kırıklığına uğratmıştı. Şimdi ise, hizmetlerine devam edebilmesinin. İmparator Tanrı'nın onu seçmesinin nedeni olan yeteneklerine bağlı olabileceğini hissediyordu.

"Ve şimdi kendimizi onarmanın zamanıdır" dedi Leto.

"Bizim dikkatimizi nelerden başka yöne çekmek için?" diye sordu Idaho.

"Onların katıldığı başka bir gizli plândan" dedi Leto. "Onları bunun için ağır şekilde cezalandıracağımı düşünüyorlar, ama Tleilaxu'nun çekirdek kadrosu senin sayende güvenlikte kalacak Duncan."

"Amaçları burada başarısız olmak değildi" dedi Idaho.

"Ama bu, onların beklediği bir durumdu" dedi Moneo.

"Onları yok etmeyeceğime inanıyorlar, çünkü benim Duncan Idaho'mun orijinal hücreleri onlarda" dedi Leto. "Anladın mı

Duncan?"

"Böyle inanmakta haklılar mı?" diye sordu Idaho.

"Yaklaşımları yanlış" dedi Leto. Bakışlarını Moneo'ya çevirdi. "Bu saldırının hiçbir izi bizimle birlikte Onn'a gitmemeli. Yeni üniformalar, ölenlerin ve yaralananların yerini dolduracak yeni muhafızlar... her şey tam ilk baştaki gibi olmalı."

"Saray çalışanlarının arasından ölenler var Efendimiz" dedi Moneo. "

"Yerlerine yenilerini koy!"

Moneo eğildi. "Peki Efendimiz."

"Ve arabama yeni bir tavan getirt!"

"Efendimin nasıl buyurursa."

Leto, arabasını birkaç adım geri sürdü, döndürdü ve köprüye doğru giderken Idaho'ya seslendi.

Idaho ağır ağır, büyük bir isteksizlikle Moneo ve diğerlerinden ayrıldı, yürüyüşünü hızlandırarak arabanın açık kapağının yanına yetişti ve içeriye, Leto'ya bakarak yürüdü.

"Seni rahatsız eden nedir Duncan?" diye sordu Leto.

"Benim gerçekten *senin* Duncan'ın olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Elbette, tıpkı senin de beni senin Leto'n olarak düşündüğün gibi"

"Bu saldırının geleceğini neden *bilemedin?*'

"Meşhur kehanetimle mi?"

"Evet."

"Surat Oynatıcılar uzun süredir benim dikkatimi çekmiyordu" dedi Leto.

"Bu durum artık değişti sanırım, öyle değil mi?"

"Pek de fazla değil."

"Neden?"

"Çünkü Moneo haklı. Dikkatimin başka yere çekilmesine izin vermeyeceğim."

"Seni orada gerçekten öldürebilirler miydi?"

"Ayrı bir olasılık. Biliyorsun Duncan, benim sonumun nasıl bir facia olacağını pek kimse bilmez."

"Tleilaxu neyi tasarlıyor?"

"Sanırım bir tuzak. Eğlenceli bir tuzak. Bana bir sinyal gönderdiler Duncan.

"Ne sinyali?"

"Bazı kullarımı yönlendiren tehlikeli güdülerde yeni bir artış var."

Köprüyü geçtiler ve Leto'nun seyir yerine doğru çıkmaya başladılar. Idaho telaşlı bir sessizlikle yürüyordu.

Tepeye varınca Leto, bakışlarını uzaktaki kayalıklara çevirdi ve Sareer'in çorak arazisine baktı.

Kafilesindekilerden, sevdiklerini kaybedenlerin feryatları köprünün ötesindeki manzaranın tadını kaçırmaya devam ediyordu. Leto keskin kulağıyla, Moneo'nun onları matem süresinin mecburen kısa olacağı konusunda uyaran sesini ayırt edebiliyordu. Kale'de başka sevdikleri de vardı ve İmparator Tanrı'nın gazabını iyi bilirlerdi.

Onn'a vardığımızda gözyaşları gidecek ve yüzlerine gülümsemeleri konacak, diye düşündü Leto. *Onların duygularına saygısızlık ettiğimi sanıyorlar. Gerçekte ne önemi var ki bunun? Kısa ömürlüler ve kısa düşünceliler arasında göz açıp kapayıncaya kadar geçip giden bir sıkıntıdır bu.*

Çölün manzarası yatıştırdı onu. Bu noktada, tam geriye dönmeden ve Festival Kenti'ne bakmadan kanyon içindeki nehri

göremezdi. Duncan şefkatle sessiz duruyordu arabanın yanında. Leto gözlerini hafifçe yana çevirince Yasak Orman'ın bir kıyısını gördü. Bu yemyeşil manzara gözüne ilişince anıları Sareer'i birden, bir zamanlar herkesin, içinde yaşayan valisi Fremenler'in bile korkacağı kadar güçlü olan o gezegen büyüklüğündeki çölün ufacık, aciz bir parçasına indirgeyiverdi.

Bu, nehir, diye düşündü Leto. *Olduğum yerde dönersem yapmış olduğum şeyleri görebilirim.*

Idaho Nehri'nin gümbürtüyle aktığı bu insan yapımı kanyon Paul Muad'Dib'in, solucana binmiş lejyonlarının geçmesi için yüksek Kalkan Duvar'ı yıkarak açtığı Geçidin uzantısından başka bir şey değildi. Şu anda suyun aktığı yerden Muad'Dib. Fremenlerini bir Coriolis fırtınasının tozuyla tarihe göndermişti... *ve bunun içine.*

Leto, Moneo'nun tanıdık ayak seslerini duydu, başkâhyanın ayak sesi ağır ağır yukarıya, seyir yerine yaklaşıyordu.

Moneo gelip Idaho'nun yanında durdu ve nefeslenmek için biraz bekledi.

"Ne zaman gidebileceğiz?" diye sordu Idaho.

Moneo ona susmasını işaret etti ve Leto'ya döndü. "Efendimiz, Onn'dan bir mesaj aldık. Bene Gesserit, Tleilaxu'nun köprüye varmadan size saldıracağını bildiren bir mesaj gönderdi"

Idaho "Biraz geç kalmadılar mı?" dedi öfkeyle.

"Bu onların suçu değil" dedi Moneo. "Balıkla Konuşan Muhafızların şefi onlara inanmamış."

Leto'nun kafilesindeki diğer üyeler azar azar, seyir yerine çıkmaya başladılar. Bazılarının uyuşturucu almış gibi, hâlâ şokta olduğu görülüyordu. Balıkla Konuşanlar onların arasında hızlı hızlı dolaşıp moralleri düzgünmüş gibi görünmelerini emrediyordu,

"Muhafızları Bene Gesserit Büyükelçiliği'nden çekin" dedi Leto, "Onlara bir mesaj gönderin. Onlara deyin ki, onların huzura kabulü yine en son sırada, ama bundan korkmasınlar. Onlara sonuncunun birinci olacağını söyleyin. Onlar bu imayı anlar."

"Peki Tleilaxu ne olacak?" diye sordu Idaho.

Leto bakışlarını Moneo'dan ayırmadı. "Evet, Tleilaxu. Onlara bir sinyal göndereceğiz."

"Evet Efendimiz?"

"Bekleyeceksin ve ben emredince Tleilaxu Büyükelçisi'ni herkesin gözü önünde dövdürüp kovacaksın."

"Efendimiz!"

"Karşı mı çıkıyorsun?"

"Eğer bu sırrı saklayacaksak" Moneo omzunun üzerinden geriye baktı "bu dayak olayını nasıl açıklayacaksınız?"

"Açıklamayacağız."

"Hiçbir neden belirtmeyecek miyiz?"

"Hayır."

"Ama Efendimiz, çıkacak söylentileri ve hikâyeleri..."

"Tepki gösteriyorum Moneo! Bırak da benim bilgi diye bir şey kullanmadığı için bilgim dışında şeyler yapan yeraltı parçamı hissetsinler biraz."

"Bu büyük bir korku yaratacak Efendimiz..."

Boğuk bir kahkaha çıktı Idaho'dan. Bir adım atıp arabayla Moneo'nun arasında durdu. "O Büyükelçi'ye merhametli bile davranıyor! Böyle sersemleri ağır ateşte yavaş yavaş öldürecek hükümdarlar vardı."

Moneo Idaho'nun omuzlarının üzerinden Leto'yla konuşmaya çalıştı. "Ama Efendimiz, bu davranış sizin saldırıya uğradığınızı doğrulayacak."

"Onlar zaten biliyor bunu" dedi Leto. "Ama bu konuda konuşmayacaklar."

"Ve saldıranların hiçbiri geri dönmeyince..." dedi Idaho.

"Anladın mı Moneo?" diye sordu Leto. "Biz Onn'a sapasağlam görüntümüzle girersek Tleilaxu tam bir yenilgiye uğradıklarını anlayacak."

Moneo, çevredeki, bu konuşmayı şaşkına dönmüş bir halde dinleyen Balıkla Konuşanlar'a ve saraylılara baktı. İçlerinde, İmparator Tanrı'yla en yakın yardımcıları arasındaki, böylesine gizli şeyleri açığa vuran bir konuşmayı daha önce dinlemiş olanı çok azdı.

"Efendimiz, Büyükelçi'yi cezalandırma sinyalini ne zaman verecek?" diye sordu Moneo.

"Kabul sırasında."

Leto topterlerin geldiğini, kanatlarındaki ve rotorlarındaki güneş ışığı parıltısını gördü ve, dikkatle bakınca da içlerinden birinin altında, arabasının askıda taşınan yeni tavanını seçebildi.

"Bu hasarlı tavanı Kale'ye geri gönder ve tamir ettir" dedi Leto, gözlerini yaklaşan topterlerden ayırmaksızın. "Söyle ustalara, eğer soru sorulursa, bunun olağan bir şey olduğunu, tavanın kum fırtınasıyla yırtıldığını söylesinler.

Moneo içini çekti. "Peki Efendimiz. Aynen dediğiniz gibi olacak."

"Gel Moneo, üzme kendini, " dedi Leto. "Giderken benim yanımda yürü." Leto, Idaho'ya dönerek "Muhafızların bir bölümünü al ve ileride keşif yap" dedi.

"Yeni bir saldırı olacağını mı düşünüyorsun?" diye, sordu Idaho.

"Hayır, ama böylece muhafızlara yapacak bir iş vermiş oluruz. Ve yeni bir üniforma bul. Pis Tleilaxu'nun kirlettiği bir şeyi

giymeni istemiyorum."

Idaho itaatkâr bir şekilde çekildi.

Leto, Moneo'ya daha da yakına gelmesi için işaret etti. Moneo arabanın içine eğilip, yüzü Leto'ya yaklaşınca Leto sesini alçalttı ve dedi ki:

"Burada senin için özel bir ders var Moneo.

"Efendimiz, biliyorum, kuşkulanmam gerekirdi o Surat..."

"Hayır Surat Oynatıcılar la ilgili değil! Senin kızınla ilgili bir ders bu"

"Siona'mı? Ne olabilir ki onun..."

"Ona şunu söyle: Biraz zorlamayla, Siona benim içimdeki bilmeden hareket eden o büyük güce benziyor. Siona sayesinde hatırladım insan olmanın... ve sevmenin ne olduğunu."

Moneo hiçbir şey anlamadan baktı Leto'ya.

"Sen ona bu mesajı ver sadece" dedi Leto. "Anlamaya çalışman gerekmez. Benim sözlerimi ilet yalnızca."

Moneo geri çekildi "Efendimiz nasıl buyururlarsa."

Leto şeffaf kapağı kapatarak, parça değiştirmek üzere topterlerle gelen ekip için tüm tavanı tek bir bütün haline getirdi.

Moneo döndü ve seyir yerinin düzlüğünde bekleyen insanlara baktı. O zaman, daha önce gözüne çarpmayan bir şey, bazı kişilerin henüz düzeltmediği dağınık kıyafetlerinin açığa vurduğu bir şey dikkatini çekti. Bazı saraylılar bedenlerine, işitmelerini güçlendirecek çok geliştirilmiş aygıtlar takmıştı. Bunlar konuşmaları gizlice dinlemişlerdi. Ve böyle aygıtlar ancak Ix'ten gelebilirdi.

Duncan'ı ve Muhafızları uyarayım, diye düşündü Moneo,

Ama bir şekilde, bu keşfinin çürümüşlüğün bir belirtisi olduğunu düşündü. Saraylıların ve Balıkla Konuşanlar'ın çoğu.

İmparator Tanrı'nın Ix'le yasak makinelerin ticaretini yaptığını ya biliyor ya da bundan kuşkulanıyorken bu tür şeyleri nasıl yasaklayabilirlerdi?

*

21

Sudan nefret etmeye başlıyorum. Benim başkalaşımımı ilerleten kum alabalığı derisi solucan duyarlıklarını edindi. Moneo ve muhafızlarımın birçoğu benim bu nefretimi biliyor. Yalnız Moneo bunun gerçek olduğundan şüpheleniyor ve bunun gösterdiği önemli bir nokta var. Moneo'nun zaman ölçüsüne göre hemen değilse de kendi sürdürebileceğim zaman ölçüsüne göre hemen sayılabilecek kadar çabuk gelecek sonumu görüyorum bunda. Kum alabalıkları suya üşüştüler; ortak yaşamımızın ilk aşamalarındaki büyük sorunlardan biriydi bu. O zaman irade gücümü kullanarak bu dürtüyü denetim altına aldım ve sonunda bir gün denge noktasına vardık. Şimdi sudan kaçınmalıyım artık: Çünkü başka kum alabalığı yok, derimin yarı uyur haldeki yaratıkları var sadece. Bu dünyayı yeniden çöle çevirecek kum alabalığı yoksa Şeyh-Hulud çıkamaz; kum solucanları toprak susuzluktan kavruluncaya dek gelişemez. Ben onların tek umuduyum.

Çalınmış Günlükler

İmparatorluk kafilesi son tepeyi aşıp da Festival Kenti'ne girdiğinde tam ikindi vaktiydi. Onları selamlamak için caddelerin iki yanına kalabalıklar toplanmış, Atreides yeşili üniformalar içindeki ayı gibi Balıkla Konuşanlar'ın sık zinciri kalabalıkları zaptetmiş, bayıltıcı çubukları çaprazlanmış ve birbirine bağlanmıştı.

İmparatorluk kafilesi yaklaşırken kalabalıktan büyük bir bağırış koptu. Sonra Balıkla Konuşan muhafızlar ilahi okur gibi bağırdılar:

"Siaynoq! Siaynoq! Siaynoq!"

İlahi okur gibi haykırılan bu sözcük, yüksek binaların arasında bir o yana bir bu yana yankı yapınca bunun anlamını bilmeyen

kalabalık üzerinde garip bir etki yaptı. Muhafızlar bağırmaya devam ettikçe, kalabalık bulvarlardan bir sessizlik dalgası geçti. İnsanlar İmparatorluk alayını koruyan, bayıltıcı çubuklarla silahlanmış, gözlerinin önlerinden geçen Efendilerine kitlenmiş bir halde ilahi söyler gibi bağıran kadınlara bakakaldılar. Korku ve şaşkınlıkla.

İmparatorluk Arabası'nın arkasında. Balıkla Konuşan muhafızlarla birlikte yürüyen Idaho bu ilahi gibi bağırışları ilk kez duyuyordu ve ensesindeki saçların dikildiğini hissetti.

Moneo arabanın yanında, sağa sola bakmadan yürüyordu.

Bir zamanlar Leto'ya, o sözcüğün anlamını sormuştu.

"Balıkla Konuşanlar'a yalnızca bir tane ritüel verdim" demişti Leto. O vakit İmparator Tanrı'nın, Onn'un merkez meydanının altındaki kabul salonundaydılar ve Moneo on yılda bir yapılan festival için kente doluşmuş ileri gelenlerin geliş gidişini yönettiği uzun bir günün ardından bitkin düşmüştü.

"O sözcüğün haykırılmasının bununla ne ilgisi var Efendimiz?"

"O ritüele Siaynoq -Leto Yortusu- denir. Benim huzurumda benim kişiliğime bir tapınmadır."

"Bu eski bir ritüel mi Efendimiz?"

"Bu, Fremenler'in Fremen olmadan önceki halinden kalmadır. Ama bu festivalin sırları yaşlılarla birlikte gitti. Yalnızca ben hatırlıyorum şimdi bunları. Bu Festivali kendi tasvirimle ve amaçlarıma göre yeniden yarattım."

"O halde Müze Fremenler bu ritüeli kullanmıyor, öyle mi?"

"Asla. Bu benimdir ve yalnızca bana aittir. Bunun üzerinde ebediyen hakkım var, çünkü *ben* bu ritüelim."

"Bu garip bir sözcük Efendimiz. Buna benzer bir şeyi hiç duymamıştım."

"Onun birçok anlamı var Moneo. Bunları sana söylesem sır olarak saklar mısın?"

"Efendimiz emrederler!"

"Şimdi sana söyleyeceklerimi asla ne başka birisine söyleyeceksin ne de Balıkla Konuşanlar'a belli edeceksin."

"Yemin ederim Efendimiz."

"Pekâlâ. Siaynoq, içtenlikle konuşan birini onurlandırmak demektir. İçtenlikle söylenmiş şeylerin hatırlanması anlamına gelir."

"Ama Efendimiz, içtenlik aslında, konuşan kişinin söylediği *şeye inanması*... buna iman etmesi anlamına gelmez mi?"

"Evet, ama Siaynoq bunun yanı sıra, gerçeği açığa çıkaran ışık fikrini de içerir. Gördüğün şeyin üzerini aydınlatmaya devam edersin."

"Gerçek... bu çok belirsiz bir sözcük Efendimiz."

"Elbette! Ama Siaynoq heyecan yerine de geçer, çünkü gerçek ya da bununla aynı şey olan, senin gerçek diye bildiğin inanç evrende daima bir heyecan yaratır."

"Tek bir sözcük bunların hepsini mi ifade ediyor Efendimiz?"

"Daha da fazlasını! Siaynoq ibadete bir çağrıyı ve Kaydedici Meleğin, yani ölenleri sorguya çeken Sihaya'nın adını da içerir."

"Tek bir sözcük için fazla bir yük, Efendimiz."

"Sözcükler bizim istediğimiz her yükü taşır. Gerekli olan sadece karar vermek ve temel olarak kullanılacak bir gelenekten ibarettir."

"Bunu neden Balıkla Konuşanlar'a söylememem gerekiyor Efendimiz?"

"Çünkü bu, onlara mahsus bir sözcüktür. Benim bunu bir erkekle paylaşmama gücenirler."

Moneo İmparatorluk Arabasının yanı sıra Festival Kenti'ne girerken bunları düşünmekten dudakları sımsıkı kapalı, ince bir çizgi haline gelmişti. Bu ilk açıklamadan beri. Balıkla Konuşanlar'ın İmparator Tanrı'nın huzurunda bu sözcüğü okuduğunu çok kez duymuştu ve bu garip sözcüğe kendisi de bazı anlamlar katmıştı.

Gizem ve saygınlık anlamına geliyor. Güç anlamına geliyor. Tanrı adına hareket etme iznini veriyor.

"Siaynoq! Siaynoq! Siaynoq!"

Bu sözcük acı bir ses gibi geliyordu Moneo'nun kulaklarına.

Artık şehrin içindeydiler, neredeyse merkez meydana gelmek üzereydiler. Kortejin ardından İmparatorluk Yoluna düşen ikindi güneşi caddeyi aydınlatıyordu. Kentlilerin renkli giysilerine ayrı bir parlaklık veriyor, yolun iki yanına dizili Balıkla Konuşanlar'ın yukarıya donuk yüzlerinde parlıyordu.

Muhafızlarla arabanın yanında yürüyen Idaho ilahi devam ederken ilk uyarıyı aldı. Yanındaki Balıkla Konuşanlardan birine sözcüğün anlamını sormuştu.

"Bu, erkeklere göre bir sözcük değildir" dedi kadın. "Ama Efendimiz, Siaynoq'u bazen bir Duncan'la paylaşır."

Bir Duncan'la! Bunu daha önce Leto'ya sormuş ve aldığı esrarengiz ve kaçamak yanıttan hiç hoşlanmamıştı. "Bunu yeterince kısa bir süre sonra öğreneceksin."

Idaho bir turist gibi meraklı bakışlarla çevresine bakarken ilahiyi geri plâna itti. Muhafız komutanı görevine hazırlık olarak Onn tarihini araştırırken, bu kentin yanından akan nehrin Idaho adını taşımasıyla, Leto'nun çarpık zevklerini paylaştığını öğrenmişti.

Geçmişteki o anda, Kale'nin en büyük açık mekanlarından birinde, sabah ışıklarıyla dolu ve üzerine Balıkla Konuşan arşivcilerinin Sarcer ve Onn haritalarını yaydığı büyük masaların

olduğu havadar bir yerdeydiler. Leto, arabasını, haritalara tepeden bakabileceği bir rampanın üzerine sürmüştü. Idaho, üzerine haritalar yığılmış masanın Leto'nun karşısında durmuş. Festival Kenti'nin krokisini inceliyordu.

"Bir kent için garip bir dizayn" dedi Idaho düşünceli bir şekilde.

"Kentin ilk önce gelen bir amacı vardır İmparator Tanrı'yı herkesin görmesi."

Idaho yukarıya, arabadaki segmentli bedene baktı, sonra bakışlarını kapişonlu yüze çevirdi. Bu garip yaratığa normal bir şeymiş gibi bakabileceği bir gün gelecek mi diye merak etti.

"Ama bu ancak on yılda bir oluyor" dedi Idaho.

"Evet, Büyük Paylaşma zamanında."

"Peki bu zamanların arasındaki günlerde bu kenti kapatıyor musun?"

"Orada büyükelçilikler var, ticari komisyoncuların büroları. Balıkla Konuşanlar'ın okulları, hizmet ve bakımla görevli kadrolar, müzeler ve kütüphaneler var."

"Ne kadar bir alanı kaplıyor bunlar?" diye sordu Idaho bükülmüş parmaklarının eklem yerleriyle haritaya vurarak. "Kentin olsa olsa onda birini öyle mi?"

"Daha da azını."

Idaho'nun bakışları arabada dolaştı dalgın dalgın.

"Bu dizaynın başka amaçları da var mıdır Efendim?"

"Herkesin beni görebilmesinin gerekleri hakimdir bu kente."

"Sekreterlerin, kamu görevlilerinin, hattâ sıradan işçilerin olması gerekir. Nerede oturur onlar?"

"Çoğunlukla banliyölerde."

Idaho parmağıyla haritayı gösterdi.

"Bunlar apartman sıraları mı?"

"Balkonlara dikkat et Duncan."

"Meydanın tüm çevresinde." Haritayı daha iyi görmek için eğildi. "Meydan bir uçtan bir uca iki kilometre!"

"Balkonların, helezon halkalarına uygun şekilde, her basamakla geriye doğru çekilişine dikkat et. Elit tabaka bu helezonlarda oturur."

"Ve hepsi yukarıdan bakıp seni meydandayken görür öyle mi?"

"Hoşuna gitmedi mi?

"Seni koruyacak bir enerji bariyeri bile yok!"

"Ne cazip bir hedefim ama."

"Neden böyle yapıyorsun?"

"Onn'un dizaynıyla ilgili hoş bir efsane var. Ben geliştirip yaydım bu efsaneyi. Bu efsaneye göre, bir zamanlar orada yaşayan halkın hükümdarı yılda bir kez halkın arasında, zifiri karanlıkta silahsız ve zırhsız dolaşmak zorundaymış. Efsanevi hükümdar, uyruklarının karanlıkta gizlenmiş kalabalığı arasındaki yürüyüşünü yaparken fosforlu bir elbise giyermiş. Uyrukları o gün için siyah giyerler ve üstlerinde asla silah aranmazmış."

"Bunun ne ilgisi var Onn'la... ve seninle?"

"Çok; belli ki, eğer hükümdar yürüyüşünden sağ çıkarsa iyi bir hükümdar demektir."

"Sen de silah araması yapmıyor musun?"

"Açıkça yapmıyorum."

"İnsanların bu mitte seni göreceğini düşünüyorsun." Bu bir soru değildi.

"Çoğu kişi görüyor."

Idaho, Leto'nun gri kapişonun derinliklerindeki yüzüne baktı. Masmavi gözler de ifadesizce baktılar ona.

Melanj gözleri diye düşündü Idaho. Ama Leto artık bahar kullanmadığını söylemişti. Vücudu, bağımlılığının gerektirdiği miktarda baharı üretiyordu.

"Sen benim kutsal iğrençliğimden, benim destekli sükunetimden hoşlanmıyorsun" dedi Leto.

"Ben senin Tanrı'yı oynamandan hoşlanmıyorum!"

"Ama bir Tanrı bir İmparatorluğu, bir orkestra şefinin hareketleriyle bir senfoniyi yönetmesi gibi yönetir. Benim faaliyetim sadece Arrakis'le ilgili kısıtlamalarımla sınırlıdır. Ben senfoniyi buradan yönetmek zorundayım."

Idaho başını salladı ve yine kent krokisine baktı. "Helezonların arkasındaki bu apartmanlar da ne?"

"Ziyaretçilerimiz için ikinci derecede konaklama yerleri."

"Onlar meydanı göremezler."

"Ama görebilirler. Ixia cihazları benim görüntümü o odaların içine gönderir."

"Ama ortadaki balkonda bulunanlar seni doğrudan, tepeden görür. Meydana nasıl girersin?"

"Ortadaki bir teşhir sahnesi yükselerek beni halkıma gösterir. "

"Tezahürat yaparlar mı?" Idaho doğrudan Leto'nun gözlerine baktı.

"Tezahürat yapmalarına izin verilmiştir."

"Siz Atreidesler kendinizi daima tarihin bir parçası gibi görürsünüz."

"Nasıl da zekisin; tezahüratın ne anlama geldiğini hemen anlıyorsun."

Idaho gözlerini yine kent haritasına çevirdi. "Balıkla Konuşanlar'ın okulları burada mı?"

"Evet, sol elinin altında. Orası, Siona'nın eğitim için gönderildiği akademidir. O zamanlar on yaşındaydı."

"Siona... onun hakkında daha çok şey öğrenmem gerek" dedi Idaho düşünceli bir şekilde.

"Bu isteğine ulaşma yolunda hiçbir şeyin seni engellemeyeceğini garanti ederim."

Idaho, İmparatorluk yolculuğunda yürürken daldığı düşüncelerden. Balıkla Konuşanlar'ın ilahilerinin azalmasıyla uyandı. Önde giden İmparatorluk Arabası, meydanın altındaki odalara doğru uzun bir rampayı inmeye başladı. Hâlâ güneşin altında duran Idaho yukarıdaki ve çevresindeki parıltılı helezonlara haritaların ona göstermediği o gerçeğe bakıyordu. Bu büyük ve kat kat halkalar oluşturan balkonlara insanlar doluşmuştu; aşağıdaki resmi geçide bakan, sessiz insanlar.

Kodamanlardan tezahürat yok, diye düşündü Leto. Balkonlardaki insanların sessizliğiyle kötü bir şeylerin olacağı yolunda bir sezgi kapladı Idaho'nun içini.

Rampa tünele girdi ve tünelin kenarları meydanın görüntüsünü kapattı. Idaho derinlere indikçe Balıkla Konuşanların ilahileri duyulmaz oldu. Çevresinde yürüyenlerin ayak sesleri garip bir şekilde yükseldi.

Merakın yerini, kötü bir şeyler olacağı yolunda, bunaltıcı bir duygu aldı. Idaho çevresine bakındı. Düz döşemeli tünel yapay olarak aydınlatılmıştı ve geniş, çok genişti. Idaho, yan yana yetmiş kişinin meydanın derinliklerine doğru yürüyebileceğini tahmin etti. Burada selamlayan kalabalıklar yoktu; ilahi söylemeyen, Tanrı'larının geçişini seyretmekten hoşnut, geniş aralıklarla iki yana dizilmiş Balıkla Konuşanlar vardı sadece.

Haritadan, meydanın altındaki bu dev kompleksin plânını hatırladı. Kent'in içinde ayrı bir kent; yalnızca İmparator Tanrı'nın,

saraylıların ve Balıkla Konuşanlar'ın eşlikçisiz girebileceği bir yer. Ama haritalar kalın direklerin, kocaman, muhafazalı boşlukların yaratacağı duygu hakkında ve ayak sesleriyle ve Leto'nun arabasının gıcırtılarıyla bozulan ürkütücü sessizlikle ilgili hiçbir şey söylememişti.

Idaho birden yolun kıyısındaki Balıkla Konuşanlar'a baktı ve ağızlarının aynı tempoyla kımıldadığını fark etti, sessiz bir sözcük söylüyordu dudakları. Sözcüğü tanıdı:

"Siaynoq."

*

22

"Yeni bir Festival için çok erken değil mi? diye sordu Leto Efendimiz.

"On yıl oldu" dedi başkâhya.

Bu konuşmayla Leto Efendimiz zamanın geçtiğinden habersiz olduğunu mu ağzından kaçırıyor sizce?

Sözlü Tarih

Çoğu kişi Leto'nun asıl Festivalden önceki özel kabuller sırasında, yeni Ixia Büyükelçisi Hwi Noree adlı genç kadına, önceden tahsis edilenden daha fazla süre ayırdığı yorumunda bulundu.

Kadın sabah sabah, hâlâ ilk günün heyecanıyla dolu iki Balıkla Konuşan tarafından aşağı indirilmişti. Meydanın altındaki özel kabul salonu parlak bir şekilde aydınlatılmıştı. Işığın gözler önüne serdiği salon yaklaşık elli metre uzunluğunda, otuz beş metre enindeydi. Duvarları süsleyen antik Fremen halılarının parlak desenlerinin arasına mücevherler ve değerli metaller katılmış, bunların hepsi paha biçilmez uzay elyaflarıyla dokunup birleştirilmişti. Eski Fremenler'in çok düşkün olduğu donuk kırmızı renk hakim. Salonun zemini çoğunlukla şeffaftı ve radyant kristallerin içinde egzotik balıklardan oluşan bir dekor vardı. Döşemenin altından masmavi berrak bir su akıyordu; ama bunun nemi, kabul odasından, özellikle de kapının karşısında, salonun ucunda, takviyeli bir yükseltinin üzerinde dinlenen Leto'nun çevresinden izole edilmişti.

Leto, Hwi Noree'yi ilk gördüğünde Malky Amca'sına çok benzetmişti, fakat kadının ağır hareketleri ve sakin yürüyüşü de Malky'le farkını aynı şekilde belirgin kılıyordu. Ama kadında aynı o esmer cilt, düzgün hatlı o oval yüz vardı. Sakin kahverengi

gözleriyle bakıyordu Leto'nun gözlerine. Ama Malky'nin ağarmış saçlarına karşılık kadının saçları parlak kahverengiydi.

Leto, Hwi Noree yaklaştıkça, kadının çevreye bir iç huzuru yaydığını hissetti. Kadın on adım kala, Leto'nun aşağısında durdu. Kadında klasik bir denge vardı, rastlantı değildi bu.

Leto, yeni Büyükelçi'de Ixia ustalığının açığa çıkışını gittikçe artan bir heyecanla hissetti. Ixia'lılar özel fonksiyonlar için seçilmiş tipler üretme programlarında epey ilerlemişlerdi. Hwi Noree'nin fonksiyonu dramatik bir şekilde belliydi İmparator Tanrı'yı büyülemek, onun zırhında bir çatlak bulmak.

Buna rağmen, kabul sürdükçe onunla birlikte olmak Leto'nun gerçekten hoşuna gitti. Hwi Noree, bir Ixia prizma sistemiyle salonun içine giren bir gün ışığı öbeğinin içinde duruyordu. Işık, merkezi Büyükelçi'nin üzerinde olan parlak altın rengiyle salonun Leto'nun bulunduğu tarafını dolduruyor, Leto'nun arkasında kararıyordu ve orada da Balıkla Konuşan muhafızlardan işitmedikleri ve konuşamadıkları için seçilmiş on iki kadından oluşan kısa bir zincir vardı.

Hwi Noree yalnızca, üzerinde IX işareti bulunan gümüş bir kolyeyle süslenmiş basit bir mor ambiel elbise giymişti. Giysisiyle aynı renkte yumuşak sandallar görünüyordu eteğinin altından.

"Senin dedelerinden birini öldürmüş olduğumu biliyor musun?" diye sordu Leto.

Kadın hafifçe gülümsedi. "Amcam Malky ilk eğitimimde bana bu bilgiyi vermişti Efendimiz."

Kadın konuştukça Leto, onun, eğiliminin bir bölümünü de Bene Gesserit'ten alınış olduğunu fark etti. Onlara özgü, tepkilerini kontrol altına alma ve konuşma sırasında ima edilenleri anlama tarzını edinmişti kadın. Ama Leto, üstteki Bene Gesserit'e özgü tabakanın, onun tatlı doğasına asla işlememiş ince bir örtüden ibaret kaldığını da fark etti.

"Benim bu konuya gireceğim söylendi sana" dedi Leto.

"Evet Efendimiz. Dedemin buraya bir silah getirerek size zarar vermeye kalkışma küstahlığını göstermiş olduğunu biliyorum."

"Senin bir önceki selefin gibi. Bu da söylendi mi sana?"

"Ancak buraya varınca öğrendim Efendimiz. Bunların hepsi aptal! Benim selefimin canını neden bağışladınız?"

"Dedenin canını bağışlamadığım halde, öyle mi?"

"Evet Efendimiz."

"Senin selefin Kobat benim için, bir kurye olarak daha değerliydi."

"Demek bana doğruyu söylemişler" dedi kadın. Yine gülümsedi. "İnsan, arkadaşlarının ve amirlerinin söylediklerine her zaman güvenemiyor."

Tepkisi öylesine içtendi ki Leto kahkahasını engelleyemedi.

Leto gülerken bile, bu genç kadında ilk Uyanış Bilinci'nin, doğumdaki uyanışla gelen o temel bilincin hâlâ var olduğunu fark etti. Bu kadın canlıydı!

"Yani senin dedeni öldürmüş olmamdan ötürü beni suçlamıyor musun?" diye sordu Leto.

"O size suikast yapmaya kalkıştı! Bana, onu bedeninizle ezdiğinizi söylediler Efendimiz."

"Doğru."

"Ve sonra onun silahını, size etkili olmadığını göstermek için, Kutsal Bedeniniz'e çevirmişsiniz... ve o, biz Ixia'lıların yapabildiği en iyi laser silahıydı."

"Tanıklar doğru rapor etmişler" dedi Leto.

Ve düşündü: *Ki bu sizin tanıklara ne kadar güvendiğinizi gösteriyor!* Tarihsel gerçekte Leto, silahı ellerine, yüzüne ya da yüzgeçlerine değil, yalnızca bedeninin kaburgalı bölümüne çevirdiğini hatırladı. Solucan öncesi bedende, ısıyı absorbe etme

konusunda büyük bir kapasite vardı. İçindeki kimyasal fabrika ısıyı oksijene çevirmişti.

"Duyduklarımdan asla kuşku duymadım" dedi kadın.

"Ix bu aptalca hareketi neden tekrarladı?" diye sordu Leto.

"Bana bunu söylemediler Efendimiz. Belki de Kobat bu şekilde davranmaya kendisi karar vermiştir."

"Sanmıyorum. Sizinkiler yalnızca, seçilmiş katillerinin ölümünü istedi gibi geliyor bana. "

"Kobat'ın ölümünü mü?"

"Hayır, silahı kullanmak için seçtikleri kişinin ölümü."

"Kimdi bu. Efendimiz? Bana söylenmedi."

"Önemi yok. Deden o aptallığı yaparken benim ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Böyle bir tecavüzü tekrar aklımızdan geçirirsek bizi korkunç bir cezayla tehdit etmiştiniz." Gözlerini yere indirdi, ama bundan önce Leto, kadının bakışlarında büyük bir kararlılığın pırıltısını görüverdi bir an. Kadın, Leto'nun gazabını köreltmek için tüm yeteneklerini sonuna dek kullanacaktı.

"Hiçbirinizin öfkemden kurtulamayacağınızı kesinlikle belirtmiştim" dedi Leto.

Kadının bakışları birden Leto'ya çevrildi. "Evet Efendimiz."

Şimdi tavırları korkusunu açığa vuruyordu.

"Kimse kurtulamaz benden, hattâ boşuna kurduğunuz o yeni koloni bile, oradaki..." Ve Leto, Ixia'lıların, onun İmparatorluğu'nun ulaşamayacağı kadar uzak sandıkları bir yerde gizlice kurdukları yeni koloninin standart harita koordinatlarını bir bir saydı ona.

Kadın şaşkınlık göstermedi. "Efendimiz, sanırım benim Büyükelçi olarak seçilmemin nedeni, onlara sizin bunu bildiğinizi

söyleyerek kendilerini uyarmamdır."

Leto, kadına daha dikkatli baktı, *nedir bu karşımdaki?* doğrusu merak etti. Kadının gözlemi ustaca ve etkileyiciydi. Leto, Ixia'lıların, uzaklığın ve muazzam yüksek ulaşım giderlerinin yeni koloniyi izole edeceğini sandıklarını biliyordu. Hwi Noree böyle düşünmemiş ve onlara bunu söylemişti. Ama kadın, amirlerinin onu bu nedenle Büyükelçi seçtiklerine inanıyordu Ixia uyanıklığı üzerinde bir yorum. Ixialılar, burada, sarayda bir arkadaşlarının olmasını, ama bu kişinin Leto'nun da dostu gibi görünmesini tasarlamışlardı. Bunlar kafasında biçimlenirken Leto başıyla onayladı. Egemenliğinin gayet erken bir zamanında Ixia'lılara, güya gizli Ixia merkezinin, onların hükmettiği teknolojik federasyonun kalbi olan ülkenin doğru yerini bildiğini açıklamıştı. Bu, Ixia'lıların güvenli sandıkları bir sırdı, çünkü bunun için Uzay Loncası'na devasa miktarda rüşvetler ödemişlerdi. Leto kahince gözlemleriyle ve sonuç çıkarma yeteneğiyle ve Ixia'lıların daha bir avuç olduğu zamandan kalma anılarına başvurarak bunu keşfetmişti.

O zamanlar Leto, Ixia'lıları, ona karşı bir eylemde bulunurlarsa cezalandıracağını bildirerek uyarmıştı. Onlar bundan şaşkına dönmüşler ve Lonca'yı kendilerini ele vermekle suçlamışlardı. Bu, Leto'yu çok eğlendirmişti ve öyle bir kahkaha koparmıştı ki Ixia'lılar utançtan yerin dibine girmişti. Sonra da onlara, kendisinin casuslara, hainlere ve diğer bilinen hükümet dalaverelerine ihtiyacının olmadığını bildirmişti soğuk ve suçlayıcı bir ses tonuyla.

Onun bir Tanrı olduğuna inanmamışlar mıydı? Bundan bir süre sonra, Ixia'lılar onun isteklerini karşılamaya hazır hale gelmişti. Ama Leto bu ilişkiyi kötüye kullanmamıştı. İstekleri ılımlıydı falanca şey için bir makine, filanca şey için bir alet. Leto ihtiyaçlarını bildiriyor, Ixia'lılar da gereken teknolojik oyuncaktan hemen gönderiyorlardı. Yalnızca bir kez, onun makinelerinden birine, ona saldırıda kullanılacak bir cihaz koymaya

kalkışmışlardı. Leto, tüm Ixia delegasyonunu daha onun ambalajını açmadan öldürmüştü.

Leto düşünürken Hwi Noree sabırla bekliyordu. En ufak bir sabırsızlık belirtisi bile görünmüyordu kadında.

Güzel, diye düşündü Leto.

Ixia'lılarla uzun süren ilişkisini hatırlayınca yeni tutum Leto'nun tüm bedenini dolaşan bir elektrik dalgası yarattı, normalde onu hep etkilemiş ve yönlendirmiş olan ihtirasların, bunalımların ve zorunlulukların ateşi sönmeye yüz tuttu. Gereğinden fazla yaşadığını düşünürdü sık sık. Ama bu Hwi Noree'nin varlığı, onun buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Leto'nun hoşuna gitti bu. Leto, Ixia'lıların, Lonca kaptanlarının yolla ilgili önsezilerini arttıracak makinelerinde kısmen bir başarı kazanmış olmalarının bile mümkün olduğunu hissetti. Büyük olayların akışı sırasında küçük bir radar sinyali onun gözünden kaçabilirdi. Böyle bir makineyi yapabilirler miydi gerçekten? Ne mucize olurdu bu! Yeteneklerini, bu olasılıkla ilgili en ufak bir araştırma için bile kullanmayı özellikle istememişti. *Bir sürprizle karşılaşsam keşke!*

Leto sevecenlikle gülümsedi Hwi'ye. "Beni tavlaman için nasıl hazırladılar seni?" diye sordu.

Kadın hiç kaçmadı. "Özel durumlarda gösterilecek tepkileri ezberlettiler bana" dedi kadın. "Onları, gerektiği için ezberledim ama kullanmaya kalkmadım."

"Amirlerine de ki" dedi Leto. "Sen, kesinlikle benim önümde sallandırılacak en doğru yemsin."

Hwi başını öne eğdi. "Efendimiz nasıl arzu ederlerse."

"Evet."

Sonra Leto bundan yola çıkıp, Hwi'nin geçmişinin izlerini sürerek onun yakın geleceğini görmeye çalışmak gibi küçük bir denemeye kaptırdı kendini. Hwi, akışkan bir gelecekte,

hareketlerinden her yöne sapabilir kuşkusu uyandıran bir akıntının içinde göründü. Bu kadın, Siona'yla ancak tesadüfen tanışabilirdi ama... Sorular Leto'nun kafasından akıp geçti. Ixia'lılara bir Lonca dümencisi akıl veriyordu ve bu adam Siona'nın zamansal yapıdaki kargaşasını bulmuştu belli ki. Ama bu dümenci, İmparator Tanrı'nın onları bulamayacağı konusunda bir garanti verebileceğini mi sanıyordu gerçekten?

Zamansal deneme dakikalarca sürdü, ama Hwi hiç huzursuzlanmadı. Leto dikkatle bakıyordu kadına. Kadın sonsuzlukta gibiydi zamanın, derinden huzur dolu bir şekilde *dışındaydı* sanki. Leto, kendisinin önünde böyle bu kadar uzun süre, huzursuzlanmadan bekleyebilen bir faniye hiç rastlamamıştı o güne dek.

"Sen nerede doğdun Hwi?" diye sordu Leto.

"Ix'te Efendimiz."

"Benim kastettiğim, özellikle doğduğun bina, yeri, annen baban, çevrendeki insanlar, arkadaşların ve ailen, eğitimin bunların hepsi yani."

"Annemi babamı hiç tanımadım Efendimiz. Ben daha bebekken öldükleri söylendi bana."

"Buna inandın mı?"

"İlk başta... tabii ki. Sonra, fanteziler kurdum. Malky'nin benim babam olduğunu bile düşledim... ama..." Başını salladı.

"Malky Amca'nı sevmez miydin?"

"Hayır, sevmezdim. Ah, ona hayrandım."

"Benim tepkimin aynısı" dedi Leto. "Peki senin arkadaşların, eğitimin?"

"Öğretmenlerim uzmandı, bana duygusal kontrol ve gözlem konusunda eğitim vermek için bazı Bene Gesseritler bile getirildi. Malky, benim büyük şeylere hazırlandığımı söyledi."

"Peki arkadaşların?"

"Gerçek bir arkadaşım olduğunu hiç sanmıyorum benim eğitimim sırasında, özel amaçlar için benimle temas ettirilen kişiler sadece."

"Peki, senin hazırlanmak üzere eğitildiğin o büyük şeyler; onlardan kimse söz etmedi mi?"

"Malky, benim sizi büyülemek için hazırlandığımı söyledi. Efendimiz."

"Kaç yaşındasın Hwi?"

"Tam yaşımı bilmiyorum. Sanırım yirmi altı yaş civarındayım. Hiç doğum günü katlamadım. Doğum günlerinin varlığını öğretmenlerimden birinin, gelemeyişinin mazereti olarak bildirmesiyle, kazara öğrendim. O öğretmeni bir daha hiç görmedim."

Leto bu yanıtla büyülendiğini hissetti. Gözlemleri kesinlikle, bu kadının Ixia'lı bedenine hiçbir Tleilaxu müdahalesi olmadığını söylüyordu. Bu kadın Tleilaxu'nun axlotl deposundan gelme değildi. Nedendi bu gizlilik öyleyse?

"Malky Amcan senin yaşını biliyor mu?"

"Belki, Ama uzun yıllardır görmedim onu."

"*Hiç kimse* sana kaç yaşında olduğunu söylemedi mi?"

"Hayır."

"Sence nedendir bu?"

"Belki, eğer bununla ilgilenseydim sorardım, diye düşünmüşlerdir."

"Peki sen ilgilendin mi?"

"Evet."

"Niçin sormadın öyleyse?"

"İlk önce, bir yerlerde bir kayıt vardır diye düşündüm. Aradım. Yoktu. O zaman da benim soruma yanıt vermeyecekleri yargısına vardım."

"Senin hakkında bir şey öğrenmemi sağlayan her yanıt çok hoşuma gidiyor Hwi. Ben de, senin geçmişinle ilgili bir şey bilmiyorum ama senin doğum yerin konusunda bir tahminde bulunabilirim."

Kadının bakışları, hiçbir yapmacıklık içermeyen gergin bir dikkatle Leto'nun yüzünde sabitlendi.

"Sen, amirlerinin Lonca için geliştirmeye çalıştığı bir makinede doğdun" dedi Leto. "Senin döllendiğin yer de orası. Senin baban, Malky bile olabilir. Bu önemli değil. Bu makine hakkında bir şey biliyor musun Hwi?"

"Onun hakkında bir şey bilmem beklenmiyor Efendimiz ama..."

"Öğretmenlerinden birinin yeni bir saçmalığı mı bu?"

"Hayır, amcamın."

Leto'dan bir kahkaha patlaması yükseldi, "Ne üç kâğıtçı!" dedi.

"Ne harika bir üç kâğıtçı!"

"Efendimiz?"

"Bu, amcanın senin amirlerinden aldığı intikamdır. Sarayımdan geri çağırılmak onun hoşuna gitmedi. Onun yerine gönderilen kişinin aptalın teki olduğunu söylemişti o zamanlar bana."

Hwi omuzlarını silkti. "Karmaşık bir adamdır amcam."

"Beni dikkatle dinle Hwi. Senin burada kuracağın bazı arkadaşlıklar senin için tehlikeli olabilir. Seni elimden geldiğince koruyacağım. Anladın mı?"

"Sanırım, Efendimiz." Kadın ciddi bir yüzle bakıyordu Leto'ya.

"Şimdi, amirlerine bir mesaj. Bir Lonca dümencisinin sözünü dinlediklerini ve Tleilaxu'yla tehlikeli bir şekilde işbirliğine girdiklerini açıkça biliyorum. Benim için onlara, amaçlarının gayet net bir şekilde göründüğünü söyle."

"Efendimiz, benim hiçbir bilgim yok bu..."

"Seni nasıl kullandıklarının farkındayım Hwi. Bu nedenle, amirlerine, sarayımda değişmez Büyükelçi olacağını da söyleyebilirsin. Başka bir Ixia'lıyı istemiyorum. Ve eğer amirlerin uyarılarımı dinlemeyip benim isteklerime daha fazla karşı gelirlerse ezerim onları."

Kadının gözlerinden boşanan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü, ama Leto, kadının diz çökmek gibi daha beter bir hareket sergilemediğine şükretti.

"Onları uyarmıştım" dedi kadın. "Gerçekten uyarmıştım. Size itaat etmeleri gerektiğini söylemiştim."

Leto, bunun doğru olduğunu görüyordu,

Ne harika bir yaratık bu Hwi Noree, diye düşündü. Bu kadın bir iyilik örneğiydi; belli ki Ixia'lı amirleri tarafından, İmparator Tanrı üzerinde yapacağı bu etki dikkatle hesaplanarak, bu nitelikler için üretilmiş ve hazırlanmıştı.

Leto, dedelerinden kalma bir yığın anının içinden bakınca onu sevecen, özverili, tümüyle içten, ideal bir rahibe olarak gördü. Bu onun en temel özelliğiydi, bunun içinde yaşıyordu. Ona en kolay gelen davranış doğru sözlü ve açık olmak, bunları ancak başkalarına acı vermemek için gizlemekti. Leto bu son özelliği, Bene Gesserit'in bu kadında yaratabildiği en büyük değişim olarak görüyordu. Hwi'nin gerçek tabiatı sempatik, doğal bir tatlılıkla ve duyarlı olarak kalmıştı. Leto onda pek usta bir hesapçılık görememişti. Kız daha çok, hemen ve içten cevap veren, (diğer bir Bene Gesserit özelliği olan) çok iyi dinlemesini bilen biri gibi görünüyordu. Kadında açıkça baştan çıkarıcı hiçbir

şey yoktu, ama sırf bu yüzden müthiş baştan çıkarıcı geliyordu Leto'ya.

Leto buna benzer bir durumda, daha önceki Duncanlar'dan birine demişti ki: "Benim hakkımda şunu, yani bazılarının kuşkuyla baktığı bir şeyi iyi bilmelisin zaman zaman bana hayali bazı duyguların, bu benim değişmiş bedenimin içinde, gerekli tüm fonksiyonlara sahip yetişkin bir insanın var olduğu duygusunun gelmesi kaçınılmaz bir şeydir."

"Tüm fonksiyonlar mı Efendim?" diye sormuştu Duncan.

"Evet tümü! Yok olmuş organlarımı hissederim. Ne olduğu hiç belli olmayan, ama benim duyularıma göre de o ölçüde gerçek olan bacaklarımı hissederim. Kimileri çoktan yok olmuş insan hormonlarının kanıma pompalandığını hissederim. Yüzyıllar önce yok olduğunu, entelektüel yönden bildiğim cinsel organlarımı bile hissederim."

"Ama kesinlikle biliyorsan nasıl..."

"Bilgi, bu tür duyguları önleyemez. Benim yok olmuş organlarım kişisel anılarımda ve atalarımın çoğul kişiliğinde hâlâ duruyor."

Leto'nun, karşısında duran Hwi'ye bakmasının, kafatasının olmadığına ve bir zamanlar ki beyninin şimdi solucan öncesi bedenine yayılmış koskoca bir ganglionlar ağı olduğunu hatırlamasına en ufak bir yararı olmuyordu. Hiç hem de. Hâlâ, *beyninin* bir zamanlar durduğu yerde acı çektiğini hissediyordu; *kafatasının* zonkladığını hissediyordu hâlâ.

Orada, Leto'nun karşısında durmakla Hwi, onun yok olmuş insanlığını çağırıyordu. Leto buna dayanamadı ve kederle inledi:

"Amirlerin niçin işkence ediyorlar bana?"

"Efendimiz?"

"Seni göndererek."

"Ben sizi incitmedim Efendimiz."

"Sırf varlığınla beni incitiyorsun!"

"Bilmiyordum." Gözyaşları sel gibi akıyordu gözlerinden. "Gerçekte ne yapmak istediklerini söylemediler bana."

Leto sakinleşti ve yavaş bir sesle konuştu: "Şimdi beni bırak Hwi. İşinin başına git, ama seni çağırınca hemen geri dön!"

Kadın sessizce ayrıldı ama Leto, Hwi'nin de acı çektiğini gördü. Kadının, Leto'nun feda ettiği insanlığından ötürü büyük üzüntü duyduğu kuşkusuzdu. Kadın, Leto'nun düşündüğü şeyi anlamıştı: İkisi, cinsiyetler arasındaki o sonsuz paylaşım olabilseydi, arkadaş, sevgili, yoldaş olacaklardı. Amirleri Hwi'nin bunu anlamasını plânlamışlardı.

Ixia'lılar acımasız! diye düşündü Leto. *Nasıl acı çekeceğimizi biliyorlar.*

Hwi'nin ayrılmasıyla Leto'nun onun Malky Amca'sıyla ilgili anıları depreşti. Malky acımasızdı, ama Leto onun arkadaşlığından çok hoşlanmıştı. Malky'de kendi halkının tüm çalışkanlık meziyetleri ile onu insan kılmaya yetecek kadar kusurları üzerinde barındırıyordu.

Malky, Leto'nun Balıkla Konuşanlar'ıyla iyi eğlenmişti. "Sizin *huriler*" derdi onlara ve ondan sonra, Leto'nun Balıkla Konuşanlar'ı düşünüp de onun taktığı ismi hatırlamadığı enderdi.

Niçin Malky'yi düşünüyorum şimdi? Bu sırf Hwi'nin yüzünden değil. Amirlerinin, kendisini bana gönderirken ne görevler verdiğini sormalıyım Hwi'ye.

Leto, Hwi'yi geri çağırmakla çağırmamak arasında kararsız kaldı.

Sorarsam Hwi bana söyler.

Ixia Büyükelçilerine hep, İmparator Tanrı'nın Ix'e neden hoşgörülü davrandığını bulmaları söylenmişti. Ondan

saklanamadıklarını biliyorlardı. Şu, onun göremeyeceği bir yerde koloni kurmaya kalkışma aptallığı! Bunu deneyerek onun hoşgörüsünün sınırlarını mı sınıyorlardı? Ixia'lılar, Leto'nun aslında onların endüstrilerine ihtiyaç duymadığından kuşkulanıyorlardı.

Düşüncemi onlardan hiç gizlemedim. Malky'ye dedim ki:

"Teknoloji mucitleri mi? Hayır! Siz benim İmparatorluğumdaki bilim suçlularısınız!"

Malky gülmüştü.

Buna kızan Leto çıkışmıştı: "Neden gizli laboratuvarlarınızı ve fabrikalarınızı İmparatorluk sınırlarının ötesinde gizlemeye çalışıyorsunuz? Benden kaçamazsınız."

"Evet Efendimiz" demişti gülerek.

"Sizin niyetinizi biliyorum: Biraz şuradan biraz oradan benim İmparatorluğuma sızmak. Karışıklık çıkarmak! Kuşkular ve soru işaretleri yaratmak!"

"Efendimiz, bizim en iyi müşterilerimizden biri sizsiniz!"

"Benim dediğim de, senin anladığın da bu değil, korkunç herif!"

"Siz benden, korkunç bir herif olduğum *için* hoşlanıyorsunuz. Size oralarda neler yaptığımız hakkında hikâyeler anlatıyorum."

"Senin hikâyelerin olmadan da biliyorum ben onları!"

"Ama bazı hikâyelere inanılır, bazılarındansa şüphelenilir. Ben sizin şüphelerinizi gideriyorum."

"Benim şüphelerim yok!"

Ki bu da Malky'nin daha çok gülmesine yol açmıştı sadece.

Onlara hoşgörülü davranmaya devam etmeliyim, diye düşündü Leto, Ixia'lılar yaratıcı icatların Butleryen Cihat tarafından yasadışı ilan edilmiş o keşfedilmemiş topraklarında

faaliyet gösteriyordu. İnsan aklına benzer cihazlar yapıyorlardı ki bu da Butleryen Cihat'ın yaptığı tahribatı ve katliamı başlatan nedenlerin ta kendisiydi. Onların Ix'te yaptıkları buydu ve Leto'nun onların buna devam etmesine izin vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Onlardan cihaz alıyorum! Onların, düşüncelerimi söylemeden kaydeden dictatelleri olmasa günlüklerimi bile yazamam. Ix olmasaydı günlüklerimi ve printerlerimi gizleyemezdim.

Ama, yaptıkları şeyin tehlikeleri hakkında uyarılması gerek onların.

Ve Lonca'nın unutmasına izin verilemezdi. Böylesi daha kolaydı. Lonca üyeleri Ix'le işbirliği yaparken bile Ixia'lılara karşı büyük bir kuşku duyarlardı.

Eğer bu yeni Ixia makinesi başarılı olursa Lonca uzay yolculuğundaki tekelini kaybetmiş demektir!

*

23

Anıların istediğim anda bağlantı kurabileceğim kargaşasından bazı biçimler çıkar. Bunlar, gayet iyi anlayabildiğim bir yabancı dil gibidir. Toplumları savunma /saldırı konumlarına sokan toplumsal alarm sinyalleri, bağıran sözcüklerdir bana göre. Bir halk olarak sizler masumlara yönelik tehditlere ve savunmanız çocuklara yönelik tehlikelere tepki gösterirsiniz. Açıklanamayan sesler, görüntüler ve kokular, sahip olduğunuzu çoktan unuttuğunuz yelelerinizi kabartır. Alarma geçince anadilinize sımsıkı bağlı kalırsınız, çünkü diğer biçimlenmiş seslerin hepsi yabancı gelirsize. Herkesçe kabul edilen bir giysi istersiniz, çünkü yabancı bir giysi tehlikelidir. Bu, sistemin en ilkel düzeydeki karşı tepkisidir. Hücreleriniz hatırlar.

Çalınmış Günlükler

Leto'nun kabul salonunun kapısında uşak olarak görevli Balıkla Konuşan yardımcılar Duro Nunepi'yi, yani Tleilaxu Büyükelçisi'ni içeriye aldılar. Kabul için henüz erkendi ve Nunepi önceden ilan edilen sırasından önce çağrılmıştı, ama sakindi ve hareketlerinde hemen hemen hiçbir çekingenlik belirtisi yoktu.

Leto salonun ucunda, yüksek platform üzerindeki arabasına boylu boyunca uzanmış, sessizce bekliyordu. Nunepi'nin yaklaşmasını gözlerken Leto'nun anıları bir benzetme yarattı: Bir periskopun, suyun üzerinde hemen hemen hiç iz bırakmadan ilerleyen 'yüzen kobra'sı. Bu anı Leto'nun dudaklarında hafifçe bir gülümsemeye yol açtı. Bu, Nunepi'ydi Tleilaxu yönetiminin çeşitli rütbelerinden yükselerek gelmiş, gururlu, sert yüzlü bir adam. Kendisi bir Surat Oynatıcı değildi. Surat Oynatıcılar'ı uşağı gibi görürdü; onlar, onun içinde hareket ettiği *suydu.* Onun sudaki izini görebilmek için gerçekten usta olmak gerekirdi. Nunepi,

izlerini İmparatorluk Yolu'ndaki saldırıda bırakmış iğrenç bir görev timsaliydi.

Saatinden erken olmasına karşın adamın resmi Büyükelçilik kıyafeti tamdı şişkin siyah pantolon ve altınla süslenmiş siyah sandallar, altınla ve mücevherlerle bezeli Tleilaxu sorgucunun arkasındaki kıllı göğsünü gösterecek şekilde önü açık, cafcaflı kırmızı renkte bir ceket.

Nunepi gerekli olan on adım mesafede durdu ve Leto'nun çevresindeki ve arkasındaki silahlı Balıkla Konuşanlar, zincirine baktı uzun uzun. Bakışlarını İmparator'una çevirip de hafifçe öne eğildiğinde Nunepi'nin gri gözleri gizli bir zevkle parlıyordu.

Arkadan Duncan Idaho içeri girdi, kalçasındaki kılıfta bir laser silahı vardı ve gelip İmparator Tanrı'nın kapişonlu yüzünün yanındaki yerini aldı.

Idaho'nun hali Nunepi'nin onu dikkatle incelemesine yol açtı; Büyükelçi'nin pek hoşuna gitmeyen bir incelemeydi bu.

"Biçim Degiştiriciler'i çok iğrenç buluyorum" dedi Leto.

"Ben bir Biçim Değiştirici değilim Efendimiz" dedi Nunepi. Sesi yavaş ve nazikti, tereddütten eser yoktu bu seste.

"Ama sen onları temsil ediyorsun ve bu da seni can sıkıcı bir şey haline getiriyor" dedi Leto.

Nunepi açıkça düşmanlık ifade eden bir açıklama bekliyordu ama bu diplomasi dili değildi ve duyduklarıyla şok oldu. Tleilaxu'nun gücü olduğuna inandığı şeyi kullanmaya kalkıştı.

"Efendimiz, biz, orijinal Duncan Idaho'nun bedenini koruyarak ve size onun görünümünde ve kişiliğinde yeniden üretilmiş gulalar temin ederek, hep düşündük ki..."

"Duncan!" Leto, Idaho'ya baktı. "Sana emretsem Duncan, Tleilaxu'yu yok edecek bir sefere komuta eder misin?"

"Zevkle Efendim."

"Peki bu, senin *orijinal hücrelerinin* ve axlotl depolarının tümünün yok edilmesi anlamına gelse bile yine de yapar mısın?"

"Depoları iyi bir anı olarak hatırlamıyorum efendim ve ben o hücreler değilim."

"Efendimiz, sizi gücendirecek ne yaptık?" diye sordu Nunepi.

Leto kaşlarını çattı. Bu beceriksiz, aptal herif, İmparator Tanrı'nın, Surat Oynatıcılar'ın o günkü saldırısından açıkça söz edeceğini mi sanıyordu?

"Dikkatimi çekti" dedi Leto, sen ve senin halkın ortalığa, güya benim iğrenç cinsel alışkanlıklarım hakkında yalanlar yaymışsınız."

Nunepi'nin ağzı açık kaldı. Bu suçlama küstahça bir yalandı, hiç beklenmeyecek bir şeydi. Ama Nunepi eğer bunu inkâr ederse kimsenin ona inanmayacağını fark etti. İmparator Tanrı söylemişti çünkü bunu. Bilinmeyen boyutlardan bir saldırıydı bu. Nunepi, Idaho'ya bakarak konuşmaya başladı.

"Efendimiz, eğer biz..."

"Bana bak!" diye emretti Leto.

Nunepi irkilerek Leto'nun yüzüne baktı.

"Sana yalnızca bir defaya mahsus olmak üzere söylüyorum" dedi Leto. "Benim nasıl olursa olsun hiçbir cinsel alışkanlığım yoktur. Kesinlikle."

Nunepi'nin yüzünden terler yuvarlandı. Tuzağa düşmüş bir hayvanın donup kalmış şiddetiyle bakıyordu Leto'ya. Sesini yeniden kazandığında bu ses artık bir diplomatın yavaş ve kontrollü aracı değil, titreyen ve korku dolu bir şeydi.

"Efendimiz, ben... bir hata olsa gerek bu ..."

"Dur, Tleilaxu yılanı!" diye kükredi Leto. Sonra: "Ben kutsal kum solucanının Şeyh-Hulud'un başkalaşımsal bir vektörüyüm! Ben senin Tanrı'nım!"

"Bizi bağışlayın Efendimiz" diye fısıldadı Nunepi.

"Sizi bağışlamak?" Leto'nun sesinde tatlı bir anlayış vardı. "Elbette sizi bağışlayacağım; Tanrı'nızın fonksiyonu budur. Suçlarınız bağışlandı. Ama sizin aptallığınıza bir karşılık vermek gerek."

"Efendimiz elimden geliyorsa..."

"Dur! Bahar tahsisatı bu yüzyılda Tleilaxu'yu atlayacak. Hiçbir şey almayacaksınız. Senin şahsına gelince, Balıkla Konuşanlar'ım şimdi seni meydana götürecekler."

İki tane iriyarı muhafız kadın içeri girdi ve Nunepi'yi kollarından yakaladı. Emirlerini almak üzere Leto'ya baktılar.

"Meydanda" dedi Leto, "üstündeki giysiler çıkarılacak. Herkesin önünde dövülecek elli kırbaç."

Nunepi muhafızlardan kurtulmak için çırpındı, yüzünde şaşkınlıkla, şiddetli bir öfke birbirine karışmıştı.

"Efendimiz, size hatırlatırım, ben Tleilaxu'nun Büyükelçisi..."

"Sen adi bir suçlusun ve sana böyle davranılacak." Leto, Nunepi'yi sürükleyip götürmeye başlayan muhafızları başıyla onayladı.

"Keşke öldürselerdi seni!" diye bağırdı Nunepi. "Keşke..."

"Kim?" diye bağırdı Leto. "Kimin beni öldürmüş olmasını diliyorsun? Benim öldürülemez olduğumu bilmiyor musun?"

Muhafızlar Nunepi'yi salondan dışarıya sürüklerken adam hâlâ bağırıyordu: "Ben suçsuzum! Ben suçsuzum!" Protesto sesi yavaş yavaş sönüp gitti.

Idaho eğilip Leto'ya yaklaştı. "Evet Duncan?" diye sordu Leto.

"Efendim, bundan ötürü bütün elçiler korkuya kapılacak."

"Evet. Bir sorumluluk dersi veriyorum.

"Efendim?"

"Ordu gibi, gizli bir örgütün üyeliği de insanları kişisel sorumluluk duygusundan arındırır."

"Ama bu, soruna yol açacak Efendim. Daha fazla muhafız koysam iyi olacak."

"Daha fazla tek bir muhafız bile koymayacaksın!"

"Ama davet ettin..."

"Bir parça askersel saçmalık davet ettim."

"Demek istediğim..."

"Duncan, ben bir öğretmenim. Bunu unutma. Ben dersin iz bırakmasını tekrarlayarak sağlarım."

"Ne dersi?"

"Askersel aptallığın, sonuçta intihar olma özelliği."

"Efendim, ben..."

"Duncan, şu beceriksiz Nunepi'yi düşün. Bu dersin özü odur."

"Kalın kafalılığımı bağışla Efendim, ama anlayamadım bunun orduyla..."

"Ölüm tehlikesine girmekle kendi seçtikleri düşmanlara karşı her türlü şiddetin bedelini ödediklerini sanırlar. Onlarda saldırgan zihniyeti var. Nunepi, yabancılara yapılmış hiçbir şeyden sorumlu görmüyor kendini."

Idaho muhafızların Nunepi'yi götürdükleri kapıya baktı. "Denedi ve kaybetti Efendim."

"Ama kendini geçmişin kısıtlamalarından sıyırıyor ve bedeli ödemeyi reddediyor."

"Kendi halkına göre o bir yurtsever."

"Peki o kendini nasıl görüyor Duncan? Tarihin bir aracı."

Idaho sesini alçalttı ve Leto'ya daha da yaklaştı. "Senin farkın nedir Efendim?"

Leto kıkırdayarak güldü. "Ah Duncan, senin anlayış yeteneğin nasıl da hoşuma gidiyor. Benim en uzak yabancı olduğumu gözlemledin. Kaybeden ben de olabilir miyim diye düşünmedin mi?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

"Kaybedenler bile 'geçmiş'in onurlu örtüsüne sarınabilir eski dostum."

"Senle Nunepi bu konuda farksız mısınız?"

"Militan misyoner dinlerin hepsi bu 'onurlu geçmiş' yanılsamasını paylaşır, ama insanlığa karşı en büyük tehlikeyi o yalancı, kendi eylemlerinin sorumluluğundan kurtulduğunu sanma hissini anlayabilen çok azdır."

"Bunlar garip sözcükler Efendim. Bunları ne anlamda kabul edeyim ki?"

"Bunların anlamı, sana ne söylüyorsa odur. Sen işitme özürlü müsün?"

"Benim kulaklarım var Efendim! "

"Şu anda var mı? Göremiyorum."

"İşte efeem, şu ve şu!" Idaho kulaklarını gösterdi bunları söylerken.

"Ama onlar duymuyor. Dolayısıyla senin kulakların yok, ne kulağın var ne de duyuyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Efendim?"

"Duymak, duymaktır. Var olan bir şey kendisine dönüştürülemez, çünkü zaten vardır. Olmak olmaktır."

"Bu garip sözler..."

"Sözdür ama, Ben onları söyledim. Gittiler. Kimse onları duymadı, dolayısıyla artık yok onlar. Onlar artık var olmadığına

göre belki yeniden var edilebilir ve o zaman belki birisi duyar onları."

"Neden benimle dalga geçiyorsun Efendim?"

"Sözleri saymazsak seninle dalga geçmiyorum. Bunu yaparken gücendirme korkusu duymuyorum, çünkü senin kulaklarının olmadığını anladım."

"Seni anlamıyorum Efendim."

"İşte bilginin başlangıcı budur anlamadığımız bir şeyin keşfedilmesi."

Leto, Idaho henüz buna bir yanıt veremeden yanındaki muhafıza bir el işareti yaptı, o da elini İmparator Tanrı'nın platformunun arkasındaki duvarda bulunan bir kristal kontrol panelinin önünde hareket ettirdi, Nunepi'nin cezalandırmasının üç boyutlu görüntüsü salonun ortasında belirdi.

Idaho salonun döşemesine indi ve sahneyi yakından izledi. Sahne, meydana yukarıdan bakan hafif bir yükseltinin hizasından gösteriliyordu ve heyecanın ilk belirtileriyle meydana koşan insanlarla büyüyen kalabalığın sesleri bile tamdı.

Nunepi bir tripodun iki ayağına bağlanmış, bacakları iki yana açılmış, elleri de yukarıda, tripodun tepesine yakın bir yerde birbirine bağlanmıştı. Giysileri bedeninden yırtılarak çıkarılmış ve paçavralar halinde çevresine atılmıştı. Yanında iriyarı, maskeli bir Balıkla Konuşan duruyor ve elinde, uçları yıpranıp tel gibi ince liflere ayrılmış elacca ipinden, geliştirilmiş bir kırbaç tutuyordu. Idaho, maskeli kadını ilk görüşmesindeki o *Arkadaş* olarak teşhis ettiğini düşündü.

Muhafız subayının bir işaretiyle maskeli Balıkla Konuşan bir adım ilerledi ve elacca kırbacını, havada bir kavis çizdirerek, Nunepi'nin çıplak sırtına vurdu.

Idaho irkildi. Kalabalık derin derin soludu.

Kırbacın vurduğu yer kabardı, ama Nunepi'nin sesi çıkmadı.

Kırbaç tekrar yukarı kalktı. İkinci darbenin yerinde kanlar belirdi.

Kırbaç Nunepi'nin sırtına bir kez daha indi. Çıkan kan çoğaldı.

Leto biraz üzüntü duydu, *Nayla çok hırslı,* diye düşündü. *Adamı öldürecek ve bu da sorun yaratacak.*

"Duncan!" diye bağırdı Leto.

Idaho gösterilen sahneyi donup kalmış bir şekilde izlerken sanki kalabalıktan bir bağırtı çok kanlı bir darbeye bir tepki yükselmiş gibi dönüp baktı.

"Birisini gönder, yirminciden sonra kırbaçlamayı durdursunlar" dedi Leto. "İmparator Tanrı'nın alicenaplığının cezayı azalttığını duyursunlar."

Idaho muhafızlardan birine bir el işareti yaptı, o da başıyla onayladı ve koşarak salondan çıktı.

"Gel buraya Duncan!" dedi Leto.

Idaho hâlâ, onunla dalga geçtiğini sandığı sözlerin verdiği buruklukla Leto'nun yanına döndü.

"Yaptığım şey" dedi Leto, "bir ders vermektir."

Idaho, Nunepi'nin cezalandırılışına bakma isteğine katı bir şekilde karşı koydu. O ses Nunepi'nin inlemesi miydi yoksa? Kalabalığın bağırışları Idaho'nun içine işledi. Başını kaldırıp Leto'nun gözlerine baktı.

"Kafanda bir soru var dedi Leto."

"Birçok soru var Efendim."

"Söyle."

"Bu aptalın cezalandırılmasındaki ders nedir? Sorulsa ne diyeceğiz?"

"Kimsenin İmparator Tanrı'ya küfredemeyeceğini söyleyeceğiz."

"*Kanlı* bir ders bu. Efendim."

"Öğrettiğim diğer bazı şeyler kadar kanlı değil."

Idaho belirgin bir dehşetle başını iki yana salladı. "Bundan hiç iyi şeyler çıkmayacak."

"Kesinlikle öyle!"

*

24

Atalarla ilgili anıların arasında yaptığım yolculuklar çok şey öğretir bana. Kalıplar, ah, kalıplar. Bana en çok sorun çıkaranlar liberal bağnazlardır. Aşırlara güvenmem. Bir muhafazakârın üstünü kazıdığınızda her türlü geleceğe karşı geçmişi savunan birini bulursunuz. Bir liberali kazıdığınızda gizli bir aristokrat bulursunuz. Bu bir gerçektir! Liberal yönetimler daima aristokrasilere dönüşür. Böyle yönetimleri kurmaya çalışanların gerçek niyetini bürokrasiler belli eder. Daha ilk başlardan beri, toplumsal yükleri eşit kılmayı vaat eden yönetimleri kuran küçük insanlar kendilerini birden bire bürokratik aristokrasinin içinde buldular. Elbette bütün bürokrasiler böyle davranır ama, kommünize bir bayrağın altında bile bunu görmek ne ikiyüzlülüktür! Ah, kalıpların bana öğrettiği bir tek şey varsa, o da kalıpların tekrarlandığıdır. Benim insanlara yaptığım baskılar genelde diğerlerinden daha kötü değil, ama hiç olmazsa yeni bir ders veriyorum ben onlara.

Çalınmış Günlükler

Leto, Bene Gesserit delegasyonuyla ancak. Huzura Kabul Günü'nün bayağı karanlık saatlerinde bir araya gelebildi. Moneo, İmparator Tanrı'nın rahatlatıcı sözlerini tekrarlayarak Aziz Anneleri bu gecikmeye hazırlamıştı.

Geri dönüp İmparator'una rapor veren Moneo. "Büyük bir ödül bekliyorlar" demişti.

"Bakalım" demişti Leto. "Bakalım, şimdi söyle bana, sen içeri girdiğinde Duncan'ın senden istediği neydi?"

"Sizin daha önce kimseyi böyle kırbaçlatıp kırbaçlatmadığınızı öğrenmek istiyordu."

"Sen ne cevap verdin?"

"Böyle bir cezanın ne kayıtlarda bulunduğunu ne de benim böyle bir şeye tanık olduğumu söyledim."

"Onun tepkisi?"

"Bu Atreides değil."

"Benim deli mi olduğumu düşünüyor?"

"Söylemedi böyle..."

"Sende daha çok haber vardır. Yeni Duncan'ımız başka ne sorunlar çıkarıyor?"

"Ixia Büyükelçisi'yle tanışmış Efendimiz. Hwi Noree'yi çekici buluyor. Sordu bana..."

"Bu önlenmeli Moneo! Duncan'la Hwi arasında bir ilişkiyi önleyecek engeller koyma konusunda sana güveniyorum."

"Efendimiz nasıl emrederse."

"Gerçekten emrediyorum! Şimdi git ve Bene Gesserit'in kadınlarıyla toplantımızı hazırla. Onları False Siyeçi'nde kabul edeceğim."

"Efendimiz, toplantı yeri olarak orasını seçmenizde bir özellik var mı?"

"Bir kapris sadece. Giderken Duncan'a söyle, bir muhafız birliği alıp Kenti sorunlardan temizlesin."

Leto False Siyeçi'nde Bene Gesserit delegasyonunu beklerken bu konuşmayı düşünüyor, bunda zevkli bir şeyler buluyordu. Tüm Festival Kenti'nde, asabı bozulmuş bir Duncan'ın bir Balıkla Konuşan birliğinin komutasında gelişiyle oluşacak tepkiyi düşünüyordu.

Bir yırtıcı hayvan gelince kurbağaların susması gibi.

Leto, o anda False Siyeçi'nde bulunma tercihinden hoşlandığını fark etti. Onn'un kıyısında, düzensiz kubbelerden oluşmuş serbest biçimli bir yapı olan False Siyeçi bir uçtan bir

uca neredeyse bir kilometreydi, ilk önceleri Müze Fremenleri'nin ikametgâhıydı ama şimdi onların okuluydu; koridorlarında ve odalarında alarma geçmiş Balıkla Konuşanlar devriye geziyordu.

Leto'nun beklediği kabul salonu, uzunluğu yaklaşık iki yüz metreye varan bir oval şeklindeydi ve döşemenin otuz metre yukarısındaki mavi-yeşil bir izolasyonun içinde yüzen dev *ışıkkürelerle* aydınlatılıyordu. Işık, donuk kahverengileri ve yapının tümünde kullanılan taklit taşların sarımsı kahverengisini yumuşatıyordu. Leto, salonun bir ucundaki alçak bir platformun üzerinde bekliyor ve vücudundan daha uzun, yarım yuvarlak bir pencereden dışarıya bakıyordu. Yerden dört kat yükseklikteki pencereden. Kalkan Duvar'ın bir zamanlar Atreides birliklerinin Harkonnen saldırganları tarafından katledildiği kayalık mağaraları için korunmuş olan kalıntılarının da bulunduğu bir manzara görünüyordu. Birinci Ay'ın donuk ışığı kayalıkların siluetini gümüş rengine çevirmişti. Kayalığın cephesinde yer yer ateşler vardı, alevler hiçbir Fremen varlığını belli etme cesaretini göstermese açıkça görünecekti. Ateşler, insanlar önünden geçtikçe Leto'ya göz kırpıyordu Müze Fremenleri kutsal yerlerde oturma haklarını kullanıyorlardı.

Müze Fremenleri diye düşündü Leto. Onlar da ufku amma dar, olabildiğine dar düşünceli tiplerdi.

Ama neden karşı çıkıyorum ki? Ben onları ne yaptıysam onlar odur.

Sonra Leto Bene Gesserit delegasyonunun sesini duydu, ilahiler söyleyerek geliyorlardı; sesli harflerin kargaşasından oluşmuş, kalın bir sesti bu.

Moneo onların önünde, bir muhafız müfrezesiyle birlikte yürüyordu; muhafızlar gelip Leto'nun platformunun üzerinde yerlerini aldılar. Moneo salon döşemesinin Leto'nun yüzünün tam altına rastlayan yerinde durup Leto'ya baktı, sonra açık kapıya döndü.

Kadınlar onar kişilik iki ayrı sıra halinde, her sıranın başında geleneksel siyah cüppesini giymiş birer Aziz Anne'nin ardı sıra yürüyerek içeri girdiler.

"Bu soldaki Anteac, sağdaki Luyseyal" dedi Moneo.

Bu isimler Leto'ya, Moneo'nun daha önce Aziz Anneler hakkında, gergin ve kuşkulu bir şekilde söylediği sözleri hatırlattı. Moneo *cadıları* sevmezdi.

"Bunların ikisi de Doğru Söyleten" demişti Moneo. "Anteac, Luyseyal'den çok daha yaşlıdır; ama Luyseyal, Bene Gesserit'in en iyi Doğru Söyleten'i olarak bilinir. Anteac'ın alnında, nedenini keşfedemediğimiz bir yara izi olduğunu göreceksiniz. Luyseyal kırmızı saçlıdır ve ününe göre bayağı genç görünür."

Leto, maiyetiyle birlikte yaklaşan Aziz Anneler e bakarken, anılarının hızla bir dalga gibi kabardığını hissetti. Kadınlar başlıklarını önlerine indirip yüzlerini gizlemişlerdi. Hizmetçiler ve yardımcılar saygılı bir mesafeyle yürüyorlardı arkadan... aynen eskisi gibiydi. Bazı kalıplar değişmemişti. Bu kadınlar, burada onları saygıyla karşılayan gerçek Fremenler'in bulunduğu gerçek bir siyeçe giriyor gibiydiler sanki.

Bedenlerinin inkâr ettiği şeyi kafaları biliyor, diye düşündü Leto.

Leto'nun delici bakışları onların gözlerindeki, olacakları kabullenmiş ihtiyatlılığı gördü; ama uzun salonda, dinsel güçlerinden emin insanlara özgü bir edayla yürüyorlardı.

Bene Gesserit'in ancak Leto'nun izin vereceği kadar bir güce sahip olduğunu düşünmek Leto'yu mutlu etti. Bu izinin nedenleri ona göre gayet açıktı, İmparatorluğundaki tüm halklar içinde Leto'ya en çok benzeyenler onlardı yalnızca kendi dişi atalarının anılarıyla ve kalıtım ritüellerinin ikincil dişi kimlikleriyle sınırlıydılar yine de, her biri, bütünleşmiş bir yığının birer parçası gibi var olmuşlardı.

Aziz Anneler Leto'nun platformuna, gerektiği gibi, on adım kala durdu. Maiyetlerindekiler iki yana yayıldı.

Bu delegasyonları, büyükannesi Jessica'nın sesi ve kimliğiyle karşılamak Leto'nun hoşuna gidiyordu. Bene Gesserit bunu hep tahmin etmişti ve Leto da onları düş kırıklığına uğratmamıştı hiç.

"Hoş geldiniz Rahibeler" dedi Leto. Sesi, tamamen Jessica'nın alaycılık iması taşıyan kontrollü dişil tonda, pürüzsüz bir kontraltoydu. Rahibeler Meclisi'nde kaydedilmiş ve sık sık incelenen bir sesti bu.

Leto, konuşurken tehlikeyi sezdi. Aziz Anneler Leto kendilerini bu şekilde karşıladığında asla hoşnut olmazlardı ama bu kez tepkileri farklı imalar taşıyordu.

Moneo da bunu hissetti. Parmağıyla işaret etti ve Muhafızlar Leto'nun daha yakınına geldiler.

İlk önce Anteac konuştu: "Efendimiz, bu sabah meydandaki gösteriyi seyrettik. Bu maskaralıklarla ne kazanıyorsunuz?"

Değişmesini istediğimiz şey ton, demek, diye düşündü Leto.

Leto kendi sesiyle konuştu: "Sizler bir süre önce benim gözüme girmiştiniz. Bu durumu değiştirecek misiniz?"

"Efendimiz" dedi Anteac, "Sizin bir Büyükelçiyi bu şekilde cezalandırabildiğinizi görünce şok olduk. Bunu yapmakla ne kazandığınızı anlayamıyoruz."

"Bir şey kazanmadım. Yitirdim."

Luyseyal söze girdi: "Bu ancak, zulüm iddialarını desteklemeye yarar."

"Merak ediyorum, bugüne dek Bene Gesserit'in zalim olduğunu iddia edenler neden böyle az?" diye sordu Leto.

Anteac arkadaşına dönerek dedi ki: "Bize bilgi vermek İmparator Tanrı'nın hoşuna giderse verecektir. Büyükelçiliğimiz konusundaki amacımıza gelelim."

Leto gülümsedi. "Siz ikiniz daha yakına gelebilirsiniz. Yanınızdakilerden ayrılın ve yaklaşın."

Moneo, Aziz Anneler karakteristik sessizlikleriyle platformun üç adım yakınına kadar kayarcasına ilerlerken kendi sağ tarafına doğru iki adım attı.

"Neredeyse ayakları yok gibi bunların!" diye yakınmıştı birinde Moneo.

Leto bunu hatırlarken. Moneo'nun iki kadını nasıl dikkatle süzdüğünü fark etti. Kadınlar tehlikeliydi, ama Moneo onların yaklaşmasına karşı çıkma cesaretini gösteremedi. İmparator Tanrı emretmişti bunu; böyle olacaktı.

Leto, Bene Gesserit kafilesinin ilk durduğu yerde bekleyen diğerlerine baktı. Yardımcılar başlıksız siyah cüppeler giymişlerdi. Leto bunlarda yasak ritüellerin belli belirsiz izlerini gördü bir muska, küçük bir süs düğmesi, bir eşarbın dikkatli bakınca daha çok rengin parlayacağı şekilde düzenlenmiş renkli bir köşesi. Leto, Aziz Anneler'in bunlara izin verdiğini biliyordu, bir zamanlar aldıkları bahar paylarını artık alamıyorlardı çünkü.

Ritüel yedekler.

Son on yılda önemli değişiklikler vardı. Rahibelik makamının mentalitesine yeni bir cimrilik girmişti.

Meydana çıkıyorlar, diye düşündü Leto. *Eskiler, eski sırlar hâlâ duruyor.*

Eski kalıplar Bene Gesserit'in anılarında binlerce yıldır uyur halde durmuştu.

Şimdi meydana çıkıyorlar. Balıkla Konuşanlar'ımı *uyarmalıyım.*

Dikkatini Aziz Anneler'e çevirdi. "İsteğiniz var mı?"

"Sizin yerinizde olmak nasıl bir şey?" diye sordu Luyseyal.

Leto gözlerini kapattı, ilginç bir saldırıydı bu. Bir kuşaktan daha fazlasında bunu yapmaya kalkışmamalardı. Peki... neden olmasın?

"Bazen benim düşlerim tıkanır ve garip yerlere yönelir" dedi Leto. "Kozmik anılarım, ikinizin de kesinlikle bildiği gibi, bir ağ olduğuna göre, *benim* ağımın boyutlarını ve böyle anıların ve düşlerin nerelere götürebileceğini bir düşünün hele."

"Bizim kesin olarak bildiğimiz şeylerden söz ediyorsunuz" dedi Anteac. "Sonuçta, niçin güçlerimizi birleştirmeydim? Benzerliklerimiz farklılığımızdan daha çok."

"Kaybettikleri bahar stokları için ağlayıp duran o dejenere Büyük Evlerle birleşecektim daha önce."

Anteac sükunetini korudu, ama Luyseyal parmağını Leto'ya doğru kaldırdı "Ortaklık öneriyoruz!"

"Ya ben anlaşmamakta diretirsem?"

Anteac atıldı o zaman: "Denir ki, tek bir hücreden kaynaklanan ve asla düzelmeyen bir uzlaşmazlık ilkesi vardır."

"Bazı şeyler birbiriyle hiçbir zaman uyuşmaz" diye doğruladı Leto.

"Peki bizim Rahibelik Kurumu kendi toplumunu nasıl koruyor?" diye sordu Luyseyal.

Leto sesini sertleştirdi "Çok iyi biliyorsunuz ki, toplumun sırrı, uyuşmazlıkları baskı altına almaktır."

"İşbirliğinin muazzam yararları olabilir" dedi Anteac.

"Size, bana değil."

Anteac içini çekti. "O zaman. Efendimiz, sizdeki Fiziksel değişimleri anlatır mısınız bize?"

"Sizin dışınızda birilerinin de bunları bilmesi ve kaydetmesi gerekir" dedi Luyseyal.

"Şayet bende korkunç bir şeyler olursa mı yani? diye sordu Leto.

"Efendimiz!" diye itiraz etli Anteac. "Bizim demek istediğimiz..."

"Biraz daha keskin araçlar seçerseniz beni sözlerinizle kesip biçeceksiniz neredeyse" dedi Leto. "İkiyüzlülük beni kızdırır."

"İtiraz ediyoruz Efendimiz!" dedi Anteac.

"Ediyorsunuz elbette. Kulağım duyuyor."

Luyseyal platforma birkaç milimetre daha sokuldu, bunun sonucunda Moneo ona dik dik baktı, sonra da gözlerini Leto'ya çevirdi. Moneo'nun yüz ifadesi onun harekete geçmesini istiyordu, ama o anda Luyseyal'ın niyetini merak eden Leto Moneo'yu görmezden geldi. Tehlike hissi bu kırmızı saçlıda yoğunlaşmıştı, *nedir bu kadın?* diye merak etti Leto. *Bir Surat Oynatıcı olmasın yoksa?*

Hayır. Bunu açığa vuran hiçbir belirti yoktu. Hayır. Luyseyal gayet sakin bir görüntü sunuyordu, özelliklerinde İmparator Tanrı'nın gözlem yeteneğini sınayan hiçbir sapma yoktu.

"Sizdeki fiziksel değişimleri anlatmayacak mısınız? Efendimiz?" diye sordu Anteac.

Oyalamaca! diye düşündü Leto,

"Beynim korkunç büyüyor" dedi Leto. "İnsan kafatasının çoğu yok oldu. Korteksimin ve ona bağlı sinir sistemimin büyümesini sınırlayacak hiçbir katı sınır yok."

Moneo irkilerek Leto'ya baktı birden. İmparator Tanrı böylesine önemli bilgileri niçin veriyordu ki? Bu kadınlar bunu kullanırlardı.

Ama kadınlar bu ifşaatlardan şaşkına dönmüş, hazırladıkları plânı uygulamada tereddüte düşmüşlerdi.

"Beyninizin bir merkezi yok mu?" diye sordu Luyseyal.

"Merkez benim" dedi Leto.

"Peki yeri?" diye sordu Anteac. Hafifçe Leto'ya doğru eğildi. Luyseyal platforma birkaç milimetre daha sokuldu.

"Vereceğim bilgilerin sizce değeri nedir?"

Kadınların yüzünde hiçbir ifade değişmedi, ki bu da kendiliğinden bir ifşaattı. Leto'nun dudaklarından bir gülümseme geçti.

"Piyasa sizi ele geçirmiş" dedi Leto. "*Suk* mentalitesi Bene Gesserit'e bile bulaşmış."

"Bu suçlamayı hak etmedik" dedi Anteac.

"Hayır, hak ediyorsunuz. *Suk* mentalitesi tüm İmparatorluğumda üstün hale geldi. Piyasa alışkanlıkları ancak günümüzün talepleri yüzünden böyle arttı ve belirginleşti. Hepimiz tüccar olduk."

"Siz de mi?" diye sordu Luyseyal.

"Benim öfkemi uyandırdınız" dedi Leto. "Siz bunda uzmansınız, öyle değil mi?"

"Efendimiz?" Luyseyal'ın sesi sakin, ama aşırı kontrollüydü.

"Uzmanlara güvenilmez" dedi Leto. "Uzmanlar bölüp ayırmada beceriklidir, darlık ustalarıdır."

"Bizim umudumuz daha iyi bir geleceğin mimarları olmaktır" dedi Anteac.

"Neyin daha iyisi?" diye sordu Leto.

Luyseyal duruşunu rahatlatıp Leto'ya doğru azıcık daha yaklaştı.

"Standartlarımızı sizin hükümlerinize göre oluşturmak istiyoruz Efendimiz" dedi Anteac.

"Ama siz mimarmışsınız. Yüksek duvarlar mı yapacaksınız? Şunu asla unutmayın Rahibeler, ben sizi tanırım! Siz becerikli at

gözlüğü satıcılarısınız"

"Hayat devam ediyor Efendimiz" dedi Anteac.

"Tabii! Evren de öyle."

Luyseyal rahatlayınca birazcık daha yanaştı, Moneo'nun sabitlenmiş bakışlarını görmezden gelerek.

O zaman Leto kokuyu aldı ve neredeyse bağırarak güldü.

Bahar esansı!

Bahar esansı getirmişlerdi. Kum solucanlarıyla ve tabii ki baharat esansıyla ilgili eski hikâyeleri biliyorlardı. Esans Luyseyal'ın üzerindeydi.

Kadın bunun kum solucanları için özel bir zehir olduğunu düşünüyordu. Belliydi bu. Bene Gesserit kayıtları ve Sözlü Tarih de bunu doğruluyordu. Esans, solucanı parçalara ayırarak onun ölümünü hızlandırdı ve (sonunda) kum alabalığına dönüşmesine yol açtı ki bunlar da daha çok solucan üretti vesaire vesaire vesaire...

"Bende sizin bilmeniz gereken bir diğer değişim daha var" dedi Leto. "Ben henüz kum solucanı değilim, tam anlamıyla değilim. Beni daha çok, duyusal başkalaşımlar geçiren, koloni halindeki bir yaratığa yakın bir şey olarak düşünün."

Luyseyal'ın sol eli neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşça cüppesindeki bir yarığa doğru uzandı. Moneo bunu gördü ve emrini öğrenmek için Leto'ya baktı, ama Leto, Luyseyal'ın başlıkla örtülü keskin bakışlı gözlerine baktı sadece..

"Kokular moda olmuştu bir zamanlar" dedi Leto.

Luyseyal'ın eli durakladı.

"Parfümler ve esanslar" dedi Leto. "Hepsini hatırlıyorum, kokusuzluk kültleri bile bende duruyor. İnsanlar doğal kokularını maskelemek için koltukaltı ve apış arası spreyleri kullanmışlardı biliyor musunuz bunları? Elbette biliyorsunuz!"

Anteac'ın bakışları Luyseyal'a kaydı. Kadınların hiçbiri konuşmaya cesaret edemedi.

"İnsanlar, feromonlarının onları ele vereceğini içgüdüsel olarak biliyorlar dedi Leto.

Kadınlar donup kaldılar. Onun dediklerini duymuşlardı. Aziz Anneler, kendi halkları içinde, onun gizli mesajını en iyi anlayacak donanıma sahip kişilerdi.

"Benim belleğimdeki hazineleri bulmak için benim içimi deşmek hoşunuza giderdi" dedi Leto, sesi suçlayıcıydı.

"Bizler kıskancız Efendimiz" diye itiraf etti Luyseyal.

"Bahar esansının tarihini yanlış okumuşsunuz" dedi Leto. "Kum alabalığı onu yalnızca su olarak algılar"

"Bu bir sınamaydı Efendimiz" dedi Anteac. "Hepsi bu."

"Beni sınayacak mıydınız?"

"Bizim meraklılığımıza verin Efendimiz" dedi Anteac.

"Ben de meraklıyım. Bahar esansınızı platformun üzerine, Moneo'nun yanına koyun. O bende kalacak."

Luyseyal, saldırı niyetinde olmadığını hareketlerinin sakinliğiyle göstererek elini cüppesinin altına uzattı ve içindeki mavi ışımayla parlayan küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi yavaşça platformun üzerine koydu. Delice bir şey yapacağı yolunda en ufak bir belirti göstermiyordu.

"Doğru Söyleten, gerçekten" dedi Leto.

Kadın Leto'ya, yüzünü belki gülümseme de sayılabilecek bir şekilde, hafifçe buruşturarak karşılık verdi, sonra Anteac'ın yanına çekildi.

"Bahar esansını nereden buldunuz?" diye sordu Leto.

"Kaçakçılardan aldık" dedi Anteac.

"Neredeyse iki bin beş yüz yıldır hiç kaçakçı yok."

"Sakla samanı, gelir zamanı" dedi Anteac.

"Anlıyorum. Ama şimdi sizin sabır sandığınız şeyi yeniden değerlendirmeniz gerekir, öyle değil mi?"

"Sizin vücudunuzun evrimini gözlüyorduk Efendimiz" dedi Anteac. "Biz düşündük ki..." Kendini bırakıp hafifçe omuz silkti, hareketin derecesi bir Rahibenin yanında yapılabilecek ve önemsenmeyecek kadardı.

Leto, karşılık olarak dudaklarını büzdü. "Ben omuz silkemem" dedi,

"Bizi cezalandıracak mısınız?" diye sordu Luyseyal.

"Beni eğlendirdiğiniz için mi?"

Luyseyal platformun üzerindeki şişeye baktı.

"Yemin ederim ki, sizi ödüllendireceğim" dedi Leto. "Göreceksiniz."

"Toplumumuzda sizi koruyacağız Efendimiz" dedi Anteac.

"Çok büyük bir ödül beklemeyin" dedi Leto.

Anteac başını salladı. "Ixia'lılarla iş yapıyorsunuz Efendimiz. Size karşı girişimlerde bulunacaklarına inanmamız için nedenler var."

"Onlardan, sizden korktuğumdan daha fazla korkmuyorum."

"Ixia'lıların ne yaptığını muhakkak duymuşsunuzdur" dedi Luyseyal.

"Moneo zaman zaman bana İmparatorluğumdaki gruplar ya da kişiler arasındaki mesajların birer kopyasını getirir. Bir sürü hikâye duydum."

"Biz yeni bir lanetlikten söz ediyoruz Efendimiz!" dedi Anteac.

"Ixia'lıların yapay bir zekâ üretebileceğini mi sanıyorsunuz?" diye sordu Leto. "Sizin kadar bilinçli yani?"

"Bundan korkuyoruz Efendimiz" dedi Anteac.

"Butleryen Cihat'ın Rahibelik'te hâlâ devam ettiğine mi inandıracaksınız beni?"

"Düşünsel teknolojiden çıkabilecek bilinmeyen şeylerden korkuyoruz" dedi Anteac.

Luyseyal Leto'ya doğru eğildi. "Ixia'lılar, makinelerinin, zamanın sizin yaptığınız gibi üzerine çıkacağını söyleyerek övünüyorlar Efendimiz."

"Ve Lonca da Ixia'lılarda Zaman kaosu olduğunu söylüyor" diye dalga geçti Leto. "Yani bütün yaratıklardan korkmamız mı gerekiyor şimdi?"

Anteac dimdik doğruldu.

"Sizle gerçeği konuşacağım" dedi Leto. "Ben sizin yeteneklerinizi kabul ediyorum. Siz benimkileri kabul etmiyor musunuz?"

Luyseyal kısaca bir baş sallamasıyla karşılık verdi. "Tleilax ve Ix, Lonca'yla ittifak kurdular ve bizimle tam bir işbirliği sağlamanın peşindeler."

"Ve siz de en çok Ix'ten korkuyorsunuz öyle mi?"

"Biz kontrol edemediğimiz her şeyden korkarız" dedi Anteac.

"Ama siz beni de kontrol edemiyorsunuz."

"Siz olmasaydınız insanlar bize gerek duyarlardı" dedi Anteac.

"Sonunda gerçek çıktı!" dedi Leto. "Bana kahininiz olarak geliyorsunuz ve korkularınızı yatıştırmamı istiyorsunuz benden."

Anteac'ın sesi duygusuzca kontrollüydü. "Ix mekanik beyin yapacak mı?"

"Bir beyin? Elbette hayır!"

Luyseyal'ın gevşediği görüldü, ama Anteac hâlâ kımıldamadan duruyordu. Bu kehanet onu tatmin etmemişti.

Bu aptallık neden böylesine monoton bir şaşmazlıkla tekrarlayıp duruyor? diye merak elti Leto. Anıları buna benzer sayısız sahneyi sundu ona mağaralar, kendini kutsal vecde kaptırmış rahipler ve rahibeler, kutsal uyuşturucuların dumanları arasından tehlikeli kehanetler bildiren uğursuz sesler.

Leto, platformun üzerinde, Moneo'nun yanındaki gökkuşağı renkli şişeye baktı. Bunun o andaki değeri ne kadardı? Korkunç pahalıydı. Bu, *esanstı.* Yoğunlaştırılmış servetin yoğunlaştırılmışıydı.

"Kehanetin karşılığını ödediniz" dedi Leto. "Size tam değerini vermek beni sevindirdi."

Kadınlar birden nasıl da irkildi!

"Dinleyin beni!" dedi Leto. "Sizin korktuğunuz şey, korktuğunuz şey değil."

Bu söz Leto'nun kulağına hoş geldi. Bir kehanet için yeterince korkunç geliyordu kulağa. Anteac ve Luyseyal Leto'ya bakakaldılar, huzurunda yalvaran hizmetkarlar gibi. Arkalarındaki yardımcılardan bir kadın boğazını temizledi.

O daha sonra saptanacak ve azarlanacak, diye düşündü

Anteac, Leto'nun sözleri üzerinde yeterince düşünebilmişti sonunda. "Belirsiz bir gerçek, gerçek değildir" dedi.

"Ama ben sizin dikkatinizi doğru yöne yönelttim" dedi Leto.

"Bize, makineden korkmamamızı mı söylüyorsunuz?" diye sordu Luyseyal.

"Sizin anlama yeteneğiniz var" dedi Leto. "Neden benden yardım istiyorsunuz?"

"Biz *sizin* yeteneklerinize sahip değiliz" dedi Anteac.

"Yani siz zamanın örümcek ağı gibi hafif dalgalarını algılayamadığınızdan yakınıyorsunuz. Siz benim kesintisiz

sürekliliğimi algılayamıyorsunuz. Alt tarafı bir makineden korkuyorsunuz!"

"Yani bize cevap vermeyeceksiniz" dedi Anteac.

"Sizin Rahibelik kurumunun tarzından haberim olmadığını sanmayın" dedi Leto. "Siz yaşıyorsunuz. Sizin duyularınız mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır. Bunu ben önleyemem, sizin de önlememeniz gerekir."

"Ama Ixia'lılar otomasyonla iş görüyorlar!" diye itiraz etti Anteac.

"Ayrı parçalar, sınırlı parçacıklar birbirine bağlandı" diye doğruladı Leto. "Bir kez harekete geçirildi mi, bunu durduracak şey nedir peki?"

Luyseyal, Bene Gesserit'e has kendini kontrol etme yönteminin bütün diplomatik konuşma tarzını, Leto'nun gücünü kabul etliği yolundaki kibarca yorumları bir kenara attı, sesi neredeyse bir çığlık halini aldı: "Ixia'lıların neyle övündüğünü biliyor musunuz? Makinelerinin *sizin* ne yapacağınızı önceden bileceğiyle!"

"Niçin korkayım ki ben onlardan? Onlar bana ne kadar yaklaşırlarsa benim müttefikim olmaya o kadar mecbur kalırlar. Onlar beni yenemez, ama ben onları yenebilirim."

Anteac konuşmaya yeltendi, ama Luyseyal onun koluna dokununca sustu.

"Siz zaten Ix'le müttefiksiniz, öyle değil mi?" diye sordu Luyseyal. "Onların yeni Büyükelçileriyle, şu Hwi Noree'yle çok uzun süre görüştüğünüzü duyduk."

"Benim müttefikim yok" dedi Leto. "Kullarım, öğrencilerim ve düşmanlarım var sadece."

"Ve Ixia'lıların makinesinden korkmuyorsunuz, öyle mi?" diye diretti Anteac.

"Otomasyon, bilinçli zekâyla aynı şey midir?" diye sordu Leto.

Anteac anılarına gömülünce gözleri kocaman açıldı ve önüne bir perde indi sanki. Leto, onun kendi içindeki kalabalıkların arasında kimlerle karşılaşmış olabileceğini düşünürken donup kaldığını fark etti.

O anıların bazılarını paylaşıyoruz, diye düşündü Leto.

O zaman da, Aziz Annelerle ortaklığın baştan çıkarıcı cazibesini hissetti. Bu çok samimi bir şey olurdu, çok destekleyici... ve çok öldürücü. Anteac onu bir kez daha tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Kadın dedi ki: "Makine, insanların her önemli sorununu önceden bilemez. Birbirine bağlı parçalarla, kesintisiz bir süreklilik arasındaki fark budur. Bizde bu var; ama makineler daima bir başkasına bağlıdır."

"Senin anlama yeteneğin hâlâ yerinde" dedi Leto.

"Paylaş!" dedi Luyseyal. Bu Anteac'a bir emirdi ve bu, ikilide aslında kimin üstün olduğunu hemen açığa çıkarıyordu gencin yaşlıdan üstün olduğunu yani.

Mükemmel, diye düşündü Leto.

"Zekâ, uyum sağlar dedi Anteac.

Sözlerinde de cimri, diye düşündü Leto, aldığı zevki gizleyerek.

"Zekâ yaratır" dedi Leto. "Bu demektir ki, daha önce asla düşünülmeyen tepkilerle başa çıkarsın. *Yeniyle* karşılaşmak zorundasın."

"Ixia makinesi gibi mesela" dedi Anteac. Bu, soru değildi.

"İlginç değil mi sizce?" diye sordu Leto. "Mükemmel bir Aziz Anne olmanın bir işe yaramaması yani?"

Leto'nun keskin duyuları her iki kadındaki korkulu gerginliği fark etti. Doğru Söyletenler, gerçekten!

"Benden korkmakta haklısınız" dedi Leto. Sesini yükseltip sordu: "Yaşıyor olduğunuzu bile nereden biliyorsunuz?"

Kadınlar, Moneo'nun birçok kez yaşadığı gibi, Leto'nun sesinden, doğru yanıtı verememelerinin doğuracağı ölümcül sonuçları hissettiler. İki kadının da, yanıt vermeden önce Moneo'ya bakması Leto'nun çok hoşuna gitti.

"Ben kendimin aynasıyım" dedi Luyseyal. Leto'nun asap bozucu bulduğu, basmakalıp bir Bene Gesserit yanıtıydı bu.

"Benim insan sorunlarımı çözmek için önceden verilmiş araçlara ihtiyacım yok" dedi Anteac. "Sorunuz acemice!"

Hah hah!" diye güldü Leto. "Bene Gesserit'ten ayrılıp bana katılmak ister miydin?"

Leto kadının düşünüp sonra bu daveti reddedişini seyretti, ama kadın bundan hoşlandığını gizlemedi.

Leto şaşkına dönmüş Luyseyal'a döndü. "Eğer bu, sizin değerlendirme kıstaslarınızın dışındaysa o zaman zekânıza başvurursunuz, otomasyona değil!" dedi. Ve düşündü: *Luyseyal yaşlı Anteac'a karşı bir daha üstünlük kuramayacak.*

Luyseyal kızmıştı ve bunu gizlemek zahmetine katlanmadı. Dedi ki: "Ixia'lıların size, insan düşüncesini taklit eden makineler sağladığı söyleniyor. Onların bu kadar önemsiz olduğu kanısındaysanız eğer, neden.."

"Bu kadının, yanında bir muhafız olmadan Rahibeler Meclisi'nden çıkmasına izin verilmemeli" dedi Leto.

Anteac'a hitaben; "Anılarına başvurmaktan mı korkuyor bu?"

Luyseyal sarardı, ama sesini çıkarmadı.

Leto soğuk soğuk baktı ona. "Sizin atalarınızın makinelerle, uzun süren bilinçsizce ilişkisinin bize öğrettiği bir şeyler vardı, hatırlamıyor musun bunları?"

Luyseyal Leto'ya baktı sadece: İmparator Tanrı'nın açıkça meydan okumasına kapılıp da ölüm tehlikesine girmeye niyeti yoktu.

"En azından, makinelerin çekiciliğini biliyoruz mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Leto.

Luyseyal başıyla onayladı.

"Sağlam bir makine bir insan uşaktan daha güvenli ola**bilir** dedi Leto. "Makinelerin duygularına kapılmayacaklarına güvenebiliriz."

Luyseyal ses çıkaracak gücü buldu. "Bu, sizin iğrenç makinelere karşı Butleryen Cihat yasaklarını kaldırmak niyetinde olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Yemin ederim ki" dedi Leto, hor gören, buz gibi bir sesle, "bu ahmaklığını göstermeye devam edersen seni halkın önünde idam ettiririm. Ben senin falcın değilim!"

Luyseyal ağzını açtı ama konuşmadan kapattı.

Anteac arkadaşının koluna dokunarak Luyseyal'ın vücuduna hızla bir titreme yolladı. Anteac yavaşça, mükemmel bir Ses uygulamasıyla konuştu: "İmparator Tanrı'mız Butleryen Cihat'ın yasaklarını asla çiğnemeyecek."

Leto kadına gülümsedi, nazikçe bir övgüydü bu. Bir profesyoneli en iyi performansını gösterirken görmek ne zevkti.

"Her bilinçli zekâ apaçık anlamalı" dedi Leto. "Benim tercihlerimin de sınırları, girmeyeceğim yerler vardır."

Leto, iki kadının da onun sözlerinin ucu çok çatallı mızrağının dürtmesiyle, olası anlamları ve niyetleri tarttıklarını gördü. İmparator Tanrı onların dikkatini Ixia'lılara çekip şaşırtarak başka bir yerde başka bir manevra mı yapıyordu? Bene Gesserit'e, Ixia'lılara karşı saflarını belirleme zamanının geldiğini mi söylüyordu? Onun sözlerinin görünürdeki motivasyonlarından daha fazla bir anlam taşımaması mümkün müydü? Onun

nedenleri ne olursa olsun, görmezden gelinemezdi. Evrenin ortaya çıkardığı gelmiş geçmiş en çapraşık yaratıktı o, kuşkusuz.

Leto, onların kafasındaki karışıklığı arttırmaktan başka bir şey yapamayacağını anlayınca Luyseyal'a kaşlarını çatarak baktı. "Geçmişteki aşırı makineleşmiş toplumlarla ilgili, öğrenmediğin belli olan bir dersi gösteriyorum sana, Marcus Claire Luyseyal. Makineler onları kullananları, birbirlerine karşı makinelere davrandıkları gibi davranmaya koşullandırır."

Moneo'ya döndü, "Moneo?"

"Gördüm Efendimiz. "

Moneo boynunu uzatıp Bene Gesserit kafilesine göz gezdirdi. Duncan Idaho ötedeki girişten girmiş, salonun açık kapısının önünden geçip Leto'ya doğru yürüyordu. Moneo Bene Gesserit'e karşı dikkatini, onlara karşı güvensizliğini hiç azaltmadı, ama Leto'nun söylediklerinin niteliğini kavramıştı. *Sınıyor, hep sınıyor.*

Anteac boğazını temizledi. "Efendimiz, bizim ödülümüz nedir?"

"Siz cesursunuz" dedi Leto. "Elçilik görevine bu nedenle seçildiğinizden kuşkum yok. Evet, bir sonraki on yılda bahar tahsisatınızı şimdiki düzeyinde sürdüreceğim. Gerisine gelince, gerçekten bahar esansıyla yapmaya niyetlendiğiniz şeyi de görmezden geleceğim. Cömert değil miyim?"

"En cömertsiniz Efendimiz" dedi Anteac ve sesinde en ufak bir burukluk belirtisi yoktu.

Duncan Idaho kadınların yanından dolaşarak geldi ve Moneo'nun yanında durup Leto'ya baktı.

"Efendim, şey..." Sustu ve Aziz Anneler e baktı.

"Gizleme, söyle!" diye emretti Leto.

"Peki Efendim." Pek istekli olmamasına karşın boyun eğdi. "Kent'in güneydoğusunda saldırıya uğradık; bence bu dikkati başka yöne çekmek için yapılmış bir girişimdi çünkü şimdi Kent'ten ve Yasak Orman'dan daha başka saldırı haberleri geliyor her tarafa dağılmış bir sürü baskın grubu var."

"Benim kurtlarımı avlıyorlar" dedi Leto. "Ormanda ve Kent'te kurtlarımı avlıyorlar

Idaho'nun kaşları hayretle çatıldı. "Kent'te kurtlar mı Efendim!"

"Yırtıcılar" dedi Leto. "Kurtlar bana göre pek bir fark yok."

Moneo derin derin soludu.

Leto ona bakıp gülümserken, olanların farkına varma anını gözlemenin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşünüyordu gözlerden bir örtü kalkmış, zihin açılmıştı,

"Burayı korumak için büyük bir muhafız kuvveti getirdim" dedi Idaho. "Konuldukları yerler..."

"Bunu yapacağını biliyordum" dedi Leto. "Şimdi sana kuvvetlerinin geri kalanını nereye yollayacağını anlatırken çok dikkatli dinle."

Aziz Anneler korkudan donakalmış seyrederken Leto, Idaho'ya, pusu kurulacak doğru noktaları bir bir saydı ve her bir yerde bulundurulacak kuvvetin ve hatta bazı özel personelin miktarını, zamanlamayı, gerekli silahları, mevzilenme biçimini ayrıntılarıyla söyledi. Idaho'nun güçlü belleği her emri yerli yerine koydu. Söylenenleri dinlerken bunlar hakkında soru sormayı çok istediği halde Leto susuncaya dek bu fırsatı bulamadı, ama o zaman da hem şaşmış hem de korkmuş bir görüntü geldi Idaho'ya.

Leto, Idaho'nun en temel bilincini doğrudan görüp oradaki düşünceleri okuyor gibiydi sanki. *Ben ilk Leto Efendim*'*in güvendiği bir askeriydim,* diye düşünüyordu Idaho. O *Leto, bunun dedesi, beni kurtardı ve oğlu gibi evine aldı. Gerçi o Leto*

varlığını bu Leto'da hâlâ bir şekilde sürdürüyor ama... bu, o değil.

"Efendim, bana neden gerek duyuyorsun ki?" diye sordu Idaho.

"Gücün ve sadakatin için."

Idaho başını salladı. "Ama..."

"Sen itaat ediyorsun" dedi Leto ve Aziz Anneler'in bu sözleri nasıl kavradığına dikkat etti. *Doğru, yalnızca doğru, onlar Doğru Söyleten'dir çünkü.*

"Çünkü benim Atreides'e ödeyecek bir borcum var" dedi Idaho.

"İşte bizim güvenimiz bunun üzerine kurulu" dedi Leto. "Ama Duncan?"

"Efendim?" Idaho'nun sesi, dayanacak bir yer bulduğunu söylüyordu sanki.

"Her yerde en az bir kişiyi sağ bırak" dedi Leto. "Yoksa çabalarımız boşa gider."

Idaho, başını bir kez, sertçe salladı ve geldiği yoldan yürüyerek salondan çıktı. Ve Leto bu çıkanın farklı bir Idaho, içeri girenden çok farklı biri olduğunu ancak son derece duyarlı bir gözün görebileceğini düşündü.

Anteac "Bu, o Büyükelçi'nin kırbaçlanmasından kaynaklanıyor" dedi.

"Doğru" diye onayladı Leto. "Bunları amiriniz, saygıdeğer Aziz Anne Syaksa'ya dikkatle anlatın. Benim adıma ona deyin ki, ben yırtıcılarla birlikle olmayı ava tercih ederim." Dikkat kesilmiş olan Moneo'ya baktı, "Moneo, ormanımdaki kurtlar gitti. Onların yerini insan kurtlarla doldurmak gerek. Gereğini yap."

*

25

Kehanet için girilen trans durumu başka hiçbir görsel deneyime benzemez. Bu, duyguların, (birçok trans durumundaki gibi) deneyimsizce açığa vurulmasından bir kaçış değil, bir sürü yeni hareketin içine dalmadır. Her şey devinir. Bu, sonsuzluğun ortasındaki en uç pragmatizmdir; sonunda, evrenin hareket ettiğinin, değiştiğinin, kurallarının değiştiğinin, böyle bir hareketin hiçbir anında hiçbir şeyin sürekli ya da mutlak kalamayacağının, bir şeyle ilgili mekanik açıklamanın ancak kesinlikle belirli sınırlar içinde geçerli olabileceğinin ve, duvarlar yıkıldığı anda, eski açıklamaların darmadağın olup çözüleceğinin, yeni hareketler tarafından yok edileceğinin tam anlamıyla farkına varacağınız, zorlu bir bilinçtir. Bu trans sırasında gördüğünüz şeyler kafanıza dank eden, genellikle umut kırıcı şeylerdir. Dağılmamanız için elinizden gelen çabayı son kertesine dek göstermenizi gerektirirler, ama yine de çok değişmiş olarak çıkarsınız o durumdan.

Çalınmış Günlükler

O Huzura Kabul Günü'nün gecesinde, başkaları uyur ya da savaşır, düş görür ya da ölürken, Leto, kapılarında yalnızca birkaç tane güvenilir Balıkla Konuşan muhafızın beklediği ıssız kabul salonunda tek başına dinleniyordu.

Uyumuyordu. Kafası istekleriyle ve düş kırıklıklarıyla karmakarışık dönüp duruyordu.

Hwi! Hwi!

Hwi Noree'nin ona niçin gönderildiğini biliyordu artık. Çok iyi biliyordu hem de!

En gizli sırrım açığa çıktı.

Onun sırrını keşfetmişlerdi. Hwi bunun kanıtıydı.

Umutsuz düşünceler geçti aklından. Bu iğrenç başkalaşım geri döndürülemez miydi? Tekrar insan haline geri dönemez miydi? ....

Mümkün değil.

Mümkün olsa bile, bu süreç, bu noktaya gelene dek geçen süre kadar bir zaman gerektirecekti. Üç bin yıldan daha fazla bir süre sonra Hwi ne olacaktı? Mahzende kurumuş tozlar ve kemikler tabii ki.

Onun gibi bir şeyi üretebilir ve onu kendim için hazırlayabilirim ... ama o benim tatlı Hwi'm olmaz.

Ve kendini böyle bencil amaçlara kaptırırsa Altın Yol ne olacaktı?

Altın Yol un canı cehenneme! Her yanından sersemlik akan bu geri zekâlılar beni hiç düşündüler mi? Bir kere bile düşünmediler!

Ama bu doğru değildi. Hwi onu düşünmüştü. Onun çektiği işkenceyi paylaşmıştı.

Bunlar delice düşüncelerdi ve duyuları ona muhafızların yavaşça yaptığı hareketleri ve salonun altındaki suyun akışını haber verince bunları kafasından atmaya çalıştı.

Bu tercihi yaptığımda ne umutlarım vardı?

İçindeki kalabalık nasıl da güldü bu soruya! Onun sonuçlandırması gereken bir görevi yok muydu? Bu kalabalığı kontrol altında tutan uzlaşmanın özü bu değil miydi?

"Senin sonuçlandırman gereken bir görevin var" dediler. "Senin yalnızca bir tek amacın var."

Tek amaç bağnazlığın belirtisidir ve ben bağnaz değilim.

"Kinik ve acımasız olmalısın. Sana gösterilen güveni kıramazsın."

Neden ki?

"Biz mi ettik o yemini? Sen ettin. Bu yolu sen seçtin."

Umutlar!

"Tarihin bir kuşak için yarattığı umutlar genellikle bir sonraki kuşakta kırılır. Bunu senden daha iyi kim bilebilir?"

Evet... ve kırılan umutlar tüm toplumları yabancılaştırabilir. Tek başına tüm bir toplumum ben!

"Yeminini unutma!"

Gerçekten. Ben yüzyıllar boyunca ortaya salınmış parçalayıcı gücüm. Ben umutlara sınır çekerim ... kendiminkine de. Sarkacı durdururum.

"Ve sonra bırakırsın. Asla unutma bunu."

Yorgunum. Ah, nasıl da yorgunum. Bir uyuyabilsem ... gerçekten uyuyabilsem.

"Sende kendine acıma duygusundan başka bir şey yok."

Neden peki? neden ben? Ebedi yalnız, böyle olmasaydı ne olacağını gördü ister istemez. Her gün görüyordum bunu... ama şimdi. Hwi!

"İlk baştaki, bencillikten uzak tercihin şimdi seni bencillikle dolduruyor."

Her yerde tehlike var. Bencilliğimi giyinmeliyim zırhlı bir giysi gibi.

"Seninle temasa geçen herkes için tehlike var. Senin gerçek niteliğin bu değil mi?"

Hwi için bile tehlike var. Sevgili, tatlı, sevgili Hwi.

"Etrafındaki bu yüksek duvarları sadece, içinde oturup da kendine acıman için mi yaptın?"

Duvarlar, İmparatorluğuma büyük güçler salındığı için yapıldı.

"Sen saldın onları. Şimdi onlarla uzlaşacak mısın?"

Hwi yaptı bunu. Bu duygular daha önce asla bu kadar güçlü olmamıştı bende. Lanet olası Ixia'lıların işi bu!

"Onların sana makineyle değil de etle saldırmaları ne kadar ilginç."

Çünkü sırrımı keşfettiler.

Bunun panzehirini biliyorsun.

Bu düşünceyle Leto'nun koca bedeni boylu boyunca titredi. Daha önce hep işe yaramış olan panzehiri iyi biliyordu: Kendini bir süre kendi geçmişinde kaybetmek. Bene Gesserit Rahibeleri bile girişemez anıların ekseni boyunca içerilere doğru bastırıp giderek yapılan bu safarilere gerilere, ta hücresel duyuların sınırına dek gerilere giderek, ya da karmaşık bir duygusal zevkin tadını çıkarmak için yol kenarında durarak. Birinde, özellikle olağanüstü bir Duncan'ın ölümünden sonra, anılarında saklı duran büyük müzik performanslarını dolaşmıştı. Mozart onu çabucak bıktırmıştı. Gösterişçi! Ama Bach ... ahh, Bach.

Leto, ondan aldığı sevinci hatırladı.

Orga *oturdum ve müzikle sırılsıklam oldum.* Tüm anılarda Bach'ın eşdeğeri yalnızca üç kez vardı. Ama Licallo bile ondan daha iyi değildi; onun kadar iyiydi, ama daha iyi değildi.

Dişi entelektüeller bu gece için uygun bir seçim olur muydu? Büyükanne Jessica bunların en iyilerinden biriydi.

Ama Leto'nun deneyimleri, Jessica gibi ona yakın birisinin, şu andaki gerginlikleri için doğru bir panzehir olmadığını söylüyordu. Arayış daha ötelere uzanmalıydı.

O zaman Leto böyle bir *safariyi* huşu içinde kalmış bir ziyaretçiye, kimse böyle kutsal bir konuda soru sorma cesaretini gösteremeyeceği için, tümüyle düşsel bir ziyaretçiye anlatmayı düşledi.

"Ataların akışının tersi yönünde giderek yan kollarda avlanırım, kuytu köşelere ve yarıkların içine dalarım. Sen onların çoğunun adını bilmezsin. Norma Cenva'nın adını hiç duyan var mı? Ben o kadını yaşadım!"

"Yaşadın mı?" diye sordu düşsel ziyaretçisi.

"Elbette. Yoksa atalarımı neden çevremde bulundurayım ki? İlk Lonca gemisinin dizaynını yapan adamı düşündün mü hiç? Senin tarih kitapların bunun Aurelius Venport olduğunu söyler değil mi? Yalan söylüyorlar. Bunu yapan onun metresi Norma'ydı. O dizaynı o kadın yaptı ve ona verdi, beş çocuğun yanı sıra. O adam, egosunun bundan azıyla yetinemeyeceğini sanmıştı. Ama sonunda, aslında kendi imajını dolduramamış olduğunu bilmesi, işte onu yıkan bu oldu."

"Onu da yaşadın mı?"

"Elbette. Ve Fremenler'in uzak gezginlerine geçiverdim. Babamın ve diğerlerinin yoluyla Atreus Evi'ne dek gerilere gittim."

"Ne kadar şanlı bir yol!"

"Epey miktarda aptalın da katılımıyla."

Benim istediğim şey, şaşırtmak, diye düşündü Leto.

O zaman bu, cinsel oynaşmaların ve maceraların yolu mu olacak?

"Ne biçim içsel çılgınlıkların bende hazır beklediğini bilemezsin sen! Ben en büyük röntgenciyim - katılan(lar) ve gözetleyen(ler)im. Cinsellikle ilgili cehaletler ve yanlış anlamalar çok sorun yarattı. Amma da darmışız meğer, amma da cimri!"

Leto, o gece olmasa, Hwi onun Kent'inin bir yerlerinde bulunmasa böyle bir saptamada bulunamayacağını biliyordu.

Savaşları mı yeniden yaşardı yani?

"Hangi Napolyon daha korkaktı?" diye sordu düşsel ziyaretçisine. "Bunu ifşa etmeyeceğim, ama biliyorum. Ah, evet biliyorum."

Nereye gidebilirim? Tüm geçmiş önümde açık dururken nereye gidebilirim?

Genelevler, mezalimler, zorbalar, akrobatlar, çıplaklar, cerrahlar, erkek fahişeler, müzikçiler, sihirbazlar, ungencierler, rahipler, esnaflar, rahibeler ...

"Sen" diye sordu düşsel ziyaretçisine, "hula[{5}] nın bir zamanlar yalnızca erkeklere mahsus antik bir işaret dili taşıdığını biliyor musun? Hula diye bir şey duymadın mı? Tabii. Bu dansı kim yapıyor ki artık? Ama dansçılar pek çok şeyi korudular. Korudukları şeylerin anlamları kayboldu, ama ben biliyorum.

"Tüm bir gece boyunca İslam'la yüzyılların - köprüsüyle doğuya ve batıya doğru giden bir dizi halifeydim ben. Ayrıntılarla senin canını daha fazla sıkmayacağım. Git artık ziyaretçi!"

Karşı koymak ne kadar zor, diye düşündü Leto, *beni sadece geçmişte yaşamaya çağıran bu siren çağrılarına.*

Ve geçmiş ne kadar anlamsız şimdi, lanet olası Ixia'lılar yüzünden. Geçmiş nasıl da sıkıcı Hwi varken. Onu çağırsaydım hemen şimdi gelirdi bana. Ama onu çağıramam ... bugün olmaz ...bu gece olmaz.

Geçmiş, çağırmaya devam ediyordu.

Geçmişime doğru bir hac yolculuğuna çıkabilirim. Bunun bir safari olması şart değil. Tek başıma giderim. Hac, insanı arındırır. Safarilerse beni bir turiste çeviriyor. Fark bu. İç dünyama tek başıma giderim.

Ve bir daha hiç dönmem.

Leto bunun kaçınılmaz olduğunu hissediyordu, düş halinin onu er geç tuzağa çekeceğini.

Tüm İmparatorluğumda özel bir düş hali yarattım. Bu düşte oluştu yeni mitler, bu düşte belirdi yeni yönler, yeni hareketler. Yeni... yeni... yeni ... Her şey benim düşlerimden, benim mitlerimden çıktı. Bunlar için benden başka kimden kuşkulanılabilir ki? Avcı, kendi ağına yakalandı.

O zaman Leto panzehiri olmayan bir duruma girdiğini anladı ne geçmiş, ne bugün ne de gelecek. Koskoca vücudu, kabul salonunun kasvetiyle titredi, ürperdi.

Kapıda bir Balıkla Konuşan Muhafız ötekine fısıldadı: "Tanrı'nın bir derdi mi var?"

Arkadaşı yanıtladı: "Bu evrendeki günahlar herkesi derde sokar."

Leto duydu bunları ve sessizce ağladı.

*

26

İnsanoğlunu Altın Yol'uma yöneltmeye kalkıştığımda, kemiklerinin bile unutamayacağı bir ders vaat etmiştim onlara. İnsanların sözleriyle yalanladığı, ama davranışlarının doğruladığı çok büyük bir kalıp biliyorum. Onlar güvenlik ve huzuru, yani barış dedikleri durumu istediklerini söylerler. Bunu söylerken bile kargaşa ve şiddet tohumları üretirler. Sükuneti ve huzuru bulsalar da kıpır kıpır, rahat durmazlar, nasıl da sıkıcı bulurlar o durumu. Bir bakın onlara. Ben bu sözleri kaydederken yaptıklarına bakın. Hah! Kaosa kaçmak için harcadıkları tüm çabalarına karşın ağır ağır hep ilerleyip duran, çok uzun, bitmez tükenmez bir takviyeli sükunet dönemi verdim ben onlara. Leto barışının anıları onlarda sonsuza dek kalacak, inanın bana. Ondan sonra da güvenli huzurlarını aşırı bir ihtiyatla ve sağlam bir hazırlık yaparak arayacaklar ancak.

Çalınmış Günlükler

Idaho ne kadar istemese de, kendisini şafakta bir İmparatorluk ornitopleriyle "güvenli bir yere" götürülürken Siona'nın yanında buldu. Ornitopter, kare biçimi yeşil plantasyonlara bölünmüş bir manzaranın üzerinde yükselen altın renkli bir gün ışığı kemerinden geçip hızla doğuya doğru uçuyordu.

Topter, küçük bir Balıkla Konuşan müfrezesini ve onların iki *konuğunu* taşıyabilecek kadar büyüktü. Müfrezenin pilot kaptanı, Idaho'nun, hayatta hiç gülümsemediği söylense inanacağı bir yüzü olan o kaslı kadın, adının Inmeir olduğunu söylemişti. Kadın Idaho'nun tam önündeki pilot koltuğunda oturuyordu, kadının iki yanında da vücutları kaslı iki tane Balıkla Konuşan

muhafız vardı. Idaho'yla Siona'nın arkasında beş tane muhafız daha oturuyordu.

"Tanrı sizi Kentten götürmemi emretti" demişti Inmeir, Idaho'ya merkez meydanın altında, komutanlık görevi sırasında gelerek. "Bu sizin güvenliğiniz içindir. Yarın sabah Siaynoq için geri döneceğiz."

Alarmlarla dolu bir geceden bitkin düşmüş olan Idaho "Bizzat Tanrı'nın" emirlerini tartışmanın yararsız olduğunu sezmişti. Inmeir Idaho'yu güçlü kollarından birinin altına kıstırıp pekâlâ götürebilir gibi görünüyordu. Inmeir, Idaho'yu komutanlık görevinden alıp, paramparça olmuş pırlantaların sivri köşeli parçacıklarıyla kaplı buz gibi bir geceye götürmüştü. Idaho bu yolculuğun amacını sorgulamaya başladığında artık toptere varmışlardı ve Idaho orada bekleyen Siona'yı gördü.

Idaho gece boyunca, Onn'daki bütün terörün örgütlenmiş asilerden kaynaklanmadığını fark etmişti. Siona'yı soruşturunca Moneo "Kızım salimen kurtarıldı" mesajını göndermiş, sonuna da "Onu size emanet ediyorum" notunu eklemişti.

Siona topterde Idaho'nun sorularına yanıt vermemişti. O anda hâlâ Idaho'nun yanında somurtkan bir yüzle sessiz oturuyordu. Bu kadın Idaho'ya, kendisinin Harkonnenler'den intikam almaya yemin ettiği ilk acı günlerdeki halini hatırlattı. Kadının acısının ne olduğunu merak etti. Onu böyle davranmaya iten neydi acaba?

Idaho, nedenini bilmeden, kendisini Siona'yla Hwi Noree'yi mukayese ederken buldu. Hwi'yle karşılaşmak kolay olmamıştı ama Idaho, Balıkla Konuşanlar'ın, başka yerdeki görevlerinin kendisini beklediği yolundaki ısrarlarına rağmen başarabilmişti onu.

Tatlı; Hwi için söylenecek söz buydu. O kadın kendi özündeki değişmez bir tatlılıkla davranıyordu ki bu kendine özgü, müthiş güçlü bir şeydi.

Idaho bunu çok çekici bulmuştu.

O *kadını daha çok tanımalıyım.*

Ama o anda, yanında oturan Siona'nın sinirli sessizliğiyle uğraşmalıydı. Pekâlâ ... sessizliğe sessizlikle karşılık verilebilirdi.

Idaho aşağıda geçip giden manzarayı seyretti. Kâh orada kâh burada köylerin salkım salkım ışıklarını görüyor, bu salkımlar gün ışığı gelince sönüveriyorlardı. Sareer çölü çok gerilerde kalmıştı ve bu toprakların bir zamanlar çöl olduğu düşünülemezmiş gibiydi sanki.

Bazı şeyler çok fazla değişmiyor, diye düşündü Idaho. *Sadece bir yerden alınıp başka bir yerde yeniden biçimleniyor.*

Bu manzarayı görünce Idaho Caladan'ın bereketli bahçelerini hatırladı ve Atreidesler'in Dune'a gelmeden önce kuşaklar boyu yaşadığı o yemyeşil gezegene ne olduğunu merak etti. Idaho aşağıdaki dar yolları, thors olduğunu talimin ettiği altı bacaklı hayvanların çektiği araçların karmakarışık trafiğiyle dolu pazar yollarını görüyordu. Moneo, böyle bir coğrafyanın gereksinimlerine uydurulmuş thorsların yalnız buranın değil tüm İmparatorluğun en önemli koşum hayvanı olduğunu söylemişti.

"Yürüyen bir topluluğu denetlemek daha kolaydır."

Idaho aşağıya bakarken Moneo'nun sözleri belleğinde çınlıyordu.

Topterin ilerisinde görünen, yeşil tepelerle hafifçe dalgalanarak uzanan çayırlık arazi düzensiz biçimli siyah taş duvarlarla bölündü. Idaho, koyunlar ve birçok farklı türden iri sığırlar gördü. Topter, hâlâ karanlık ve derinliklerinde akan bir suyun varlığını hissettiren dar bir vadinin üzerinden geçti. Görünen bir ışık ve vadinin gölgesinden yükselen mavi bir duman çizgisi orada oturan insanların var olduğunu söylüyordu.

Siona birden kımıldadı ve pilotlarının omzuna dokunarak ileride, sağda bir yeri işaret etti.

"Orası Goygoa mı?" diye sordu.

"Evet." Inmeir arkasına dönmeden söyledi bunu; sesi kısıktı ve Idaho'nun anlayamadığı bir duygunun etkisindeydi.

"Orası güvenli bir yer değil mi?" diye sordu Siona.

"Güvenlidir."

Siona Idaho'ya baktı. "Ona bizi Goygoa'ya indirmesini emret."

Idaho neden itaat ettiğini anlamadan "Bizi oraya indir" dedi.

O zaman Inmeir arkasına döndü ve Idaho'nun gece boyunca, duygusuz bir dört köşe kütle sandığı yüzünde bazı güçlü duyguların varlığı açığa çıktı. Ağzı hoşnutsuzluk gösterircesine aşağı kıvrılmıştı. Sağ gözünün kenarı seğiriyordu.

"Goygoa değil Komutan" dedi Inmeir. "Daha iyi yerler..."

"İmparator Tanrı sana bizi özel bir yere götür demedi mi?" diye diretti Siona.

Inmeir sözünün kesilmesinden duyduğu öfkeyle kıpkırmızı oldu. ama Siona'ya doğrudan bakmadı. "Hayır, ama İmparator..."

"O halde bizi şu Goygoa'ya indir" dedi Idaho.

Inmeir hızla yine topterin kontrolüne döndü, aracın havada keskin bir şekilde yana yatmasıyla Idaho Siona'ya doğru savruldu ve sonra topter yeşil tepelerin arasındaki yuvarlak bir çukura doğru uçtu.

Idaho Inmeir'ın omuzlarının üzerinden, gidecekleri yere baktı. Çukurun tam ortasında, çevre duvarıyla aynı siyah taşlardan yapılmış bir köy vardı. Idaho, köyün yukarısındaki yamaçlarda bazı meyve bahçeleri gördü, teraslanmış bahçeler adım adım yükselip, sabahın ilk hava akımlarında süzülen şahinlerin göründüğü küçük bir sırta kadar çıkıyordu.

Idaho, Siona'ya bakıp "Nedir bu Goygoa?" diye sordu.

"Görürsün."

Inmeir topteri yavaşça kaymaya bıraktı ve böylece, köyün kenarındaki düz bir çimenliğe yumuşak bir şekilde indiler. Balıkla Konuşanlar'dan biri köy tarafındaki kapıyı açtı. Idaho'nun burnu hemen, kuvvetli bir aroma karışımının saldırısına uğradı ezilmiş ot, hayvan gübresi kokuları ve yemek ateşlerinin acı kokusu. Topterden dışarı kaydı ve insanların ziyaretçileri görmek üzere evlerinden çıktıkları köy sokağına baktı. Gördüğü, uzun yeşil bir elbise giymiş yaşlı bir kadın eğilip bir çocuğa bir şeyler fısıldadı ve çocuk hemen döndü, sokakta koşup gitti.

"Burasını beğendin mi?" diye sordu Siona. O da Idaho'nun yanına inmişti.

"Hoş görünüyor."

Siona, pilot ve diğer Balıkla Konuşanlar çimende yürüyüp onların yanına gelince dönüp Inmeir'e baktı. "Onn'a ne zaman döneceğiz?"

"Sen geri dönmeyeceksin" dedi Inmeir. "Bana verilen emir seni Kaleye götürmektir. Komutan geri dönecek."

"Anlıyorum." Siona başını salladı. "Ne zaman yola çıkacağız?"

"Yarın sabah şafakta. Konaklama yerleri için köy başkanını göreceğim." Inmeir köye doğru yürüyüp gitti.

"Goygoa" dedi Idaho. "Bu garip bir isim. Merak ediyorum, burası Dune zamanında var mıydı acaba?"

"Ben tesadüfen biliyorum" dedi Siona. "Burası eski haritalarda Shulock diye geçer, ki bunun anlamı '*tekin olmayan yer*' demektir. Sözlü Tarih burada büyük suçların işlendiğini, sonra burada yerleşmiş olanların tümüyle yok edildiğini söyler."

"Jacurutu" diye fısıldadı Idaho, su hırsızlarıyla ilgili eski söylenceleri hatırlayarak. Çevresine bakınıp kum tepelerini ve yükseltilerini gösteren bir belirti aradı; hiçbir şey yoktu Inmeir'la birlikte gelen, yumuşak yüzlü iki yaşlı adam gördü sadece.

Adamlar soluk mavi renkli pantolonlar ve eski püskü gömlekler giymişti. Ayakları çıplaktı.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Siona.

"Söylencede bir isim olarak sadece."

"Bazıları hayaletlerin var olduğunu söyler" dedi Siona. "Ama ben inanmıyorum."

Inmeir Idaho'nun karşısında durdu ve yalınayaklı adamlara arkasında beklemelerini işaret etti. "Konaklama yerleri pek rahat değil, ama yeterli" dedi kadın, "özel ikametgâhlardan birinde kalmayı düşünmezseniz eğer." Bunları söylerken döndü ve Siona'ya baktı.

"Buna sonra karar veririz" dedi Siona. Idaho'nun kolunu tuttu, "Komutanla ben Goygoa'da dolaşmak ve güzel manzaraları görmek istiyoruz."

Inmeir konuşmak için ağzını açtı, ama sesini çıkarmadı.

Idaho, onu oralı iki adamın dikkatle süzen gözlerinin önünden geçirip ileriye doğru götüren Siona'ya uydu.

"Yanınıza iki muhafız gönderiyorum" diye seslendi Inmeir.

Siona durdu ve arkasına döndü. "Goygoa güvenli bir yer değil mi?"

"Burası çok sakin bir yerdir" dedi adamlardan biri.

"O halde muhafıza ihtiyacımız yok" dedi Siona. "Onlarla topteri koru."

Siona, Idaho'yu köye doğru götürmeye devam etti.

"Peki" dedi Idaho, kolunu Siona'dan çekerek. "Nedir burası?"

"Burasını çok dinlendirici bulacağından eminim" dedi Siona. "Burası hiç eski Shulock gibi değildir. Çok huzurludur."

"Sen bir işler çeviriyorsun" dedi Idaho Siona'nın yanında yürürken. "Nedir?"

"Gulaların sorularla dolu olduğunu hep duyardım" dedi Siona. "Benim de sorularım var."

"Oo?"

"O adam senin zamanında nasıldı, Leto denen adam?"

"Hangisi?"

"Evet, onların iki tane olduğunu unuttum dedesi ve bizim Leto. Ben bizim Leto'yu kastediyorum elbette."

"O bir çocuktu, tüm bildiğim bu."

"Sözlü Tarih onun ilk karılarından birinin bu köyden geldiğini söyler."

"Karıları mı? Ben sanıyordum ki..."

"O, insan biçimindeyken. Dediğim, onun kız kardeşinin ölümünden sonrası, ama Solucan olmak üzere değişmeye başlamasından öncesi. Sözlü Tarih der ki, Leto'nun karıları İmparatorluk Kale'sinin labirentlerinde kaybolmuşlar ve holoyla gelen yüzleri ve sesleri dışında bir daha hiç görünmemişler. Binlerce yıldır Leto'nun hiç karısı olmamış."

Köyün merkezindeki küçük bir meydana gelmişlerdi; bir kenarı yaklaşık elli metre uzunluğunda ve ortasında alçak duvarlı bir temiz su havuzu bulunan bir açıklıktı burası. Siona havuzun kenarına gitti, alçak taş duvarın üzerine oturdu ve Idaho'nun da yanına gelip oturması için yanındaki yere eliyle hafifçe vurdu. Idaho önce köye bakındı, insanların onu perdelerin ardından gözetlediğini, çocukların onu işaret ederek birbirlerine fısıldadığını gördü. Döndü ve ayakta durarak Siona'ya yukarıdan baktı.

"Nedir burası?"

"Söyledim ya. Muad'Dib'in nasıl biri olduğunu anlat bana."

"Bir insanın sahip olacağı en iyi arkadaştı o."

"Demek Sözlü Tarih doğru; ama Sözlü Tarih ondan sonra gelenlerin halifeliğine *Desposyni* der ve bunun kötü bir ünü vardır."

Bana olta atıyor, diye düşündü Idaho.

Siona'nın düşüncelerine şaştı ve gergin bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına engel olmadı. Kadın önemli bir olayı bekliyormuş gibiydi sanki, gergindi... hattâ korkuyordu... ama mutluluk gibi bir şey de seziliyordu bunların altından. Hepsi bir aradaydı onda. Söylediği şeyler ancak önemsiz konuşmalardı, bir tür zaman doldurma... ama ne oluncaya kadar?

Koşan bir çift ayaktan çıkan hafif sesler düşüncelerini dağıttı. Idaho döndü ve yaklaşık sekiz yaşında bir çocuğun bir yan sokaktan çıkıp ona doğru koştuğunu gördü. Çocuğun çıplak ayaklarının çarptığı yerlerden küçük toz bulutları fışkırıyordu ve sokağın ötelerinden bağıran bir kadının sesi, umutsuz bir haykırış geliyordu. Koşan çocuk on adım ötede durdu ve Idaho'ya, onun görüntüsüne aç gibi Idaho'yu rahatsız eden bir dikkatle baktı. Çocuk hafiften tanıdık gibiydi siyah kıvırcık saçlı, irice tipli, yüzü henüz son biçimini almamış, ama olacağı adamı az çok belli eden bir oğlan çocuğu oldukça çıkık elmacık kemikleri, düz bir çizgi oluşturan kaşlar. Çocuk soluk mavi renkte, tek kat bir elbise giymişti; çok yıkanmışlığını belli eden, ama ilk başta kaliteli bir kumaştan yapıldığı da açıkça belli bir giysiydi bu. Yıpranmış kenarların bile sökülmesini engelleyen kord kilidiyle dokunmuş punji pamuğuna benzer bir görünümü vardı.

"Sen benim babam değilsin" dedi çocuk. Hızla geriye dönüp sokağına doğru koştu ve köşeyi dönüp kayboldu.

Idaho döndü ve kaşlarını çatarak Siona'ya baktı; neredeyse korkuyordu o sorudan: *Bu benden öncekinin çocuğu mu?* Sormasa da yanıtı biliyordu o tanıdık yüz, o genotip, gerçeği söylüyordu. *Benim çocuk halim.* Bunun farkına varmak ona

sanki boşluktaymış gibi bir duygu verdi, bir düş kırıklığına uğrattı onu. *Benim sorumluluğum ne?*

Siona elleriyle yüzünü kapattı ve sırtını kamburlaştırdı. Hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı. Kendi intikam isteğinin ihanetine uğradığını hissediyordu. Idaho sırf bir gula, yabancı ve düşünmeye değmez bir şey değildi. Onun topterde üzerine savrulduğunu hissettiğinde onun yüzünde beliren apaçık duyguları görmüştü. Ve o çocuk ...

"Benden öncekine ne oldu?" diye sordu Idaho. Sesi boğuk ve suçlayıcıydı.

Siona ellerini indirdi. Idaho'nun yüzünde, bastırılmış, şiddetli bir öfke vardı.

"Emin değiliz" dedi Siona, "ama bir gün Kale'ye girdi ve çıkmadı."

"Bu onun çocuğu mu?"

Siona başıyla onayladı.

"Sen benden öncekini öldürmediğinden eminsin, öyle mi?"

"Ben..." Siona başıyla onayladı, kuşkulardan ve Idaho'nun suç imasından şok olmuş bir halde.

"O çocuk; buraya gelmemizin nedeni buydu, değil mi?"

Siona yutkundu. "Evet."

"Ben onu görünce ne yapacaktım güya?"

Siona omuzlarını yukarı kaldırdı, kendi yaptığından utandığını ve suçlu olduğunu hissederek.

"O çocuğun annesi kim?" diye sordu Idaho.

"O kadın ve diğerleri o sokakta oturuyorlar." Siona başıyla, çocuğun gittiği sokağı gösterdi.

"Diğerleri mi?"

"Daha büyük bir oğlan çocuğu daha var... bir de kız çocuğu var. İstersen... demek istediğim, tanıştırabilirim... "

"Hayır! Çocuk haklı. Ben onun babası değilim."

"Üzgünüm" diye fısıldadı Siona. "Bunu yapmamalıydım."

"Peki o, neden burayı seçti?" diye sordu Idaho. "Baba...yani senin..."

"*Halefim*"

"Çünkü Irti'nin memleketi burasıydı ve kadın burayı terk etmezdi. İnsanların söylediği bu."

"Irti... yani anne mi?"

"Karısı; eski dinsel töreye göre; Sözlü Tarihten gelen bir şey bu."

Idaho, meydanı çevreleyen binaların taş duvarlarına, perdeli pencerelerine, dar kapılarına baktı çepeçevre. "Demek benden önceki burada yaşadı, öyle mi?"

"Olanak buldukça."

"Nasıl öldü o, Siona?"

"Gerçekten bilmiyorum... ama diğerlerini Solucan öldürdü. Bunu kesinlikle biliyoruz!"

"Nereden biliyorsun bunu?" Delici bir bakış yöneltti Siona'nın yüzüne. Bakışın şiddeti kadını başka yere bakmaya zorladı.

"Atalarımın öykülerinden kuşku duymuyorum" dedi Siona. "Bunlar bölük pörçük söylenir; kâh bir not, kâh fısıldanan bir açıklama şeklinde; ama onlara inanıyorum. Babam da inanır onlara!"

"Moneo bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Atreidesler hakkında bir tek şey söyleyebilirsin" dedi Siona. "Bizler sadığızdır ve bu bir gerçektir. Sözümüze sadığızdır."

Idaho konuşmak üzere ağzını açtı ama ses çıkarmadan kapattı. *Elbette! Siona da bir Atreides.* Bu düşünce sarstı onu. Bunu zaten biliyordu, ama kabul etmemişti. Siona bir tür isyancı, yaptıkları Leto tarafından neredeyse onaylanan bir isyancıydı. Leto'nun izninin sınırları belli değildi, ama Idaho hissediyordu bu sınırları.

"O kadına zarar vermemelisin" demişti Leto. "O sınanacak."

Idaho, Siona'ya arkasını döndü.

"Sen hiçbir şeyi kesin bilmiyorsun" dedi Idaho. "Bölük pörçük şeyler, söylentiler; hepsi bu!" Siona yanıt vermedi. "Leto bir Atreides!" dedi Idaho.

"O bir Solucan!" dedi Siona; sesindeki düşmanlık neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Sizin lanet olası Sözlü Tarihiniz bir yığın antik dedikodudan başka bir şey değil!" diye çıkıştı Idaho. "Bunlara inanmak için aptal olmak lazım."

"Sen Leto'ya hâlâ güveniyorsun" dedi Siona. "Bu böyle gitmeyecek."

Idaho hızla döndü ve Siona'ya baktı. "Sen onunla hiç konuşmadın!"

"Konuştum. Ben çocukken."

"Sen hâlâ çocuksun. O, gelmiş geçmiş tüm Atreidesler'dir. Bu korkunç bir şey, ama o insanları tanıdım ben. Onlar benim dostumdu."

Siona başını salladı sadece.

Idaho yine arkasını döndü. Çamaşır gibi sıkılıp tüm duygularının aktığını hissetti. Ruhsal yönden kemiksizdi sanki. Hiç istemediği halde meydanın sonuna doğru yürümeye başladı ve çocuğun gittiği sokağa girdi. Siona koşarak arkasından geldi

ve onunla birlikte yürümeye başladı, ama Idaho görmezden geldi onu.

Sokak dardı, iki yanında tek katlı taş duvarlar vardı, kapılar kemerli bir çerçevenin gerisindeydi ve hepsi kapalıydı. Pencereler de kapıların küçük birer biçimiydi. Idaho geçerken perdeler kımıldıyordu.

Idaho ilk kavşakta durdu ve çocuğun gittiği sağ tarafa baktı. Uzun siyah etekli, koyu yeşil bluz giymiş beyaz saçlı iki kadın sokağın birkaç adım ötesinde durmuş, kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı. Idaho'yu görünce sustular ve açıkça bir merakla ona bakmaya başladılar. Idaho da onlara baktı, sonra bakışları yan sokağa döndü. Sokak boştu.

Idaho kadınlara döndü, bir adımda geçti yanlarından. Kadınlar birbirlerine daha da sokuldular ve dönüp ona baktılar. Siona'ya yalnızca bir kez baktılar, sonra bakışlarını yine Idaho'ya çevirdiler. Siona sessizce Idaho'nun yanında yürüyordu yüzünde garip bir ifadeyle.

Üzüntü mü? diye düşündü Idaho. *Yoksa pişmanlık mı? Merak mı yoksa?*

Söylemesi zordu. Idaho, önünden geçtiği kapıların ve pencerelerin arkasını daha çok merak ediyordu.

"Sen daha önce Goygoa'da bulundun mu hiç?" diye sordu Idaho.

"Hayır." Siona bunu boyun eğmiş, sanki bundan korkuyormuş gibi bir sesle söylemişti.

Niçin girdim ben bu sokağa? diye düşündü Idaho. Daha soruyu sorarken bile yanıtını biliyordu. *Şu kadın, şu Irti: Beni Goygoa'ya getirmiş olan nasıl bir kadın acaba?*

Sağ tarafındaki bir perdenin ucu kalktı ve Idaho bir yüz gördü meydandaki çocuk. Sonra tekrar inen perde yana açıldı, orada ayakta duran bir kadın göründü. Idaho sessizce kadına baktı,

atmakta olduğu adımı atıp durdu. Yalnızca en derin fantezilerinden bildiği bir kadın yüzüydü bu o yumuşak oval yüzde delici siyah gözler, dolgun ve duygulara hitap eden dudaklar...

"Jessica" diye fısıldadı Idaho.

"Ne dedin?" diye sordu Siona.

Idaho cevap veremedi. Ebediyen yok olduğuna inandığı bir geçmişten geri gelip yeniden dirilen Jessica'nın yüzüydü bu, genetiğin bir oyunuydu Muad'Dib'in yeni bir bedende yeniden yaratılmış annesiydi.

Kadın perdeyi kapatıp yüzünün anısını Idaho'nun aklında bıraktı; Idaho'nun, aklından asla çıkaramayacağını bildiği bir bellek görüntüsüydü bu. Kadın bir zamanlar Dune'da Idaho'yla aynı tehlikeleri paylaşan Jessica'dan daha fazla yaşlanmıştı ağzının ve gözlerinin çevresinde yaşını gösteren çizgiler, biraz daha dolgun bir vücut...

Daha anaç, diye düşündü Idaho kendi kendine. Sonra da *Hiç söylemedim mi ona... kime benzediğini?*

Siona Idaho'nun kolunu tutup çekti, "içeri girip o kadınla tanışmak ister misin?"

"Hayır. O bir hataydı."

Idaho geldiği yoldan geri dönmek için arkasına dönmeye davrandı, ama Irti'nin kapısı savrulup açıldı. Bir delikanlı kapıdan çıkıp arkasından kapıyı kapattı ve sonra Idaho'ya döndü.

Idaho, delikanlının on altı yaşlarında olduğunu tahmin etti. Baba-oğul benzerliği açıkça belliydi -o karakul saçlar, o keskin yüz hatları.

"Sen yenisisin" dedi delikanlı. Sesi erkekleşmişti.

"Evet." Bunu söylemek zor geldi Idaho'ya.

"Niçin geldin?" diye sordu delikanlı.

"Benim fikrim değildi" dedi Idaho, Bunu söylemek daha kolay gelmişti ona; sözcükler Siona'ya duyduğu kızgınlıkla çıkmıştı.

Delikanlı Siona'ya baktı. "Babamın öldüğü haberini aldık." Siona başıyla onayladı.

Delikanlı tekrar Idaho'ya döndü. "Lütfen git ve bir daha geri dönme. Anneme acı çektiriyorsun."

"Elbette" dedi Idaho. "Lütfen, bu davetsiz ziyaret için hanımefendiden özür dilediğimi söyle. Buraya istemeden getirildim."

"Kim getirdi seni?"

"Balıkla Konuşanlar" dedi Idaho.

Delikanlı başını bir kez, sert bir hareketle salladı. Siona'ya baktı yine. "Siz Balıkla Konuşanlar'a, birbirinize daha nazik davranmayı öğrettiklerini sanırdım." Bunu söyler söylemez geri döndü ve eve girip kapıyı sertçe kapattı.

Idaho geldiği yoldan geri dönüp iri adımlarla yürürken Siona'nın kolunu yakaladı. Siona önce düşecek gibi oldu, sonra kolunu ondan kurtarıp adımlarını ona uydurdu.

"Oğlan beni Balıkla Konuşan sandı" dedi Siona.

"Elbette. Öyle görünüyorsun." Siona'ya baktı. "Irti'nin bir Balıkla Konuşan olduğunu neden söylemedin bana?"

"Önemli değil gibi geldi."

"Oo."

"Onlar bu yolla tanışmışlardı."

Sokağın meydana çıktığı noktaya gelmişlerdi. Meydana gelince Idaho döndü, köyün bitip tarlaların ve meyve bahçelerinin başladığı yere doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Şoktan ötürü dünyadan soyutlandığını hissediyordu; bilinci, kaldıramayacağı fazlalıktan geri tepmişti.

Yolu, alçak bir duvarla kesildi. Tırmanıp duvarı aştı. Siona'nın da arkadan geldiğini duyuyordu. Etraflarındaki ağaçlar çiçek açmıştı; üzerinde koyu kahverengi böceklerin çalıştığı, ortaları turuncu renkli, beyaz çiçeklerdi bunlar.

Havada, vızıldayan böcekler ve Idaho'ya Caladan'ın vahşi orman çiçeklerini hatırlatan hoş bir çiçek kokusu vardı.

Idaho bir tepenin sırtına varıp durdu ve geriye dönüp aşağıya bakınca Goygoa'nın kare biçimi düzgün şeklini gördü. Çatılar düz ve siyahtı.

Siona tepede yere, yumuşak otların üzerine oturdu ve kollarıyla dizlerini kavradı.

"Senin amaçladığın şey bu değildi, değil mi?" diye sordu Idaho.

Siona başını salladı ve Idaho kadının ağlamak üzere olduğunu gördü..

"Neden Leto'dan bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu Idaho.

"Bizim kendimize ait bir hayatımız yok!"

Idaho aşağıdaki köye baktı. "Bunun gibi çok köy var mı?"

"Solucan'ın İmparatorluğunun biçimi budur!"

"Bunun neresi kötü ki?"

"Hiç -eğer bütün istediğin buysa tabii."

"Yani, onun bundan başka bir şeye izin vermediğini mi söylüyorsun?"

"Şu birkaç tane pazar kenti... Onn. Benim demek istediğim, gezegenlerin başkentleri bile büyük köylerden başka bir şey değil."

"Ama ben tekrar soruyorum; bunun neresi kötü?"

"Bir hapishane!"

"Öyleyse terk et!"

"Nereye gideyim? Nasıl gideyim? Bir Lonca gemisine binip başka bir yere, canımızın istediği bir yere gidebileceğimizi mi sanıyorsun?" Parmağıyla aşağıda, Goygoa'nın bir tarafında topterin ve yanında çimlere oturmuş Balıkla Konuşanların göründüğü yeri gösterdi. "Gardiyanlarımız bırakmazlar bizi!"

"Onlar gidiyorlar" dedi Idaho. "İstedikleri her yere gidiyorlar."

"Hayır, Solucan'ın onları gönderdiği her yere!"

Yüzünü dizlerine bastırdı ve öylece konuştu, sesi boğuk çıkıyordu şimdi. "Eski günlerde yaşam nasıldı?"

"Farklıydı, genellikle çok tehlikeliydi." Çevredeki çayırları, tarlaları ve meyve bahçelerini köyden ayıran duvarlara bakındı. "Burada, Dune'da, arazi sahipliğinin sınırlarını gösteren, düşünerek yapılmış hiçbir çizgi yoktu. Tümü Atreides Dükalığıydı."

"Fremenler dışında."

"Evet. Ama onlar nereye ait olduklarını bilirdi özel bir istihkam duvarının bir tarafına... ya da tavanın kumdan beyaza döndüğü yerin ötesine."

"Onlar istedikleri yere gidebilirlerdi!"

"Bazı sınırlar içinde."

"Bazılarımız çölü özlüyor dedi Siona.

"Sareer var."

Siona başını kaldırıp Idaho'ya baktı. "O ufacık şey!"

"Beş bin kilometreye beş yüz kilometre pek de ufak değil."

Siona ayağa kalktı. "Solucan'a bizi neden böyle sınırladığını sordun mu?"

"Leto barışı, yaşamı sürdürmemizi sağlayacak Altın Yol; onun *söylediği* bunlar."

"Babama ne dedi biliyor musun? Ben daha çocukken gizlice dinlemiştim onları. Duydum."

"Ne dedi?"

"Bizi krizlerden, biçimlendiren güçlerimizi sınırlamak için yoksun bıraktığını söyledi. Dedi ki: 'Belalar insanlara güç verebilir, ama şimdi ben belayım. Tanrılar bela haline gelebilir.' Dedikleri bunlardı Duncan. Solucan bir illet!"

Idaho, kadının anlattıklarının doğruluğundan kuşku duymuyordu, ama bu sözler onu etkilememişti. Öldürülmesi emredilen Corrino'yu düşündü bunun yerine. *Bela.* Bir zamanlar bu İmparatorluğa hükmetmiş bir ailenin torunu Corrino'nun güce susamış ve bahar için gizli tertipler peşinde, orta yaşlı şişmanca bir adam olduğu söylenmişti. Idaho bir Balıkla Konuşan'a onu öldürmesini emretmişti ki bu yaptığı, Moneo'nun şiddetli sorularından oluşan bir salvoya yol açmıştı.

"Neden kendiniz öldürmediniz onu?"

"Balıkla Konuşanlar'ın nasıl hazırlandığını görmek istedim."

"Peki onların hazırlığı konusunda yargınız nedir?"

"Yeterli."

Ama Corrino'nun ölümü Idaho'ya bir gerçekdışılık duygusu vermişti. Ufak tefek şişman bir adam kendi kanından oluşan bir gölün içinde, gece plastaş döşeli caddedeki gölgelerin arasında, onlardan ayırt edilmeyen bir gölgede yatıyordu. Bu, gerçekdışıydı. Idaho Muad'Dib'in sözünü hatırlıyordu. "*Akıl sana 'gerçek' adını verdiği bir çerçeveyi dayatır. O keyfi çerçevenin, senin duygularının sana bildirdiklerinden bağımsız olma gibi bir eğilimi vardır.* " Leto'yu yönlendiren hangi *gerçekti?*

Idaho Goygoa'nın ardındaki meyve bahçelerini ve yeşil tepelerini seyreden Siona'ya baktı. "Köye inelim de kalacağımız yerleri bulalım. Yalnız kalmak istiyorum."

"Balıkla Konuşanlar bizi aynı yere koyacaklar."

"Kendileriyle birlikte mi?"

"Hayır, yalnızca ikimizi. Bunun nedeni gayet basit. Solucan benim muhteşem Duncan Idaho'yla çiftleşmemi istiyor."

"Ben eşimi kendim seçerim" diye homurdandı Idaho.

"Eminim bizim Balıkla Konuşanlar'dan biri buna sevinecektir" dedi Siona. Hızla ona arkasını döndü ve tepeden aşağıya inmeye başladı.

Idaho bir süre onu, rüzgârdaki meyve ağacı dallan gibi salınan, o kıvrak genç bedeni seyretti.

"Ben o herifin damızlığı değilim" diye mırıldandı Idaho. "O herifin bunu öğrenmesi gerek."

*

27

Gün geçtikçe giderek daha gerçekdışı, daha yabancı olacak ve günü geldiğinde kendimi gelmiş bulacağım halimden daha çok uzaklaşacaksınız. Ben tek gerçeğim ve siz benden farklılaştıkça gerçeği yitireceksiniz. Ben ne kadar merak uyandırıcı olursam bana tapınanlar o ölçüde daha az meraklı olurlar. Din, merakı bastırır. Benim yaptığım her şey bana tapınanlardan eksilir. Yani benim bunların hepsini bu korkutulmuş insanlara geri vermem, sonuçta benim artık hiçbir şey yapmamam demektir ki insanlar o zaman kendilerini yalnız ve her şeyi kendileri için yapmak zorunda bulacaklar.

Çalınmış Günlükler

Başka seslere benzemeyen bir sesti o, sabırsız bir kalabalığın sesiydi ve Idaho'nun. İmparatorluk Arabası'nın önünde yürüdüğü uzun tünelden geliyordu büyüyüp en güçlü fısıltı halini almış gergin fısıltılar, dev bir ayağın sürçme sesi, devasa bir cüppenin hışırtısı. Ve koku tatlı ter kokusuyla karışık, cinsel heyecanın tatlı nefesi.

Inmeir ve Idaho'nun Balıkla Konuşan eşlikçileri onu şafaktan hemen sonra, soğuk yeşil gölgeler içinde yatan Onn meydanının altına indirip oraya getirmişlerdi. Idaho'yu başka Balıkla Konuşanlar'a teslim edip hemen havalanmışlardı; ama Inmeir'in mutsuzluğu açıkça belliydi, çünkü Siona'yı Kale'ye götürmesi gerekiyordu ve dolayısıyla Siaynoq törenini kaçıracaktı.

Bastırılmış heyecanlarının verdiği coşkuyla dolu yeni eşlikçiler Idaho'yu meydanın çok derinliklerinde bir bölgeye, Idaho'nun hiçbir kent haritasında görmediği bir yere götürdüler. Burası bir labirentti ilk önce bir yöne, sonra başka bir yöne giden, İmparatorluk Arabası'nın geçebileceği kadar geniş ve yüksek

tavanlı koridorlarda Idaho yön duygusunu kaybetti ve bir önceki geceyi düşünmeye daldı.

Goygoa'da yattıkları odalar Sparta tarzı ve ufak olmasına karşın rahat gelmişti bir odada iki portatif yatak vardı, odaların hepsi yıkanmış beyaz duvarlı, tek pencereli ve tek kapılı birer kutuydu. Odalar Goygoa'nın "Konuk, Evi" olarak dizayn edilmiş bir binada, bir koridora açılan yan yana odalar halinde dizilmişti.

Ve Siona doğru söylemişti. Idaho, kendisi için uygun olup olmadığı hiç sorulmadan Siona'yla aynı odaya konulmuştu; Inmeir, bu sanki kabul edilmiş bir şeymiş gibi davranıyordu.

Kapı üzerlerine kapanınca Siona, "Bana dokunursan seni öldürürüm" dedi.

Bunu öylesine saf bir içtenlikle söylemişti ki Idaho neredeyse gülecekti. "Ben yalnız kalmayı tercih ederim" dedi Idaho. "Kendini tek başına farz et."

Atreides hizmetindeki tehlikeli geceleri, dövüşe hazır beklemeleri hatırlayarak, biraz gergin uyumuştu. Oda tam karanlık değildi ayışığı pencereden içeri giriyor, yıldızların ışıkları bile tebeşir beyazı duvarlarda yansıyordu. Idaho Siona'ya, onun kokusuna, kıpırdanışlarına, nefes alıp verişlerine gergin bir şekilde duyarlı olduğunu fark etmişti. Birçok kez tamamen uyanıp onun sesini dinlemişti ve bunların iki keresinde Siona'nın da onun sesini dinlediğinin farkına varmıştı.

Sabah ve Onn'a uçuş bir kurtuluş gibi gelmişti. Soğuk meyve suyu içerek açlıklarını bastırmışlardı; şafak henüz sökmeden toptere doğru yaptığı hızlı yürüyüş Idaho'nun hoşuna gitti. Siona'yla doğrudan konuşmadı ve Balıkla Konuşanlar'ın meraklı bakışlarından ötürü sinirlendi.

Siona onunla yalnızca bir kez, Idaho meydanda topterden inip aşağıda kalınca topterden dışarı uzanarak konuştu.

"Seninle arkadaş olmak beni rahatsız etmez" dedi Siona.

Bunu söylemenin ne acayip bir yolu. Idaho hafiften mahçup olduğunu hissetmişti. "Evet... tabii, elbette."

Ondan sonra yeni eşlikçi grup gelip Idaho'yu almış ve nihayet labirentin sonuna gelmişlerdi. Leto onu orada. İmparatorluk Arabası'nda bekliyordu. Buluşma yeri Idaho'nun sağ tarafına doğru, uzakta bir nokta haline gelene kadar uzanıp giden bir koridorun geniş bir noktasıydı. Duvarlar, ışıkkürelerin sarı ışığıyla parıldayan altın çizgilerle süslenmiş koyu kahverengiydi. Eşlikçi grup ustalıklı bir hareketle ve Idaho'yu Leto'nun kapişonlu yüzünün karşında bırakarak arabanın arkasındaki yerini aldı.

"Duncan, ben Siaynoq'a giderken önümde yürüyeceksin" dedi Leto.

Leto, gizemden ve gizlilikten, bu yerdeki apaçık belli özel heyecan havasından rahatsız olmuş gibi İmparator Tanrı'nın gözlerindeki koyu mavi kuyulara baktı. Kendisine Siaynoq hakkında söylenen hiçbir gizemi derinleştirmekten başka bir işe yaramadığını düşündü.

"Ben gerçekten senin Muhafız Komutanın mıyım Efendim?" diye sordu Idaho, sesindeki gücenmişlik kuvvetle seziliyordu.

"Elbette! Ve şimdi sana önemli bir onur vereceğim. Bugüne dek Siaynoq'a katılan erkek çok azdır."

"Dün gece kentte neler oldu?"

"Bazı yerlerde kanlı şiddet olayları. Ama bu sabah gayet sakin."

"Ölen, yaralanan?"

"Sözünü etmeye değmez."

Idaho başıyla onayladı. Leto her şeyi önceden bilme gücüyle *Duncan'ını* bazı tehlikelere karşı uyarmıştı. Bunun sonucuydu o Goygoa'nın kırsal güvenliliğine uçuş.

"Goygoa'daydın" dedi Leto. "Canın orada kalmak istedi mi?"

"Hayır!"

"Bana kızma" dedi Leto. "Seni Goygoa'ya ben göndermedim. "

"Beni buradan göndermeni gerektiren tehlike neydi?"

"Sana yönelik değildi" dedi Leto. "Ama sen benim muhafızlarımı, yeteneklerini aşırı bir şekilde göstermeye tahrik ediyorsun. Dün geceki etkinlikler bunu gerektirmiyordu."

"Oo?" Bu düşünce Idaho'yu şok etti. Kendisini hiçbir zaman, Leto özellikle istemediği halde şiddetli bir kahramanlık telkin eden biri gibi görmemişti. Birlikleri tahrik etmiş biri. İlk Leto, yani bunun dedesi gibi liderler onların varlığından esinlenmişlerdi.

"Sen benim için olağanüstü değerlisin Duncan" dedi Leto.

"Evet... pekâlâ, ama ben senin damızlığın değilim!"

"Senin isteklerine saygı gösterilecek elbette. Bunu başka bir zaman tartışırız."

Idaho Balıkla Konuşan eşlikçilere baktı, hepsi dikkatli ve tetikteydi.

"Sen Onn'a geldiğinde hep böyle şiddet olayları olur mu?" diye sordu Idaho.

"Dönem dönem olur. Ama hoşnutsuzlar şimdi gayet itaatliler artık. Bir süre her şey daha huzurlu olacak."

Idaho Leto'nun esrarengiz yüzüne baktı yine. "Benden öncekine ne oldu?"

"Benim Balıkla Konuşanlar söylemediler mi sana?"

"Onun, Tanrı'sını savunurken öldüğünü söylediler."

"Ve sen de bunun tersi bir söylenti duydun."

"Ne oldu?"

"O, bana çok yakın olduğu için öldü. Onu güvenli bir yere zamanında aktaramadım."

"Goygoa gibi bir yere."

"Ona günlerini orada huzur içinde geçirmesini teklif edecektim ama sen iyi biliyorsun Duncan, sizler huzur arayan tipler değilsiniz."

Idaho yutkundu, boğazına garip bir şey düğümlenmişti.

"Ben yine de, onun ölümünün ayrıntılarını öğrenmek istiyorum. Onun bir ailesi... "

"Ayrıntıları öğreneceksin ve ailesi için de endişelenme. Onlar benim vesayetim altında. Onları belli bir uzaklıkta güvence altında tutacağım, şiddetin nasıl gelip beni bulduğunu biliyorsun. Benim fonksiyonlarımdan biridir bu. Ne yazık ki bunun acısını çekmek zorunda olanlar benim hayran olduğum ve sevdiğim kişiler."

Idaho dudaklarını büzdü, duydukları onu tatmin etmemişti.

"İçin rahat olsun Duncan" dedi Leto. "Senden önceki bana çok yakın olduğu için öldü."

Balıkla Konuşan eşlikçiler sabırsızca kıpırdanmaya başladı. Idaho onları süzdü, daha sonra tünelin sağ ucuna baktı.

"Evet artık zamanı geldi" dedi Leto. "Kadınları daha fazla bekletmemeliyiz. Benim hemen önümde yürü Duncan, ben de senin Siaynog'la ilgili sorularını yanıtlayayım."

Aklına daha iyi bir alternatif gelmediği için itaat eden Idaho topuklarının üzerinde döndü ve alayın başını çekti. Arkadan arabanın gıcırdayarak harekete geçtiğini ve onu takip eden eşlikçilerin hafif ayak seslerini duyuyordu.

Arabanın sesi birden, Idaho'nun dikkatinin alarma geçmesine yol açacak kadar ansızın kesiliverdi. Ama nedeni hemen ortaya çıktı.

"Süspansorların üzerindesin" dedi Idaho ön tarafa bakarak.

"Tekerlekleri geri çektim, çünkü kadınlar çok yakınımda yürüyor dedi Leto. "Ayaklarını ezmemeliyiz."

"Bu Siaynoq nedir? Nedir sahiden?" diye sordu Idaho.

"Söyledim ya. Büyük Paylaşımdır."

"Bahar kokusu mu alıyorum?"

"Senin burnun hassas. Kutsal bisküvilerde az miktarda melanj var."

Idaho başını salladı.

Bu olayı anlamaya çalışmış, Onn'a vardıklarında ilk fırsatta Leto'ya doğrudan doğruya, "Bu Siaynoq Festivali nedir?" diye sormuştu.

"Bir ekmeği paylaşıyoruz, hepsi bu. Ben bile paylaşıyorum."

"Orange Katolik ritüeli gibi bir şey mi bu?"

"Yo, hayır! Bu benim etim[6] değil. Bu bir paylaşma. Onlar sen nasıl sadece erkeksen kendilerinin de sadece dişi olduğunu, ama benim *hepsi* olduğumu hatırlıyorlar. *Hepsiyle* paylaşıyorlar."

Idaho bunun tonundan hoşlanmamıştı. "*Sadece erkek?*"

"Festivalde kimi hicvederler biliyor musun Duncan?"

"Kimi?"

"Onları kızdıran erkekleri. Aralarında alçak sesle konuştuklarında dinle onları."

Idaho bunu bir uyarı olarak algıladı: *Balıkla Konuşanlar*'ı *kızdırma. Onların senin ölümüne yol açacak gazabına uğrarsın!*

Idaho, o anda Leto'nun önü sıra tünelde yürürken sözcükleri doğru işittiğini, ama bunlardan hiçbir şey anlamadığını fark etti. Omzunun üzerinden seslendi.

"Paylaşma'dan bir şey anlamıyorum."

"Bizler ritüel sırasında birlikteyiz. Bunu göreceksin. Hissedeceksin. Benim Balıkla Konuşanlar özel bir bilgi hazinesidir, yalnız onların katıldığı bölünmez bir zincirdir. Şimdi buna sen de katılacaksın ve onlar bundan ötürü seni sevecekler. Onları dikkatle dinle. Yakınlık fikrine açıktır onlar. Birbirlerini sevme olanakları sınırsızdır."

Yine sözler, diye düşündü Idaho. *Yine gizem.*

Tünelin yavaş yavaş genişlediğini fark etti; tavan yükseldi. Bu kez derin turuncuya ayarlanmış daha çok ışıkküre vardı. Yaklaşık üç yüz metre ötede bir açıklığın yüksek kemerini görüyordu; içinde yavaşça sağa ve sola çekilen ve parıldayan yüzleri seçebildiği zengin kırmızı renkte bir ışık vardı orada. Yüzlerinin altındaki bedenleri koyu bir giysi duvarı halindeydi. Heyecan teri yoğundu burada.

Idaho, bekleşen kadınlara yaklaşırken onların arasında bir geçit ve kendisinin sağındaki alçak bir platforma doğru yükselen bir rampa gördü. Kadınların üzerinde kemerli büyük bir tavan, şiddetli kırmızıya ayarlanmış ışıkkürelerle aydınlatılan dev bir boşluk yükseliyordu,

"Sağındaki rampaya çık" dedi Leto. "Platformun ortasının hemen gerisinde dur ve yüzünü kadınlara dön."

Idaho sağ elini kaldırarak onayladığını gösterdi. Artık geniş mekana çıkıyordu ve bu yerin büyüklüğü karşısında ürktü. Platforma çıkınca, deneyimli gözleriyle boyutları kestirmeye çalıştı ve bu büyük salonun bir kenarının en az bin yüz metre uzunluğunda olduğunu tahmin etti kenarları yuvarlak bir kareydi bu. Salon kadınlarla tıka basa doluydu ve Idaho bunların sadece, büyük uzaklıklara saçılmış Balıkla Konuşan alaylarının seçilmiş temsilcileri her gezegenden gelen üçer kadın olduğunu hatırladı. O anda hepsi ayakta duruyordu, bedenleri birbirine öylesine yakındı ki Idaho içlerinden biri yere düşebilir mi acaba diye merak etti. Idaho'nun üstünde durup da manzarayı seyrettiği

platformun kenarı boyunca yalnızca elli metre eninde bir boşluk bırakmışlardı. Yüzler yukarıya, Idaho'ya bakıyordu yüzler, yüzler.

Leto, arabasını Idaho'nun hemen arkasında durdurdu ve gümüş derili kollarından birini kaldırdı.

Birden, gürleyen bir "Siaynoq! Siaynoq!" haykırışı doldurdu koca salonu.

Bu ses Idaho'nun kulaklarını sağır etti. *Bu ses kesinlikle bütün kentten duyuluyordur* diye düşündü. *Eğer yerin çok derinlerinde değilsek tabii.*

"Gelinlerim" dedi Leto. "Siaynoq'a hoş geldiniz."

Idaho Leto'ya baktı, karanlık gözlerin parıldadığını, o ışıltılı yüz ifadesini gördü. Leto, "Lanet olası kutsallık!" demişti bir zamanlar. Ama şimdi kutsallığın keyfini sürüyordu.

Moneo bu toplantıyı gördü mü hiç? Idaho merak etti bunu. Bu garip bir düşünceydi, ama Idaho bunun nereden kaynaklandığını biliyordu. Bunun tartışılabileceği bir diğer ölümlü insanın daha olması gerekirdi. Eşlikçiler Moneo'nun, ayrıntılarını bilmedikleri bazı "devlet işleri" için gönderildiğini söylemişlerdi. Idaho bunu duyunca Leto'nun devletinde başka bir öğenin varlığını hissetmişti. Güç çizgileri doğrudan doğruya Leto'dan çıkıp halka doğru uzanırdı, ama bu çizgilerin kesiştiği enderdi. Bunun için birçok şeyin yanı sıra, emirleri soru sormaksızın yerine getirme sorumluluğunu kabul edecek güvenilir uşaklara gerek vardı.

"İmparator'u zarar verici bir şey yaparken gören çok azdır" demişti Siona. "Senin tanıdığın Atreidesler de böyle miydi?"

Idaho, aklından bu düşünceler hızla geçerken, kütle haline gelmiş Balıkla Konuşanlar'a baktı. Gözlerindeki o yaltaklanmaya! O huşuya! Leto nasıl yapmıştı bunu? Ve neden?

"Sevgililerim" dedi Leto. Sesi, yukarıya dönük yüzlere gürledi. Bu ses İmparatorluk Arabası'nda gizli, gelişmiş amplifikatörlerle

en uzak köşelere dek taşındı.

Kadın yüzlerinin buram buram tüten ifadeleri Leto'nun uyarısını hatırlattı Idaho'ya. *Onların senin ölümüne yol açacak gazabına uğrarsın!*

O mekanda o uyarıya inanmak çok kolaydı. Leto bir tek söz söylese bu kadınlar suçlu birini paramparça ederdi. Soru bile sormazlar, eyleme geçerlerdi. Idaho bu kadınlardan oluşan ordu hakkındaki düşüncesinin değiştiğini hissetti. Can tehlikesi bunları durduramazdı. Tanrı'ya hizmet ediyordu bunlar!

Leto ön segmentlerini yukarıya kaldırıp başını yükseltince İmparatorluk Arabası hafifçe gıcırdadı.

"Sizler imanın bekçilerisiniz!" dedi Leto.

Tek bir ses gibi karşılık verdiler: "Efendimiz, emret!"

"Siz bende sonsuza kadar yaşayacaksınız!" dedi Leto.

"Biz bitmeyiz!" diye bağırdılar,

"Sizi, kimseyi sevmediğim kadar seviyorum!" dedi Leto.

"Canımız!" diye çığlık attılar.

Idaho ürperdi.

"Size sevgili Duncan'ımı veriyorum!" dedi Leto.

"Canımız!" diye çığlık attılar.

Idaho tüm vücudunun titrediğini hissetti. Bu yaltaklanmanın ağırlığı altında ezilecekmiş gibi geldi. Ya kaçıp gitmeli ya da kalıp bunu kabul etmeliydi. Bu salonda güç vardı. *Güç!*

Leto daha alçak bir sesle "Muhafızları değiştirin" dedi. Kadınlar başlarını öne eğdiler, tek bir hareketle, tereddütsüzce. Idaho'nun sağ tarafında, uzakta, beyaz cüppeli bir sıra kadın belirdi. Platformun altındaki açık alana doğru yürüdüler ve Idaho bazılarının kucağında birer bebek ya da bir iki yaşlarında birer küçük çocuk taşıdığını fark etti.

Idaho, kendisine daha önce verilen genel açıklamalardan, bunlardan aktif Balıkla Konuşan hizmetinden ayrılacaklar olduğunu hatırladı. Bazıları rahibe olacak, bazıları da tüm vaktini annelik yaparak geçirecekti... ama aslında hiçbiri Leto'nun hizmetinden ayrılmayacaktı.

Idaho aşağıdaki çocuklara bakarken yaşanan bu olayın gömülüp kalacak anısının erkek çocuklarda nasıl etki yapacağını düşünüyordu. O çocuklar bunun gizini, bilincin artık sahip olmadığı, ama gerçekte hep var olan anısını, o andan itibaren başlayan gölge tepkileri hep içlerinde taşıyacaklardı.

Kadınların sonuncusu da gelip Leto'nun aşağısında durdu ve ona baktı. Salondaki diğer kadınlar da başlarını kaldırıp gözlerini Leto'ya diktiler,

Idaho sağına soluna bakındı. Beyaz giysili kadınlar platformun aşağısındaki boşluğun her iki yönde en az beş yüz metrelik bölümünü doldurmuşlardı. Bazıları çocukları Leto'ya doğru kaldırdı. Huşu ve teslimiyet sonsuzdu. Leto emretse, Idaho hissediyordu ki bu kadınlar çocuklarını platforma çarparak öldürebilirdi. Bunlar her şeyi yapabilirdi!

Leto ön segmentlerini arabadan indirdi, hafif bir dalgalanma hareketi oldu. Sevecen bakışlarla aşağıya baktı ve sesi bir okşama gibi çıktı. "Size imanınızla ve hizmetinizle hak etliğiniz ödülü vereceğim. Ne isterseniz verilecek."

"Verilecek!" diye yankılandı tüm salon.

"Her şeyim sizindir dedi Leto.

"Her şeyimiz sizindir" diye bağırdı kadınlar,

"Şimdi katılın" dedi Leto, "İnsanoğlunun asla bitiremeyeceği şeyler için şefaatimi dileyen sessiz duaya."

Salondaki tüm başlar bir anda eğildi. Beyazlı kadınlar da aşağıya, çocuklarına bakarak onları sıkıca bağırlarına bastılar. Idaho o sessiz bütünlüğü, onu katılmaya çağıran ve ele geçiren o

gücü hissetti. Ağzını iyice açtı ve fiziksel bir saldırı gibi hissettiği bir şeye karşı dövüşürmüş gibi derin derin soludu. Benliği tutunacak, onu koruyacak bir şey aradı kendinden geçmişçesine.

Bu kadınlar, gücünden ve birliğinden Idaho'nun kuşku duymadığı bir orduydu. Bu gücü anlamadığını biliyordu. O yalnızca görebilir, varlığını kabul edebilirdi bunun.

Leto'nun yarattığı buydu işte.

Idaho, Leto'nun Kale'deki bir konuşmada söylediklerini hatırladı: "Erkek bir orduya sadakat, orduyu destekleyen uygarlıktan ziyade ordunun kendisine bağlılıktır. Dişi bir orduya sadakat ise lidere bağlılıktır."

Idaho, Leto'nun yarattığı şeyin canlı kanıtını seyrediyordu boydan boya, o sözlerin keskin doğruluğunu gözleriyle görerek, o doğruluktan korkarak.

Leto *bana bundan bir pay sunuyor,* diye düşündü Idaho.

Leto'nun sözlerine verdiği karşılıklarsa çocukça geliyordu şimdi ona.

"Bunda mantık göremiyorum" demişti Idaho.

"İnsanların çoğu mantıksal yaratıklar değildir."

"Erkek de olsa, dişi de olsa hiçbir ordu barışı garantileyemez! Senin İmparatorluğunda barış yok! Senin tek.."

"Benim Balıkla Konuşanlar'ım sana tarihimizi anlatmadılar mı?"

"Evet, ama ben senin kentinde de dolaştım ve insanlarını gözledim. Senin halkın saldırgan!"

"Görüyorsun değil mi Duncan? Barış saldırganlığı körüklüyor. "

"Ve sen de diyorsun ki Altın Yol..."

"Barışın kendisi değildir. O, sükunettir, katı sınıfların ve saldırganlığın diğer birçok biçiminin gelişmesi için elverişli bir topraktır."

"Bilmece gibi konuşuyorsun!"

"Ben barışçı tavrın yenilenlerin tavrı olduğunu söyleyen birikmiş gözlemlerimi söylüyorum sana. Barışçı tavır kurbanların tavrıdır. Kurbanlarsa saldırganlığı davet eder."

"Senin o lanet olası zorunlu sükunetin! Ne işe yarar ki o?"

"Eğer düşman yoksa yaratmak gerekir. Bir dış hedeften yoksun kalan ordu daima kendi halkına saldırır."

"Senin plânın ne?"

"Ben insanların savaş arzusunu motive ediyorum."

"İnsanlar savaş istemiyor!"

"Onlar kaos istiyor. Savaş, kaosun en kolay bulunabilen şeklidir."

"Bunların hiçbirine inanmıyorum! Sen kendine has, tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Çok tehlikeli. Ben onları yönlendirmek için insan davranışının çok eski kaynaklarına yöneliyorum. Bunun tehlikesi., insanların hayatta kalma güçlerini bastırabilecek olmamdır. Ama benim Altın Yol'um devam edecek, inan bana."

"Zıtlaşmaları engellememişsin!"

"Enerjileri bir yere topluyorum ve sonra başka bir yere yöneltiyorum. Kontrol edemediğin bir şeyi *arabaya koşuyorsun.*"

"Senin dişi ordunu yönetimi ele geçirmekten alıkoyan nedir?"

"Onların önderi benim."

Idaho büyük salonda kütle haline gelmiş kadınlara bakarken önderlik odağını yadsıyamıyordu artık. Bu yaltaklanmanın bir parçasının kendisine yöneldiğini de görüyordu. Bunun

cazibesiyle öylece kalakaldı. Onlardan ne istese yaparlardı... ne istese! Bu büyük salondaki gizli güç patlamaya hazırdı. Bunun farkına varmak Leto'nun daha önceki sözleri üzerinde daha derin düşünmeye zorladı onu.

Leto patlayan şiddetle ilgili bir şey söylemişti. Idaho, kadınları sessizce dua ettikleri sırada seyrederken bile Leto'nun dediklerini hatırladı; "İnsanlar sınıf bağımlılığına çok yatkındır. Tabakalı toplumlar yaratırlar. Tabakalı toplumsa şiddete en güçlü çağrıdır. Parçalanmaz; patlar."

"Peki kadınlar hiç yapmaz mı böyle bir şeyi?"

"Neredeyse tümüyle erkek egemenliği altına girmedikleri ya da erkeksel rol modelleri içinde mahsur kalmadıkları sürece yapmazlar."

"Cinsler bu kadar farklı olamaz!"

"Hayır, bu kadar farklıdırlar. Kadınlar cinsiyetlerinden kaynaklanan ortak bir hedef için işbirliği yaparlar, sınıflarüstü ve kastlarüstü bir hedeftir bu. Dizginlerin kadınların elinde olmasına işte bu yüzden izin veriyorum."

Idaho, dizginlerin bu dua eden kadınların elinde olduğuna inanmak zorundaydı.

Leto, bu gücün ne kadarını verecek bana?

Cazibe korkunçtu! Idaho bu cazibeyle titrediğini hissetti. Birdenbire donup kalarak fark etti, bu Leto'nun bir tertibiydi, *beni ayartmak için!*

Büyük salonun zeminindeki kadınlar dualarını bitirdiler ve gözlerini Leto'ya çevirdiler. Idaho, insanların yüzünde bunun gibi bir kendinden geçme halini daha önce hiç görmediğini fark etti ne seksle kendinden geçme halinde, ne de silahla kazanılan parlak zaferlerde bu şiddetli yaltaklanmanın benzerini hiçbir yerde görmemişti.

"Bugün benim yanımda duran Duncan Idaho'dur" dedi Leto. "Duncan, sadakatini herkes duysun diye buradan ilan etmeye geldi. Duncan?"

Idaho, karnına buz gibi bir şeyin daldığını hissetti. Leto ondan basit bir seçim yapmasını istiyordu: *Ya İmparator Tanrı'ya sadakatini ilan edersin, ya da ölürsün!*

Dudak bükersem, tereddüt ya da itiraz edersem bu kadınlar elleriyle gebertir beni.

Idaho'yu büyük bir öfke sardı. Yutkundu, boğazını temizledi, sonra: "Kimse benim sadakatimden şüphe etmesin. Atreides'e sadığım."

Leto'nun Ixia cihazıyla yükseltilen sesinin salonda gümbürtüyle yayıldığını duydu.

Sonuç Idaho'yu irkiltti.

"Hepimiz!" diye çığlık attı kadınlar. "Hepimiz! Hepimiz!"

"Hepimiz" dedi Leto.

Kısa yeşil cüppelerinden tanınan Balıkla Konuşan genç acemi kadın erler salona dört bir yandan daldılar; bu küçük hareket odakları tapınan yüzlerden oluşan tüm kütleyi girdap gibi döndürdü. Her aceminin elinde küçük kahverengi bisküvilerle tepeleme dolu birer tepsi vardı. Tepsiler kalabalığın arasında gelindikçe nazikçe almaya çalışan eller dalgalar halinde uzandı, kolların yaptığı dalga dalga bir danstı bu. Her el birer bisküvi aldı ve yukarıya kalktı. Tepsi taşıyanlardan biri platformun kenarına gelip elindekini Idaho'ya doğru kaldırınca Leto "İki tane al ve birini bana uzat" dedi.

Idaho diz çöküp iki tane bisküvi aldı. Bunların çok gevrek ve kırılgan olduğu hissediliyordu. Ayağa kalktı ve birini Leto'ya uzattı nazikçe.

Leto çok gür bir sesle sordu: "Yeni Muhafız Birliği seçildi mi?"

"Evet Efendimiz!" diye bağırdı kadınlar.

"Bana inancınızı koruyacak mısınız?"

"Evet Efendimiz!"

"Altın Yol da yürüyecek misiniz?"

"Evet Efendimiz!"

Kadınların bağırmasıyla oluşan titreşim Idaho'yu sersemleten şok dalgaları yaratıyordu.

"Paylaşalım mı?" diye sordu Leto.

"Evet Efendimiz!"

Leto, kadınların verdiği bu yanıt üzerine bisküvisini ağzına alıverdi. Platformun altındaki anneler bisküvilerinden birer parça ısırıp geri kalanını çocuklarına uzattılar. Beyazlı kadınların arkasındaki, kütle halinde Balıkla Konuşanlar ellerini aşağıya indirip bisküvilerini yediler.

"Duncan, bisküvini ye" dedi Leto.

Idaho o nesneyi ağzına soktu. Gula bedeni bahara alıştırılmamıştı ama belleği duyularına hitap etti. Bisküvinin melanjı belli eden, hafiften acı bir tadı vardı. Bu tat, Idaho'nun bilincindeki tüm eski anıları toplayıp getirdi Siyeçiteki yemekler, Atreides Malikanesi'ndeki ziyafetler... geçmişte bahar tadının ve kokusunun o her şeye sinişi.

Idaho, bisküviyi yutarken salondaki suskunluğu, nefeslerin bile tutulduğu sessizliği ve bu sessizlikte Leto'nun arabasından gelen yüksek bir *klik* sesini fark etti. Idaho dönüp sesin kaynağını aradı. Leto, arabasının zeminindeki bir bölümü açmıştı ve oradan kristal bir kutu çıkarıyordu. Kutu, içinden gelen mavi-gri bir ışıkla parlıyordu. Leto kutuyu arabasının zeminine yerleştirdi, ışıldayan kapağı açtı ve bir hançer-i figan çıkardı. Idaho bıçağı hemen hatırladı kabzasının ucuna oyulmuş şahin ve kabzadaki yeşil mücevherler.

Paul Muad'Dib'in hançer-i figanı!

Idaho bu bıçağın görüntüsüyle etkilendiğini hissetti. Gördüğü sanki onun ilk sahibini yeniden geri getirecekmiş gibi baktı ona.

Leto bıçağı kaldırdı ve yukarıda tuttu, güzel kavisini ve tatlı gökkuşağı renklerini göstererek.

"Yaşamımızın tılsımı" dedi Leto.

Kadınlar kendinden geçmişçesine bir dikkatle sessiz kaldılar.

"Muad'Dib'in bıçağı" dedi Leto. "Şeyh-Hulud'un dişi. Şeyh-Hulud yine gelecek mi?"

Yanıt, daha önceki bağırmayla olan zıtlığıyla derin bir güç kazanan bir mırıltıydı.

"Evet Efendimiz."

Idaho, Balıkla Konuşanlar'ın kendinden geçmişçesine bakan yüzlerine yöneltti dikkatini.

"Kimdir Şeyh-Hulud?" diye sordu Leto.

Yine o derin mırıltı: "Siz, Efendimiz."

Idaho başını salladı kendi kendine. Leto'nun, daha önce asla bu şekilde açığa çıkmamış korkunç bir güç kaynağına girdiğini gösteren yadsınmaz bir kanıt vardı burada. Leto bunları söylemişti ama sözleri bu büyük salonda görülenlerle ve hissedilenlerle karşılaştırılınca anlamsız bir gürültüydü. Ama Leto'nun sözleri Idaho'ya, asıl anlamlarını kuşanmak için bu anı beklemişler gibi geldi. Idaho bunların mahzende, Leto'nun çok cazip buluyor göründüğü, Idaho'nunsa çok itici bulduğu o küf kokulu ve loş yerde bulunduğunu hatırladı yüzyılların tozu vardı orada ve eski çürümüşlüğün kötü kokusu.

"Ben bu insan toplumunu, onları üç binden fazla yıldır biçimlendirerek, tüm türler için, yeniyetmeliğin ötesine bir kapı açarak oluşturdum" demişti Leto.

"Söylediklerinin hiçbiri dişi bir orduyu açıklamıyor!" diye karşı çıkmıştı Idaho.

"Irza geçmek kadınlara yabancıdır Duncan. Cinsiyetten kaynaklanan bir davranış farklılığı mı arıyordun? İşte biri bu."

"Bırak şimdi konuyu değiştirmeyi!"

"Hayır, konuyu değiştirmiyorum. Erkek orduların zaferlerinin rüşveti ırza geçmektir daima. Erkekler ırza geçerken bile hiçbir yeniyetme hayallerinden vazgeçmezler."

Idaho, bu dokundurmanın sonucu kendisini saran ateşli öfkeyi hatırladı.

"Benim hurilerim erkekleri evcilleştirir" dedi Leto. "Bu, ehlileştirmektir: Zorunluluğun dişilere çok eski zamanlardan beri öğrettiği bir şeydir."

Idaho tek söz etmeden bakakaldı Leto'nun kapişonlu yüzüne.

"Evcilleştirme," dedi Leto. "Uysal bir sağ kalma biçimine uydurma. Kadınlar erkeklerin elinde bunu öğrendiler; şimdi de erkekler kadınların elinde öğrenecekler.

"Ama senin dediğin ... "

"Benim *hurilerim* bir tür ırza geçmeye, bunu derin ve bağlayıcı bir karşılıklı bağımlılığa dönüştürmek için ilk başta boyun eğerler."

"Lanet olsun! Sen... "

"Bağlamak Duncan! Bağlamak."

"Benim hissettiğim hiçbir bağlılık... "

"Eğitim zaman ister. Sizler, yeninin karşılaştırılacağı antik normlarsınız."

Leto'nun sözleri Idaho'nun tüm duygularını alıp götürdü ve geriye sadece bir şaşkınlık kaldı.

"Benim *hurilerim* olgunluğu öğretir" dedi Leto. "Erkeklerin olgunlaşmasını denetlemeleri gerektiğini bilirler. Bunun sayesinde de kendi olgunluklarını kazanırlar. Sonuçta *huriler* karılara ve annelere karışıp gider ama biz de vahşi dürtülerimizi yeniyetmelere özgü marazi düşkünlüğünden arındırırız."

"Buna inanmam için görmem gerek!"

"Büyük Paylaşma da göreceksin."

Idaho, Siaynoq salonunda Leto'nun yanında dururken muazzam güçlü bir şeyi, Leto'nun sözlerinin yansıyacağı bir insan evrenini yaratabilecek güçte bir şeyi gördüğünü kabul ediyordu.

Leto hançer-i figanı kutusuna yerleştiriyor ve sonra İmparatorluk Arabası'nın zeminindeki bölümüne koyuyordu. Kadınlar sessizce bekliyordu, küçük çocuklar bile susmuştu herkes bu büyük salonda hissedilen gücün karşısında boyun eğmişti.

Idaho aşağıdaki çocuklara bakınca Leto'nun açıklamalarından, bu çocukların gücü kullanacak konumlara kadın olsun erkek olsun hepsinin güçlü mevkilere getirilerek ödüllendirileceğini hatırladı. Erkek çocuklar yaşamları boyunca kadın egemenliğinde yaşayacaklar, (Leto'nun deyişiyle) "yeniyetmelikten, üreyen erkekliğe kolayca geçiş" yapacaklardı.

Balıkla Konuşanlar ve onların nesilleri "diğer insanların çoğunun yaşamadığı heyecanlarla dolu bir hayat" yaşarlardı.

Irti'nin çocukları ne olacak? diye düşündü Idaho. *Benden önceki de burada durup, beyaz giysili karısının Leto'nun ritüeline katıldığını gördü mü acaba?*

Leto ne sunuyor bana burada?

Haris bir komutan bu dişi orduyla Leto'nun İmparatorluğunu ele geçirebilir. Yoksa geçiremez mi? Hayır... Leto yaşadığı sürece geçiremez. Leto, kadınların "doğaları gereği" askerce saldırgan olmadıklarını söylemişti.

Demişti ki: "Ben onlarda bunu geliştirmedim. Onların bildiği, on yılda bir olan bir İmparatorluk Festivali'yle, Muhafız Birliği'nin değişmesiyle, yeni kuşakların kutlanmasıyla, düşen kız kardeşleri ve ebediyete giden sevdikleri için sessizce düşünmeyle sürüp giden dönemsel bir kalıptır. Siaynoq'lar birbirinin peşi sıra, önceden bilinen bir şekilde gider. Değişimin kendisi degişimsizlik haline gelir."

Idaho, bakışlarını beyazlı kadınlar ve çocuklarından çekti. Kütle halinde sessiz yüzlere bakınca bunun, dişi ağını tüm İmparatorluğa yayan o muazzam dişi ordunun ufacık bir çekirdeği olduğunu düşündü. Leto'nun sözlerine inanabilirdi artık:

"Bu güç azalmaz. Her on yılda daha çok artar."

Nereye kadar? diye sordu Idaho kendi kendine.

Elini salondaki *hurilerini* takdis ediyormuş gibi yukarı kaldıran Leto'ya baktı.

"Şimdi aranızdan geçeceğiz" dedi Leto.

Platformun altındaki kadınlar geriye doğru sıkışarak yol açtılar. Bu yol kalabalığın içlerine doğru, korkunç bir jeolojik kabarma sonucu toprakta ilerleyen bir yarık gibi ilerledi.

"Duncan, sen benim önümden yürü" dedi Leto.

Idaho kurumuş boğazıyla yutkundu. Platformun kenarına elini dayadı, aşağıya atladı ve *yarığın* içine doğru ilerledi, bu badireden ancak böyle kurtulabileceğini biliyordu çünkü.

Arkaya çabucak bir göz atınca Leto'nun arabasının süspansorlarının üzerinde heybetli bir şekilde aşağı süzüldüğünü gördü.

Idaho önüne döndü ve adımlarını hızlandırdı.

Kadınlar sıra boyunca yolu daralttılar. Bu hareket garip bir sessizlikle önce Idaho'ya, sonra Idaho'nun arkasında ki, Ixia

arabasına binmiş o kocaman solucan öncesi bedene sabit bakışlarla bakarak yapıldı.

Idaho tepkisiz yürürken, ona Leto'ya ya da sadece İmparatorluk Arabası'na dokunmak için her yönden bir sürü kadın eli uzandı. Idaho onların dokunuşlarındaki gemlenmiş ihtirası hissetti ve yaşadığı bu olaydan duyduğu en büyük korkuyu tattı.

*

28

Önderlik sorunu kaçınılmaz: Kim Tanrı'yı oynayacak?

Muad'Dib, Sözlü Tarihten

Hwi Noree genç bir Balıkla Konuşan kılavuzu izleyerek, Onn'un derinliklerine doğru kıvrılarak giden geniş bir rampadan aşağı iniyordu. Leto'nun çağrısı Festival'in üçüncü günü akşam geç saatlerde, Hwi'nin heyecanına hakim olma yeteneğini zorlayan bir olayı keserek gelmişti.

Hwi'nin birinci yardımcısı Othwi Yake pek hoşlanılacak biri değildi hiçbir şeye uzun süre bakmayan, hattâ hitap ettiği kişiye *bile* hiç doğrudan bakmayan, uzun yüzlü, kum rengi saçlı bir yaratıktı. Yake ona, kendisinin "Festival Kenti'nde son bildirilen şiddet olaylarının bir özeti" diye nitelediği şeyi içeren tek sayfa bir memerase kâğıdı sunmuştu.

Yake, Hwi'nin oturduğu sıranın yanında ayakta durup Hwi'nin sol tarafında bir yere bakarak "Balıkla Konuşanlar tüm Kent'te Surat Oynatıcılar'ı katlediyor" dedi. Bu söylediklerinden pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Neden?" diye sordu Hwi.

"Bene Tleilax'ın İmparator Tanrı'nın canına yönelik bir saldırıda bulunduğu söylendi."

Bir heyecan dalgası çarptı Hwi'yi. Arkasına yaslandı ve Büyükelçilik bürosuna baktı çok parlak yüzeyinin ardında bir sürü Ixia cihazının kontrolünü gizleyen, yarım daire şeklinde tek bir sıranın bulunduğu yuvarlak bir oda. Cihazları casuslardan koruyan kahverengi tahta panelleriyle önemli bir görünüm veren, karanlık bir odaydı burası. Penceresi yoktu.

Hwi, sarsıldığını belli etmeden Yake'e baktı. "Ama Leto Efendimiz..."

"Canına karşı saldırının tümüyle başarısız olduğu belli oluyor. Ama o kamçılanmanın açıklaması bu olabilir."

"Yani böyle bir saldırının yapıldığını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Leto'nun gönderdiği Balıkla Konuşan o anda, dış büroya geldiğinin bildirilmesinden hemen sonra girdi. Onun arkasından da bir Bene Gesserit kocakarısı. Balıkla Konuşan'ın "Aziz Anne Anteac" diye tanıştırdığı biri girdi. Anteac gözünü dikip sürekli Yake'e bakarken Balıkla Konuşan, o yüz hatları yumuşak, neredeyse çocuk gibi genç kadına mesajını iletti:

"Bana size hatırlatmamı söyledi: 'Seni çağırırsam hemen gel.' Sizi çağırıyor."

Balıkla Konuşan mesajını iletirken Yake huzursuzlanmaya başladı. Sanki orada bulunmayan bir şeyi arıyormuş gibi, odanın her tarafına bakınıp durdu. Hwi yalnızca, elbisesinin üzerine koyu mavi bir cüppe giymek için oyalandı, bu arada Yake'e, kendisi gelinceye dek bürodan ayrılmaması talimatını verdi.

Büyükelçiliğin dışındaki portakal rengi ışık altında, garip bir şekilde trafiği bomboş bir caddeye çıktıklarında Anteac Balıkla Konuşan a baktı ve sadece "Evet" dedi. Sonra Anteac onlardan ayrılmış ve Balıkla Konuşan, Hwi'yi boş caddelerden geçirip, derinliklerinde o dibe doğru inen spiral rampanın bulunduğu yüksek, penceresiz binaya götürmüştü.

Rampanın keskin dönüşleri Hwi'nin başını döndürdü. Ortadaki boşlukta küçük parlak beyaz ışıkküreler dolaşıyor ve dev yapraklı, mor-yeşil bir sarmaşığı aydınlatıyordu. Sarmaşık, donuk renkte parlayan altın tellere asılıydı.

Rampanın siyah yumuşak yüzeyi ayaklarının çıkardığı sesi yutuyordu ve Hwi bu yüzden, cüppesinin yere sürtünmesinin yol

açtığı, hafiften bir aşınmayı belli eden hışırtıyı aşırı bir şekilde duyuyordu.

"Nereye götürüyorsunuz beni?" diye sordu Hwi.

"Leto Efendimize."

"Biliyorum da, nerede kendisi?"

"Özel odasında."

"Korkunç bir şekilde derine indik."

"Evet, Efendimiz genellikle derinleri tercih eder."

"Böyle sürekli dönüp durmak başımı döndürdü."

"Sarmaşığa bakmazsanız dönmez."

"Nedir bu bitki?"

"Buna Tunyon Asması denir ve kesinlikle hiç kokusunun olmadığı söylenir."

"Hiç duymamıştım, nereden geldi bu?"

"Bunu yalnızca Leto Efendimiz bilir."

Sessizce yürümeye devam ederlerken Hwi duygularını tahlil etmeye çalıştı. İmparator Tanrı'yı görmek onu üzmüştü. Hwi onun içindeki insanı, onun böyle olmasaydı olabileceği insanı hissediyordu. Böyle bir insan bu tür bir yaşamı neden seçmişti ki? Bunu bilen var mıydı? Moneo bilir miydi bunu?

Belki de Duncan Idaho bilirdi.

Düşünceleri Idaho'nun çekimine kapıldı fiziksel yönden ne çekici adam. Çok müthiş! Onun cazibesine kapıldığını hissediyordu. Ah keşke Leto'nun insan vücudu ve Idaho gibi bir görünümü olsaydı. Moneo da vardı gerçi - o başka bir konuydu. Balıkla Konuşan eşlikçisinin sırtına, baktı.

"Bana Moneo'dan söz edebilir misiniz?" diye sordu Hwi.

Balıkla Konuşan, omzunun üzerinden geriye baktı, soluk mavi gözlerinde garip bir ifade vardı ya endişe, ya da saygıyla karışık korkunun garip bir biçimi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Hwi.

Balıkla Konuşan, yüzünü rampanın aşağı doğru inen kıvrımlarına çevirdi.

"Efendimiz sizin Moneo hakkında soru soracağınızı söyledi" dedi kadın.

"Öyleyse bana ondan söz edin."

"Ne söyleyeyim? O, Efendimiz'in en yakın sırdaşıdır."

"Duncan Idaho'dan da mı yakın?"

"Ah, evet. Moneo bir Atreides'tir."

"Moneo dün bana geldi" dedi Hwi, "İmparator Tanrı hakkında bilmem gereken bazı şeylerin olduğunu söyledi. Moneo, İmparator Tanrı'nın her şeyi, öğretici olduğu düşünülen her şeyi yapabileceğini söyledi."

"Çoğu kişi buna inanıyor" dedi Balıkla Konuşan.

"Siz inanmıyor musunuz?"

Hwi bu soruyu sorarken rampa son dönüşünü yaptı ve sadece birkaç adım ötede kemerli bir girişi olan küçük bir bekleme odasına açıldı. "

"Leto Efendimiz sizi hemen kabul edecek" dedi Balıkla Konuşan. Sonra da, kendi inancını söylemeden geri dönüp rampadan yukarı çıktı.

Hwi kemerin altından geçti ve kendini alçak tavanlı bir odada buldu. Kabul salonundan çok daha küçüktü burası. Serin ve kuru bir hava hissediliyordu. Üst köşelerde gizlenmiş bir ışık kaynağından soluk sarı renkte bir ışık geliyordu. Gözlerinin loş ışığa alışmasını beklerken çevreye bakındı, halılar ve yumuşak minderler ve bunların ortasındaki alçak bir tümsek... Tümsek

kımıldayınca hayretten eli ağzına gitti bunun arabasında oturan Leto olduğunu fark ederek; ama araba gömük bir yerde duruyordu. Bu odanın niçin böyle olduğunu hemen anladı. Bu onun insan konuklarına karşı heybetini, fiziksel yüksekliğinden kaynaklanan korkunçluğunu azaltıyordu. Ama uzunluğu ve gövdesinin kaçınılmaz büyüklüğü konusunda, o bölümü karanlıkta bırakmak, ışığın çoğunu yüzüne ve ellerine yoğunlaştırmaktan başka bir şey yapılamazdı.

"Gir ve otur" dedi Leto. Alçak bir sesle ve hoş bir tonda söyledi bunu.

Hwi, Leto'nun yüzüne birkaç metre mesafedeki bir mindere gitti ve karşısına oturdu.

Leto onun hareketlerini açıkça belli bir zevkle izliyordu, Hwi koyu altın rengi bir elbise giymişti ve saçları arkadan örülmüştü ki bu, onun yüzünü taptaze ve masum gösteriyordu.

"Mesajınızı Ix'e gönderdim" dedi Hwi. "Ve onlara benim yaşımı öğrenmek istediğinizi söyledim."

"Cevap verirler herhalde" dedi Leto. "Hattâ cevapları doğru bile olabilir."

"Doğrusu ben de her halükarda, ne zaman doğduğumu öğrenmek isterdim zaten" dedi Hwi, "Ama bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamadım."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir."

"Beni daimi Büyükelçi yapmanızdan hoşlanmayacaklar."

"Senin amirlerin merasime düşkünlükle kayıtsızlığın garip bir karışımı" dedi Leto. "Aptallara katlanmak pek hoşuma gitmiyor."

"Benim bir aptal olduğumu mu düşünüyorsunuz Efendimiz?"

"Malky aptal değildi; sen de değilsin canım."

"Amcamdan yıllardır haber almadım. Bazen, hâlâ hayatta mı diye merak ediyorum."

"Belki bunu da öğreneceğiz. Amcan seninle hiç benim *Takiyye* uygulamamı tartıştı mı?"

Hwi bunu biraz düşündü, sonra: "Buna eski Fremenler arasında Ketman mı denirdi?"

"Evet. Açıklanmasının zararlı olması halinde kimliğin gizlenmesi pratiğidir."

"Şimdi hatırlıyorum. Bana sizin takma isimle hikâyeler yazdığınızı, bunların bazılarının bayağı meşhur olduğunu söylemişti."

"*Takiyye'yi* tartıştığımız zamandı o."

"Bundan niçin söz ediyorsunuz Efendimiz?"

"Başka konulara girmemek için. Gemi Yapıcı Nuh'un kitaplarını benim yazdığımı biliyor musun?"

Hwi kıkırdamaktan kendini alamadı. "Ne kadar zevkli. Efendimiz. Onun *hayatını* okumam gerekmişti."

"O hikâyeyi de ben yazdım. Benden hangi sırları elde etmen istendi senden?"

Leto'nun konu değiştirmek için bu stratejik manevrasına karşı Hwi gözünü bile kırpmadı.

"Onlar, Leto Efendimiz'in dininin iç işleyişlerini merak ediyorlar."

"Sahi mi?"

"Dinsel denetimi Bene Gesserit'in elinden nasıl aldığınızı öğrenmek istiyorlar."

"Benim yaptığımı tekrarlama umudundalar şüphesiz, değil mi?"

"Kafalarında bunun olduğundan eminim Efendimiz."

"Hwi, sen Ixia'lıların korkunç bir temsilcisisin."

"Ben sizin hizmetkârınızım Efendimiz."

"Senin kendi merak ettiğin şeyler yok mu?"

"Benim merakımın sizi rahatsız etmesinden korkuyorum Efendimiz."

Leto kadına bir an baktı, sonra: "Anlıyorum. Evet, haklısın. Şimdilik daha mahrem konuşmalardan kaçınmalıyız. Rahibelik hakkında konuşmamı ister miydin?"

"Evet, bu iyi olur. Bugün Bene Gesserit delegasyonundan birisiyle tanıştığımı biliyor musunuz?"

"Anteac olmalı."

"Onu korkunç buldum."

"Anteac'dan korkmana gerek yok. Sizin Büyükelçiliğinize benim emrimle gitti. Surat Oynatıcılar'ın istilasına uğradığınızı biliyor musun?"

Hwi bir an soluksuz kaldı, sonra göğsüne dolan soğuk bir duyguyla sükunetini korudu. "Othwi Yake mi?" diye sordu.

"Kuşkulandın mı?"

"Ben sadece, ondan hoşlanmadım ve bana denmişti ki..." Omuzlarını silkti, sonra her şeyin farkına vararak sarsıldı: "Ne oldu ona?"

"Aslına mı? Öldü. Surat Oynatıcılar'ın bu gibi durumlarda alışılagelmiş uygulaması budur. Balıkla Konuşanlar, sizin Büyükelçiliğinizde tek bir canlı Surat Oynatıcı bırakmama konusunda kesin emir aldılar."

Hwi ses çıkarmadı, ama yanaklarından aşağı gözyaşları yuvarlanıyordu.

Bu, *sokakların neden boş olduğunu, Anteac'ın söylediği o bilmece gibi "Evet'i açıklıyor. Bir sürü şeyi açıklıyor.*

"Diğer düzenlemelerinizi yapıncaya kadar size Balıkla Konuşan yardımcılar vereceğim" dedi Leto. "Balıkla Konuşanlarım iyi koruyacak sizi."

Hwi, yüzündeki gözyaşlarını silkeledi. Ix Engizitörleri Tleilaxu'ya karşı öfkeli bir tepki göstereceklerdi. Ix, Hwi'nin raporuna inanacak mıydı? Büyükelçiliğindeki herkes Surat Oynatıcılar'ın eline geçmiş. Buna inanması zordu.

"Herkes mi?" diye sordu Hwi.

"Surat Oynatıcılar'ın sizin asıl personelinizden herhangi birini sağ bırakması için bir nedenleri yok. Bundan sonra sıra sana gelecekti."

Kadın ürperdi.

"Geç kaldılar" dedi Leto, "çünkü seni, benim duyularımı yanıltabilecek kadar hassas bir şekilde kopyalamaları gerektiğini biliyorlar. Benim yeteneklerimden emin değiller."

"O zaman Anteac... "

"Rahibelik ve ben. Surat Oynatıcılar'ı teşhis etme yeteneğine sahibiz. Ve Anteac... tabii, yaptığı şeyi çok iyi yapar."

"Tleilaxu'ya kimse güvenmiyor" dedi kadın. "Neden bunlar çok önceden yok edilmediler?

"Uzmanların yararları da vardır, sınırları da. Beni şaşırttın Hwi. Senin bu kadar gaddar olabileceğini tahmin etmezdim."

"Tleilaxu... onlar insan olamayacak kadar zalim. Onlar insan değil!"

"İnan bana, insanlar aynen böyle zalim olabilir. Benim de zalim olduğum zamanlar olmuştur.

"Biliyorum Efendimiz."

"Kızdığım zamanlarda" dedi Leto. "Ama yok etmeyi düşündüğüm tek halk Bene Gesserit'tir."

Bu sözleri duyan Hwi fena halde şok oldu.

"Olmaları gerekene çok yakınlar, ama yine de çok uzaklar" dedi Leto.

Hwi sonunda konuşabildi. "Ama Sözlü Tarih der ki..."

"Aziz Anneler'in dini, evet. Bir zamanlar özel toplumlar için özel dinler icat etmişlerdi. Buna *mühendislik* dediler. Bunu nasıl buluyorsun?

"Duygusuzluk!"

"Gerçekten de. Sonuçlar da bu hataya uygun. Evrensel bir din için harcanan büyük çabalardan sonra bile tüm İmparatorluk ta sayısız tanrı, bir sürü küçük mabut ve sözde peygamber vardı."

"Bunu siz değiştirdiniz Efendimiz."

"Bir parça. Ama tanrılar kolay ölmez Hwi. Benim tektanrılığım üstün geldi ama ilk panteon halâ duruyor; çeşitli kılıklara bürünüp yeraltına indi."

"Efendimiz, sözlerinizde şey seziyorum... bir..." Başını salladı.

"Rahibelik gibi soğuk ince hesaplar mı yapıyorum?" Hwi başıyla onayladı.

"Benim babamı, büyük Muad'Dib'i tanrılaştıranlar Fremenler'di. Ama aslında onun büyük diye anılmaya pek aldırdığı yoktu."

"Ama Fremen..."

"Haklı mıydılar? Sevgili Hwi, onlar güç kullanımına karşı hassastılar ve saygınlıklarını koruma konusunda hırslıydılar."

"Bunu... tedirgin edici buluyorum Efendimiz."

"Anlıyorum. Bir tanrının, sanki bunu herkes yapabilirmiş gibi, bu kadar basit hale gelmesi fikrinden hoşlanmadın."

"Bu çok gelişigüzel bir şeymiş gibi geliyor Efendimiz." Sesinde mesafeli ve sınayıcı bir nitelik vardı.

"İnan bana, *herkes* bunu *yapamaz.*"

"Ama siz tanrılığınızı miras olarak aldığınızı..."

"Bunu bir Balıkla Konuşan'a asla söyleme!" dedi Leto. "Dinden dönenlere karşı çok şiddetli tepki gösterirler."

Hwi yutkunmaya çalıştı, boğazı kurumuştu.

"Bunu sadece, seni korumak için söylüyorum" dedi Leto.

Hwi'nin sesi fısıltı gibiydi "Teşekkür ederim Efendimiz."

"Benim tanrılığım, Fremenler'ime, kabilelere artık ölü suyu veremeyeceğimi söylediğimde başladı. Ölü suyunu biliyor musun?"

"Dune zamanında ölülerin bedeninden elde edilen su" dedi kadın.

"Ahh, sen Gemi Yapıcı Nuh'u okumuşsun."

Hwi hafifçe gülümseyebildi ancak.

"Fremenler'ime, o suyun adsız kalmış Yüce bir Tanrı'ya adandığını söyledim. Fremenler'in bu suyu benim inayetim sayesinde kontrol altında tutmalarına izin verilmişti yine de."

"O günlerde su çok değerli bir şey olsa gerek"

"Hem de çok! Ve ben, o isimsiz tanrının temsilcisi olarak neredeyse üç bin yıldır o değerli suyun gevşek kontrolünü sürdürüyorum."

Hwi alt dudağını ısırıyordu.

"Bu yine ince hesap gibi görünüyor, öyle mi?" diye sordu Leto.

Hwi başıyla onayladı.

"Öyleydi. Sıra kız kardeşimin suyunu takdis etmeye gelince bir mucize gerçekleştirdim. Gani'nin küllerinin kabından bütün Atreidesler'in sesi geldi. Böylece, benim Fremenler de benim onların Yüce Tanrı'ları olduğumu keşfettiler."

Hwi korkuyla konuştu, bu ifşaatlardan kaynaklanan karmakarışık kuşkular vardı sesinde. "Efendimiz, gerçekte bir tanrı olmadığınızı mı söylüyorsunuz bana?"

"Sana, ölümle saklambaç oynamadığımı söylüyorum."

Hwi, Leto'yu onun söylediklerinin daha derin anlamını kavradığına inandıracak bir tepkiyi göstermeden önce ona birkaç dakika öylece baktı.

Onu Leto'ya daha çok sevdiren bir tepkiydi bu.

"Sizin ölümünüz diğer ölümler gibi olamaz" dedi kadın.

"Sevgili Hwi" diye mırıldandı Leto.

"Gerçek bir Yüce Tanrı'nın yargısından korkmuyor olmanız beni şaşırtıyor" dedi kadın.

"Beni yargılıyor musun Hwi?"

"Hayır, ama sizin için korkuyorum."

"Ödeyeceğim bedeli bir düşün" dedi Leto. "Benden ayrılacak her parça benim duyularımın onun içinde kalacak birazını taşıyacak, ne yazık ki ve çaresizce."

Kadın ellerini ağzına götürdü ve öylece bakakaldı ona.

"Bu, babamın karşılaşmadığı ve önlemeye çalıştığı bir dehşettir: Kör bir kimliğin sonsuz bölünmeleri ve bunların da alt bölünmeleri."

Kadın ellerini indirdi ve fısıldadı: "Bilinciniz yerinde olacak mı?"

"Bir ölçüde... ama sessiz bir şekilde. Her bir kum solucanı ve kum alabalığı benim duyularımın küçük bir incisini alıp götürecek tek bir hücreyi bile harekete geçilmeyeceğini bilerek, sonsuz bir düş içinde her şeyin farkında olmak."

Kadın ürperdi.

Leto, onun böyle bir varoluşu kavramaya çalışmasını seyretti. Leto'nun iyice parçalara bölünmüş benliğinin, onun günlüklerini kaydeden Ixia makinesine, kontrolü gittikçe azalarak sarılmaya çalışacağını ve en sonunda duyulacak *haykırışı* düşleyebiliyor muydu? O korkunç parçalanmanın ardından gelecek, o her şeyi alıp götürecek sessizliği düşünebiliyor muydu?

"Efendimiz, ben açıklasam, bu bilgiyi size karşı kullanırlar."

"Sen anlatacak mısın bunları?"

"Elbette ki hayır!" Kadın, başını yavaş yavaş iki yana salladı. Böyle korkunç bir dönüşümü niçin kabul etmişti ki? Bunun bir kurtuluşu yok muydu?

Sonunda kadın konuştu: "Düşüncelerinizi yazan makine, ayarlanamaz mı şeye... "

"Benim bir milyonuma mı? Bir milyarıma mı? Daha çoğuna mı yoksa? Sevgili Hwi, o düşünen incilerin hiçbiri gerçek ben olmayacak."

Kadının gözleri ıslandı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Leto bunda, onun sakinleşme tarzında Bene Gesserit eğitimim fark etti.

"Efendimiz beni müthiş korkuttunuz!"

"Ve bunu niçin yaptığımı anlamadın."

"Anlamam mümkün mü?"

"Ah, evet. Çoğu kişi bunu anlayabilir. Ama insanlar bunu anlayıp da ne yapacak, o ayrı konu."

"Ne yapacağımı öğretir misiniz bana?"

"Sen zaten biliyorsun."

Kadın bunu sessiz karşıladı, sonra "Bunun sizin dininizle bir ilgisi var. Hissediyorum bunu" dedi.

Leto gülümsedi. "Senin gibi değerli bir armağanı verdikleri için senin Ixia'lı amirlerinin yaptığı hemen hemen her şeyi bağışlayabilirim. Sor, karşılığını alacaksın."

Kadın, minderin üzerinde ona doğru kaykılarak eğildi. "Bana dininizin iç işleyişlerini anlatın."

"Bendeki her şeyi en kısa zamanda öğreneceksin Hwi. Sana söz veriyorum. Sadece, ilkel atalarımızdaki güneşe tapmanın bundan çok farklı olmadığını unutma."

"Güneşe... tapma mı?" Kadın geriye kaykıldı.

"Bütün hareketlerin güneşe bağlı olduğunu, ama ona dokunulmayacağını güneşin ölüm olduğunu."

"Sizin... ölümünüz mü?"

"Her din, bir gezegen gibi, enerjisini kullanacağı, varlığını sürdürmek için muhtaç olduğu bir güneşin çevresinde döner."

Kadının sesi fısıltı gibiydi: "*Sizin* güneşinizde ne görüyorsunuz Efendimiz?"

"Benim ötesine bakabileceğim bir sürü pencereden oluşan bir evren. Bu pencerelerden ne görünüyorsa onu görüyorum."

"Geleceği mi?"

"Evren, kökeninde zamansızdır ve bu nedenle tüm zamanları ve gelecekleri kapsar."

"Doğru, gerçekten" dedi kadın. "Siz bunun" eliyle Leto'un uzun, kaburgalı gövdesini gösterdi "önlediği şeyi görmüşsünüz."

"Bunun, azıcık da olsa, kutsal olabileceğine inanmak geliyor mu içinden?" diye sordu Leto.

Kadın ancak başıyla onaylayabildi.

"Bunun hepsini benimle paylaşırsan" dedi Leto, "bunun çok korkunç bir yük olacağı konusunda uyarırım seni."

"Bu sizin yükünüzü hafifletir mi Efendimiz?"

"Hafifletmez, ama katlanmamı kolaylaştırır."

"Öyleyse paylaşırım. Söyleyin Efendimiz."

"Henüz değil Hwi. Bir süre daha sabretmelisin"

Kadın düş kırıklığını yuttu, içini çekerek.

"Yalnızca, benim Duncan Idaho sabırsızlanıyor" dedi Leto. "Onunla uğraşmam gerek."

Kadın arkasına baktı, ama küçük oda boştu.

"Şimdi buradan ayrılıp gitmemi mi istiyorsunuz?"

"Senin asla benden ayrılmamanı istiyorum."

Kadın, onun bakışındaki şiddeti, yüzünün ifadesindeki, Hwi'yi üzüntüye boğan aç bir boşluğu görerek bakakaldı ona. "Efendimiz, gizli sırlarınızı neden söylüyorsunuz *bana?*"

"Sana bir tanrının karısı olur musun diye soramazdım."

Kadının gözleri bunun şokuyla kocaman açıldı birden.

"Cevap verme!" dedi Leto.

Kadın, başını güçlükle kaldırıp Leto'nun karanlıktaki gövdesine baktı boylu boyunca.

"Artık var olmayan organlarımı arama boşuna" dedi Leto. "Fiziksel yakınlığın bazı biçimleri benim için olanaksız artık."

Kadın, bakışlarını yine Leto'nun kapişonlu yüzüne çevirdi ve yanaklarının pembe derisi, o yabancı çerçeve içindeki yüz hatlarının o yoğun insan özelliği dikkatini çekti.

"Eğer çocuk istersen" dedi Leto, "babayı benim seçmeme izin vermeni isterim sadece. Ama henüz sana bir şey sormuş değilim."

Kadının sesi güçlükte çıkabildi. "Efendimiz, bilmiyorum ben..."

"Ben şimdi Kale'ye dönüyorum" dedi Leto. "Oraya, benim yanıma gel de konuşalım. Gel de sana benim önlediğim şeyi anlatayım."

"Korkuyorum Efendimiz; hayatta hiç tahmin edemediğim kadar korkuyorum."

"Benden korkma. Benim nazik Hwi'me nazik olmayan bir şey yapamam. Diğer tehlikelere gelince. Balıkla Konuşanlar'ım bedenleriyle sana siper olurlar. Sana bir zarar gelmesine izin veremezler!"

Hwi kalktı ve titreyerek ayakta durdu.

Leto, sözlerinin kadını nasıl derinden etkilediğini gördü ve bunun acısını duydu. Hwi'nin gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. Titremesini durdurmak için ellerini birbirine sımsıkı kenetledi. Kadının Kale'ye, onun yanına seve seve geleceğini biliyordu. Leto ne isterse istesin kadının yanıtı Balıkla Konuşanlar'ınkinin aynısı olacaktı:

"Peki Efendimiz."

Leto'ya öyle geliyordu ki, bu kadın, Leto'nun yükünü kendi üzerine almak üzere onunla yer değişebilseydi bunu kendisi önerirdi. Bunu yapamayacağını bilmek kadının acısını arttırıyordu. Bu kadın, Malky'nin zevk düşkünlüğü zayıflıklarının hiçbirini içermeyen, engin bir duyarlılığın üzerinde yükselen bir zekâydı. Kusursuzluğu insanı korkutuyordu. Eğer Leto normal bir erkek halinde gelişmiş olsa, bu tam, karısı olmasını isteyeceği *(hayır! Israrla talep edeceği!)* kadındı; bu kadındaki her şey Leto'nun bu inancını doğruluyordu.

Ve Ixia'lılar bunu biliyorlardı.

"Git artık" diye fısıldadı Leto.

*

29

Ben halkımın hem babası hem de anasıyım. Doğumla kendinden geçmeyi de, ölümle kendinden geçmeyi de bilirim ve sizin öğrenmeniz gereken biçimleri biliyorum. Biçimler evreninde sarhoş olup gezmedim mi? Evet! Sizin ışıkla taslağınızın çizildiğini gördüm. Gördüğünüzü ve hissettiğinizi söylediğiniz o evren benim düşümdür. Benim enerjilerim onda yoğunlaşır ve her bir diyarda ve bütün diyarlarda ben varım. Yani siz bomsunuz.

Çalınmış Günlükler

"Balıkla Konuşanlar'ım senin Siaynoq'tan sonra hemen Kale'ye gittiğini söylediler" dedi Leto.

Hwi'nin sadece bir saat oturduğu yerin yakınında ayakta duran Idaho'ya suçlarcasına baktı, ne kadar kısa bir zamandı -ama Leto yine de yüzyıllar kadar büyük bir boşluk hissediyordu.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı" dedi Idaho. Leto'nun arabasının durduğu karanlık çukura baktı.

"Siona'yla konuşmak için mi?"

"Evet." Idaho gözlerini Leto'nun yüzüne çevirdi.

"Ama sen Moneo'yu aramışsın."

"Benim her hareketimi sana rapor mu ediyorlar?" diye sordu Idaho.

"*Her* hareketini değil."

"İnsanlar bazen yalnız kalmak ihtiyacı duyar."

"Elbette, Ama seninle ilgileniyorlar diye Balıkla Konuşanlar'ı suçlama."

"Siona dedi ki, sınanacakmış!"

"Moneo'yu aramanın nedeni bu muydu?"

"Nedir bu sınama?"

"Moneo bilir. Senin Moneo'yu bu nedenle görmek istediğini tahmin etim."

"Sen hiçbir şeyi tahmin etmezsin! *Bilirsin.*"

"Siaynoq seni sarsmış Duncan. Üzgünüm."

"Hiç fikrin var mı nasıl bir şeydir benim yerimde olmak... orada?"

"Gulanın talihine katlanmak kolay değil." dedi Leto. "Bazı hayatlar diğerlerinden zordur."

"Çocukça felsefelere ihtiyacım yok!"

"Senin neye ihtiyacın var Duncan?"

"Bazı şeyleri bilmeye."

"Ne gibi?"

"Senin çevrendeki insanların *hiçbirini* anlamıyorum! Moneo hiçbir şaşkınlık ifadesi göstermeden. Siona'nın sana karşı ayaklanmanın bir üyesi olduğunu söylüyor. Kendi kızının!"

"Zamanında Moneo da bir asiydi."

"Neyi kastettiğimi anlamıyor musun? Moneo'yu da sınadın mı?"

"Evet."

"Beni de sınayacak mısın?"

"Seni sınıyorum zaten."

Idaho Leto'ya baktı, sonra: "Anlamıyorum senin bu devletini, İmparatorluğunu, hiçbir şeyini. Bir şeyler buldukça, olup biteni

anlayacağıma gittikçe daha çok anlamadığımın farkına varıyorum."

"Ne mutlu ki sen bilgelik yolunu keşfetmişsin" dedi Leto.

"Ne?" Idaho'nun şaşkın bir öfkeyle dolu sert çıkışı, sesini o küçük odayı dolduran bir savaş narasına dönüştürdü.

Leto gülümsedi. "Idaho, ben sana öğrenmenin önündeki en büyük engelin bir şeyi bildiğini sanmak olduğunu söylemedim mi?"

"O zaman, neler olup bittiğini anlat bana."

"Arkadaşım Duncan Idaho yeni bir alışkanlık ediniyor. Daima, bildiğini sandığı şeyin ötesine bakmayı öğreniyor."

"Pekâlâ, pekâlâ." Idaho başını yavaşça, her sözcükle salladı. "O halde benim o Siaynoq denen şeye katılmama izin vermenin *ötesindeki* şey nedir?"

"Balıkla Konuşanlar'ı, Muhafız Birliği'nin Komutanı'na bağlıyorum."

"Ve benim de onları def etmem gerekiyor! Beni Kale'ye götürmek üzere alan eşlikçi grup bir alem yapmak için durmak istedi. Ve beni buraya geri getirenler, sen..."

"Duncan Idaho'nun çocuklarını görmenin ne kadar hoşuma gittiğini biliyorlar."

"Lanet olsun! Ben senin damızlığın değilim!"

"Bağırman gerekmiyor Duncan."

Idaho birkaç kez derin derin soludu, sonra: "Onlara 'hayır' deyince ilk önce incinmiş gibi bir tavır takınıyorlar ve sonra bana sanki lanet olası" -başını salladı- "kutsal bir: ya da buna benzer bir şeymişim gibi davranıyorlar."

"Sana itaat etmiyorlar mı?"

"Hiçbir şeyi sorgulamıyorlar... senin emirlerine aykırı olmadıkça. Ben buraya dönmek istemiyordum."

"Ama seni getirdiler."

"*Senin* emrine itaatsizlik etmeyeceklerini bal gibi biliyorsun! "

"Geldiğine sevindim Duncan."

"Ah, görüyorum!"

"Balıkla Konuşanlar senin ne kadar özel olduğunu, benim sana ne kadar düşkün olduğumu, sana ne kadar minnettar olduğumu biliyorlar. Sana ve bana ilgi gösteriliyorsa bu asla bir itaat ya da itaatsizlik meselesi değildir."

"Ne meselesi peki?"

"Sadakat."

Idaho'ya dalgın bir sessizlik çöktü.

"Siaynoq'un gücünü hissettin, değil mi?" diye sordu Leto.

"Abrakadabra."

"Peki niçin tedirgin oldun ondan?"

"Senin Balıkla Konuşanlar bir ordu değil, polis gücü."

"Bana inan ki öyle değil. Polis daima ahlâksızdır."

"Beni güçle baştan çıkarmaya çalışıyorsun" diye çıkıştı Idaho.

"Sınama budur Duncan."

"Bana güvenmiyor musun?"

"Senin Atreides'e sadakatine kesinlikle, kayıtsız şartsız güveniyorum."

"Öyleyse bu ahlâksızlık ve sınama laflarının anlamı nedir?"

"Beni polis gücüne sahip olmakla suçlayan sensin. Polis daima suçluların işlerini başardıklarını görür. Yetkili konumda bulunmanın, var olanlar içinde en başarılı suçlu konumunda

bulunmak olduğunu görmemesi için bir polisin epey ahmak olması gerekir."

Idaho, dudaklarını diliyle ıslattı ve apaçık bir şaşkınlıkla Leto'ya faktı. "Ama ahlâk eğilimi... yani yasal... hapishaneler..."

"Bir yasanın çiğnenmesi günah değilse yasalar ve hapishaneler neye yarar ki?"

Idaho başını hafifçe sağa yatırdı. "Senin bana söylemek istediğin, senin o lanet olası dininin..."

"Günahların cezalandırılması çok aşırı olabilir."

Idaho baş parmağıyla arkayı, kapının dışındaki dünyayı işaret etti. "Ölüm cezasıyla... o kırbaçlamayla falan ilgili tüm bu laflar..."

"Keyfi yasalardan ve hapishanelerden mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum."

"Sana hapishaneler gerekli!"

"Gerekli mi? Hapishaneler sadece, mahkemelerin ve polisin işe yaradığı yanılsamasını desteklemek için gereklidir. Onlar bir tür iş güvencesidir."

Idaho *hafifçe döndü* ve parmağıyla küçük odaya girerken geçtiği kapıyı gösterdi. "Senin, hapishaneden başka bir şey olmayan koskoca gezegenlerin var!"

"Bence yanılsamalarını böyle sürdürürsen her yeri hapishane gibi görebilirsin."

"Yanılsamalar!" Idaho elini aşağıya indirdi ve şaşkın şaşkın öylece durdu.

"Evet. Hapishanelerden, polisten ve yasallıktan söz ediyorsun: Bunlar başarılı bir güç yapılanmasının ardında iş görebileceği ve gayet haklı olarak, kendi yasalarından daha üstün olduğunu fark edeceği mükemmel yanılsamalardır."

"Ve sence suçlarla başa çıkmak için..."

"Suçlar değil Duncan, günahlar."

"Yani sence senin dinin..."

"Birinci sıradaki günahları anladın mı?"

"Nedir?"

"Benim devletimin bir elemanını kötü yola itmek ve benim devletimin bir elemanı tarafından kötü yola itilmek."

"Peki nedir bu kötü yola itmek?"

"Özünde bu, Leto'nun kutsallığını görmede ve ona tapmada kusur etmektir."

"Sana mı?"

"Bana."

"Ama sen daha başlangıçta demiştin ki..."

"Benim kendi tanrılığıma inanmadığımı mı sanıyorsun? Dikkatli ol Duncan!"

Idaho'nun sesinde tatsız bir öfke vardı. "Bana, benim görevlerimden birinin senin sırrını korumak olduğunu, yani senin..."

"Sen benim sırrımı bilmiyorsun."

"Senin bir tiran olduğunu mu? Bu hiç..."

"Tanrılar tiranlardan daha güçlüdür Duncan."

"Bu duyduklarımdan hiç hoşlanmadım."

"Bir Atreides ne zaman senden işinden *hoşlanmanı* istedi ki?"

"Sen benden hem hakim, hem savcı hem de cellat olan Balıkla Konuşanlar'ına komutanlık yapmamı istedin..." Idaho sustu.

"Başka?"

Idaho ses çıkarmadı.

Leto aralarındaki çok kısa, ama yine de uzun, buz gibi uzaklığın ötesinden baktı.

Balığın oltamın ucunda çırpınması gibi bir şey bu, diye düşündü Leto. *Tartışmadaki her öğenin kapma noktasını hesaplaman gerekir.*

Idaho'daki sorun, ağa sokmanın daima onun sonunu hızlandırmasıydı. Ve bu kez çok çabuk olmuştu bu. Leto üzüldü.

"Sana tapmayacağım" dedi Idaho.

"Balıkla Konuşanlar senin özel bir istisna olduğunu kabul ediyorlar" dedi Leto.

"Moneo ve Siona gibi mi?"

"Çok daha farklı."

"Demek asiler özel bir vaka."

Leto gülümsedi, "Benim en güvendiğim yardımcılarımın hepsi bir zamanlar asiydi."

"Ben değildim..."

"Sen çok parlak bir asiydin! Atreides'in saltanat süren bir kralın elinden bir İmparatorluğu çekip almasına yardım ettin."

Idaho'nun gözleri kendi iç gözlemine dalmasıyla odağından kaydı. "Öyle yaptım." Başını, sanki saçındaki bir şeyi silkeliyormuş gibi sertçe salladı. "Ama senin o İmparatorluğu ne hale getirdiğine bir bak!"

"Onda bir kalıbı, kalıpların kalıbını geliştirdim."

"Demek öyle."

"Bilgiler kalıpların içinde donmuştur Duncan. Bir kalıbı çözmek için diğer bir kalıbı kullanırız. Teşhis etmesi ve anlaması en zor olanlar değişken kalıplardır."

"Yine abrakadabra."

"Bu hatayı daha önce bir kez yaptın."

"Tleilaxu'nun beni arka arkaya gulaları hep hayata döndürüp durmasına niçin izin veriyorsun? *Kalıp* bunun neresinde?"

"Sende bol bol bulunan niteliklerden ötürü. Bırakayım da babam söylesin."

Idaho'nun ağzı sert bir çizgiye dönmüştü.

Leto, Muad'Dib *sesiyle konuştu* ve birden kapişonlu yüzü bile babasına benzedi. "Sen benim en gerçek dostumdun Duncan, Gurney Halleck'ten bile daha gerçek. Ama ben geçmişte kaldım."

Idaho güçlükle yutkundu. "Peki şimdi yaptığın şeyler!"

"Atreides mizacına aykırı mı?"

"Lanet olsun, haklısın!"

Leto normal sesine döndü. "Evet, ben hâlâ Atreides'im."

"Gerçekten mi?"

"Başka ne olabilirim ki?"

"Bir bilebilsem!"

"Sözcüklerle ve seslerle bir oyun oynadığımı sanıyorsun, değil mi?"

"Her taşın altında çevirdiğin bu işlerden amacın ne?"

"Bir sonraki dönemin sahnesini hazırlarken hayatı koruyorum."

"Öldürerek mi koruyorsun?"

"Ölüm genellikle hayata faydalıdır."

"Bu, Atreides değil!"

"Hayır, Atreides. Biz ölümün değerini çok gördük. Ama Ixia'lılar bu değeri hiç anlamadılar."

"Bunun Ixia'lılarla ne ilgisi..."

"Çok. Diğer dalaverelerini gizleyecek bir makine yapacaklar."

Idaho düşüncelere dalmış gibi konuştu. "Ixia Büyükelçisi bu yüzden mi buradaydı?"

"Hwi Noree'yi gördün demek."

Idaho yukarıyı gösterdi. "Ben gelirken o gidiyordu."

"Onunla konuştun mu?"

"Ona burada ne yaptığını sordum. Taraflar arasında seçim yaptığını söyledi."

Leto bir kahkaha patlattı. "Oh, aman!" dedi. "Ne kız yahu. Yaptığı seçimi söyledi mi sana?"

"Artık İmparator Tanrı'nın hizmetinde olduğunu söyledi. Ben inanmadım, elbette."

"Ama ona inanman gerekir."

"Neden?"

"Ah, evet; senin bir zamanlar benim büyükannem Jessica'dan bile kuşkulandığını unutmuşum."

"Geçerli nedenler vardı!"

"Siona'dan da kuşkulanıyor musun?"

"Herkesten kuşkulanmaya başlıyorum!"

"Ve bir de sen, benim gözümdeki değerini bilmediğini söylüyorsun" diye çıkıştı Leto.

"Peki ya Siona?" diye sordu Idaho, "Dedi ki sen bizi... demek istediğim, lanet olası... "

"Siona'nın güvenilecek tarafı onun yaratıcılığıdır. Yeniyi ve güzeli yaratır o. Gerçek yaratıcılığa daima güvenilir."

"Ixia'lıların dalavereli makinelerine de mi?"

"O, yaratıcılık değil. Yaratıcılığı daima tanırsın, çünkü açıkça ilan edilir. Gizlilik tümüyle farklı bir gücün varlığını gösterir."

"O zaman sen bu Hwi Noree'ye güvenmiyorsun, ama sen..."

"Hayır, ona güveniyorum ve tam da sana söylediğim nedenlerden ötürü güveniyorum."

Idaho kaşlarını çattı, sonra gevşedi ve içini çekti. "Onunla yakınlık kurayım bari. Madem o senin..."

"Hayır! Hwi Noree'den uzak duracaksın. Onun için özel bir düşüncem var."

*

30

Kent deneyimini içime hapsettim ve yakından inceledim onu. Kent fikri beni büyülüyor. Fonksiyon gören, destekleyici bir sosyal toplum olmaksızın kurulan bir biyolojik toplum felâkete götürür. Birbiriyle ilişkili sosyal bir yapı olmaksızın sadece biyolojik toplumlara dönüşen bütün dünyalar hep bu yüzden yok oldu. Bu, aşırı kalabalık durumlarda dramatik bir şekilde ibret verici hale gelir. Getto öldürücüdür. Aşırı kalabalığın psişik stresi, patlayan bir basınç yaratır. Kent bu güçleri idare etme girişimidir. Kentlerin bu girişimde kullandığı toplumsal biçimler değerli çalışmalardır. Her toplumsal düzenin oluşumunda belirli bir kötü niyetin varlığını unutmayın. Yapay bir varlıkla var olmanın mücadelesidir bu. Despotizm ve kölelik uçlarda gezinir. Çok canlar yanar ve dolayısıyla, yasalara gerek doğar. Yasa kendi güç yapısını geliştirirken yeni yaralara ve yeni haksızlıklara yol açar. Böylesi bir travma, çatışmayla değil işbirliğiyle iyileştirilebilir ancak, iyileştirici, işbirliği çağrısından belli olur.

Çalınmış Günlükler

Moneo, Leto'nun küçük odasına belirgin bir gerginlikle girdi. Bu buluşma yerini gerçekten tercih ediyordu; çünkü orada İmparator Tanrı'nın arabası. Solucan'ın yapacağı öldürücü bir saldırıyı zorlaştıran bir çukurun içinde duruyordu ve Leto'nun, başkahyasının o bitmek bilmez rampayla değil de bir Ixia tüp asansörüyle inmesine izin vermesi gibi yadsınmaz bir gerçek daha vardı. Ama Moneo bu sabah getirdiği haberin Tanrı Solucan'ı kesinlikle ortaya çıkaracağını seziyordu.

Bu haberi nasıl vermeli?

Festival in dördüncü gününde şafak sökeli ancak bir saat olmuştu ki Moneo bunu ancak, kendisini bu dertlerin biteceği

ana daha yaklaştırdığı için, sükunetle karşılayabilirdi.

Moneo küçük odaya girince Leto kımıldadı. İşareti üzerine, yalnızca yüzüne odaklanmış ışıklar yandı.

"Günaydın Moneo" dedi. "Muhafızlarım senin hemen içeri girmek için ısrar ettiğini söylediler, niçin?"

Moneo, deneyimlerinden biliyordu; tehlike, şeytana uyup da çok şeyi çok erken söylemedeydi.

"Aziz Anne Anteac'la birlikteydim bir süre" dedi. "Kadın gayet iyi gizliyor ama, onun bir Mentat olduğundan eminim."

"Evet. Bene Gesserit ara sıra bana itaatsizlik etmese olmaz. Bu tür itaatsizlikler hoşuma gidiyor."

"Yani onları cezalandırmayacak mısınız?"

"Moneo, ben sonuçta halkımın tek ana babasıyım. Bir ana babanın katı olması kadar bağışlayıcı da olması gerekir."

Bugün iyiliği üzerinde, diye düşündü Moneo. Hafif bir iç çekme sesi kaçtı ağzından; Leto da buna gülümsedi.

"Anteac, esir aldığımız Surat Oynatıcılar arasından seçilen birkaç tanesinin bağışlanmasını emrettiğinizi söyleyince itiraz etti"

"Onlar bana Festival için lazım."

"Efendimiz?"

"Sana sonra anlatırım. Şimdi seni sabahın bu saatinde bana koşturan haberlere gelelim."

"Ben... ee... " Moneo üst dudağını ısırdı. "Tleilaxu bana yaranmaya kalkıştığında çok boşboğazlaştılar."

"Elbette, tahmin ediyorum. Peki neleri açık ettiler?"

"Kendileri... ee, Ixia'lılara, şey yapmaları için... ee, tam bir gula değil, hattâ bir klon bile değil de; belki Tleilaxu terimini kullanmamız gerekecek: Bir hücresel yeniden inşa yapabilmeleri

için gerekli bilgiyi ve donanımı vermişler. Ve... ee, deney, Loncacılar'ın onlara sizin gücünüzün geçmeyeceğini garanti ettikleri bir tür koruyucu cihazın içinde yapılmış."

"Peki sonuç?" Leto, bu soruyu sorarken kendini soğuk bir boşlukta hissetti.

"Emin değiller. Tleilaxu'nun bunu görmesine izin verilmemiş. Ama yine de Malky'nin bu... ee, odaya girdiğini ve daha sonra bir çocukla çıktığını gözleyebilmişler."

"Evet! Biliyorum!"

"Biliyor musunuz?" Moneo şaşırmıştı.

"Çıkarsamayla. Ve tüm bunlar yaklaşık yirmi sekiz yıl önce oldu değil mi?"

"Doğru, Efendimiz."

"Çocuğun adının Hwi Noree olduğunu biliyorlar, değil mi?"

"Emin değiller Efendimiz, ama..." Moneo omuzlarını silkti.

"Elbette. Peki sen bundan ne sonuç çıkarıyorsun Moneo?"

"Yeni Ixia Büyükelçisi'nde gizlenmiş büyük bir amaç var:"

"Kesinlikle var. Moneo, sana tuhaf gelmedi mi; Hwi? O nazik Hwi o korkunç Malky'nin nasıl da aynadaki görüntüsü gibi! Cinsiyet de dahil, her konuda onun tam tersi."

"Bunu düşünmemiştim Efendimiz."

"Ben düşündüm."

"Onu hemen Ix'e geri göndereceğim" dedi Moneo.

"Sakın böyle bir şey yapayım deme!"

"Ama Efendimiz, eğer onlar..."

"Moneo, bildiğim kadarıyla, senin tehlikeyi görünce vazgeçtiğin çok nadirdir. Diğerleri hep böyle yapar, ama senin

böyle yaptığın enderdir. Neden beni böyle apaçık belli bir aptallığa bulaştırmak istiyorsun?"

Moneo yutkundu.

"İyi. Hatanı kabul etmen hoşuma gidiyor" dedi Leto.

"Teşekkür ederim Efendimiz"

"Ayrıca, minnettarlığını, şimdi yaptığın gibi samimi bir şekilde ifade etmen de hoşuma gidiyor. Şimdi, bu sırları öğrendiğinde Anteac da senin yanında mıydı?"

"Emrettiğiniz gibi. Efendimiz."

"Harika. Bu, her şeyi birazcık kapıştıracak. Şimdi gideceksin ve Hwi Hanımefendi'yi bulacaksın. Ona, kendisini hemen görmek istediğimi söyleyeceksin. Bu onu tedirgin edecek. Çünkü o, kendisini Kale'ye çağırıncaya dek tekrar görüşmeyeceğimizi biliyor. Onun korkularını yatıştırmanı istiyorum."

"Nasıl, Efendimiz?"

Leto üzgün bir sesle konuştu: "Moneo, uzmanı olduğun bir şeyi neden bana soruyorsun? Onu sakinleştir ve kendisine karşı dostça niyetlerime ikna ederek buraya getir."

"Peki Efendimiz" Moneo eğildi ve bir adım geri çekildi.

"Bir dakika, Moneo!"

Moneo doğruldu ve bakışları Leto'nun yüzünde sabitlendi.

"Şaşkına döndün Moneo" dedi Leto, "Bazen benim hakkımda ne düşüneceğini bilemiyorsun. Ben her şeye gücü yeten ve her şeyi önceden bilenim öyle mi? Bana bu bölük pörçük habercikleri getiriyorsun ama kendi kendine soruyorsun: *Bunları zaten bilmiyor mu? Eğer biliyorsa niçin bu zahmete giriyorum?* Ama sana bu tür şeyleri rapor etmeni emrettim Moneo. Senin itaatin ibret verici değil mi?"

Moneo omuzlarını yukarı kaldırmaya niyetlendi ama vazgeçti. Dudakları titriyordu.

"Zaman da bir yer olabilir Moneo" dedi. "Her şey senin nerede durduğuna, neye baktığına ve neyi duyduğuna bağlı. Bunun ölçüsü bunun kendi bilincindedir."

Moneo, uzun bir sessizlikten sonra konuşmaya cesaret etti: "Bu kadar mı. Efendimiz?"

"Hayır bu kadar *değil.* Siona bugün, bir Lonca kuryesiyle gönderilen bir paket alacak. Bu paketin verilmesini engelleyecek hiçbir şey olmasın. Anladın mı?"

"Ne var... ne var bu pakette Efendimiz?"

"Onun görmesini istediğim bazı çeviriler, okunacak bir şeyler var. Engel olacak hiçbir şey yapmayacaksınız. Pakette melanj yok."

"Nasıl... nasıl bildiniz benim korktuğum şeyin... "

"Çünkü sen bahardan korkuyorsun. Bahar senin ömrünü uzatır, ama sen bundan kaçınıyorsun."

"Onun *diğer* etkilerinden korkuyorum Efendimiz"

"Cömert bir doğa, melanjın bazılarımız için ruhun umulmadık derinliklerini göz önüne sermesini buyurmuştur, ama sen bundan korkuyorsun, öyle değil mi?"

"*Ben Atreides'im* Efendimiz."

"Ahh, evet ve Atreidesler için melanj, zamanın sırrını kendine özgü bir içsel itiraf sürecinden geçirebilir."

"Sadece, beni sınamanızı hatırlamam gerek Efendimiz."

"Altın Yol'u hissetme gereğini duymuyor musun kendin için?"

"Benim korktuğum bu değil Efendimiz."

"Sen hayret edilecek diğer bir şeyden, bana *kendi* tercihimi yaptıran şeyden korkuyorsun."

"Size sadece bakmakla o korkuyu fark ediyorum Efendimiz. Biz Atreidesler..." Sustu, ağzı kurumuştu.

"Benim içimde toplanmış, atalara ve diğerlerine ait araların hiçbirini istemiyorsun!"

"Bazen... bazen Efendimiz, baharın Atreidesler'in belası olduğunu düşünüyorum!"

"*Ben* keşke hiç olmasaydım diyorsun değil mi?"

Moneo ses çıkarmadı.

"Ama melanj değerini koruyor Moneo. Lonca kaptanlarının ona ihtiyacı var. Ve o olmasa Bene Gesserit dejenere olup ağlayan dişilerden oluşmuş çaresiz bir güruha döner!"

"Ya onunla ya onsuz yaşamalıyız Efendimiz. Bunu biliyorum."

"Çok anlayışlısın Moneo. Ama sen onsuz yaşamayı seçtin."

"Böyle bir tercihi yapma hakkım yok mu Efendimiz?"

"Şimdilik."

"Efendimiz, ne..."

"Normal Galakça dilinde melanj için yirmi sekiz farklı sözcük var. Onu, düşünülen kullanımına sulandırmasına, yaşına, namuslu bir alışverişle mi yoksa hırsızlıkla yahut savaşla mı alındığına yahut da bir erkeğin ya da dişinin drahomasından mı armağan olduğuna ve anıldığı daha birçok şeye göre tanımlayabiliyorlar. Sen buna ne anlam veriyorsun Moneo?"

"Bize bir sürü tercih sunulmuş Efendimiz."

"Sadece bahar konusunda mı?"

Moneo düşünürken kaşları çatıldı, sonra "Hayır" dedi.

"Benim huzurumda '*hayır* dediğin öylesine ender ki!" dedi Leto. "Bu sözcüğü söylerken ağzının aldığı biçimi görmek hoşuma gitti."

Moneo'nun ağzı, gülümsemeye çalışırken seğirdi.

Leto canlı bir sesle konuştu: "Pekâlâ! Şimdi Hwi Hanımefendi'ye gitmen gerek. Gitmeden önce sana, yararı olacak bir çift öğütte bulunacağım."

Moneo bütün dikkatiyle Leto'nun yüzüne baktı.

"Alışkanlık yaratan maddeler hakkında bilinenler çoğunlukla erkeklerden kaynaklanır, çünkü onlar daha cesaretli olmaya yatkındırlar erkek saldırganlığının doğal bir sonucu. Sen Orange Katolik İncil'ini okumuştun, dolayısıyla da Havva ve cima hikâyesini biliyorsun. O hikâyenin ilginç bir gerçeği şudur: Elmayı koparıp tadına bakan ilk kişi Havva değildi. Bunu yapan ilk kişi Adem'di ve Adem bunu yaparak suçu Havva'ya yıkmayı öğrendi. Benim hikayem bizim toplumlarımızın alt gruplara yapısal bir gereksinimi nasıl edindiği hakkında bazı şeyler söylüyor sana."

Moneo başını hafiften sola yatırdı. "Efendimiz bunun bana nasıl bir yararı olacak?"

"Hwi Hanımefendi'nin karşısında işine yarayacak!"

*

31

Benim en çok dikkatimi çeken şey, evrenin tekil çokluğudur. Olağanüstü güzel bir şey bu.

Çalınmış Günlükler

Leto'nun, ön salonda Moneo'nun sesini duymasından hemen sonra Hwi küçük kabul salonuna girdi. Hwi, ayak bileklerini sıkıca saran, açık yeşil renkte bol bir pantolon giymişti. Pantolonun üzerinde sandallarına uygun, daha koyu yeşil renkli bağlar vardı. Siyah pelerininin altından aynı koyu yeşil renkte, bol bir bluz görünüyordu.

Kadın Leto'ya doğru gelirken sakindi ve bu kez daha önce oturduğu kırmızı minderin yerine altın renkli bir minderi tercih ederek davet beklemeden oturdu. Moneo'nun onu getirmesi bir saati bulmamıştı. Leto keskin kulağıyla Moneo'nun ön odada huzursuzca kıpırdandığını duydu ve aradaki kemerli giriş kapısını kapatan bir sinyal gönderdi.

"Moneo'yu tedirgin eden bir şey var" dedi Hwi. "Bunu bana açık etmemek için çok çaba harcadı, ama beni yatıştırmaya çalıştıkça benim merakımı daha çok uyandırdı."

"Seni korkutmadı, değil mi?"

"Ah, hayır. Ama çok ilginç bir şey aktardı. Tanrı Leto'nun hepimizden farklı biri olduğunu hiçbir zaman unutmamam gerektiğini söyledi bana."

"Bunun neresi ilginç?"

"İlginç olan, bunun girişini oluşturan soru. Sizdeki bu farkın yaratılmasında bizim ne gibi bir rol oynadığımızı kendisinin hep merak ettiğini söyledi."

"Bu ilginç."

"Bence bu samimi bir gözlem" dedi Hwi. "Niçin çağırdınız beni?"

"Bir zamanlar senin Ix'teki amirlerin..."

"Onlar artık benim amirim değil Efendimiz."

"Bağışla. Bundan sonra onlara Ixia'lılar diyeceğim."

Hwi, başıyla ciddi bir şekilde onayladı ve "Bir zamanlar..." diyerek ona kaldığı yeri hatırlattı.

"Ixia'lılar bir silah yapmayı düşünmüşlerdi bir tür arayıcı avcıydı bu; kendi kendine ilerleyen, makina beyinli bir ölümdü. Kendi kendini yönetebilen bu alet, hayatı arayıp bulacak ve bulduğu hayatı inorganik materyaline indirgeyecek bir şey olarak tasarlanmıştı."

"Böyle bir şeyi duymamıştım Efendimiz."

"Biliyorum. Ixia'lılar makine yapıcılarının daima, tümüyle makine haline gelme riskine girdiklerini kabul etmezler. Bu, olabilecek en son sterilitedir. Makineler daima hata yapar... bir süre sonra. Ve bu makineler hata yapınca da hiçbir şey, tek bir hayat kalmaz geriye."

"Bazen onların deli olduğunu düşünüyorum" dedi kadın.

"Anteac'ın görüşü. Acil bir sorun. Ixia'lılar şimdi, gizli tuttukları yeni bir işe giriştiler."

"Sizden de mi?"

"Evet, benden de. Benim adıma inceleme yapmak için Aziz Anne Anteac'ı gönderiyorum. Ona yardımcı olman için, çocukluğunu geçirdiğin yer hakkında anlatabileceğin her şeyi anlatmanı istiyorum ona. Ne kadar ufak olursa olsun hiçbir ayrıntıyı atlama. Anteac senin hatırlamana yardım edecek. Her sesi, her kokuyu, ziyaretçilerin biçimlerini ve isimlerini,

tenlerinizin rengini ve hattâ tonunu bile istiyoruz. Ufacık bir şey bile çok önemli olabilir."

"Gizleme yerinin orası olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Orası olduğunu biliyorum."

"Ve sizce bu silahı yaptıkları yer, şeyin içinde..."

"Hayır, ama bu, senin doğduğun yeri araştırmak içi bahanemiz olacak."

Kadının ağzı açıldı, sonra yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı yüzüne, sonra da: "Efendimiz çok karmaşık. Aziz Anne'yle hemen konuşacağım." Hwi ayağa kalkmaya yeltendi ama Leto bir el işaretiyle durdurdu onu.

"Acele ediyor görüntüsü vermemeliyiz" dedi Leto. Kadın mindere oturdu yeniden.

"Moneo'nun gözlem tarzında her birimiz farklıyız" dedi Leto. "Yaratılış durmaz. Tanrınız sizi yaratmaya devam eder."

"Anteac neyi bulacak? Siz biliyorsunuz, değil mi?"

"Benim güçlü bir kanaatim var diyelim. Şimdi, benim daha önce ortaya attığım konuya sen bir kez olsun girmedin. Senin kendi sorun yok mu?"

"Sorulara gerek duyarsam siz cevabını verirsiniz." Bu sözler öylesine güvenle doluydu ki Leto'yu susturdu. Leto şimdi, Ixia'lıların bu başarısının bu *insanın* ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu fark ederek ona bakıyordu sadece. Hwi, kişisel olarak tercih edilmiş ahlâkının buyruklarına tam anlamıyla sadık kalmıştı. O sevimliydi, sıcaktı ve dürüsttü ve onu kendisiyle bir tuttuğu kişilerdeki her tülden acıyı paylaşmaya zorlayan bir insan anlayışı vardı. Onun özündeki, kendisine karşı sarsılmaz dürüstlükle karşılaşan Bene Gesserit öğretmenlerinin kapıldığı dehşeti tahmin edebiliyordu. Öğretmenler ona bir iki rötuş ekleyip bir iki yetenek kazandırmaktan ve onun bir Bene Gesserit olmasını engelleyen o gücü arttırmaktan başka hiçbir şey

yapamamışlardı belli ki. Bu onlara kim bilir ne biçim dert olmuştu!

"Efendimiz" dedi kadın, "sizi böyle bir hayatı seçmeye zorlayan nedenleri öğrenmek isterdim."

"İlk önce, geleceğimizi görmenin ne demek olduğunu anlamalısın."

"Sizin yardımınızla anlamaya çalışacağım."

"Hiçbir şey kökeninden ayırılamaz" dedi Leto. "Geleceği görmek, her şeyin bir çağlayanın dibindeki hava kabarcıklarının ortaya çıkışı gibi biçimlendiği bir sürekliliği görmektir. Onları görürsün, ama sonra hemen akıntıda kaybolup giderler. *Akıntı* durursa hava kabarcıkları sanki hiç var olmamış gibi yok olur. O akıntı benim Altın Yol'umdur ve ben onun sonunu gördüm."

"Sizin seçiminiz" -eliyle Leto'nun gövdesini gösterdi- "onu değiştirdi mi?"

"Değiştiriyor Değişiklik yalnızca, benim yaşam biçimime değil, ölüm biçimime de bağlı."

"Nasıl öleceğinizi biliyor musunuz?"

"*Nasıl'ını* değil. Ben sadece onun olacağı Altın Yol'u biliyorum."

"Efendimiz, ama ben..."

"Anlaması zor, biliyorum. Ben dört ölümle öleceğim bedenin ölümü, ruhun ölümü, mitin ölümü ve anlayışın ölümü. Ama tüm bu ölümler yeniden dirilmenin tohumunu taşır."

"Yani siz geri döneceksiniz o..."

"Tohumlar dönecek."

"Siz yok olunca sizin dininiz ne olacak?"

"Tüm dinler tek bir mezheptir. Spektrum Altın Yol'da bütünlüğünü korur. Sadece, insanlar önce bir parçayı, sonra diğerini görürler. Aldatıcı hayallere duyu hataları denebilir."

"İnsanlar yine size tapmaya devam edecekler dedi kadın.

"Evet."

"Ama *ebediyen* biterse öfke olacak" dedi kadın, "inkar olacak. Bazıları sizin sıradan bir Uran olduğunuzu söyleyecek."

"Aldatıcı hayaller" diye doğruladı Leto.

Kadının boğazındaki bir yumru bir süre konuşmasını engelledi, sonra: "Hayatınız ve ölümünüz nasıl değiştirecek bu..." Kadın başını salladı.

"Hayat devam edecek."

"İnanıyorum Efendimiz, ama nasıl?"

"Her dönem bir önceki döneme tepkidir. Eğer sen benim İmparatorluğumun biçimi hakkında düşünüyorsan bir sonraki dönemin biçimini biliyorsun demektir."

Kadın bakışlarını Leto'dan ayırdı. "Aileniz hakkında öğrendiğim her şey sizin bunu yapacağınızı söylüyor bana" sanki körmüş gibi, Leto'ya bakmaksızın ona doğru bir el işareti yaptı "sadece, kendinden çok başkalarını düşünme eğiliminizle. Ama sizin İmparatorluğunuzun biçimini gerçekten bildiğimi sanmıyorum."

"Peki Leto'nun Altın Barış'ını?"

"Bazılarının bizi inandırdığından daha az barış var" dedi kadın tekrar Leto'ya bakarak.

Onun dürüstlüğü! diye düşündü Leto. *Hiçbir şey yok edemez bu dürüstlüğü.*

"Bu mide dönemidir" dedi Leto. "Bu, tek bir hücrenin genişlemesi gibi genişlediğimiz dönemdir."

"Ama bazı şeyler eksik" dedi kadın. *Bu kadın Duncanlar gibi,* diye düşündü. *Bir şey eksik ve bunu hemen hissediyor.*

"Beden gelişiyor, ama ruh gelişmiyor" dedi Leto.

"Ruh mu?"

"Bize nasıl çok canlı olabileceğimizi söyleyen o yansımalı bilinç. Sen onu çok iyi bilirsin Hwi. Sana, kendine karşı nasıl dürüst olacağını söyleyen duygudur bu."

"Sizin dininiz yeterli değil" dedi kadın.

"Hiçbir din yeterli olamaz. Bu bir tercih meselesidir basit, tek bir tercih. Senin dostluğunun ve seninle birlikte olmanın benim için neden bu kadar çok şey ifade ettiğini anladın mı şimdi?"

Kadın, gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını durdurdu, başıyla onayladı ve sonra: "İnsanlar niçin bilmiyorlar bunu?"

"Buna olanak vermeyen koşullar yüzünden."

"Sizin yarattığınız koşullar mı?"

"Kesinlikle. Tüm İmparatorluğuma bir bak. Biçimi görüyor musun?"

Kadın gözlerini kapatarak düşündü.

"Birisi bütün gün nehir kıyısında oturup balık tutmak mı istiyor?" diye sordu Leto. "Harika, hayat budur işte! Küçük bir tekneyle yelken açarak denizin ötesindeki adaya gidip yabancıları mı görmek istiyorsun? Mükemmel! Başka yapacak ne var?"

"Uzayda yolculuk?" diye sordu kadın ve sesinde meydan okur gibi bir ton vardı. Gözlerini kocaman açmıştı.

"Lonca'yı ve benim buna izin vermediğimi ima ediyorsun?"

"Buna izin vermiyorsunuz."

"Doğru. Lonca bana itaatsizlik ederse bahar alamaz."

"Ve insanları gezegende tutmak onları yaramazlıktan alıkoyar."

"Bundan daha önemli bir şeyi de sağlar. Onları yolculuk özlemiyle doldurur. Bu da uzak yolculuklar yapma ve yabancı şeyler görme ihtiyacını yaratır. Sonuçta, yolculuk özgürlük anlamına gelmeye başlar."

"Ama bahar yavaş yavaş azalıyor" dedi kadın.

"Ve özgürlük günden güne daha değerleniyor."

"Ama bu ancak umutsuzluğa ve şiddete yol açar" dedi kadın.

"Benim atalarım arasından bilge bir adam aslında ben o kişiydim, biliyor musun? Benim geçmişimde hiçbir yabancı yoktur, bunu anlıyor musun?"

Kadın, başıyla onayladı ürkmüşçesine.

"Bu bilge adam görmüş ki, zenginlik bir özgürlük aracıdır. Ama zenginliğin peşinde koşmak köleliğe götürür."

"Lonca ve Rahibelik kendilerini köleleştirmişler!"

"Ve Ixia'lılar ve Tleilaxu ve diğer hepsi. Adı, kimi zaman, gizli kalmış azıcık bir melanjın peşine düşerler ve onu pür dikkat izlerler. Çok ilginç bir oyun, sence de öyle değil mi?"

"Ama şiddet başlarsa..."

"O zaman kıtlıklar ve zalimce fikirler olacak."

"Burada, Arrakis'te de mi?"

"Burada, orada, her yerde. Benim geçmişteki Tiranlığımı *eski güzel günler* diye hatırlayacaklar. Ben onların geleceğinin aynası olacağım."

"Ama bu korkunç bir şey olur!" diye karşı çıktı kadın.

Başka türlü bir tepki gösteremezdi, diye düşündü Leto.

Dedi ki; "Toprak, insanlara destek olmayı reddederse sağ kalanlar gittikçe daha ufak sığınaklara doluşacaklar. Birçok dünyada tekrar, korkunç bir eleme süreci yaşanacak patlayan doğum hızları ve gittikçe azalan besin."

"Ama Lonca nın imkânı yok mu..."

"Lonca, şu andaki ulaşımı gerçekleştirmeye yeterli melanjın yokluğunda tümüyle çaresiz kalacak."

"Zenginler kurtulmayacak mı?"

"Bazıları."

"Öyleyse siz aslında hiçbir şeyi değiştirmiş değilsiniz. Bizler mücadeleye ve ölmeye devam edeceğiz sadece."

"Kum solucanları Arrakis'te yeniden hüküm sürünceye dek. O zamana gelindiğinde, hepimizin katıldığı muazzam bir deneyimden geçerek kendimizi sınamış olacağız. Biz gezegenin başına gelenin her gezegenin başına gelebileceğini öğrenmiş olacağız."

"Ne çok acı, ne çok ölüm" diye fısıldadı kadın.

"Sen ölümün ne olduğunu anlamadın mı?" diye sordu

Leto. "Anlaman gerek. Bütün türlerin anlaması gerek. Tüm hayatın anlaması gerek."

"Bana yardım edin Efendimiz" diye fısıldadı kadın.

"Bu, her yaratığın en büyük deneyimidir" dedi Leto. "Ölümün dışında, hayatı tehlikeye sokan ve onun aynası olan şeyler gelir hayatı tehdit eden hastalıklar, yaralanmalar ve kazalar... bir kadın için çocuk doğurmak... ve bu, erkekler için bir zamanlar savaşmaktı."

"Ama sizin Balıkla Konuşanlar'ınız... onlar hayatta kalmayı öğretirler" dedi Leto.

Anlayınca kadının gözleri büyüdü birden. "Tabi ya, hayatta kalanlar!"

"Ne kadar değerli bir şeysin sen" dedi Leto. "Ne kadar ender ve değerli bir şeysin. Yaşasın Ixia'lılar!"

"Ve de kahrolsun, değil mi?"

"O da doğru."

"Sizin şu Balıkla Konuşanlar'ı bir gün anlayabileceğimi hiç sanmıyordum."

"Moneo bile bunu göremiyor" dedi Leto. "Ve Duncanlardan bile ümitsizim."

"Hayatı korumayı istemek için önce onun değerini bilmeniz gerekir" dedi kadın.

"Hayatın güzelliklerine en kolayca ve en sıkı sarılanlar hayatta kalanlardır. Kadınlar bunu erkeklerden genellikle daha iyi bilirler; çünkü doğum, ölümün aynadaki yansımasıdır."

"Malky amcam hep, sizin insanlara savaşı ve gelişigüzel şiddeti yasaklamak için geçerli nedenlerinizin olduğunu söylerdi. Ne acı bir ders!"

"Her an var olan bir şiddet yoksa, insanlar o en son deneyimi nasıl karşılayacaklarını sınama olanağını pek bulamazlar" dedi Leto. "Bir şey eksiktir. Ruh gelişmez, insanlar Leto'nun Barışı hakkında ne söylerler?"

"Sizin bizi domuzlar gibi kendi pisliğimiz içinde yuvarlanarak sonsuz bir çöküşe yöneltti̇ğinizi."

"Halkın hikmetinin doğruluğunu daima kabul etmek gerek" dedi Leto. "Çöküş."

"Çoğu erkeğin hiçbir ilkesi yoktur" dedi kadın. "Ix'in kadınları sürekli bundan yakınır."

"Asileri teşhis etmek istediğim zaman ilkeli erkekleri ararım" dedi Leto.

Kadın Leto'ya sessizce baktı ve Leto bu basit hareketin onun entelektüel düzeyini nasıl derinden ifade ettiğini düşündü.

"En iyi yöneticilerimi nereden buluyorum sence?" diye sordu Leto.

Kadının ağzından hafifçe bir soluk çıktı.

"Senin uğruna kavga verdiğin şey" dedi Leto, "ilkelerdir. Erkeklerin çoğu tüm yaşamlarını, en son ana gelinceye dek hiç

mücadeleye girme zorunda kalmadan geçirirler. Kendilerini sınayacakları nahoş alanlar neredeyse hiç yoktur."

"Siz varsınız" dedi kadın.

"Ama ben çok güçlüyüm" dedi Leto. "Ben intiharla eşdeğerim. Kesin bir ölüme kim gider ki?"

"Deliler... ya da umutsuzluktan çıldıranlar. Asiler?"

"Ben onların savaşıyla eşdeğerim" dedi Leto. "En büyük yırtıcıyım. Ben onları parça parça eden yapıştırıcı gücüm."

"Kendimi hiçbir zaman bir asi olarak düşünmedim" dedi kadın.

"Sen çok daha iyisisin."

"Ve siz beni bir şekilde kullanacak mısınız?"

"Evet."

"Bir yönetici olarak değil ama" dedi kadın.

"Benim iyi yöneticilerim var zaten ayartılmaz, akıllı, filozof ve hatalarına karşı açık, çabuk karar veren insanlar."

"Bunlar asi miydi?"

"Çoğu."

"Nasıl seçildiler?"

"Kendi kendilerini seçtiler diyebilirim."

"Hayatta kalarak mı?"

"O da var. Ama dahası da var. Yöneticinin iyisiyle kötüsü arasındaki fark, beş kalp atışı kadardır, iyi yönetici tercihini çabucak yapar."

"Kabul edilebilir tercihler mi bunlar?"

"Genellikle işe yarar kılınabilirler. Öte yandan, kötü yönetici tereddüt eder, zaman öldürür, komisyonlara, araştırmalara ve

raporlara başvurur, sonuçta ciddi sorunlara yol açacak bir şekilde davranır."

"Ama bazen daha çok bilgiye gerek duymazlar mı karar vermek..."

"Kötü yönetici kararlardan çok raporları düşünür. Hatalarının bahanesi olarak gösterebileceği kesin kanıtların peşindedir."

"Peki iyi yöneticiler?"

"Ah, onlar sözlü emirlere güvenirler. Sözlü emirleri sorun yarattığında da yaptıkları iş hakkında asla yalan söylemezler ve çevrelerinde, sözlü emirler üzerine zekice eyleme geçebilecek kişiler bulundururlar. Genellikle, bilginin en önemli parçası bazı şeylerin yolunda gitmediğidir. Kötü yöneticilerse hatalarını, düzeltmek için artık çok geç oluncaya dek gizlerler."

Leto, ona hizmet eden kişileri özellikle de Moneo'yu düşünen kadını seyretti.

"Karar adamları" dedi kadın.

"Bir tiran için, bulunması en zor şeylerden biri" dedi Leto, "gerçekten karar verebilen insanlardır."

"Sizin geçmişle ilgili mahrem bilgileriniz bu konuda size..."

"Bu bana sadece zevk verir. Benimkinden önceki bürokrasiler genellikle karar vermekten kaçınan insanları aradılar ve bunu teşvik ettiler."

"Anlıyorum. Peki beni nasıl kullanacaksınız Efendimiz?"

"Benimle evlenecek misin?"

Kadının dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. "Kadınlar da karar verebilir. Sizinle evleneceğim."

"O zaman git de Aziz Anne'ye talimat ver: Neyi aradığını bilsin."

"Benim yaradılışım hakkında" dedi kadın. "İkimiz de benim amacımı zaten biliyoruz."

"Ki bu kökenlerinden ayrı değildir" dedi Leto.

Bunun üzerine, kadın ayağa kalktı: "Efendimiz, Altın Yol'unuz konusunda yanılmış olamaz mısınız? Hata yapma olasılığı..."

"Her şey ve herkes hatalı olabilir, dedi Leto" ama iyi arkadaşların cesareti sayesinde her şey düzelir."

*

32

Gruplar, çevrelerini grubun hayatta kalması amacına göre düzenlerler. Bundan saptıklarında, bu bir grup hastalığının belirtisi sayılabilir. Sırları açığa vuran bir sürü belirti vardır. Ben yiyeceğin paylaşılmasına bakarım. Bu bir tür iletişimdir; bağımlılığın ölümcül bir işaretini de taşıyan karşılıklı yardımın kaçınılmaz bir göstergesidir. Bugün çevrenin manzarasıyla ilgilenenlerin erkekler olması ilginç. Bunlar kocalardır. Bir zamanlar bu sadece kadınların işiydi.

Çalınmış Günlükler

"Bu raporun yetersizliklerini bağışlamanız gerek" diye yazıyordu Aziz Anne Anteac. "Bunu, acele etme zorunluluğunun bir sonucu sayın. Ben yarın Ix'e gitmek üzere yola çıkıyorum, amacım daha önce ayrıntılarıyla bildirdiğimin aynısıdır, İmparator Tanrı'nın Ix'e karşı şiddetli ve samimi ilgisi yadsınamaz, ama burada anlatmam gereken şey, az önce Ixia Büyükelçisi Hwi Noree'nin bana yapmış olduğu garip ziyarettir."

Anteac, o Sparta tarzı lojmanlarda bulabileceğinin en iyisi ufacık iskemleye oturdu yine. Ufacık yatak odasında Leto'nun, Bene Gesserit'in Tleilaxu ihanetini kendisine ihbar etmesinden sonra bile değiştirmeyi reddettiği o kutu gibi yerde tek başına oturuyordu.

Anteac'ın kucağında, kalınlığı üç milimetreden fazla olmayan ve bir kenarı on milimetre uzunluğunda, üzeri mürekkepli küçük bir kare vardı. Anteac bu kareye parlak bir iğneyle yazı yazıyordu bir sözcüğün üzerine bir diğeri yazılıyor, kare tüm bunları emiyordu. Tamamlanan mesaj bir kurye katibin gözlerindeki sinir reseptörlerine yüklenecek. Rahibeler Meclisi'nde yeniden okununcaya dek orada bekleyecekti.

Hwi Noree böyle bir ikilem yaratmıştı!

Anteac, Hwi'yi Ix'te eğitmek üzere gönderilen Bene Gesserit öğretmenlerin açıklamalarını biliyordu. Ama bu açıklamalarda anlatılmayıp atlananlar, anlatılanlardan daha çoktu. Büyük sorular bırakmışlardı geride.

Ne maceralar yaşadın çocuk!

Çocukluğunda çektiğin zorluklar nelerdi?

Anteac burnunu çekti ve hazır bekleyen siyah kareye baktı. Bu düşünceler, insanın ne olacağını doğduğu memleketin belirleyeceği yolundaki Fremen inancını hatırlattı kadına.

"Sizin gezegeninizde garip hayvanlar var mı?" diye sorardı Fremenler.

Hwi, etkileyici bir Balıkla Konuşan eşlikçi grubuyla, hepsi ağır silahlı, yüzden fazla iriyarı kadınla gelmişti. Anteac'ın bu kadar silahı bir arada çok ender görmüştü laser silahları, uzun bıçaklar, gümüş kılıçlar, bayıltıcı bombalar...

Tam öğle saatinde olmuştu bu. Hwi içeriye süzülmüş, Balıkla Konuşanlar'ı da bu Sparta tarzı iç oda dışındaki tüm Bene Gesserit lojmanlarını kuşatmak üzere dışarıda bırakmıştı.

Anteac lojmana göz gezdirdi. Leto onu burada tutmakla bir şeyler söylüyordu ona.

"Değerini İmparator Tanrı'nınkiyle karşılaştırmak budur!"

Yalnız... Leto şimdi Ix'e bir Aziz Anne gönderiyordu ve bu gezinin ilan edilen amacı Leto için çok şey ifade ediyordu. Belki de durum. Rahibelik için yeni onurlar ve daha çok melanj getirecek şekilde değişmek üzereydi.

Her şey ne kadar başarılı olacağıma bağlı.

Hwi odaya tek başına girmiş ve mütevazi bir şekilde Anteac'ın ot şiltesine oturmuştu; başı Aziz Anne'nin başından daha aşağıdaydı. Zarif bir temas, kaza yok. Hwi isteseydi Balıkla

Konuşanlar, ikisini de Hwi'nin emredeceği herhangi bir yere, herhangi bir biçimde koyacakları apaçıktı. Hwi'nin şok edici ilk sözleri bu konuda pek kuşku bırakmamıştı.

"İlk önce, benim Leto Efendimiz'le evleneceğimi bilmeniz gerek."

Bunu duyunca ağzı açık kalmamak için çok güçlü bir kontrol gerekirdi. Anteac'ın gerçeklik sezgisi Hwi'nin sözlerinin doğru olduğunu söylüyordu, ama mesajın içeriği tam değerlendirilememişti.

"Leto Efendimiz bundan kimseye söz etmemenizi emrediyor diye ekledi Hwi.

Hasıl bir ikilem! diye düşündü Anteac. *Bunu Rahibeler Meclisi'ndeki kardeşlerime de bildiremeyecek miyim?*

"Herkes zamanla öğrenecek" dedi Hwi. "Ama şimdi zamanı değil. Bunu size, Leto Efendimiz'in güveninin önemini hissetmenize yardımcı olur diye söylüyorum."

"Onun size güveni mi?"

"İkimizin de birbirimize."

Bu da Anteac'ta ancak güç bela gizlenebilen, ürpertici bir heyecan uyandırmıştı. Böyle bir güvenin içindeki güç!

"Ix'in sizi neden Büyükelçi olarak seçtiğini biliyor musunuz?" diye sordu Anteac.

"Evet. Benim onu baştan çıkarmamı amaçladılar."

"Başardığınız belli oluyor. Peki bu, Ixia'lıların Leto Efendimiz'in kötü alışkanlıkları hakkındaki Tleilaxu dedikodularına inandığı anlamına mı geliyor?"

"Onlara Tleilaxu bile inanmıyor."

"Bunu, bu dedikoduların asılsızlığını doğrulamanız olarak mı kabul edeyim?"

Hwi, Anteac'ın Mentat'a özgü gerçeklik sezgisiyle ve yetenekleriyle bile çözmede zorlandığı garip bir yalınlıkla konuşmuştu.

"Siz onunla konuştunuz ve onu gördünüz. Bu sorunun cevabını kendiniz verin."

Anteac hafiften bir öfke dalgasını bastırdı. Gençliğine karşın, bu Hwi basit bir katip değildi... ve asla iyi bir Bene Gesserit olmayacaktı. *ne yazık!*

"Bunu Ix'deki devletinize bildirdiniz mi?" diye sordu Anteac.

"Hayır."

"Neden?"

"En yakın zamanda öğrenecekler. Vaktinden önce sızdırılacak bir haber Leto Efendimiz'e zarar verebilir."

Bu kadın yalan söylemiyor, diye düşündü Anteac.

"Sizin Ix'e bağlılığınız daha önce gelmez mi?" diye sordu Anteac.

"Benim en başta gelen bağlılığım gerçeğedir." Sonra gülümsedi. "Ix, umduğundan da iyi bir iş tasarlamış."

"Ix sizi İmparator Tanrı'ya karşı bir koz olarak mı düşünüyor?"

"Sanırım onların en birinci derdi bilgidir. Ayrılmadan önce bunu Ampre ile konuşmuştum."

"Ix'in Federasyon Dışı İşler Müdürü'yle mi? O Ampre'yle mi?"

"Evet. Ampre, Leto Efendimiz'in kendisine karşı kullanılacak kozlara ancak belli bir sınıra kadar tahammül edeceği kanısındadır."

"Ampre mi söyledi bunu?"

"Ampre, geleceğin Leto Efendimiz'den gizlenemeyeceğine inanıyor."

"Ama benim Ix'e karşı görevim bir iddianın..." Anteac sustu, başını salladı, sonra "Ix neden Efendimiz'e makineler ve silahlar veriyor?" diye sordu.

"Ampre, Ix'in başka bir seçeneği olmadığı kanısında. Karşı konulmaz güç, fazla tehdit haline gelen halkı yok eder."

"Ve eğer Ix reddederse bu Leto Efendimiz'in sınırını aşar. Hiç ortası yok. Leto Efendimiz'le evlenmenin sonuçlarını düşündünüz mü?"

"Böyle bir hareketin onun tanrılığı hakkında uyandıracağı kuşkuları mı kastediyorsunuz?

"Bazıları Tleilaxu dedikodularına inanacak."

Hwi gülümsedi sadece.

Lanet olsun! diye düşündü Anteac. *Hasıl kaçırdık biz bu kızı?*

"Leto Efendimiz dininin düzenini değiştiriyor" diye suçladı Anteac. "Bu, budur elbette."

"Başkaları hakkında kendinize göre hükümde bulunma hatasını yapmayın" dedi Hwi. Ve Anteac buna karşı çıkmaya hazırlanırken ekledi: "Ama buraya sizinle Efendimiz hakkında tartışmaya gelmedim."

"Hayır. Elbette."

"Leto Efendimiz bana" dedi Hwi, "anılarımdaki, doğduğum ve büyüdüğüm yerle ilgili tüm ayrıntıları size anlatmamı emretti."

Anteac, Hwi'nin sözlerini düşünürken kucağındaki şifreli siyah kareye bakıyordu. Sonra Hwi, Efendisi'nin (ve artık güveyinin!) anlatmasını emrettiği ayrıntıları, Anteac'ın verileri emme konusunda Mentat yetenekleri olmasa sıkıcı gelebilecek ayrıntıları, aktarmaya başlamıştı,

Anteac, Rahibeler Meclisi'ndeki kardeşlerine nelerin rapor edilmesi gerektiğini düşünerek başını salladı. Onlar şu anda zaten bir önceki mesajının anlamı üzerinde çalışıyor olmalıydılar.

Kendisini ve içindeki şeyi İmparator Tanrı'nın bile sezgisinden koruyabilen bir makine mi? Bu mümkün mü? Yoksa bu yeni bir tür sınama. Bene Gesserit'in Leto'ya karşı dürüstlüğünün sınanması mıydı? Ama şimdi! Eğer Leto bu esrarengiz Hwi Noree'nin nasıl yaratıldığını bilmiyorsa...

Bu yeni gelişme Anteac'ın, Ix görevi için neden kendisinin seçildiği yolundaki Mentat vargısını destekliyordu, İmparator Tanrı bu bilgiyi Balıkla Konuşanlar'ına emanet etmiyordu. Balıkla Konuşanlar'ının, Efendilerinde bir zayıflıktan kuşkulanmalarını istemiyordu!

Ya da bu, göründüğü kadar basit miydi? Her işin içinde başka bir iş   Leto'nun tarzı böyleydi.

Anteac başını salladı yine. Sonra eğildi ve Rahibeler Meclisi'ne göndereceği mesaja devam etti İmparator Tanrı'nın kendine bir eş seçtiği haberine değinmeksizin.

En kısa zamanda öğreneceklerdi bunu. Ama bu arada Anteac imalar üzerinde düşünecekti.

*

33

Eğer tüm atalarımızı tanıyorsanız, geçmişimizdeki mitleri ve dinleri yaratan olayların canlı bir tanığısınızdır. Bu nedenle, beni bir mit yapıcı gibi düşünmelisiniz.

Çalınmış Günlükler

İlk patlama Onn kentini sarıp sarmalayan bir karanlık çöktü. Ixia Büyükelçiliği'nin dışında. Surat Oynatıcılar'ın, kendi çocuklarını katleden bir kralla ilgili antik bir dram oynayacakları (söylenen) partiye eğlenmeye giden cesaretli birkaç kişi vardı. Festival'in dertlerle dolu ilk günündeki şiddet olaylarından sonra, kaldıkları yerin görece güvenliğini terk edip eğlenceye gitmek cesaret gerektiriyordu. Olayla ilgisi olmayan masum kişilerin ölümü ya da yaralanmasıyla ilgili söylentiler tüm Kent'te dolaşıyordu ve burada yine, ihtiyatlı kişilerin kulağına yeni bir küpe vardı.

Kurbanların ve sağ kalanların hiçbiri Leto'nun, masum izleyiciler arasından zayiatın nispeten az olduğu yorumundan bir şey anlamazdı.

Leto'nun keskin duyuları patlamayı fark etti ve yerini saptadı. Sonradan pişman olduğu ani bir öfkeyle Balıkla Konuşanları'na bağırdı ve daha önce bağışladıkları da dahil olmak üzere "Surat Oynatıcılar ı yok edin" emrini verdi.

O andaki yansıma, öfke duygusunun Leto'nun aklını başından almasına yetmişti. Oysa hafif bir hiddeti bile duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Bozulmak, kızmak onun sınırları hep bunlardı. Ama şimdi, Hwi Noree'ye yönelik bir tehditte, öfke!

Bu konu üzerinde düşünmesi verdiği ilk emri düzeltmesini sağladı ancak. Balıkla Konuşanlar'ın İmparator'un Huzuru'ndan

yıldırım gibi fırlamalarından, en vahşi arzularının kafesten salınmasından sonra olabildi bu.

"Tanrı öfkeli!" diye bağırdı içlerinden bazıları.

İkinci patlama tünelden meydana çıkmakta olan Balıkla Konuşanlar'a rastladı ve Leto'nun düzeltilmiş emrinin yayılmasını önleyerek daha çok şiddete yol açtı. Üçüncü patlama birincinin olduğu yerin yakınındaydı ve Leto'yu harekete geçirdi. Arabasını dinlenme odasından Ixia asansörüne öfkeden kudurmuş bir juggernaut gibi sürdü ve hızla yeryüzüne yükseldi.

Leto meydanın kenarına çıktığında. Balıkla Konuşanlar'ınca salınmış binlerce yüzer gezer ışıkkürenin aydınlattığı bir kaos sahnesiyle karşılaştı. Meydanın merkez sahnesi parçalanmış, geride sadece, taş döşeli yüzeyin altındaki plasçelik kaide sağlam kalmıştı. Her yere saçılmış duvar parçalarının arasında ölüler ve yaralılar yatıyordu.

Ixia Büyükelçiliğine doğru, meydanın Leto'nun tam karşısına rastlayan öte tarafında vahşi bir savaş vardı.

"Duncan'ım nerede?" diye bağırdı Leto.

Meydanın öteki yanından ona doğru koşarak gelen bir muhafız nefes nefese: "Onu Kale'ye götürdük Efendimiz!" diye bağırdı.

"Orada neler oluyor?" diye sordu Leto Ixia Büyükelçiliği'nin önündeki çarpışmayı göstererek.

"Asiler ile Tleilaxu, Ixia Büyükelçiliği'ne saldırıyor Efendimiz. Patlayıcıları var."

Kadın bunu söylediği anda Büyükelçiliğin parçalanmış ön cephesinde yeni bir patlama oldu. Leto, gövdelerin havada dönerek dışarıya doğru uçtuklarını ve gözde siyah noktalarla beneklenmiş portakal rengi bir görüntü kalıntısı bırakan bir parlaklığın çevresine düştüklerini gördü.

Leto, sonucunu hiç düşünmeden arabasını süspansorlara geçirip meydanın öteki tarafına doğru mermi gibi sürdü ardında bıraktığı hava boşluğuna ışıkküreleri çeken hızlı bir behemoth[7] gibi.

Çarpışmanın kıyısına kendi muhafızlarının üzerinden uçtu ve saldırganların yan tarafına dalış yaptı; o anda, çıkardıkları kurşuni mavi renkte arkları ona doğru fırlayan laser silahlarını fark ediyordu sadece. Arabasının etlere hızla çarptığını, gövdeleri sağa sola fırlattığını hissetti.

Büyükelçiliğin tam önüne geldiğinde araba oradaki molozlara çarptı ve Leto aşağı düşüp seri yüzeylerde yuvarlandı. Laser silahı ışınlarının kaburgalı gövdesini gıdıkladığını, sonra da içeride ısının yükseldiğini ve bunun ardından kuyruk bölümündeki oksijen püskürmesini hissetti. Yüzü içgüdüyle kapişonun altına gizlendi ve kolları bükülüp ön segmentinin koruyucu derinliklerine girdi. Solucan gövde üstünlüğü ele geçirmişti; yükseliyor, havayı dövüyor, deli bir tekerlek gibi yuvarlanıyor, sağa sola çarpıyordu.

Caddeyi kan kapladı. Kan, suyla Leto'nun bedeni arasında tampon görevi görüyor, ama ölüm de su çıkartıyordu. Çırpınan gövdesi bunun içinde kayıyor, suyun kum alabalığı derisinden içeri sızdığı her büklüm yerinden mavi dumanlar fışkırıyordu. Bu, havayı döven o koskoca gövdede daha da çok şiddeti ateşleyen müthiş bir su ızdırabıyla doldurdu içini.

Leto'nun ilk saldırısı sırasında Balıkla Konuşanlar'ın hattı geri çekiliyordu. Dikkatli bir başar o andaki fırsatı fark etti. Savaşın gürültüsünü bastıran bir sesle bağırdı:

"Dağılanları vurun!"

Muhafız kadın safları ileriye saldırdı.

Birkaç dakika sora. Balıkla Konuşanlar'ın arasında kanlı bir oyun başladı ışıkkürelerin acımasız ışığında saplanan bıçaklarla, laser silahı arklarının dansıyla ve kesip parçalayan ellerle ve

yumuşak eti yarıp içine gömülen ayakkabı burunlarıyla. Balıkla Konuşanlar tek canlı bırakmadı.

Leto, Büyükelçiliğin önündeki kanlı çamurun ötesine kaydı; suyun verdiği ızdırap dalgalarından ötürü düşünme yeteneğini büyük ölçüde yitirmişti. Çevresindeki hava oksijen açısından zengindi ve bu onun insan duyularını güçlendirdi. Arabasını çağırdı ve araba hasar görmüş süspansorlarının tarafına tehlikeli bir şekilde yatarak ona doğru geldi. Yana yatmış arabaya sürünerek çıktı ve arabaya meydanın altındaki karargâhına dönmesi için düşünsel bir komut verdi.

Çok önceleri, suyun vereceği zararlara karşı hazırlığını yapmıştı: Çok sıcak kuru hava akımlarının onu temizleyip tedavi edeceği bir oda. Kum da yararlı olurdu ama Onn sınırları içinde, ısıtıp da derisini temizleyerek normal saflığına döndürmeye yetecek kadar kum için yeterli yer yoktu.

Asansörde Hwi'yi düşündü, onun derhal kendisine getirilmesi için bir mesaj gönderdi.

Eğer yaşıyorsa.

Bir kehanet araştırması yapacak zamanı yoktu şimdi; bedeni, hem solucan öncesi hem de insan bedeni, temizleyici ısının özlemini çekerken umut etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Temizlenme odasına girer girmez, düzeltilmiş emrini bir kez daha tekrarlamayı düşündü "Surat Oynatıcılar'ın bir kısmını öldürmeyin!" Ama çılgına dönmüş Balıkla Konuşanlar o zamandan beri tüm Kent'e yayılmıştı ve habercilerini göndermesi gerektiği doğru yerleri tahmin etmek için bir kehanet taraması yapacak gücü yoktu. Temizlenme odasından çıkarken bir Muhafız Yüzbaşısı, Hwi Noree'nin hafif yaralanmış olmasına karşın emniyette olduğunu ve bölge komutanı ortamın güvenli olduğuna karar verdiği anda alınıp kendisine getirileceği mesajını iletti.

Leto Muhafız Yüzbaşısını hemen ast-başar rütbesine yükseltti.

Kadın iri kıyım bir Nayla tipiydi ama yüzü onun gibi kare değildi yüz hatları daha yuvarlak ve eski normlara daha yakındı. Efendi'sinin hararetli takdirleriyle titredi ve Leto ona tekrar gidip de Hwi'ye daha fazla zarar gelmediğini "tam kesinleştirmesi"ni emredince hızla geri döndü ve huzurdan koşarak ayrıldı.

Kadının adını bile sormadım, diye düşündü Leto, küçük kabul odasındaki çukurun içinde duran yeni arabasına sürünerek çıkarken. Yeni ast-başarın adını hatırlamak için bir -kaç dakika düşünmesi gerekti- Kieuemo. Terimin yeniden onaylanması gerekiyordu. Bunu bizzat yapması için düşünsel bir hatırlatıcı yerleştirdi. Balıkla Konuşanlar'ın hepsi, onun Hwi Noree'ye ne kadar değer verdiğini hemen öğrenmeliydiler. Bu geceden sonra bu konuda hiçbir kuşku kalmamalıydı artık.

Sonra kehanet incelemesini yaptı ve öfkeyle saldıran Balıkla Konuşanlar'ına habercilerini gönderdi. O zamana dek olan olmuştu Onn'un her tarafı cesetle doluydu; bazıları Surat Oynatıcılar'ın, bazıları da Surat Oynatıcı olduğundan sadece kuşku duyulanların cesetleri.

Ve bir sürü insan beni öldürürken gördü, diye düşündü.

Hwi'nin gelişini beklerken, olan biteni bir gözden geçirdi. Bu tipik bir Tleilaxu saldırısı değildi, ama daha önce Onn'a gelirken yoldaki saldırı yeni bir modele oturuyordu, bunların hepsi öldürmeyi hedefleyen sabit bir fikrin göstergesiydi.

Orada ölebilirdim, diye düşündü.

Bu saldırıyı neden tahmin edemediğini açıklamaya başlıyordu bu; ama daha derinde bir neden vardı. Leto, bu nedenin tüm anahtarların toplamı olan o nedenin bilincine doğduğunu fark ediyordu. İmparator Tanrı'yı en iyi tanıyan kimdi? Tertipler yürütebileceği gizli bir yere sahip olan kimdi?

Malky!

Bir muhafız çağırdı ve ona Aziz Anne Anteac'ın Arrakis'ten ayrılıp ayrılmadığını sordu, Muhafız hemen geri gelip raporunu verdi.

"Anteac hâlâ lojmanında. Balıkla Konuşan Muhafız Birliği'nin oradaki Komutan'ı, saldırıyla karşılaşmadıklarını söylüyor."

"Anteac'a bir mesaj gönder" dedi Leto, "Sorun ona, onun delegasyonunu neden benden uzaktaki lojmanlara yerleştirdiğimi şimdi anlamış mı? Sonra ona, Ix'te Malky'nin yerini bulması gerektiğini söyleyin. Onun yerini Ix'teki yerel garnizonumuza bildirsin."

"Malky, eski Ixia Büyükelçisi mi?"

"Evet. O adam canlı ve özgür bırakılmayacak. Ix'teki garnizon komutanına bildirin, Anteac'la yakın temas kurup gereken her türlü yardımı sağlasın. Malky ya buraya, bana getirilecek, ya da idam edilecek; komutanımız hangisini gerekli görürse."

Muhafız kurye başıyla onayladı, Leto'nun yüzünün çevresindeki ışık halkasının içine giren yüzündeki gölgeler bir o yana bir bu yana gidip geldi. Kadın emirlerin tekrar edilmesini istemedi. Leto'nun yakın muhafızlarının hepsi birer kaydedici olarak eğitilmişti. Leto'nun söylediklerini, tonlamalarına varıncaya dek aynen tekrarlayabilirler ve Leto'nun söylediğini işittikleri şeyleri asla unutmazlardı.

Kurye gidince Leto özel bir sorgulama sinyali gönderdi ve birkaç saniye sonra Nayla'dan yanıt aldı. Arabasındaki Ixia cihazı Nayla'nın sesinin anlaşılmaz bir versiyonunu yeniden üretti; Leto'nun kulaklarında düz bir metalik konuşma vardı sadece.

Evet, Siona Kale'deydi. Hayır, Siona asi arkadaşlarıyla temas kurmamıştı, "*hayır,* onu burada *gözlediğimi henüz bilmiyor.*" Büyükelçiliğine saldırı mı? "Tleilaxu Temas Elementi" adlı bir hizip tarafından yapılmış.

Leto düşünsel bir iç çekti. Asiler gruplarına daima böyle gösterişli isimler takarlardı.

"Sağ kalan var mı?" diye sordu Leto. "Bilindiği kadarıyla yok."

Leto, metalik seste hiçbir duygusal ton olmamasına karşın anılarının bunu tamamlamasını zevk verici buldu.

"Siona'yla temasa geçeceksin" dedi Leto. "Ona bir Balıkla Konuşan olduğunu açıkla. Ona, bunu kendisine, sana inanmayacağını bildiğin ve Balıkla Konuşanlar içinde Siona'ya bağlılığın konusunda tamamen yalnız kaldığından açığa çıkmak istemediğin için daha önce söylemediğini anlat. Ona bağlılık yeminini tekrarla. Siona'ya, ona her konuda itaat edeceğine, *kutsallığına inandığın her şey* üzerine yemin ettiğini söyle. O neyi emrederse yaparsın. Bunların hepsi doğrudur gayet iyi bildiğin gibi."

"Peki Efendimiz."

Bellek, Nayla'nın yanıtındaki fanatik vurgulamayı sağladı. Nayla itaat edecekti.

"Eğer mümkünse Siona'yla Duncan Idaho'nun birlikte yalnız kalması için fırsat yaratın" dedi Leto.

"Peki Efendimiz."

Bırakın yakınlık kendi normal seyrinde gitsin, diye düşündü Leto.

Nayla'yla teması kesti, bir an düşündü, sonra meydandaki kuvvetlerinin komutanına bir mesaj gönderdi. Başar hemen geldi; kadının üniforması lekeli ve tozluydu, kurumuş kan kalıntıları vardı hâlâ çizmelerinde. Yaşı gösteren çizgilerin kartala benzer yüz hatlarına güçlü bir asalet havası verdiği, uzun boylu, ince kemikli bir kadındı. Leto onu *askeri* adıyla, eski Fremen dilinde "*Güvenilir*" anlamına gelen Lylyo olarak hatırlıyordu. Ama ona, onun kadınca adı olan Nyshae "Shae'nin kızı" diye hitap etti; konuşmaya hafifçe mahrem bir ton verdi bu.

"Bir mindere otur da dinlen Nyshae" dedi Leto. "Çok çalıştın."

"Teşekkür ederim Efendimiz."

Kadın, Hwi'nin oturduğu kırmızı mindere çöktü. Leto Nyshae'nin ağzının kenarlarındaki yorgunluk gösteren çizgileri fark etti, ama kadının gözleri hâlâ tetikteydi. Sözlerini duymak için büyük bir heyecanla bakıyordu Leto'ya.

"Kent'imdeki olaylar yeniden sakinleşti."

Yorumu Nyshae'ye bırakmak için, bu söylediğini tam bir soru gibi söylememişti.

"Sakinleşti ama düzelmedi Efendimiz."

Leto, kadının çizmelerindeki çamurlara baktı.

"Ixia Büyükelçiliği'nin önündeki cadde?"

"Temizleniyor Efendimiz. Onarımlar devam ediyor."

"Meydan?"

"Sabaha, her zaman göründüğü gibi görünecek."

Kadının bakışları Leto'nun yüzünden ayrılmadı. Leto'nun henüz bu konuşmasının asıl konusuna gelmediğini ikisi de biliyordu. Ama Leto bu kez Nyshae'nin yüz ifadesinde gizlenmiş bir şeyi fark etti.

Efendi'sinden duyduğu gurur!

İmparator Tanrı'nın öldürdüğünü ilk kez görmüştü. Korkunç bir bağımlılığın tohumları atılmıştı. *Bizi ölümle tehdit eden bir facia varsa Efendi'm imdada gelir.* Bu olayın onun gözüyle görünüşü buydu. Kadın artık tam bir bağımsızlıkla hareket etmeyecek, gücünü İmparator Tanrı'dan alacak ve bu gücün kullanılmasında kişisel bir sorumluluk taşıyacaktı. Yüz ifadesinde, bir şeylerin sahibiymiş gibi bir hava vardı. Korkunç bir ölüm makinesi o çağırdığında gelmek üzere hazır bekliyordu.

Leto gördüğünden pek hoşlanmadı ama olan olmuştu artık. Bunun tek çaresi baskıyı yavaş yavaş ve ustaca uygulamaktı.

"Saldırganlar laser silahlarını nereden almış?" diye sordu Leto.

"Bizim stoklarımızdan Efendimiz. Teçhizat Muhafız Birliği değiştirildi."

Değiştirildi. Kesin bir incelikle söylenen yumuşatılmış bir sözcüktü bu. Doğru yoldan ayrılan Balıkla Konuşanlar soyutlanmış ve Leto, Ölüm Komandoları'nı gerektiren bu sorunu fark edinceye dek bekletilmişlerdi. Onlar seve seve öleceklerdi, tabii ki, çünkü böylece günahlarının bedelini ödemiş olacaklardı. Ve böyle çılgınların idam edildiği söylentisi bile belalı durumları savuşturabilirdi.

"Teçhizat deposunda patlayıcıyla mı gedik açılmış?" diye sordu Leto.

"Hem *gizli tertiple* hem de patlayıcıyla Efendimiz. Teçhizat Deposu Muhafız Birliği dikkatsiz davranmış."

"Patlayıcıların kaynağı?"

Nyshae'nin bitkinliği, omuzlarını yukarıya kaldırmasından açıkça belliydi.

Leto'nun buna razı olmaktan başka çaresi yoktu. Araştırıp bu kaynakları bulabileceğini biliyordu, ama bu pek işine yaramazdı. Becerikli kişiler evde patlayıcı yapmak için gerekli malzemeyi her zaman bulabilirdi şeker ve çamaşır suyu, herhangi bir yağ ve masum bir kimyevi gübre, plastikler ve solventler ve gübre yığınının altındaki çamurun özü gibi sıradan şeylerdi bunlar. Aslında bu liste, insan bilgi ve deneyimine yapılan her katkıyla sonsuza dek uzayıp gidecekti. Leto'nun yaratmış olduğu, teknolojiye yeni kalkılan ve yeni fikirleri engellemeye çalışan bir toplum bile tehlikeli küçük silahları tümüyle ortadan kaldırmayı gerçek anlamda umut edemezdi. Bu tür şeyleri kontrol etme düşüncesi tamamen bir chimera[{8}]ydı, tehlikeli ve aldatıcı bir mitti. Bu işin anahtarı, şiddet *arzusunu* azaltmaktı. Bu yönden, o gece bir faciaydı.

Bir sürü yeni adaletsizlik, diye düşündü Leto. Nyshae, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, içini çekti.

Elbette. Balıkla Konuşanlar çocukluktan beri, adaletsizlikten olabildiğince kaçınmak üzere eğitilmişlerdir.

"Halktan sağ kalanlarla ilgilenmeliyiz" dedi Leto. "Onların ihtiyaçları karşılanmış mı, bakın. Suçun Tleilaxu'da olduğunu anlamaları sağlanmalı."

Nyshae başıyla onayladı. Basar rütbesine, talimden habersiz kalarak yükselmemişti. Çoktan inanmıştı buna. Leto'nun söylediğini duyar duymaz, Tleilaxu'nun suçlu olduğuna inanmıştı. Ve anlayışında belirli bir pratiklik vardı. Tüm Tleilax'ları neden katletmediklerini anlamıştı.

Günah keçilerinin hepsini yok etme.

"Ve bir şaşırtmaca vermeliyiz" dedi Leto. "Şansımıza, hazırda bir tane var galiba. Hwi Noree Hanımefendiye danıştıktan sonra sana bir mesaj göndereceğim."

"Ixia Büyükelçisi mi. Efendimiz? O da karışmadı mı bu..."

"O tamamen suçsuz."

Leto, inancın Nyshae'nin yüz hatlarına, çenesini kitleyen, gözlerini cam gibi bir tabakayla kaplayan, hazır plastik bir alt tabaka gibi yerleştiğini gördü, *Nyshae bile.* Leto bunun nedenlerini biliyordu, çünkü bu nedenleri kendisi yaratmıştı; ama bazen kendi yaratışının karşısında biraz korkuya kapıldığını hissediyordu.

"Hwi Hanımefendi'nin bekleme salonuna girdiğini duyuyorum" dedi Leto. "Giderken onu içeri gönder. Ve, Nyshae..."

Kadın zaten ayağa kalkmıştı, ama ümitle sessiz duruyordu.

"Bu gece, Kieuemo'yu ast-başarlığa yükselttim" dedi Leto. "Bunun resmen gerçekleşmesini sağla. Sana gelince, çok hoşnut oldum. Ne istersen söyle vereceğim."

Leto bu söylediklerinin Nyshae'ye bir hoşnutluk dalgası gönderdiğini fark etti; ama kadın, Leto'nun gözündeki değerini

bir kez daha sınayarak bunu hemen hafifletti.

"Kieuemo'yu sınayacağım Efendimiz" dedi kadın. "Eğer sınavı aşarsa bir tatil yapabilirim. Salusa Secundus'taki ailemi yıllardır görmedim.

"Sen ne zaman istersen" dedi Leto.

Ve düşündü: *Salusa Secundus. Tabii ya!*

Kadının kökeniyle ilgili tek bir araştırma onun kime benzediğini hatırlattı Leto'ya: *Hark al-Ada'ya. Bu kadın Corrino kanı taşıyor. Sandığımızdan da yakın akrabayız onunla.*

"Benim Efendim büyüktür" dedi kadın.

Sonra kadın, yeniden güç kazanmış adımlarla Leto'nun huzurundan ayrıldı. Bekleme odasından gelen sesini duydu: "Hwi Hanımefendi, Efendimiz sizi hemen kabul edecek."

Hwi girdi; kemerli boşluğun ve arkasından gelen ışığın ortasında bir an durdu, adım atmadaki duraklaması gözleri iç odaya alınıncaya kadar sürdü. Hwi, gözlerini Leto'nun gölgedeki uzun bedeninde yaralanma izi var mı diye baktığı anlar dışında Leto'nun yüzünden hiç ayırmadan, Leto'nun yüzünün çevresindeki parlaklığa doğru bir pervane gibi yöneldi. Leto, kendi bedeninde görünür hiçbir iz bulunmadığını biliyordu, ama ağrılar ve iç titremeleri vardı hâlâ.

Leto'nun gözleri hafifçe bir topallama fark etti. Hwi yürürken sağ ayağını kolluyor, ama giydiği yeşim rengi uzun cüppe yarasını gizliyordu. Leto'nun arabasının bulunduğu çukurun kenarına gelince durup Leto'nun gözlerine baktı dosdoğru.

"Yaralandığını söylediler Hwi. Canın acıyor mu?"

"Bacağımda, dizimin altında bir yara var Efendimiz. Patlamayla duvardan kopan küçük bir parça çarptı. Balıkla Konuşanları'nız ağrıyı dindiren bir pomatla tedavi ettiler. Efendimiz, ben sizin için korktum."

"Ben de senin için korktum tatlı Hwi."

"O ilk patlamanın haricinde tehlikede değildim Efendimiz. Beni hızla Büyükelçiliğin dibindeki bir odaya indirdiler."

Demek benim yaptıklarımı görmedi, diye düşündü Leto. *Şükretmeliyim buna.*

"Bağışlamanı dilemek için mesaj gönderdim sana" dedi Leto.

Kadın altın renkli bir mindere çöktü. "Bağışlayacak ne var ki Efendimiz? Nedeni siz değilsiniz ki bu..."

"Ben sınanıyorum Hwi."

"Siz mi?"

"Benim, Hwi Noree'nin güvenliğiyle ne kadar ilgili olduğumu öğrenmek isteyenler var."

Hwi parmağıyla yukarıyı gösterdi. "O... benim yüzümden miydi?"

"Bizim yüzümüzden."

"Oo. Ama kim..."

"Sen benimle evlenmeyi kabul ettin Hwi ve ben..." Elini kaldırdı ve konuşmaya yeltenen Hwi'yi susturdu. "Anteac senin ona açıkladığın şeyi bize söylemişti; ama bu Anteac'tan kaynaklanmadı."

"Peki kim?..."

"Kim olduğu önemli değil. Önemli olan senin tekrar düşünmen. Sana, fikrini değiştirme fırsatı tanıyorum."

Hwi gözlerini yere indirdi.

Yüzü ne kadar tatlı, diye düşündü Leto.

Hwi'yle birlikte geçirilecek tam bir insan ömrü ancak düşlerinde yaratabilirdi. Karmakarışık anılarının arasında, evlilik yaşamıyla ilgili bir fantezi kurmak için yeterli örnek vardı. Bunlar

hayallerindeki bazı nüansları bir araya topluyordu karşılıklı deneyimlerin küçük ayrıntılarını, bir teması, bir öpüşmeyi, insana acı verecek kadar güzel şeyleri uyandıran tüm o tatlı paylaşımları. Bunlar acı veriyordu ona, Büyükelçilik teki savaşı hatırlatan fiziksel izlerden çok daha şiddetli bir acı hem de.

Hwi çenesini yukarı kaldırdı ve Leto'nun gözlerine baktı. Leto. Hwi'nin gözlerinde, ona yardım etmeye can atan sevecen bir özlem gördü.

"Ama ben size başka türlü nasıl yardım edebilirim ki Efendimiz?"

Leto onun bir primat olduğunu, oysa kendisinin artık tam bir primat olmadığını hatırladı. Aralarındaki farklar her an artıyordu.

İçindeki acı hiç azalmıyordu,

Hwi kaçınılmaz bir gerçekti, hiçbir sözcüğün tam ifade edemeyeceği kadar öz bir şeydi, içindeki acı dayanabileceğinden de fazlaydı sanki.

"Seni seviyorum Hwi. Seni bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi seviyorum... ama bu olamaz! Bu asla olmayacak."

Hwi'nin gözünden yaşlar akıyordu. "Gidecek miyim? Ix'e geri mi döneceğim?"

"Seni incitirler, plânlarının neden işlemediğini bulmaya çalışırlar hep."

Benim çektiğim acıları anladı, diye düşündü Leto. *Bunun beyhudeliğini, boşunalığını biliyor. Ne yapacak? Yalan söylemeyecek. Benim aşkıma, bir kadının bir erkeğe döndüğü gibi döneceğini söylemeyecek. Bunun boşunalığını anlıyor. Ve bana karşı duygularının ne olduğunu biliyor acıma, huşu ve korku bilmez, bir merak.*

"Öyleyse kalıyorum" dedi kadın. "Birlikte olmaktan ne kadar zevk alabilirsek o kadarını alacağız. Sanırım yapabileceğimiz en iyi şey bu. Eğer bu evlenmemizi gerektiriyorsa öyle yapalım."

"O zaman sana, başka hiçbir kimseye vermediğim bilgileri vermem gerekiyor" dedi Leto. "Bu sana benim üzerimde bir güç verecek ve..."

"Bunu sakın yapmayın Efendimiz! Ya birisi beni zorlarsa..."

"Sen asla benim evimden dışarı çıkmayacaksın. Benim bu yerim, Kale, Sareer'in güvenli yerleri; senin yuvan burası olacak."

"Nasıl isterseniz."

Nasıl da tatlı ve sessizce kabule nasıl da hazır, diye düşündü Leto.

İçindeki acı veren zonklamanın dindirilmesi gerekiyordu. Bu, Leto ve Altın Yol için bir tehlikeydi.

Ah şu zeki Ixia'lılar!

Malky, her şeye gücü yetenin sürekli bir siren şarkısıyla hoşnut olmaya nasıl zorlanacağını görmüştü kendine zevk verme arzusuyla.

Senin en ufak kaprisinde bile hep gücü görmek.

Hwi, Leto'nun sessizliğini onun kararsızlığına yordu. "Evlenecek miyiz Efendimiz?"

"Evet."

"Tleilaxu dedikodularıyla ilgili bir şey yapılacak mı, hani..."

"Hayır, hiçbir şey."

Kadın Leto'ya baktı daha önceki konuşmalarını hatırlayarak. *Ayrılığın tohumları atılıyordu.*

"Benim korkum. Efendimiz, benim sizi güçten düşürmemdir" dedi kadın.

"O halde beni güçlendirmenin yollarını bulman gerek."

"Tanrı Leto'ya olan inancı azaltırsak bunun sizi güçlendirmesi mümkün mü?"

Leto, kadının sesinde bir Malky havası, Malky'yi öylesine korkunç bir şekilde çekici kılan o ölçülü düşünceliliği fark etti. *Çocukluğumuzdaki öğretmenlerden asla kurtulamayız.*

"Senin sorun yanıtını da taşıyor" dedi Leto. "Birçok kişi benim düzenlememe göre tapınmaya devam edecek. Diğerleriyse yalanlara inanacak."

"Efendimiz... benden sizin için yalan söylememi mi isteyeceksiniz?

"Elbette ki hayır. Ama konuşmak istesen de susmanı isteyeceğim senden."

"Peki size küfür ederlerse, o zaman..."

"Protesto etmeyeceksin."

Yine yaşlar aktı kadının gözlerinden. Leto onlara dokunmak istedi, ama onlar suydu... acı veren su.

"Böyle yapmak gerekir" dedi Leto.

"Bunu bana açıklayacak mısınız Efendimiz?"

"Ben gidince beni Cehennem İmparatoru Şeytan diye anmalılar. Altın Yol'un çarkı dönmeye devam etmeli."

"Efendimiz, öfkeler doğrudan doğruya, sadece bana yönelse olmaz mı? Ben..."

"Hayır! Ixia'lılar seni sandığından çok daha kusursuz yapmış. Seni gerçekten seviyorum. Elimden bir şey gelmiyor."

"Size acı çektirmek istemiyorum!" Bu sözcükler kopar gibi çıktı ağzından.

"Olan olmuş zaten. Üzme kendini."

"Anlamama yardım edin."

"Ben gittikten sonra öfke olacak, fakat o da kaçınılmaz bir şekilde geçmişte kalıp yavaş yavaş sönecek. Uzun bir süre

geçecek. Sonra, çok çok uzak bir günde benim günlüklerim bulunacak."

"Günlükler mi?" Konunun belirgin bir şekilde değişmesinden şaşkına dönmüştü.

"Benim dönemimin güncesi. Benim karşı tezlerim, savunmam yani. Bunların var olan kopyalan ve sağa sola dağılmış parçalan, bazıları bozulmuş bir şekilde kalacak, ama günlüklerin asılları uzun zaman hep bekleyip duracak. Onları çok iyi sakladım."

"Peki bulunduklarında?"

"İnsanlar, benim onların sandığından tamamen farklı bir şey olduğumu öğrenecek."

Ürpertici sessizliği kadının sesi bozdu. "Onların öğreneceği şeyi ben zaten biliyorum."

"Evet Hwi, evet sevgilim, sanırım biliyorsun."

"Siz ne şeytan ne de tanrı, daha önce hiç görülmemiş ve bir daha asla görülmeyecek bir şeysiniz, çünkü sizin varlığınız gerekliliği ortadan kaldırıyor."

Kadın yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

"Hwi, sen ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın?"

Kadının yüz ifadesinde bir irkilme belirdi, kolları gerginleşti.

"Sende bir azize olmak için gerekli meziyetler var" dedi Leto. "Bir azizeyle yanlış yerde ve zamanda karşılaşmanın ne kadar acı verici bir şey olduğunu düşünebiliyor musun?"

Kadın başını salladı.

"İnsanlar aziz olmaya hazırlanmalı" dedi Leto. "Yoksa sonsuza dek azizlerin gölgesinde kalan müritler, yalvarıcılar, dilenciler ve dalkavuklardan başka bir şey olamazlar. Buysa insanları perişan eder, çünkü zayıflığı teşvik etmekten başka bir işe yaramaz."

Kadın bir süre düşündü, sonra başını salladı ve "Siz gidince azizler mi olacak?" diye sordu.

"Altın Yol'umun amacı budur."

"Moneo'nun kızı, Siona, o..."

"O şimdiye dek sadece bir asiydi. Azizeliğe gelince, onun kararına bırakacağız. Herhalde o, neyi yapması için üretilmişse onu yapacaktır."

"O nedir Efendimiz?"

"Bana *Efendimiz* demekten vazgeç" dedi Leto. "Biz Solucanla karısıyız. Bana hitap etmek istiyorsan Leto de. *Efendimiz* her şeye engel oluyor."

"Peki E... Leto. Ama nedir bu?..."

"Siona yönetmek için üretildi. Böyle bir üretimde bulunmanın tehlikeleri vardır. Yönetirsen gücün sırrını öğrenirsin. Bu, insanı düşüncesizce sorumsuzluklara, dert yaratan aşırılıklara götürebilir ve bu da korkunç bir yıkıma yol açan vahşi bir zevk düşkünlüğüne yani."

"Yani Siona.."

"Siona hakkında tek bildiğimiz, onun belli bir işe, duygularını tatmin eden bir modele adanmışlığını sürdürebilmesidir. O ister istemez bir aristokrattır, ama aristokrasi çoğunlukla geçmişe bakar. Bu bir hatadır. Bir yolda giderken, Janus değilsen eğer, hem geriyi hem ileriyi aynı anda göremezsin."

"Janus mu? Ah, evet; zıt yöne bakan iki tane yüzü olan tanrı." Kadın diliyle dudaklarını ıslattı. "Sen Janus musun Leto?

"Ben milyar kez büyütülmüş Janus'um. Ve ben aynı zamanda daha küçük bir şeyim. Ben, örneğin, yöneticilerimin en çok hayranlık duyduğu şeyim her kararı uygulanabilen karar verici yani."

"Peki ya yanılırsan bunlar."

"Bana düşman olurlar, evet."

"Siona senin yerini mi alacak eğer..."

"Ah ne muazzam bir eğer! Siona'nın benim için bir tehlike olduğunu görüyorsun. Ama o Altın Yol için bir tehlike değil. Balıkla Konuşanlar'ımın Duncan'a kesin bağlılığı gibi bir olgu da var."

"Siona... çok genç görünüyor."

"Ve ben onun gözde göz boyacısıyım, sahte tavırlarla gücü elinde tutan, halkının ihtiyaçlarını hiç düşünmeyen sahtekarın biriyim."

"Onunla konuşsam da..."

"Hayır! Asla Siona'yı herhangi bir şeyi yapması için ikna etmeye çalışmamalısın. Söz ver bana Hwi."

"Eğer öyle istiyorsan elbette; ama ben..."

"Bütün tanrıların sorunu budur Hwi. Derindeki gereksinimleri görünce anlık gereksinimleri hep ihmal ederim. Anlık gereksinimlere hitap etmemekse gençleri gücendirir."

"Siona'yı ikna edemez miydin ve..."

"Asla, haklı olduğunu bilen insanları ikna etmeye kalkma!"

"Peki, onların haksız olduğunu biliyorsan..."

"Bana inanıyor musun?"

"Evet."

"Peki, birisi seni, benim gelmiş geçmiş en büyük şeytan olduğuma ikna etmeye kalkışsa..."

"Çok sinirlenirim ve..." kadın sustu.

"Akıl" dedi Leto, "ancak evrenin daha önce var olan sözsüz Fiziksel koşullarına karşı yürütülüyorsa değerlidir."

Kadın düşünürken kaşları çatıldı. Kadının her şeyi gittikçe kavradığını hissetmek Leto'yu büyüledi: "Ahh!" Nefes verir gibi çıktı bu söz ağzından.

"Hiçbir akıllı yaratık Leto deneyimini yadsıyamayacak artık" dedi Leto. "Senin anlamaya başladığını görüyorum. Başlangıçlar! Hayat bunlardan ibaret işte!"

Kadın başıyla onayladı.

Tartışma yok, diye düşündü Leto. *İzleri gördüğünde, nereye gittiklerini bulmak için peşinden gidiyor.*

"Yaşam var olduğu sürece, her son bir başlangıçtır" dedi Leto. "Ve ben insanlığı kendisinden bile korurum."

Kadın yine başıyla onayladı, izler hâlâ ileriyi gösteriyordu.

"İnsanlığın sürdürülmesi sırasında vuku bulan hiçbir ölümün tam bir başarısızlık olmaması bu yüzdendir" dedi Leto. "Doğumun bizi bu kadar etkilemesi bu yüzdendir. En trajik ölümün gencin ölümü olması bu yüzdendir."

"Ix hâlâ senin Altın Yol'unu tehdit ediyor mu? Hep bilirim, onlar gizliden kötü bir şeylerin tertibi içindedir."

Onlar gizliden kötü bir şeylerin tertibi içindedir. Hwi, kendi sözlerinin içindeki mesajı duymuyor. Duymaya gereksinimi yok.

Leto kadına, bunun Hwi olduğu mucizesiyle dolup taşarak baktı. Bu kadında, bazılarının çocukça diyeceği, ama Leto'nun sadece, kendini düşünmemek olarak teşhis ettiği bir dürüstlük vardı. Dürüstlük Hwi'nin özü değildi, Hwi'nin kendisiydi.

"Yarın meydanda bir gösteri düzenleyeceğim" dedi Leto. "Sağ kalan Surat Oynatıcılar'ın gösterisi olacak bu. Sonra da, nişanlandığımız ilan edilecek."

*

34

Benim, atalarımızın bir araya toplanmış hali, onların benim anlarımı yaşadıkları bir arena olduğumdan hiçbir kuşku kalmasın. Onlar benim hücrelerim, bense onların bedeniyim. Bu sözünü ettiğim favraşi'dir, ruhtur, kollektif bilinçaltıdır, arketiplerin kaynağıdır, tüm incinmelerin ve sevinçlerin deposudur. Ben onların uyanışının tercihiyim. Benim samhadim onların samhadisidir. Onların deneyimleri benimdir! Onların damıtılmış bilgileri benim mirasımdır. O milyarlar bir tek benimdir.

Çalınmış Günlükler

Surat Oynatıcılar ın gösterisi sabah yaklaşık iki saat sürdü ve sonra da Festival Kenti'ne şok dalgaları yayan duyuru geldi.

"Yüzyıllardır bir eş almamış!"

"Bin yıldan fazladır canım."

Balıkla Konuşanlar'ın toplanması kısa sürmüştü. Bağırarak Leto'ya tezahürat yapıyorlardı, ama tedirgin olmuşlardı.

Leto "*Benim eşim yalnızca sizlersiniz*" demişti. Ve Siaynoq'un anlamı da bu değil miydi?

Leto, Surat Oynatıcılar'ın, açıkça belli korkularına rağmen iyi bir gösteri yaptıklarını düşünüyordu. Giysiler Fremen müzesinin diplerinden bulunmuştu iki omuzlarının arasına, kanatlarını geniş açmış yeşil bir şahin aplike edilmiş beyaz ip kuşaklı, kapişonlu siyah cüppeler Muad'Dib'in gezginci rahiplerinin üniformalarıydı bunlar. Surat Oynatıcılar bu cüppelerin üzerine esmer ve kırışık bir surat takınmışlar ve Muad'Dib'in lejyonlarının *kendi* dinlerini tüm İmparatorluğa nasıl yaydığını anlatan bir dans yapmışlardı.

Parlak gümüş rengi bir elbise giymiş ve yeşimden bir gerdanlık takmış olan Hwi tüm tören boyunca İmparatorluk Arabası'nda, Leto'nun yanında oturdu. Birinde Leto'nun yüzüne doğru eğildi ve sordu: "Bu bir parodi değil mi?"

"Bence, herhalde öyle."

"Surat Oynatıcılar bunu biliyor mu?"

"Kuşkuları var."

"Öyleyse göründükleri kadar ürkmüş değiller."

"Ah, evet, ürkmüşler. Yalnız, çoğu kişinin sandığından daha cesurdurlar."

"Cesaret çok aptalca olabilir" diye fısıldadı kadın."

"Ve bunun tersi de öyle."

Kadın uzun bir bakışla Leto'yu onayladıktan sonra yine gösteriyi seyretmeye dönmüştü. Yaklaşık iki yüz Surat Oynatıcı yara almadan kurtulmuştu. Bunların hepsi dans etmeye zorlanmıştı. Birbirlerinin arasından geçerek yaptıkları, anlaşılması güç hareketler ve duruşlar görenleri büyülüyordu. İnsan bunları seyredip de günün kanlı başlangıcını, bir süre, unutabilirdi.

Leto küçük kabul odasında, öğleden hemen önce, Moneo geldiğinde tek başına uzanmış beklerken bunları hatırladı. Moneo Aziz Anne Anteac'ı bir Lonca mavnasına kadar geçirmiş, Balıkla Konuşan Komutanı'yla bir önceki gecenin çatışmaları konusunda görüşmüş, çabucak Kale'ye uçup Siona'nın güvenli bir şekilde gözaltında tutulduğundan ve Büyükelçiliğe yapılan saldırıya karışmadığından emin olarak geri dönmüştü. Onn'a, nişan duyurusundan hemen sonra, kendisine önceden hiçbir haber verilmeden dönmüştü.

Moneo öfkeliydi. Leto onu hiç böyle sinirli görmemişti. Odaya hızla daldı ve Leto'nun yüzüne ancak iki metre kala durdu.

"Şimdi Tleilaxu yalanlarına inanılacak işte!" dedi.

Leto sakin bir tonla yanıtladı. "Ne kadar da direngen bu, tanrılarımızın kusursuz olması isteği. Yunan'lılar bile bu konuda çok daha mantıklıydılar."

"Hwi nerede?" diye üsteledi Moneo. "Nerede o..."

"Hwi dinleniyor. Zor bir geceydi ve uzun bir sabahtı. Bu akşam Kale'ye döndüğümüzde onun iyi dinlenmiş olmasını istiyorum."

"Nasıl yapar bunu?" diye diretti Moneo.

"Öyle mi Moneo! Hiçbir sakınma duygun kalmadı mı senin?"

"Ben sizi düşünüyorum! Kent'te neler konuşulduğundan haberiniz var mı?"

"Söylentilerin hepsinin farkındayım."

"*Nedir* sizin yaptığınız?"

"Biliyorsun Moneo, bence tanrılar hakkında doğru görüşe sahip olanlar *yalnızca* eski pantheistlerdi: Ölümsüz kisvede ölümlü zaafları."

Moneo ellerini havaya kaldırdı. "Onların yüzlerini gördüm!" kollarını indirdi. "İki haftada tüm İmparatorluğa yayılacak bu hal."

"Kesinlikle dana uzun zaman alır."

"Düşmanlarınızın size karşı birleşmesi için bir tek şey gerekiyorsa..."

"Tanrıların lekelenmesi eski bir insan geleneğidir Moneo. Ben neden istisna olayım ki?"

Moneo konuşmaya çalıştı, ama tek bir söz bile edemeyeceğini fark etti. Leto'nun arabasının bulunduğu çukurun kenarı boyunca tepinerek gezindi, tekrar ilk yerine döndü ve Leto'nun yüzüne baktı.

"Eğer size yardım edeceksem bir açıklama gerek bana" dedi Moneo. "Niçin yapıyorsunuz bunu?"

"Duygular."

Moneo'nun dudakları sessizce bu sözcüğü tekrarladı.

"Ben tam da onların ebediyen gittiğini düşünürken bana geri geldiler" dedi Leto. "İnsanlığın bu son birkaç yudumu ne kadar tatlı."

"Hwi'yle mi? Ama siz kesinlikle..."

"Duyguların anısı asla yeterli değildir Moneo."

"Bana, kapıldığınızı mı söylüyorsunuz bir..."

"Kapılmak mı? Kesinlikle hayır! Ama sonsuzluğun asılı durduğu üçlü sacayağı beden, düşünce ve duygudan oluşur. Uzun zamandır beden ve düşünceden ibaret kaldığımı hissediyordum."

"O kadın bir tür büyü yapmış" diye çıkıştı Moneo.

"Yaptı tabii. Ve bunun için nasıl da minnettarım ona. Bazılarının yaptığı gibi, düşünme gerekliliğini yadsıyacak olursak Moneo, muhakeme gücümüzü yitiririz; duygularımızın bize bildirdiklerini ayırt edemeyiz. Eğer bedeni yadsırsak bizi taşıyan aracı tekerleksiz bırakırız. Ama duyguları yadsırsak iç evrenimizle tüm temasımızı yitiririz. Benim en çok özlediğim şey duygulardı."

"Israr ediyorum Efendimiz, siz..."

"Beni kızdırıyorsun Moneo. Bu bir duygudur."

Leto Moneo'nun telaşlı öfkesinin yatıştığını, buzlu suya girmiş bir demir gibi söndüğünü gördü. Hâlâ biraz buharı tütüyordu gerçi.

"Kendimi düşünmüyorum Efendimiz. Benim endişemin çoğu sizin için ve siz de bunu biliyorsunuz."

"Leto tatlı bir sesle konuştu. "Bunlar senin *duyguların* Moneo ve ben bunlara değer veriyorum."

Moneo titreyerek derin bir nefes aldı. İmparator Tanrı'nın bu ruh halini, bu *duyguları* yansıttığını daha önce hiç görmemişti. Eğer Moneo doğru anlamışsa Leto hem mutlu hem de boyun eğmiş görünüyordu. Emin olmak zordu.

"Hayatı yaşanması için tatlı kılan şey" dedi Leto, "Hayatı sıcak kılan ve güzellikle dolduran şey. İşte benim koruyacağım budur, ondan yoksun bırakılmış olsam da."

"Yani bu Hwi Noree..."

"O bana Butleryen Cihat'ı acı bir şekilde hatırlattı. O, mekanik ve insan dışı her şeyin antitezidir. Ne kadar tuhaf, Moneo, onca halk arasında, benim en çok değer verdiğim bu nitelikleri böylesine mükemmel bir şekilde taşıyan bu tek insanı yaratanların Ixia'lılar olması."

"Butleryen Cihat'la kurduğunuz ilintiyi anlayamadım Efendimiz. Düşünen makinelerin yeri yok..."

"Cihat, makineler kadar makine tavrına da karşıydı" dedi Leto. "İnsanlar bu makineleri güzellik duygumuzu, yaşamla ilgili hükümlere varmamız için gerekli kişiliğimizi gasp etmek için kurdular. Makineler yok edildi tabii."

"Efendimiz, hâlâ gücüme gidiyor, nasıl normal karşılarsınız bu..."

"Moneo! Hwi sırf varlığıyla bile bana güven veriyor. Yüzyıllardır ilk kez, o benden ayrılmadığı sürece yalnız değilim. Duygularımı anlatacak başka hiçbir kanıt olmasa bile bu yeter."

Moneo sustu, Leto'nun yalnızlığı hatırlatmasından etkilenmişti belli ki. Moneo aşkın, o yürekten paylaşımın eksikliğini anlamıştı. Yüz ifadesi bunu gösteriyordu.

Leto, uzun süredir ilk kez, Moneo'nun ne kadar yaşlanmış olduğunu fark etti.

Bu onlar için çok ansızın oldu, diye düşündü Leto.

Leto'ya, Moneo'yla ne kadar yürekten ilgilendiğini fark ettirdi bu.

Bağların beni bağlamasına izin vermemeliyim, ama elimden bir şey gelmiyor... özellikle, artık Hwi varken.

"Size gülecekler ve müstehcen hareketler yapacaklar" dedi Moneo.

"Bu iyi bir şey."

"Bu nasıl iyi olabilir ki?"

"Bu, yeni bir şey. Bizim görevimiz daima, yeniyi dengeli kılmak ve böylece de hayatta kalma gücünü baskılamadan, davranışları desteklemek olmuştur."

"Öyle de olsa, bunu nasıl hoş karşılayabilirsiniz?"

"Müstehcen şeyler yapılmasını mı?" diye sordu Leto. "Müstehcenliğin tersi nedir?"

Moneo'nun gözleri, ansızın gelen sorgulayıcı bir idrakle açılıverdi. Zıt kutupların birçok hareketini görmüştü tersi gösterilerek tanıtılan şeyleri.

Kendisini belirleyen bir arka fona karşı koyan bir şey, diye düşündü Leto. Moneo kesinlikle görecekti bunu.

"Bu çok tehlikeli!" dedi Moneo. *Muhafazakarlığın en son hükmü!*

Moneo ikna olmamıştı. Derin bir iç çekişle söndü.

Onların şüphelerini yok etmemek gerektiğini unutmamalıyım, diye düşündü Leto. *Meydanda, Balıkla Konuşanlar'ımın umudunu bu yüzden kırdım. Ixia'lılar insanlardaki şüphelerin pürüzlü uçlarında tutunuyorlar. Bunun kanıtı da Hwi.*

Bekleme salonundan bir karışıklığın sesi geldi. Leto, birisinin düşüncesizce içeri dalmasını engellemek için girişi kapattı.

"Duncan'ım geldi" dedi.

"Herhalde evlenme plânınızı duymuştur."

"Herhalde."

Leto, Moneo'nun şüphelerle boğuşmasını seyretti, adamın düşünceleri alabildiğine saydamdı. O anda Moneo, Leto'nun onu sevecenlikle yerleştireceği insan oyuğuna nasıl da tamı tamına uyuyordu.

Onda tam bir spektrum var: Kuşkudan güvene, sevgiden nefrete... her şey! Duyguların sıcaklığında, kendini hayata adama isteğinde gerçekleşen tüm o değerli nitelikler.

"Hwi niçin kabul ediyor bunu?" diye sordu Moneo.

Leto gülümsedi. *Moneo benden kuşkulanamaz: Başkalarından kuşkulanmalı.*

"Bunun alışılmış bir beraberlik olmadığını kabul ediyorum, Hwi bir primattır, ama ben artık tam bir primat değilim."

Moneo, hissedip de ifade edemediği şeylerle boğuşuyordu yine.

Leto, Moneo'yu seyrederken bu gözlemsel bilinç akışını hissetti; çok ender olan, ama oldumu da Leto'nun akımda ufak bir pürüz bile yaratmamak için hiç kımıldamadan beklediği, hızla büyüyen bir düşünce akışıydı bu.

Primatlar düşünür ve düşünerek hayatta kalır. Onun düşüncesinin altında hücrelerinden gelen bir şeyler var. İnsanların, kendi türleriyle ilgili düşüncelerinin akışı budur. Bazen bunun üzerini örterler, duvarla çevirirler ve kalın bariyerlerin ardına gizlerler, ama ben Moneo'yu en derin benliğiyle ilgili bu uygulamaya karşı özellikle duyarlı hale getirdim. Moneo benim peşimden gelir, çünkü insanlığın varlığını sürdürmesi için en iyi yolun bende olduğuna inanır. Hücresel bir bilincin var olduğunu biliyor. Altın Yol'a baktığımda

gördüğüm şey budur. Bu, insanlıktır ve ikimiz de aynı fikirdeyiz: Devam etmeli!

"Evlenme töreni nerede, ne zaman ve nasıl yapılacak?" diye sordu Moneo.

Niçin yok mu? Leto fark etti. Moneo artık niçini anlamaya çalışmıyordu. Sağlam toprağa dönmüştü yine. O, başkahyaydı, İmparator Tanrı'nın evinin yöneticisiydi. Birinci Bakan'dı.

Onun, kullanacağı isimleri, fiilleri ve sıfatları var, sözcükler ona her zamanki gibi hizmet edecek. Moneo, sözcüklerinin üstün gücünü bir an için bile olsa asla göremez ama onların günlük, dünyevi anlamını iyi bilir,

"Benim sorum ne olacak?" diye sıkıştırdı Moneo.

Leto ona yarı kapalı gözlerle bakarken düşündü: *Öte yandan ben sözcüklerin, eğer bana keşfedilmemiş cazip yerleri bir an için olsun görmemi sağlayacak bir pencere açıyorlarsa, genellikle yararlı olduğunu hissediyorum. Ama mekanik bir mutlak neden-sonuç evrenine -sonunda tek bir basit kök nedene ve tek bir ilkel sonuca indirgenebileceği apaçık belli olan bir evrene hâlâ körü körüne inanan bir uygarlığın sözcüklerin kullanımından anladıkları nasıl da kıt.*

"Ixia-Tleilaxu saçmalığının insan sorunlarına tutunması bir midyeninkine nasıl da benziyor" dedi Leto.

"Efendimiz, dikkat etmediğiniz için çok endişeleniyorum."

"Ama ben dikkat ediyorum Moneo."

"Bana değil."

"Hayır, sana da."

"Dikkatiniz dağınık Efendimiz. Bunu benden gizlemeniz gerekmez. Size ihanet etmektense kendime ihanet ederim.

"Benim midye çıkardığımı mı söylüyorsun?"

"Ne çıkarmak, Efendimiz?" Moneo bu lafı daha önce hiç sormamıştı, ama şimdi...

Leto bu sözdeki imayı açıklarken düşündü: *Ne kadar eski!* Leto'nun anılarındaki dokuma tezgahları ve mekikler fıkırdadı, *hayvan postundan insan giyimine... avcıdan çobana... bilinç merdiveninde büyük adımlar... ama daha büyük, eskilerden de büyük, yeni bir adım atmaları gerek şimdi.*

"Boş şeyler düşünerek oyalanıyorsunuz" diye çıkıştı Moneo.

"Boş şeyler düşünecek zamanım var benim. Tekil bir çoğulluk olarak var olmamdan kaynaklanan en ilginç şeylerden biridir bu."

"Ama Efendimiz, öyle konular var ki bizim..."

"Boş şeyler düşününce aklıma gelen şeyleri bir duysan şaşarsın Moneo. İnsanların bir dakika bile düşünmediği şeyler için koca bir günü harcamaya hiç aldırmam, neden aldırayım? Benim yaklaşık dört bin yıl sürmesi beklenen ömrümde bir günün fazla ya da eksik olması nedir ki? Bir insan ömrü için önemli olan zaman ne kadardır? Bir milyon dakika mı? O kadar sayıda gün yaşadım ben."

Moneo bu mukayeseyi duyunca ufalmış, sessizce donmuş dinliyordu. Tüm ömrünün Leto'nun gözünde bir toz zerresinden ibaret kaldığını hissetti. Gizli anlamın kaynağı ondan kaçamadı. .

Sözler... sözler... sözler, diye düşündü Moneo.

"Duygularla ilgili olaylarda sözler genellikle yararsızdır" dedi Leto.

Moneo nefesini en alt düzeyde tuttu. *Efendimiz düşünceleri okuyor!*

"Tüm tarihimiz boyunca" dedi Leto, "sözlerin en güçlü kullanımı, bazı çok büyük olayları tamamlamak, bu olaya herkesçe benimsenen tarihte bir yer sağlamak; o olayı, ondan sonraki günlerde o sözcüğü kullanıp da onun anlamı budur' diyebileceğimiz bir şekilde açıklamak içindi."

Moneo bu sözlerin altında ezildiğini hissetti; onların ona düşündürdüğü, söylenmemiş şeylerden dehşete kapılmıştı.

"Olaylar tarihte işte böyle kaybolur" dedi Leto.

Moneo uzun bir sessizlikten sonra konuşabildi. "Soruma yanıt vermediniz Efendimiz. Nikah?"

Ne kadar yorgun görünüyor, diye düşündü Leto. *Nasıl da tümüyle yenik.*

Leto canlı bir sesle konuştu: "Senin hizmetin bana daha önce hiç bu kadar gerekli olmamıştı. Nikah olağanüstü bir özenle hazırlanmalı. Ancak senin sağlayabileceğin bir mükemmellik gerekiyor."

"Nerede, Efendimiz?"

Sesinde birazcık daha hayat var şimdi.

"Sareer'deki Tabur Köyü'nde."

"Ne zaman?"

"Tarihi sana bırakıyorum. Her şey hazırlanınca duyurursun."

"Peki tören?"

"Ben yöneteceğim."

"Yardımcılara ihtiyacınız var mı Efendimiz? Herhangi bir yapıya?

"Tören dekoru mu?"

"Herhangi özel bir şey, belki benim..."

"Bizim o ufak pandomimlere pek ihtiyacımız olmayacak."

"Efendimiz! Yalvarırım! Lütfen..."

"Sen gelinin yanında duracak ve onu evliliğe teslim edeceksin" dedi Leto. "Eski Fremen ritüelini kullanacağız."

"O zaman bize su yüzükleri gerek" dedi Moneo. "Evet! Ghani'nin su yüzüklerini kullanacağım."

"Peki törene kimler katılacak Efendimiz?"

"Yalnızca bir Balıkla Konuşan muhafız bitliği ve aristokrasi."

Moneo, Leto'nun yüzüne baktı bir süre. "Neyi... neyi kastediyor Efendimiz 'aristokrasi'yle?"

"Sen, senin ailen, ev maiyeti, Kale'deki saraylılar."

"Benim aile..." Moneo yutkundu. "Siona'yı da mı katıyorsunuz?"

"Eğer sınanmayı geçerse."

"Ama..."

"Siona aile değil mi?"

"Elbette Efendimiz. O bir Atreides'tir ve..."

"O halde her halükârda Siona'yı da kat."

Moneo cebinden ufak bir hafıza kaydedici çıkardı; varlığıyla Butleryen Cihat'ın yasaklar listesini kalabalıklaştıran, donuk siyah renkli bir cihazdı bu. Leto'nun dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayıldı. Moneo görevlerini biliyordu ve şimdi onları yapacaktı.

Idaho'nun girişin dışında kopardığı yaygara gittikçe artıyordu ama Moneo o sesi duymazdan geldi.

Moneo ayrıcalıklarının bedelini biliyor, diye düşündü Leto. *Bu da başka türde bir evlilik ayrıcalıkla görevin evliliği. Aristokratın açıklaması ve bahanesi budur.*

Moneo not almayı bitirdi.

"Birkaç ayrıntı Efendimiz" dedi Moneo. "Hwi için özel bir kıyafet olacak mı?"

"Bir Fremen gelinine özgü damıtıcı giysi ve cüppe; gerçeği olacak."

"Mücevher ya da başka herhangi bir süs eşyası?"

Leto'nun gözleri, Moneo'nun ufak kaydedicinin üzerinde kıpırdanan parmaklarına takıldı kaldı; orada bir son görmüştü.

Liderlik, cesaret, bilgiye dayalı bir duygu ve düzen Moneo'da bunlar bol bol var. Bunlar onu kutsal bir hale gibi çevreliyor, ama içeriden kemiren bir çürümeyi de benimkiler hariç tüm gözlerden gizliyor. Bu çürüme kaçınılmaz. Ben gidince herkes tarafından görülür hale gelecek.

"Efendimiz?" diye bastırdı Moneo. "Midye mi çıkartıyorsunuz?"

Ahh! Bu lafı sevdi!

"Hepsi bu kadar" dedi Leto. "Sadece damıtıcı giysi, cüppe ve su yüzükleri."

Moneo eğildi ve dönüp gitti.

O şimdi ileriye bakıyor, diye düşündü Leto, ama bu yeni durum da geçecek. Geçmişe dönecek yine. Ve bir zamanlar ondan böyle büyük umutlarım vardı. Evet... belki Siona...

*

35

"Kahramanlar yaratma!" dedi babam.

Ganima'nın Sesi,

Sözlü Tarihten

Idaho küçük odaya adımını atar atmaz, huzura kabul edilmek için yüksek sesli ısrarları artık yatışmıştı ama Leto, gulada önemli bir değişim görüyordu. Çok fazla tekrarlandığı için Leto'nun iyice tanıdığı bir şeydi bu. Duncan, ayrılmakta olan Moneo'ya bir merhaba bile dememişti. Her şey kalıbına uyuyordu. Bu kalıbın tekrar ortaya çıkması ne de sıkıcıydı!

Leto'nun Duncanlar'daki bu değişime verdiği bir ad vardı. Leto buna "den beri Sendromu" diyordu.

Gulalar genellikle, en son bildikleri *şeyden beri,* yüzyıllar boyunca gelişmiş *gizli şeylere* karşı şüpheler beslerdi. İnsanlar tüm bu zaman boyunca ne yaptılar? insanlar beni, geçmişlerinin bu kalıntısını niçin istiyorlar? Hiçbir ego bu şüphelerin ebediyen üstesinden gelemezdi özellikle de, şüphe duyan bir adamda.

Gulalardan biri Leto'yu şöyle suçlamıştı; "Benim bedenime hiç bilmediğim bir şeyler koymuşsun! Benim bedenimdeki bu şeyler, yaptıklarımın hepsini bildiriyor sana! Her yerde gözetliyorsun beni!"

Bir başkası da Leto'yu, "sen ne istiyorsan bize de onu isteten gizli bir makine"ye sahip olmakla suçlamıştı.

Den beri Sendromu bir kez başladı mı asla tam anlamıyla yok edilemezdi. Kontrol altına alınabilir, hattâ başka yöne de çevrilebilirdi ama, uyuyan tohum en ufak bir tahrikle sürüverirdi.

Idaho, Moneo'nun durduğu yerde durdu; gözlerinde ve omuzlarının duruşunda alışılmadık şüphelerin gizli görüntüsü

vardı. Leto, durumu en son haddine yükselip kaynama noktasına varmaya bıraktı. Idaho önce bakışlarını Leto'ya kitledi, sonra çevirip odada çevresine bakışlar fırlattı. Leto onun bakışlarının ardındaki tavrı fark etti.

Duncanlar asla unutmaz!

Duncan, odayı, yüzyıllar önce Jessica Hanımefendi'yle ve Mentat Thufir Hawat'la birlikte edindiği güçlü bakışlarla süzerken baş döndürücü bir boşlukta kalmışlık duygusu gelmeye başladı ona. Hissediyordu; onu reddediyordu bu oda, buradaki her şey yumuşak minderler: Altın rengi, yeşil, neredeyse mora çalan bir kırmızı renkte, soğan biçiminde kocaman şeyler; Leto'nun çukurunun çevresinde, kalın yığınlar halinde birbirlerinin üstüne taşan, her biri müzelik Fremen halıları; Ixia ışıkkürelerinin sahte ışığı; İmparator'un yüzünü, çevresindeki gölgeleri derinleştirerek ve daha gizemli hale getirerek kuru bir sıcaklıkla kuşatan o ışık; yakınlarda bir yerdeki bahar çayının kokusu; ve solucan gövdeden yayılan o güçlü melanj kokusu.

Idaho, Tleilaxu'nun onu hapishane hücresine benzeyen o kişiliksiz odada Luli'yle Arkadaş'a bıraktığından beri çok fazla şeyle büyük bir hızla karşılaştığını hissediyordu.

Çok fazla... çok fazla...

Ben gerçekten burada mıyım? diye sordu kendi kendine. Bu ben miyim? Aklımdan geçen bu düşünceler nedir?

Leto'nun hareketsiz bedenine, orada, çukurun içindeki arabasında sessizce yatan o karanlık ve koskoca kütleye baktı. Bu etten kütlenin hareketsizliği, kimsenin tahmin edemeyeceği bir şekilde boşanan esrarengiz ve korkunç enerjileri hatırlatıyordu sadece.

Idaho Ixia Büyükelçiliği'ndeki savaşla ilgili söylentileri duymuştu ama Balıkla Konuşanlar'ın anlattıklarında, fiziksel verileri gözden saklayan bir mucizevi ziyaret havası vardı.

"Uçarak üstlerine indi ve günahkarlara korkunç bir katliam eyledi."

"Nasıl yaptı bunu?" diye sormuştu Idaho:

"O, kızgın bir Tanrı'ydı" demişti, ona bilgi veren.

Kızgın, diye düşündü Idaho. *Hwi'ye yönelik tehdit yüzünden miydi bu?* Duyduğu o söylentiler! Hiçbiri inanılası değildi. Hwi evleniyordu bu koskocaman... Bu mümkün değildi! O güzel Hwi, o tatlı, o zarif Hwi; olamazdı bu. *Leto ürkütücü bir oyun oynuyor... sınıyor bizi... sınıyor bizi...* O zamanda, Hwi'nin varlığı dışında güvenilecek hiçbir gerçek, hiçbir huzur yoktu. Kalan ne varsa hepsi delilikti.

Bakışını yeniden Leto'nun yüzüne o sessizce bekleyen Atreides yüzüne çevirince Idaho'daki, boşlukta kalmışlık duygusu şiddetlendi. *Garip bazı yeni yollarda harcayacağı düşünsel gayreti biraz daha arttırarak önündeki ruhsal engeli aşıp diğer gula Idaholar'ın tüm yaşadıklarını hatırlayabilir mi acaba* diye düşünmeye başladı:

Bu *odaya girdiklerinde neler düşündüler? Bu, boşlukta kalmışlığı, bu reddedilişi hissettiler mi?*

Birazcık daha gayret.

Başının döndüğünü hissetti ve bayılacağını sandı.

"Bir şey mi var Duncan?" Leto'nun en makul ve sakin tonuydu bu.

"Gerçek değil bu" dedi Idaho. "Ben buraya ait değilim."

Leto yanlış anlamayı tercih etti. "Ama muhafızım senin buraya kendi isteğinle geldiğini, Kale'den buraya uçup hemen huzura kabul olunmak için ısrar ettiğini söyledi."

"Ben *buradayı,* şimdiyi kastediyorum! Bu zamanda!"

"Ama sana ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Çevrene bir bak Duncan. Bana yardım edebileceğin yerler öylesine çok ki, bunların hepsini yapamazsın."

"Ama senin kadınlar benim dövüşmeme izin vermiyor! Her seferinde, gitmek istediğim yere..."

"Canlı halinin ölü halinden daha değerli olmasını mı sorguluyorsun?" Leto gıdaklar gibi bir ses çıkardı, sonra: "Kafanı kullan Duncan! Benim değer verdiğim şey bu."

"Ve benim spermlerim. Onlara değer veriyorsun."

"Senin spermlerin senindir, istediğin yere koyarsın onları."

"Arkamda bir dul ve öksüzler bırakmak istemiyorum bu..."

"Duncan! Sana söyledim, tercih senindir."

"Bir suç işledin Leto, bize karşı, hepimize karşı isteyip istemediğimizi bile sormadan diriltiğin gulalara karşı."

Bu, Duncan düşüncesinde yeni bir dönemeçti. Leto Idaho'ya yeni bir ilgiyle baktı.

"Ne suçu?"

"Büyük fikirler döktürdüğünü duydum" diye çıkıştı Idaho. Başparmağıyla arkayı, girişi gösterdi. "Söylediklerinin oradan, bekleme odasından duyulduğunu biliyor musun?"

"Duyulmalarını istersem, evet." *Ama her şeyi ancak benim günlüklerim duyabilir!* "Ama suçumun niteliğini öğrenmek isterim."

"Bir zaman var Leto, yaşadığın bir zaman, güya yaşadığın bir zaman. Onun, o zamanın ancak sen yaşarken bir büyüsü olabilir. Onun gibi bir zamanı asla göremeyeceğini bilirsin çünkü."

Leto, Duncan'ın üzüntüsünden etkilenip gözlerini kıstı.

Sözler sarsıcıydı.

Idaho ellerini, avuçlarını yukarıya çevirip göğüs hizasına kadar kaldırdı, alamayacağını bildiği bir şeyi isteyen bir dilenci

gibi.

"Sonra... bir gün uyanıyorsun ve öldüğünü hatırlıyorsun... ve axlotl depolarını hatırlıyorsun... ve seni uyandıran iğrenç Tleilaxu'yu... ve her şeyin yeniden başladığı söyleniyor sana. Ama başlamıyor. Asla başlamıyor Leto. Suçun işte bu!"

"Ben o büyüyü yok mu ettim?"

"Evet!"

Idaho ellerini yana indirdi ve yumruklarını sıktı. Azıcık gevşese sularıyla onu boğacak bir değirmen arkının yatağında tek başına durduğunu hissetti.

Peki benim zamanım ne olacak? diye düşündü Leto. O da bir daha asla gelmeyecek. Ama Duncan aradaki farkı anlamaz.

"Senin Kale'den buraya hızla geri dönmenin sebebi nedir?" diye sordu Leto.

Idaho derin bir nefes aldı, sonra: "Doğru mu bu? Evleniyormuşsun öyle mi?"

"Evet, doğru."

"Şu Hwi Noree'yle, Ixia Büyükelçisi'yle?"

"Evet."

Idaho Leto'nun yatay uzunluğuna bir bakış fırlattı çabucak. *hep cinsel organları arıyorlar,* diye düşündü. *Onları şok edecek bir şey, koskocaman bir çıkıntı yaptırmam gerekirdi belki de. Boğazından çıkmaya kalkan küçük zevk patlamasını yuttu. Başka heyecanlar gelişti. Teşekkürler Hwi. Teşekkürler Ixia'lılar.*

Idaho başını salladı. "Ama sen..."

"Evliliğin seks dışında da güçlü öğeleri vardır" dedi Leto. "Kendi etimizden çocuklarımız olacak mı? Hayır. Ama bu birleşmenin çok büyük sonuçları olacak."

"Moneo'yla ikinizi konuşurken dinledim" dedi Idaho. "Sandım ki bu bir şaka, bir..."

"Dikkatli ol Duncan!"

"Onu seviyor musun?"

"Bir erkeğin bir kadını sevebileceğinden çok daha fazla."

"Güzel, peki o? O da..."

"Onun hissettiği... çok güçlü bir şefkat, benimle her şeyi paylaşabileceği her şeyi verme isteği. Bu onun doğasında var."

Idaho, içinden gelen iğrenme duygusunu bastırdı: "Moneo haklı. Tleilaxu dedikodularına inanacaklar."

"Büyük sonuçlardan biri de bu."

"Ve sen hâlâ benim Siona'yla... eşleşmemi istiyorsun!"

"Benim dileğimi biliyorsun. Tercihi sana bırakıyorum."

"Bu Nayla denen kadın kim?"

"Nayla'yla tanıştın! Güzel."

"Siona onunla kardeş gibi. O koca höngüdükle! Orada neler oluyor Leto?"

"Sen ne olmasını istiyordun? Ve ne oldu?"

"Hayatımda böyle bir hayvan görmedim! O kadın bana Sığır Rabban'ı hatırlattı. Kadın olduğunu hayatta anlayamazsın eğer..."

"Onunla daha önce de karşılaştın" dedi Leto. "Onu Arkadaş diye tanıdın."

Idaho ona ani bir sessizlikle, şahini fark edip oyukta gizlenen bir yaratığın sessizliğiyle baktı.

"O halde ona güveniyorsun" dedi Idaho.

"Güven mi? Güven nedir?"

O *an yaklaşıyor,* diye düşündü Leto. O anın Idaho'nun düşüncelerinde biçimlendiğini görüyordu.

"Güven, bir bağlılık yeminiyle başlayan şeydir dedi Idaho.

"Seninle benim aramdaki güven gibi mi?" diye sordu Leto.

Idaho'nun dudaklarından acı bir gülümseme geçti. "Yani senin Hwi Noree'yle yaptığın da bu değil mi? Bir evlilik, bir yemin..."

"Hwi'yle ben birbirimize zaten güveniyoruz."

"Bana güveniyor musun Leto?"

"Duncan Idaho'ya güvenmezsem kimseye güvenemem."

"Peki ya ben sana güvenmiyorsam?"

"O zaman sana acırım."

Idaho bunu neredeyse fiziksel bir şok gibi algıladı. Söylemediği şeylerden ötürü gözleri kocaman açıldı. O, güvenmek istiyordu. O, bir daha asla geri gelmeyecek o büyüyü istiyordu.

Idaho, düşüncelerinin garip bir şekilde değişmekte olduğu belirtisini veriyordu.

Bizi bekleme salonundan duyabilirler mi?" diye sordu.

"Hayır." *Ama günlüklerim duyar!*

"Moneo öfkeliydi. Her gören anlayabilirdi bunu. Ama uysal bir kuzu gibi çekip gitti."

"Moneo bir aristokrattır. Görevle, sorumlulukla evlidir o. Bunları hatırlayınca öfkesi kaybolur gider."

"Demek onu böyle kontrol altında tutuyorsun" dedi Idaho.

"O kendi kendini kontrol ediyor" dedi Leto, Moneo'nun not alırken güven tazeleyen değil de görev duygusu uyandıran bakışını hatırlayarak.

"Hayır" dedi Idaho. "O kendini kontrol etmiyor. Sen onu kontrol ediyorsun."

"Moneo kendini kendi geçmişine kitledi. Bunu yapan ben değilim."

"Ama o bir aristokrat... bir Atreides."

Leto, Moneo'nun yaşlanmış yüzünü hatırladı ve aristokratların bir kenara çekilmek ve tarihte yok olmak olan son görevi reddetmelerinin nasıl kaçınılmaz bir şey olduğunu düşündü. Moneo'nun bir kenara itilmesi gerekecekti. Ve itilecekti. O güne dek hiçbir aristokrat değişimin gereklerinin üstesinden gelememişti.

Idaho bitirmemişti. "Sen de bir aristokrat mısın Leto?"

Leto gülümsedi. "En son aristokrat bende öldü." Ve düşündü Leto: "*Ayrıcalık kibire dönüşür. Kibir, adaletsizliği teşvik eder. Yıkımın tohumları büyür.*"

"Senin nikahına belki katılmam" dedi Idaho. "Kendimi hiçbir zaman bir aristokrat olarak görmedim."

"Ama sen aristokratsın. Sen kılıcın aristokratıydın."

"Paul benden daha iyiydi" dedi Idaho.

Leto, Muad'Dib sesiyle konuştu: "Çünkü öğretmenim sendin!" Leto normal sesine döndü: "Aristokratların söylenmeyen görevi öğretmek ve bazen de dehşet verici örneklerle öğretmek."

Ve düşündü: *Soyla öğünme yoksulluğa ve soyların birbirine karışmadığı, zayıf bir üreme biçimine götürür. Zenginlikle ve başarıyla öğünmenin yolu açılmıştır. Harkonnenler'in yaptığı gibi, eski rejimin sırtına binip güce doğru süren yeni zenginler girer içeri.*

Bu döngü öylesine inatla tekrarlayıp durmuştu ki, Leto bunun, türlerin artık geride bıraktığı fakat asla yitirmediği.

çoktandı: Unutulmuş hayatta kalma biçimlerinin doğasında var olduğunu herkesin görmesi gerektiğini hissediyordu.

Ama hayır, ayıklamam gereken tortuları hâlâ taşıyoruz.

"Boş bir yer yok mu?" diye sordu Idaho, "Gidip de bir daha asla bunun bir parçası olmayacağım boş bir yer yok mu?"

"Boş bir yer olacaksa yaratmam için bana yardım etmelisin" dedi Leto. "Gidebileceğin, bizim dışımızdakilerin seni takip edip bulamayacağı bir yer yok şu anda."

"O halde, gitmeme izin vermeyeceksin."

"İstiyorsan git. Senden öncekiler denemişti bunu. Sana söylüyorum, boş ve gizlenebileceğin bir yer yok. Şu anda insanoğlu, çok eski zamanlardaki gibi, tehlikeli bir yapıştırıcıyla birbirine bağlamış tek hücreli yaratıklar gibidir."

"Yeni gezegenler yok mu? Yabancı..."

"Oh, büyüyoruz ama ayrılamıyoruz."

"Çünkü sen bizi bir arada tutuyorsun!" diye çıkıştı:

"Bunu anlayabilir misin bilmiyorum Duncan, ama eğer boş bir yer, herhangi boş bir yer varsa senin ardında duran, önünde durandan daha önemli olamaz."

"Sen geçmişsin!"

"Hayır, geçmiş Moneo'dur. Her türlü boş yerin önüne geleneksel aristokrat duvarlarını dikmede çok hızlıdır o. O duvarların gücünü bilmen gerekir. O duvarlar yalnızca gezegenleri ve bu gezegenlerdeki araziyi değil düşünceleri de kuşatır. Değişimi engeller."

"Değişimi sen engelliyorsun!"

Yolundan sapmayacak, diye düşündü Leto. Bir kez daha dene.

"Bir aristokrasinin varlığını gösteren en kesin işaret, değişime karşı duvarların; yeniyi, farklıyı dışarıda bırakan demir perdelerin ya da çelikten ya da taştan ya da herhangi bir malzemeden perdelerin keşfedilmesidir."

"Bir taraflarda boş bir yerin olması gerektiğini biliyorum" dedi Idaho. "Sen gizliyorsun."

"Ben hiçbir boş yeri gizlemem. Boş yerler istiyorum ben! Ben sürpriz istiyorum!"

Tam karşılarına çıkar, diye düşündü Leto. *Sonra içine girmeyi reddederler.*

Idaho'nun düşünceleri bu kehaneti doğrularcasına başka bir yöne kayıverdi. "Nişanında gerçekten de Surat Oynatıcılara gösteri mi yaptırdın?

Leto bir öfke kabarması hissetti ve bunun ardından da o heyecanı o şiddette yaşayabilmesinin verdiği sapıkça zevk geldi, içinden gelen, Duncan'a bağırma isteğine engel olmamak istedi... ama bu hiçbir şeyi çözmezdi.

"Surat Oynatıcılar gösteri yaptılar" dedi.

"Niçin?"

"Herkesin benim mutluluğumu paylaşmasını istedim."

Idaho, sanki içeceğinde iğrenç bir böcek görmüş gibi baktı ona. "Bir Atreides'ten duyduğum en kinik şey bu!" dedi donuk bir sesle.

"Ama bir Atreides söyledi bunu."

"Beni kasten oyalıyorsun! Soruma yanıt vermekten kaçıyorsun."

Yine kavga, diye düşündü Leto. Dedi ki; "Bene Tleilaxu'nun Surat Oynatıcılar'ı birer organizma kolonisidir. Onların her biri birer katırdır. Bu onların kendi seçtikleri ve kendileri tarafından uygulanan tercihleridir."

Leto bekledi ve düşündü: *Sabırlı olmalıyım. Bunu kendi kendilerine bulmaları gerek. Ben söylersem inanmazlar. Düşün Duncan. Düşün!*

Idaho uzun bir sessizlikten sonra "Ben sana bağlılık yemini etmiştim. Ki bu benim için önemliydi. Hâlâ da önemli. Ne yaptığını ya da neden yaptığını bilmiyorum Tek söyleyebileceğim, olanlardan hoşlanmadığımdır. işte! Söyledim" diye döktü içini.

"Kale'den bunun için mi döndün?"

"Evet!"

"Şimdi tekrar Kale'ye gidecek inisin?"

"Başka hangi boş yer var?"

"Çok güzel, *Duncan!* Ne yapacağını aklınla bulamasan da öfkenle buluyorsun. Hwi, bu gece Kale'ye gidiyor. Onunla yarın orada buluşacağız."

"Onu daha iyi tanımak istiyorum" dedi Idaho.

"Ondan uzak duracaksın" dedi Leto. "Bu bir emirdir. Hwi sana göre değil!"

"Cadıların var olduğunu hep bilirdim" dedi Idaho. "Senin büyükannen de bunlardan biriydi."

Topuklarının üzerinde döndü ve gitmek için izin istemeden geldiği yoldan yürüyüp gitti.

Bir oğlan çocuğuna nasıl da benziyor, diye düşündü Leto, Idaho'nun sırtındaki kasılmaya bakarak. *Evrenimizdeki en yaşlı adamla en genç adam ikisi bir bedende.*

*

35

Peygamber, geçmişin, o günün ve geleceğin yanılsamalarıyla yolundan sapmaz. Böyle çizgisel farkları dilin değişmezliği yaratır. Peygamberlerde dildeki bir kilidin anahtarı vardır. Mekanik imaj onlar için sadece bir imaj olarak kalır hep. Bu evren mekanik değildir. Olayların çizgisel gidişatı gözlemci tarafından dayatılır, neden-sonuç ilişkisi mi? Hiç değil. Peygamber, kaderi belirleyen sözler söyler. "Olacağı yazılmış" bir şeyleri bir an görür gibi olursunuz. Ama peygamberlere özgü anlarda sonsuz bir kehanet taşıyan ve sonsuz güçte bir şeyler yayılır: Evren manevi bir değişime uğrar. Yani bilge peygamber parlayıp duran etiketlerin ardındaki gerçeği gösterir. Henüz inanmaya başlamayanlar peygamberin sözlerinin belirsiz olduğunu sanırlar. Dinleyenler kehanet bildiren haberciye güvenmezler, içgüdüler size, telaffuzun böyle sözlerin gücünü nasıl köreltiğini söyler, iyi peygamberler sizi perdenin dibine götürür ve perdenin aralığından ötesini kendiniz görürsünüz.

Çalınmış Günlükler

Leto, o güne dek kullandığı en soğuk sesiyle hitap etti Moneo'ya: "Duncan bana itaat etmiyor."

Kale'nin güney kulesindeki, altın taş döşeli havadar salondaydılar; Leto Onn'daki on yıllık Festival'den döneli tam üç gün olmuştu. Leto'nun yanındaki açık pencere, şiddetli bir öğlen zamanındaki Sareer'e bakıyordu. Rüzgâr derin bir uğultu çıkararak pencereden girdi, Moneo'nun gözlerini kısmasına yol açan bir toz ve kum getirdi. Leto bu rahatsızlığı fark etmemiş görünüyordu. Havanın, ısı hareketleriyle canlılığını koruduğu Sareer'e baktı. Uzaktaki kumulların akışı, ancak onun gözlerinin fark edeceği bir hareketlilik katıyordu manzaraya.

Moneo, korkularından kaynaklanan ekşi kokuların içinde, rüzgârın bu kokuların mesajını Leto'ya götüreceğini bilerek öylece duruyordu. Nikah hazırlıkları. Balıkla Konuşanlar'daki düş kırıklığı her şey paradokstu. İmparator Tanrı'nın, bir araya geldikleri ilk günde ona söylediği bir şeyi hatırlattı Moneo'ya bu.

"*Paradoks, ötesine bakman için bir işarettir sana. Eğer paradoks seni rahatsız ediyorsa, senin mutlak şeylere karsı büyük isteğini gösterir bu. Relativistler paradoksları sadece ilginç, belki zevk verici hatta, korkunç bir düşünceyle, öğretici gibi görürler.*"

"Cevap vermiyorsun" dedi Leto ve Sareer'i seyretmeyi bırakıp dikkatini Moneo'da yoğunlaştırdı.

Moneo omuzlarını kaldırıp indirmekten başka bir şey yapamadı. *Solucan ne kadar yakında acaba?* diye düşündü. Onn'dan Kale'ye dönüşün bazen Solucan'ı kışkırttığı Moneo'nun dikkatini çekmişti bir zamanlar. İmparator Tanrı'nın varlığındaki bu korkunç değişimin henüz hiçbir belirtisi yoktu ama Moneo hissediyordu bunu. Solucan hiçbir belirti vermeden gelebilir miydi?

"Nikah hazırlıklarını hızlandır dedi Leto. "Olabildiğince çabuk hallet bu işi!"

"Siz Siona'yı sınamadan mı?"

Leto bir an sessiz kaldı, sonra dedi ki: "Hayır. Duncan konusunda ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istersiniz Efendimiz?"

"Ona Noree'yle görüşmemesini, ondan uzak durmasını söyledim. Ona, bunun bir emir olduğunu söyledim."

"Hwi ona sempati duyuyor Efendimiz. Hepsi bundan ibaret."

"Ona neden sempati duyuyor?"

"Duncan bir gula. Zamanımızla hiçbir bağı, hiçbir kökü yok."

"Onun benim kadar derin kökleri var!"

"Ama Duncan bunu bilmiyor Efedimiz."

"Benimle tartışıyor musun Moneo?"

Moneo yarım adım geri çekildi bunun kendisini tehlikeden uzaklaştıramayacağını bilerek. "Oh, hayır Efendimiz! Ama ben size hep, olduğuna inandığım şeyleri samimiyetle söylemeye çalışıyorum."

"Olanı ben söyleyeyim sana. Duncan ona kur yapıyor."

"Ama bir araya gelmelerini Hwi başlattı Efendimiz."

"Demek sen bunu biliyordun!"

"Bunu yasakladığınızı kesinlikle bilmiyordum Efendimiz."

Leto derinlerden gelen bir sesle konuştu: "Duncan kadınlar konusunda becerikli Moneo; fazlasıyla becerikli. Onların ruhunu okuyor ve istediğini yaptırıyor onlara. Duncanlar'ın hepsi böyleydi."

"Onların her türlü görüşmesini yasakladığınızı bilmiyordum Efendimiz!" Moneo'nun sesi tiz bir çığlık gibiydi.

"Bu diğerlerinin hepsinden daha tehlikeli" dedi Leto.

"Günümüzün bir kusuru bu."

"Efendimiz, Tleilaxu'nun elinde bunun teslime hazır bir ardılı yok."

"Yani buna muhtacız, öyle mi?"

"Bunu siz söylediniz Efendimiz. Bu benim anlamadığım bir paradokstur, ama siz böyle söylüyorsunuz."

"Bunun değiştirilmesi ne kadar zaman ister?"

"En azından bir yıl Efendimiz. Bunun için özel bir tarih araştırayım mı?"

"Hemen bugün yap."

"Duncan bunu duyabilir Efendimiz. Bundan önceki duymuştu."

"Bu şekilde olmasını istemiyorum Moneo!"

"Biliyorum Efendimiz."

"Ve bunu Noree'ye söylemeye cesaret edemiyorum" dedi Leto. "Duncan ona göre değil. Ama yine de Hwi'yi incitemem!" Bu son sözü bir feryattı neredeyse.

Moneo dehşetli bir korkuyla donup kalmıştı.

"Sen bunu görmüyor musun?" diye diretti Leto. "Moneo, yardım et bana."

"Noree'nin durumunun farklı olduğunu görüyorum" dedi Moneo. "Ama ne yapılması gerektiğini bilmiyorum."

"Nedir o fark?" Leto'nun sesi, Moneo'nun ta içine işleyen, delici bir hale gelmişti.

"Ona karşı tavrınızı kastediyorum Efendimiz. Bugüne dek sizde hiç görmediğim, farklı bir tavır bu."

O anda Moneo ilk belirtileri gördü İmparator Tanrı'nın ellerinde seğirmeler, gözlerinde başlayan camlaşma. *Tanrılar! Solucan geliyor!* Moneo kendini tümüyle savunmasız hissetti. O koskoca bedenin tek bir hareketi Moneo'yu duvara çarpıp ezebilirdi. Ondaki insana hitap etmeliyim.

"Efendimiz" dedi Moneo, "sizin kız kardeşiniz Ganima'yla evlenmeniz hakkında hikâyeler okudum ve sizin kendi sözlerinizi dinledim."

"O şimdi yanımda olsaydı keşke" dedi Leto.

"O size hiç uygun değildi Efendimiz."

"Ne demek istiyorsun?" diye diretti Leto.

Leto'nun ellerindeki seğirmeler kasılmalı bir titremeye dönüştü.

"O... demek istiyorum ki Efendimiz. Ganima, Hark al-Ada'ya göreydi."

"Tabii ki öyleydi! Siz Atreidesler hepiniz ondan oldunuz!"

"Bana söylemediğiniz bir şey var mı Efendimiz? Mümkün mü... yani, Hwi Noree'ye... uyabilecek misiniz?"

Leto'nun elleri öyle şiddetli sallanıyordu ki Moneo bu ellerin sahibinin bunu bilmemesine şaştı. Kocaman mavi gözlerdeki camlaşma derinleşti.

Moneo kapı yönünde, bu öldürücü yerden aşağıya inen merdivenlere doğru bir adım daha geriledi.

"Bana olasılıklarla ilgili soru sorma" dedi Leto ve sesi korkunç bir şekilde uzaktan geliyordu, geçmişindeki tabakaların arasında bir yerlere gitmişti.

"Bir daha asla. Efendimiz" dedi Moneo. Kapıya sadece tek bir adım kalıncaya dek geri çekildi. "Noree'yle konuşacağım Efendimiz... ve Duncan'la da."

"Elinden geleni yap." Leto'nun sesi uzaklardan, o içindeki, ancak kendisinin girebileceği odalardan geliyordu.

Moneo kendini yavaşça dışarıya bıraktı. Arkasından kapıyı kapattı ve kapıya sırtını dayadı titreyerek, *Ahh, hiç bu kadar yaklaşmamıştı.*

Ama paradoks hâlâ duruyordu. Nereye gidiyordu bunun sonu? İmparator Tanrı'nın garip ve üzücü kararlarının anlamı neydi? Tanrı Solucan'ı getiren neydi?

Leto'nun kartal yuvasının içinden bir darbe, taşlara şiddetli bir çarpma sesi geldi. Moneo içeriye bakmak için kapıyı açmaya cesaret edemedi. Bu korkunç çarpmayı yansıtan duvardan uzaklaştı ve yer seviyesine ininceye dek rahat bir nefes almadan, dikkatli hareketlerle merdivenden indi.

Balıkla Konuşan muhafız oradaydı.

"Kızgın mı?" diye sordu kadın merdivenlerden yukarıya bakarak.

Moneo başıyla onayladı. Çarpma sesini ikisi de gayet iyi duymuştu.

Onu kızdıran nedir?" diye sordu muhafız.

"O Tanrı, bizse ölümlüyüz" dedi Moneo. Bu, normalde Balıkla Konuşanlar'ı tatmin eden bir yanıttı ama bu kez yeni güçler faaliyetteydi.

Kadın Moneo'ya dimdik baktı ve Moneo kadının yumuşak yüz hatlarının arkasında katil eğilimini gördü. Kumral saçlı, normalde kalkık bir burun ve dolgun dudakların ön plânda olduğu, nispeten genç bir kadındı bu; ama şimdi gözleri sert ve ısrarcıydı. Bu gözlere sırtını dönmek için ancak aptal olmak gerekirdi.

"Onu ben kızdırmadım" dedi Moneo.

"Tabii, elbette" diye onayladı kadın. Bakışı hafifçe yumuşadı. "Ama bunu yapanın kim ya da ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Sanırım evliliği konusunda sabırsızlanıyor" dedi Moneo. "Sanırım her şey bundan ibaret."

"O halde tarihi erkene al!" dedi kadın.

"Ben de bunu yapmaya çalışacağım" dedi Moneo. Döndü ve uzun koridorda hızla, Kale'deki kendi lojmanına doğru yürüdü. Tanrılar! Balıkla Konuşanlar da İmparator Tanrı kadar tehlikeli hale geliyordu.

Ah şu sersem Duncan! Hepimizi tehlikeye soktu. Ve Hwi Noree! Ne yapmalı bu kadına?

*

36

Monarşilerin ve benzeri sistemlerin modelinde, bütün politik biçimler için önemli bir mesaj vardır. Anılarım bu mesajın her tür devlete yararlı olabileceğini söylüyor bana. Devletlerin, yönettikleri kişilere yararlı olabilmesi ancak, içlerinde taşıdıktan Tiranlık eğilimi baskı altında tutulduğu sürece mümkündür. Monarşilerde, yıldız niteliklerinin de ötesinde bazı iyi özellikler vardır. Yönetici bürokrasinin boyutunu ve asalaklığını azaltabilirler. Gerekli olduğunda hızla karar verebilirler. İnsanların, herkesin kendi yerini bildiği ana babasal (kabilesel/ feodal) bir hiyerarşiye yönelik antik istemlerine uygundurlar. Kendi yerinizi bilmeniz, bu yer geçici bile olsa, önemli bir şeydir. İstemediğiniz halde bu yerde tutulmak inciticidir. Tiranlığı, elde var olan en iyi yolla örnekle öğretmemin nedeni budur. Bu sözleri aradan çok uzun zaman geçtikten sonra okusanız da benim Tiranlığım unutulmayacak. Altın Yol'um sağlayacak bunu. Benim mesajımı öğrenirseniz, umarım bir devlete herhangi bir gücü emanet ederken olağanüstü dikkatli olacaksınız.

Çalınmış Günlükler

Leto, Siona'yla, onun çocukluğunda Festival Kenti'ndeki Balıkla Konuşan okuluna sürgün edildiği günden beri ilk karşılaşmasına büyük bir özenle hazırlandı. Moneo'ya, Siona'yı Küçük Kale'de vaktiyle orta Sareer'de yaptırdığı seyir kulesinde göreceğini söyledi. Bu yer, eski ve yeni manzaraları ve bunların arasındaki yerleri görme olanağı verdiği için seçilmişti. Küçük Kale'ye giden yol yoktu. Ziyaretçiler oraya ancak topterle gidebiliyordu. Leto'ysa sanki sihirli bir yolla ulaştı oraya.

Leto, saltanatının ilk günlerinde bir Ixia makinesini kendi elleriyle kullanarak ve tüm işleri kendisi yaparak Sareer'in altından geçip kulesine giden gizli bir tünel kazmıştı. O günlerde

çölde hâlâ birkaç vahşi kum solucanı dolaşıyordu. Tünelini eritilmiş silikadan masif duvarlarla çevrelemiş ve dıştaki tabakalara da solucan kaçırıcı sayısız kabarcığı yerleştirmişti. Tünel, Leto'nun ulaşabileceği maksimal büyüklük ve o zamanlar onun hayalindeki bir icattan ibaret olan İmparatorluk Arabası'nın gereksinimleri önceden tahmin edilerek yapılmıştı.

Leto, Siona'ya ayrılan günün şafaktan önceki çok erken saatlerinde mahzene indi ve muhafızlarına kimse tarafından rahatsız edilmemesi buyruğunu verdi. Arabası onu, gizli kapısını açtığı radyal yolların birinden geçirerek hızla Kale'den dışarı çıkarıp bir saate varmadan Küçük Kale'ye ulaştırdı.

Zevklerinden birisi de kumda tek başına gezintiye çıkmaktı. Arabasız. Kendini yalnızca solucan öncesi bedenle hareket ettirerek. Kumla temas çok zevkli bir duygu verdi ona. Günün ilk ışıklarıyla kumullar arasından geçişinin yarattığı ısı, onun hiç durmadan ilerlemesini gerektiren bir buhar püskürtüyordu geriye doğru. Yaklaşık beş kilometre ötede nispeten kuru bir cep bulduğu mola yerine gelene dek ilerledi. Orada, eser miktarda çiğden kaynaklanan rahatsız edici nemli bir bölgenin ortasında, gövdesi, Leto'nun doğu tarafına, kumulların üzerine doğru uzanan kulenin uzun gölgesinin hemen dışında kalacak şekilde yattı."

Uzaktan bakılınca, üç bin metre yüksekliğindeki kule gökyüzüne saplanan, inanılmaz bir iğne gibi görünüyordu. Bu yapıyı ancak, Leto'nun emirleriyle Ixia düş gücünden oluşan ilham verici bir karışım akla hayale sığar hale getirebilirdi. Yüz elli metre çapındaki kule, yüksekliğine eşit miktarda kum derinliğine gömülmüş bir temelin üzerine oturuyordu. Plasçeliğin ve süper hafif metallerin büyüleyici nitelikleri bu yapıyı rüzgâra karşı esnek ve kumun aşındırmasına karşı dirençli kılıyordu.

Leto buradan öyle çok hoşlanıyordu ki buraya yapacağı ziyaretleri, yerine getirilecek uzun bir kişisel kurallar listesi oluşturarak belgeye bağlamıştı. Kurallar bu ziyaretleri ancak Büyük Zorunluluk durumuna indirgemişti sonunda.

Orada yattığı birkaç dakikada Altın Yol'un yükünden kurtuldu. Moneo vefalı ve güvenilir Moneo, Siona'nın hemen... akşam olur olmaz gelmesini, sağlayacaktı. Leto'nun dinlenip sakinleşeceği ve düşüneceği hiçbir derdi yokmuş gibi davranacağı, Onn'da ya da Kale'de asla kapılmayacağı bir yeme içme çılgınlığıyla toprağın doğal besinlerini yiyip bitireceği tam bir gün vardı önünde. Onu su cepleriyle karşılaşmaktan ancak kahince bir dikkatin koruyabileceği Onn'da ve Kale'de, dar geçitlerden geçilerek varılan gizli barınaklardan dışarı çıkmaması gerekirdi. Oysa burada kumun içinde ve üzerinde hızla gezinebilir, beslenebilir ve güçlenebilirdi.

Bedenini saf hayvani bir zevkle bükerek süründükçe altındaki kumlar çıtırdıyordu. Solucan benliğinin iyileştiğini hissediyor, tüm bedenine sağlık mesajları yayan bir elektrik duygusu alıyordu.

Artık güneş ufuktan epeyi yükselmişti ve kulenin yan tarafında altın renkli bir çizgi oluşturuyordu. Havada acı toz kokusu ve uzaklardaki sabahın eser miktarda çiğine karşılık veren iğneli bitkilerin kokusu vardı. Kulenin çevresinde önce geniş bir çember çizerek, yavaş yavaş, sonra hızla, bir yandan da Siona'yı düşünerek gezindi.

Daha fazla ertelenemezdi artık. Siona sınanmalıydı. Moneo da Leto kadar biliyordu bunu.

Moneo tam da o sabah "Efendimiz, Siona'da korkunç bir şiddet var" demişti.

"Onda adrenalin bağımlılığı başlangıcı var" demişti Leto. "Başının tuttuğu dönemdir bu."

"Başına ne olmuş. Efendimiz?"

"Bu eski bir deyimdir. Onun alışkanlığından birden bire tümüyle vazgeçmesinden kaynaklanan belirtileri ifade eder. Bu ihtiyaç şokunu, atlatması gerek."

"Oh, anlıyorum."

Leto fark etti, Moneo bu kez gerçekten anlamıştı. Moneo da başının tuttuğu dönemi geçirmişti çünkü.

"Gençler, apansız bir şiddeti ve bunun ardından hızlı bir adrenalin akışını getirmeyen zor kararları veremezler" diye açıkladı Leto.

Moneo düşünceli bir sessizliğe daldı, sonra hatırladı: "Bu büyük bir tehlikedir."

"Senin Siona'da gördüğün şiddet budur. Yaşlılar bile bunun bağımlısı olabilir. Ama gençler bunun içinde yüzerler." Leto günün artan ışıklarının içinde, kurudukça kumdan daha da büyük zevk alarak kulenin çevresinde dolanırken bu konuşmaları düşündü. Kum üzerindeki hareketini yavaşlattı. Arkasından gelen bir rüzgâr açığa çıkmış oksijeni ve bir yanık çakmak taşı kokusunu getiriyordu onun insan burnuna. Derin derin soluk aldı ve artan bilincini yeni bir düzeye yükseltti.

Bu ilk günde bir sürü amaç bir aradaydı. Yaklaşmakta olan karşılaşmayı, eski zamanlardaki bir boğa güreşçisinin boynuzlu bir düşman karşısındaki ilk sınavını düşündüğü gibi düşünüyordu. Her ne kadar Moneo kesinlikle, Siona'nın bu karşılaşmaya Fiziksel bir silahla gelmemesini sağlayacaksa da Siona'nın kendine özgü boynuzları vardı. Ama Leto, Siona'nın her türlü gücünü ve zayıflığını bildiğinden emin olmalıydı. Ve Siona'da özel bazı hassasiyetler yaratmalıydı elinden geldiğince. Siona sınama için hazırlanmalı; ruhsal kasları, iyi yerleştirilmiş kancalarla etkisiz hale getirilmeliydi.

Öğleden hemen sonra solucan benliği doydu, Leto kuleye döndü; sürünerek arabasına çıktı yine ve süspansorlarla yükselerek orada, sadece onun emriyle açılan bir girişin tam ucuna kadar çıktı. Günün geri kalan tüm süresi boyunca orada, tepedeki kartal yuvasında düşünerek, plân kurarak yattı.

Akşam olur olmaz bir ornitopterin kanat çırpışları Moneo'nun gelişini fısıldadı.

Sadık Moneo.

Leto yüksekteki yuvasından dışarıya bir iniş pistinin uzanmasını sağladı. Topter bunun üzerine doğru süzüldü, kanatları yukarıya döndü. Pistin üzerine yavaşça kondu. Leto koyulaşan karanlığın ötesine baktı. Siona çıktı ve içeriye, hızla ona doğru koştu, korunmasız yükseklikten ürkmüş bir halde. Siyah ve rütbesiz bir üniformanın üzerine beyaz bir cüppe giymişti. Kuleye girer girmez durup geriye kaçamak bir göz attı, sonra bakışlarını kartal yuvasının hemen hemen tam merkezindeki arabasında bekleyen Leto'nun kütlesine çevirdi. Topter havalandı ve karanlıkta hızla kaybolup gitti. Leto, pisti dışarıya uzanmış halde, girişi de açık bıraktı.

"Kulenin öteki tarafında bir balkon var" dedi Leto. "Oraya gidelim mi?"

"Niçin?"

Siona'nın sesinde sırf kuşku vardı.

"Demek istediğim, orası serin bir yer" dedi Leto. "Ve oranın esintisine çıkınca yanaklarımda hafiften bir soğuk hassasiyeti oluyor gerçekten."

Siona duyduğu merakla Leto'ya biraz daha yaklaştı. Leto, Siona'nın arkasındaki girişi kapattı.

"Balkondan görünen gece manzarası harikadır" dedi Leto.

"Niçin buradayız?"

"Çünkü burada konuştuklarımızı kimse duymayacak."

Leto arabasını döndürdü ve balkona doğru sürdü sessizce.

Kadın, Leto'nun hareketini gizli aydınlatmanın çok soluk ışığında gördü. Leto, kadının da peşinden geldiğini işitti.

Balkon kule kavisinin güneydoğu tarafında bir yarım çemberdi; göğüs yüksekliğinde, dantel biçimi bir parmaklık vardı

çevresinde. Siona parmaklığa gitti, uçsuz bucaksız manzaraya baktı.

Leto, almaya hazır olma halinin varlığını hissetti. Burada, sadece Siona'nın kulağına söylenecek bazı şeyler vardı. Siona bunlar ne olursa olsun dinleyecek ve kendi dürtülerinin kaynağından gelen bir tepki verecekti. Leto kadının ötesine, insan yapımı sınır duvarının ufukta yükselen Birinci Ay'ı ışığında güçlükle seçilebilen alçak ve düz bir yükselti gibi göründüğü Sareer kıyılarına baktı. Güçlü gözleri Onn'dan yola çıkan bir konvoyun uzaklardaki hareketini. Tabur Köyü'ne giden yüksek yolda ilerleyen, hayvanların çektiği araçların soluk ışıklarını fark etti. Duvarın iç kaidesi boyunca uzanan nemli topraklarda büyümüş bitkilerin kucağında kurulmuş olan o köyün bir bellek görüntüsünü canlandırdı gözünde. Onun Müze Fremenler'i orada hurma ağaçları, uzun çayırlar ve hattâ sebze ve meyve bahçeleri yetiştirmişlerdi. Her yerleşim yerinin, hattâ tek bir sarnıç ve rüzgâr kapanıyla beslenen cılız birkaç otun bulunduğu ufacık bir havzanın bile uçsuz bucaksız çöle nazaran bereketli göründüğü eski günler geride kalmıştı artık. Tabur Köyü, Tabr Siyeci'yle karşılaştırılınca suyu bol bir cennetti. Bugünkü köyde herkes Sareer'in sınır duvarının hemen ötesinde Idaho Nehri'nin güneye doğru aktığını biliyordu; nehir şimdi ay ışığında gümüş renkli, uzun ve düz bir çizgi halinde olsa gerekti. Müze Fremenler duvarın iç tarafındaki dik yüzeyine tırmanamazlardı ama suyun orada olduğunu bilirlerdi. Toprak da bilirdi. Tabur da oturan biri kulağını yere dayarsa toprak uzaktaki çağlayanın sesiyle konuşurdu.

Nehir kıyısı boyunca şimdi gece kuşları, başka bir dünyada olsalar gün ışığında yaşayacak yaratıklar vardır, diye düşündü Leto. Dune onlara evrimsel büyüsünü yapmıştı ve hâlâ yazgıları Sareer'in merhametine kalmış bir halde yaşıyorlardı. Leto onların sessiz gölgelerinin suyun üzerinden geçtiğini ve su içmek için suya girdiklerinde nehrin alıp götürdüğü dalgacıkların oluştuğunu görmüştü.

Leto bu uzaklıktan bile o suda, güneye, tarlaların, ormanların ötelerine akan o akıntı gibi, ondan çıkan, geçmişinden kalma güçlü bir şeyler hissediyordu. Su, inişli çıkışlı tepelerin arasından, geriye kalan bu son yerin, Sareer'in, geçmişin bu kutsal sığınağının dışındaki tüm Dune çölünün yerini alan bereketli bitkisel yaşamın kıyıları boyunca akıp giderdi.

Leto, araziye bu su yolunu kazıyan bir Ixia makinesinin homurdanarak yaptığı darbeleri hatırladı. Neredeyse üç bin yıl önceki bu olay sanki daha dünmüş gibiydi.

Siona kımıldadı ve dönüp ona baktı, ama Leto sessiz, bakışı Siona'nın ötesine sabitlenmiş halde kaldı. Kehribar rengi soluk bir ışık ufkun üzerinde parlıyordu, bir kentin uzak bulutlardaki yansımaydı bu. Leto, yönünden ve uzaklığından, bunun bir zamanlar kuzeyin eğik gelen soğuk ışığının içindeki, iklimi sert yerinden çok uzaklara, güneyin daha sıcak iklimine taşınan Wallport kasabası olduğunu biliyordu. O kasabanın soluk ışıkları Leto'nun geçmişine açılan bir pencere gibiydi. O parıltıdan gelen ışığın, onun insan derisinin yerini alan kalın ve pullu tabakayı aşıp yüreğine işlediğini hissetti.

Ben savunmasızım, diye düşündü.

Bu yerin efendisi olduğunu biliyordu yine de. Ama gezegen de onun efendisiydi.

Ben onun bir parçasıyım.

Leto toprağı doğrudan doğruya yutar, yalnız suyu reddederdi. Onun insan ağzının ve ciğerlerinin görevi, posası kalmış bir insanlığı sürdürmeye yetecek kadar soluk almaktan ibaret kalmıştı... bir de konuşmaya.

Leto Siona'nın arkasından konuştu: "Konuşmayı severim ve artık konuşmalara katılamayacağım günün gelmesinden korkuyorum."

Kadın belirgin bir çekingenlikle arkasına döndü ve ay ışığında onu süzdü, yüzünden apaçık belli bir hoşnutsuzlukla.

"Çoğu insanın gözünde bir canavar olduğumu kabul ediyorum" dedi Leto.

"Niçin getirildim ben buraya?"

Doğrudan konuya! Yolundan sapmayacak. *Atreidesler'in çoğu böyleydi,* diye düşündü Leto. Onlardan döl alırken kaybolmamasını dilediği bir özellikti bu. İçten gelen güçlü bir kimlik duygusunun varlığını gösteriyordu.

"Zamanın sana neler yaptığını görmem gerek."

"Buna neden gerek duyuyorsun?"

Sesinde biraz korku var, diye düşündü Leto. *Onun başarısız kalmış ayaklanmasını soruşturacağımı ve sağ kalan arkadaşlarının isimlerini isteyeceğimi sanıyor.*

Leto sessiz kalınca kadın sordu: "Beni de arkadaşlarımı öldürdüğün gibi öldürmek niyetinde misin?"

Demek ki Büyükelçilik'teki savaşı duymuş. Ve onun geçmişteki asi eylemlerinin hepsini bildiğimi düşünüyor. Moneo anlatıyordu ona, lanet olası herif! Evet... ona da aynı şeyleri yapabilirim.

"Gerçekten bir tanrı mısın sen?" diye sordu kadın. "Babam buna neden inanır anlamıyorum."

Bazı kuşkuları var; diye düşündü Leto. *Manevra yapacak yerim var yine de.*

"Tanımlar farklı" dedi Leto. "Moneo'ya göre ben bir tanrıyım... ve bu bir gerçektir."

"Bir zamanlar insandın."

Kadının düşüncesindeki sıçramalar Leto'nun hoşuna gitmeye başladı. Atreidesler'in ayırt edici özelliği olan o avcı merakı vardı bu kadında.

"Beni merak ediyorsun" dedi Leto. "Benim için de aynı şey geçerli. Ben de seni merak ediyorum."

"Benim seni merak ettiğimi nereden çıkardın?"

"Sen çocukken beni dikkatle gözetlerdin hep. Bu gece senin gözlerinde aynı bakışı görüyorum."

"Evet senin yerinde olmak nasıl bir şey diye merak ederdim."

Leto kadını süzdü bir süre. Ay ışığı kadının gözlerinin altını gölgede bırakarak gizliyordu. Leto, kadının gözlerinin kendi gözleri gibi masmavi, bahar bağımlılığının mavi renginde olduğunu düşleyebilirdi. Düşlediği bu bağımlılık olsaydı. Siona, Leto'nun çoktan ölmüş Ghani'sine garip şekilde benzerdi. Bu benzerlik, yüzünün ana hatlarında ve gözlerinin yerindeydi. Bunu Siona'ya söylemek üzereyken vazgeçti.

"Sen insanların yediği şeyleri mi yiyorsun?" diye sordu Siona.

"Kum alabalığı derisiyle kaplandıktan sonra uzun zaman midemde açlık hissettim" dedi Leto. "Ara sıra bir şeyler yemeye kalkıştım. Ama midem genellikle reddetti. Kum alabalığı uzantıları benim insan bedenimin hemen hemen her yerine yayılmıştı. Yemek yemek sıkıcı bir şey haline geldi. Bugünlerde, bazen biraz bahar içeren kuru şeyleri sindirebiliyorum ancak."

"Sen...melanj mı yiyorsun?"

"Bazen."

"Ama sen insan açlığı duymuyordun hani?"

"Öyle bir şey demedim."

Kadın Leto'ya baktı. Kadın bekliyordu.

Leto, kadının sorulmamış soruları kullanışına hayran kaldı. Bu kadın zekiydi ve şu kısa yaşamında çok şey öğrenmişti.

"Mide açlığı kötü bir duyguydu, dindiremediğim bir acıydı" dedi Leto. "O zaman kumulların arasında deli bir yaratık gibi koşar dururdum."

"Sen... koşar mıydın?"

"O günlerde benim bacaklarım bedenime göre daha uzundu. Gayet rahat hareket edebiliyordum. Ama açlık acısı hiç bırakmadı beni. Sanırım bu benim, yitirdiğim insanlığıma duyduğum açlıktı."

Leto, kadında istemeden oluşan bir sempatinin başladığını, içinde uyanan soruları gördü. "Hâlâ duyuyor musun bu... acıyı?"

"Artık hafif bir yanma biçiminde. Bu, benim son başkalaşımımın belirtilerinden biri. Birkaç yüzyıl sonra yine kuma döneceğim."

Kadının, iki yanında duran ellerini yumruk yaptığını gördü, "niçin?" diye sordu, "niçin yapıyorsun bunu?"

"Bu değişim tümüyle kötü değil. Örneğin bugün çok zevkliydi. Gayet keyifliydim."

"Göremediğimiz değişimler var herhalde" dedi kadın. "Bunların var olduğunu biliyorum." Ellerini gevşetti.

"Görmem ve işitmem aşırı hassas hale geldi, ama dokunma duyum öyle değil. Yüzüm haricinde, hiçbir nesneyi eskiden olduğu gibi hissedemiyorum. Bunu özledim."

Leto yine istemeden oluşan sempatiyi, karşısındakinin duygularını anlama çabasını fark etti. Kadın *bilmek* istiyordu!

"Çok uzun yaşadığına göre" dedi kadın, "zamanın geçişini nasıl hissediyorsun? Yıllar gelip geçtikçe zaman daha mı çabuk geçiyor?"

"Bu garip bir şey Siona. Zaman bazen hızla geçip gidiyor yanımdan, bazen de sürünerek."

Leto konuşurken, bir yandan da kartal yuvasındaki gizli ışıkları ağır ağır karartmış, arabasını Siona'ya yavaş yavaş yaklaştırmıştı. Sonunda ışıkları kapatıp yalnızca ay ışığını bıraktı. Arabasının ön tarafı balkondan dışarı çıkmış, Leto'nun yüzü Siona'ya iki metre kalana dek yaklaşmıştı.

"Babam bana dedi ki" dedi kadın, "sen yaşlandıkça zaman senin için daha ağır geçiyormuş. Ona söylediğin bu değil mi?"

Benim doğru sözlü olup olmadığımı sınıyor, diye düşündü Leto..*Bir Doğru Söyleten değil demek ki.*

"Her şey görecedir, ama insanın zaman duygusuyla kıyaslanırsa bu doğrudur."

"Niçin?"

"Benim olacağım şeyle ilgili bu; sonunda benim için zaman duracak ve buzun içinde kalmış bir inci gibi donup kalacağım. Benim yeni vücutlarım, her biri buzun içine gizlenen birer incinin içinde dört bir yana saçılacak."

Kadın döndü ve bakışını ondan uzaklaştırıp çölü seyretti, ona bakmadan konuştu.

"Seninle burada böyle karanlıkta konuşurken neredeyse senin ne olduğunu unutacağım."

"Konuşmamız için bu saati seçmemin nedeni bu işte."

"Peki niçin burası?"

"Çünkü burası kendimi evimde hissedebileceğim son yer."

Siona dönüp parmaklığa sırtını dayadı ve Leto'ya baktı. "Seni görmek istiyorum."

Leto, balkonun dış kenarının çatısı boyunca dizili parlak beyaz küreler de dahil olmak üzere, kartal yuvasının bütün ışıklarını yaktı. Işıklar yanınca duvarların iç tarafından Ixia yapımı şeffaf bir tabaka uzandı ve Siona'nın hemen arkasından balkonun dış ortama bakan açıklığını kapattı. Siona, arkasında bu tabakanın hareketini hissedince irkildi, ama anlamış gibi başıyla onayladı. Kadın bunu saldırıya karşı bir savunma sanmıştı. Değildi. Bu duvar, gecenin bataklık böceklerinin girmesini önlüyordu sadece.

Siona Leto'yu süzdü, bakışları tüm gövdesi boyunca ilerledi, bir zamanlar bacakları olan küt uzantılarda biraz durdu, sonra

dikkati kollarına ve ellerine yöneldi ve sonunda yüzüne geldi.

"Senin resmi tarihin bütün Atreides'lerin senden ve kız kardeşin Ganima'dan geldiğini söyler bize" dedi Siona. "Ama Sözlü Tarih bunun tersini söyler."

"Sözlü Tarih'in dediği doğru. Sizin atanız Hark al-Ada'dır. Ganima'yla ben sadece resmen evliydik; gücü pekiştirmek için yapılan bir şeydi bu."

"Şu Ixia'lı kadınla evliliğin gibi mi?"

"O farklı."

"Çocuklarınız olacak mı?"

"Benim çocuk yapma kapasitem hiçbir zaman olmadı. Bunun mümkün olacağı yaşa gelmeden önce seçtim bu başkalaşımı."

"Yani sen bir çocuktun ve sonra" eliyle gösterdi "böyle oldun; öyle mi?"

"Evet, arada başka hiçbir şey yok."

"Bir çocuk neyi seçeceğini nasıl bilebilir?"

"Ben bu evrenin gelmiş geçmiş en yaşlı çocuklarından biriydim. Diğeri de Ghani'ydi."

"Senin atalarınla ilgili anılarını anlatan şu hikâye!"

"Gerçek bir hikâyedir. Hepimiz buradayız. Sözlü Tarih bunu onaylamıyor mu?"

Kadın arkasını döndü ve dimdik sırtı Leto'ya dönük olarak durdu. Leto yine bu *insan* davranışına hayran olduğunu fark etti: Reddetmeyle savunmasızlığın birleşmesi. Kadın şimdi tekrar döndü ve Leto'nun, kapişon biçimindeki kıvrımlar içindeki yüzüne yoğunlaştırdı bakışlarını.

"Sende Atreides tipi var" dedi kadın.

"Aynı senin gibi doğal bir şekilde edindim onu."

"Sen çok yaşlısın... neden yüzün kırışık değil?"

"Benim insan organlarımın hiçbiri normal şekilde yaşlanmaz."

"Bu yüzden mi yaptın bunu kendine?"

"Uzun yaşamak için mi? Hayır!"

"İnsan böyle bir seçimi nasıl yapabilir anlamıyorum" diye mırıldandı kadın. Sonra daha yüksek sesle: "Aşk nedir hiç bilmemek; bu..."

"Aptal numarası yapıyorsun!" dedi Leto. "Sen aşkı kastetmiyorsun; senin kastettiğin, seks."

Kadın omuzlarını kaldırdı.

"En korkunç şeyin benim seksten vazgeçmem olduğunu sanıyorsun öyle mi? Hayır, en büyük kayıp çok daha farklı bir şey."

"Ne?" Kadın bunu istemeden sordu, Leto'nun onu nasıl derinden etkilediğini belli edercesine.

"Türdeşlerimin arasında, onların dikkatini çekmeden dolaşamam. Artık sizlerden biri değilim ben. Yalnızım. Aşk mı? Bir sürü insan âşıktır bana, ama benim şeklim bizi ayırır. Ayrıldık Siona, başka hiçbir insanın köprü kurmaya cesaret edemeyeceği bir uçurumla ayrıldık."

"Senin o Ixia'lı kadının da mı?"

"Evet, o yapabilseydi yapardı; ama yapamaz. O bir Atreides değil."

"Yani demek istediğin, ben mi... yapabilirim?" Parmağıyla göğsüne dokundu.

"Eğer yeterli miktarda kum alabalığı olsaydı evet. Ama ne yazık ki, var olanların hepsi benim bedenimi kuşatmış durumda. Ama, eğer ben ölürsem..."

Kadın başını salladı bu düşüncenin verdiği sessiz dehşetle.

"Sözlü Tarih bunu gayet iyi anlatır" dedi Leto. "Ve senin Sözlü Tarihe inandığını hiç unutmamalıyız."

Kadın başını iki yana sallamaya devam etti.

"Bunun gizli bir tarafı yok" dedi Leto. "Dönüşümün ilk anları kritiktir. Bilincinin aynı anda hem içeriye hem dışarıya yönelmesi, sonsuzlukta bütünleşmesi gerekir. Bunu başarman için yeterli miktarda melanj verebilirim sana. Yeterli melanj olursa o ilk korkunç anları anlatabilirsin... ve diğer tüm aşamaları da."

Kadın titremesine engel olamadı. Gözleri Leto'nun gözlerine takılıp kalmıştı.

"Sana gerçeği söylediğimi biliyorsun, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı, titreyerek derin bir nefes aldı, sonra "neden yaptın bunu?" diye sordu.

"Bunun alternatifi çok daha korkunçtu."

"Nedir o alternatif?"

"Zamanla anlayacaksın; Moneo anladı."

"Senin o lanet olası Altın Yol'un!"

"Hiç de lanet olası değil. Gayet kutsal."

"Sen beni aptal sanıyorsun bu..."

"Bence sen deneyimsizsin, ama senin büyük bir yeteneğin var ve bunun neleri mümkün kılabileceğinden haberin bile yok."

Kadın üç kez derin nefes aldı ve biraz sakinleşti, sonra da: "Eğer Ixia'lıyla birleşemiyorsan ne diye..."

"Yavrum, yanlış anlamakta neden ısrar ediyorsun? Bu seks değil. Hwi'den önce kimseyle *çift* oluşturamıyordum. Benim gibi olan başka hiç kimse yoktu. Tüm evren boşluğunda tektim ben."

"O kadın... senin gibi mi?"

"Özellikle öyle. Ixia'lılar onu öyle yapmış."

"Onu yapmışlar..."

"Bu kadar aptal olma!" diye bağırdı Leto birdenbire. "O tam bir tanrı yemi. Kurbanı bile onu reddedemiyor."

"Bunları niçin söylüyorsun bana?" diye fısıldadı kadın.

"Benim günlüklerimin iki kopyasını çaldın" dedi Leto. "Lonca'nın yaptığı çevirileri okudun ve beni neyin avlayacağını öğrendin artık."

"Sen bunu biliyor muydun?"

Leto, kadının tavrına yeniden cesaretin, güçlü olduğu duygusunun gelişini gördü. "Elbette, biliyordun" dedi kadın kendi sorusunu yanıtlayarak.

"O benim sırrımdı" dedi Leto. Ben kaç kez bir arkadaşı sevip de sonra onun kayıp gidişini gördüm, bilemezsin... şimdi babanın da kayıp gitmekte olduğu gibi."

"Babamı... seviyor musun?"

"Ve senin anneni de severdim. Bazen çabucak geçip giderler, bazen de acı verircesine ağır ağır. Ben her seferinde yıkılırım. Acımasızca davranabilirim ve gereken kararları, hattâ ölüm kararlarını bile verebilirim; ama acı çekmekten kurtulamam. Çok, çok uzun zamandır o günlükler bunu samimiyetle söyler sana bundan başka hiçbir duygu yaşamadım."

Leto kadının gözlerindeki nemlenmeyi gördü, ama çenesinin duruşu öfkeli kararları haber veriyordu hâlâ.

"Bunların hiçbiri hükmetme hakkını vermez sana" dedi kadın.

Leto bir gülümsemeyi bastırdı. Siona'nın ayaklanmasının kökenine inmişlerdi sonunda.

Hangi hakla? Benim sürdürdüğüm yönetimin neresi adaletli? Kurallarımı onlara Balıkla Konuşanlar'la, silah zoruyla dayatmam insanların gelişim çabalarına karşı adaletli bir

davranış mı? Bu devrimci söylemlerin, bu boş sloganların, bu yaygın deyişlerin hepsini biliyorum.

"Senin isyanının benim yürüttüğüm iktidara yaptığı hiç bir katkıyı görmüyorsun "dedi Leto.

Kadının gençliği kendi yönünde diretiyordu hâlâ.

"Ben hiçbir zaman senin yönetiminden yana olmadım."

"Ama sen beni güçlendirdin."

"Nasıl?"

"Bana karşı çıkarak. Ben de tırnaklarımı seninkiler gibi sivrilttim."

Kadın Leto'nun ellerine baktı birden "Mecazi anlamda" dedi Leto.

"Demek sonunda seni kızdırdım" dedi kadın, ettiği sözlerdeki ve ses tonundaki keskin öfkeden başka bir şeyi duymaksızın.

"Sen beni kızdırmadın. Biz akrabayız ve aile içinde birbirimizle dobra dobra konuşabiliriz. Asıl gerçek, benim senden, senin benden korktuğundan daha fazla korkmam gerektiğidir."

Bu söz kadını şaşırttı, ama sadece bir an sürdü bu. Leto, kadının buna inanınca omuzlarının diklettiğini, sonra da kuşkulandığını gördü. Kadının çenesi aşağı indi ve gözlerini kaldırıp Leto'ya baktı.

"Büyük Leto benim neyimden korkabilir ki?"

"Senin cahilce şiddetinden."

"Yani senin *fiziksel olarak* yaralanabileceğini mi söylüyorsun?"

"Seni bir daha uyarmayacağım Siona. Oynayacağımız söz oyunun bir sınırı var. Sen de, Ixia'lılar da, benim değil ancak benim sevdiğim kişilerin fiziksel olarak yaralanabileceğini biliyorsunuz. İmparatorluğun büyük çoğunluğu en kısa zamanda öğrenecek bunu. En hızlı giden türden bir haber bu."

"Ve *hepsi* de senin ne hakla hükmettiğini soracaklar!"

Kadının sesinde coşkun bir neşe vardı. Leto'da ani bir öfkenin doğmasına yol açtı bu. Bu öfkeyi bastırmak Leto'ya zor geldi. Onun nefret ettiği insan duygularından biriydi bu. *Oh olsun demek!* Leto yanıt vermeye kalkışmadan önce bir süre bekledi; sonra kadının, az önce karşılaştığı, yaralanabilirlikle ilgili iddiasını dağıtmaya karar verdi.

"Ben, yalnızlığın bana verdiği hakla hükmediyorum Siona. Benim yalnızlığımın bir parçası özgürlük, bir parçası da köleliktir. Benim hiçbir insan grubu tarafından satın alınamayacağım anlamına gelir bu. Benim size köleliğim, hepinize, elimden gelen tüm tanrıca yeteneklerimi kullanarak hizmet edeceğim anlamına gelir."

"Ama Ixia'lılar avladı seni!" dedi kadın.

"Hayır. Beni güçlendiren bir armağan verdiler bana."

"O seni zayıflatır!

"O da doğru" diye onayladı Leto. "Ama çok büyük güçler hâlâ bana itaat ediyor."

"Ooo, evet." Kadın başıyla onayladı. "Onu anladım."

"Hayır, anlamadın."

"Öyleyse eminim açıklarsın onu bana" diye alay etti kadın. Leto öyle yavaş konuştu ki kadın işitmek için ona doğru eğilmek zorunda kaldı:

"Bana herhangi bir şey için çağrıda bulunabilecek başkaları yok ne paylaşmak için, ne uzlaşmak için, hatta yeni bir yönetimin en ufak bir başlangıcı için bile yok. Ben tekim."

"O Ixia'lı kadın da mı yapamaz bunu."

"O kadın o kadar benim gibi ki, beni o şekilde zayıflatamaz."

"Ama Ixia Büyükelçiliği saldırıya uğradığında..."

"Aptalca laflar beni hâlâ kızdırabilir" dedi Leto. Kadın kaşlarını çatarak baktı ona.

Leto bunun o ışıkta gayet bilinçsizce yapılan hoş bir hareket olduğunu düşündü. Kadını düşünmeye zorladığını biliyordu. Onun, herhangi bir hakkın tek olmaya bağlanabileceğini daha önce hiç düşünmemiş olduğundan emindi. Kaşlarını çatmış, sessizce duran kadına hitap etti: "Benimkinin tam aynısı bir devlet hiçbir zaman olmadı. Tüm tarihimizin hiçbir yerinde yok. Ben yalnızca kendime karşı sorumluyum, feda ettiğim şeyin tam karşılığını alıyorum."

"Feda etmek ha!" diyerek dudak büktü kadın, ama Leto onun sesindeki kuşkuyu duydu. "Bütün despotlar böyle der. Sen yalnızca kendine karşı sorumlusun!"

"Ama bu, her canlı şeyi benim sorumluluğum haline getirir. Tüm bu zamanlar boyunca hep sizleri gözettim ben."

"Ne zamanları?"

"Olabilecek ve sonra artık hiç olmayacak tüm zamanlar."

Kadındaki kararsızlığı gördü. Kadın, *içgüdülerine,* gelişmemiş sezgilerine güvenmiyordu. Leto'nun günlüklerini çalmakla yapmış olduğu şeyi hatırlayınca bazen yükseğe sıçrıyordu belki; ama sıçramanın gücü, bunun ardından gelen açıklamalarla tükeniveriyordu.

"Babam senin söz söylemede gayet usta olduğunu söylüyor" dedi kadın.

"Ve bunu bilmek zorunda. Ama ancak içine girerek öğrenebileceğin şeyler vardır. Onları dışında kalarak, bakarak ve konuşarak öğrenmek olanaksızdır."

"Onun kastettiği şeyler buydu işte" dedi kadın.

"Gayet haklısın" diye onayladı Leto. "Mantıklı değil. Bu bir ışıktır, görebilen bir gözdür, ama kendi başına göremez."

"Konuşmaktan bıktım" dedi kadın.

"Ben de öyle." Ve düşündü Leto: *Gördüklerim ve yaptıklarım yeterli. Kuşkularına karşı sonuna dek açıldı. Bu cahillikleriyle nasıl da savunmasızlar!*"

"Beni hiçbir konuda ikna edemedin" dedi kadın.

"Bu konuşmanın amacı o değildi."

"Neydi amaç?"

"Senin sınanmaya hazır olup olmadığını görmek."

"Sınama..." Başını biraz sağa yatırdı ve Leto'ya baktı.

"Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranma" dedi Leto. "Moneo sana söylemiş. Ve ben de sana, hazır olduğunu söylüyorum!"

Kadın yutkunmaya çalıştı sonra: "Nedir bu..."

"Moneo'ya, seni Kale'ye geri götürmesini emrettim" dedi Leto. "Seninle tekrar bir araya gelince senin neden yapılmış olduğunu gerçekten göreceğiz."

*

37

Büyük Bahar Stoku söylencesini biliyorsunuz değil mi? Evet o hikâyeyi ben de biliyorum. Bir gün başkâhyanın biri beni eğlendirmek için getirmişti o haberi bana. Bu hikâyede büyük bir melanj stokundan, dev bir stoktan, koskoca bir dağ kadar büyük bir stoktan söz edilir. Bu stok uzak bir gezegenin derinliklerinde gizlidir. Arrakis değildir bu gezegen. Dune da değildir. Bahar çok uzun zamanlardan, hattâ ilk İmparatorluktan ve Uzay Loncası'ndan bile daha öncesinden beri orada gizlidir. Hikâyede, Paul Muad'Dib'in oraya gittiği ve halen orada, stokun yanında yaşadığı ve orada beklediği anlatılır. Başkâhya bu hikâyenin beni neden kızdırdığını anlamamıştı.

Çalınmış Günlükler

Idaho, gri plastaş döşeli koridordan geçip Kale'deki lojmanına doğru yürürken öfkeden titriyordu. Önünden geçtiği her nöbetçi muhafız kadın birdenbire hazır ola geçiyordu. Hiçbirine karşılık vermedi. Onlarda yaratacağı tedirginliği biliyordu. Komutan'ın ruh hali, kimsenin yanılmayacağı kadar apaçık belliydi çünkü. Ama o amaçsızca yürüyüşünü değiştirmedi. Çizmelerinin sert darbeleri duvarlarda yankılanıyordu.

Öğle yemeğinin tadını hâlâ ağzında hissediyordu acı yapay et parçalarının üzerine, otlarla tatlandırılmış tahıl karışımının sarılıp kızartılmasıyla yapılan, çubuklarla yenen, garip bir şekilde tanıdık gelen bir yemek; tüm bunları ittirmek için de şeffaf bir *cidrit* suyu içeceği. Moneo Idaho'yu Muhafız Yemekhanesinin bir masasında, tabağının yan tarafına bölgesel operasyonların çizelgesi dayalı, bir Köşede tek başına otururken bulmuştu.

Moneo davet edilmeksizin Idaho'nun karşısına oturmuş ve operasyon çizelgesini bir kenara itmişti.

"İmparator Tanrı'dan bir mesaj getirdim" dedi Moneo.

Çok kontrollü ses tonu Idaho için, bunun olağan bir karşılaşma olmadığını gösteren bir uyarıydı. Yemekhanedeki başkaları da hissetti bunu. Yan masalardaki kadınlar kulak kesilerek sustular ve sessizlik bütün salona yayıldı.

Idaho çubukları elinden bıraktı. "Evet?"

"İmparator Tanrı aynen şöyle söyledi" dedi Moneo. "Duncan Idaho'nun Hwi Noree'ye tutulması benim için bir şanssızlıktır. Bu talihsiz durum devam etmemeli."

Idaho'nun dudakları öfkeden sımsıkı kapandı, ama bir şey söylemedi.

"Böyle aptallıklar hepimizi tehlikeye atıyor" dedi Moneo. "Noree İmparator Tanrı'nın nişanlısıdır."

Idaho öfkesini bastırmaya çalıştı, ama sözleri bir itiraftı: "Leto onunla evlenemez!"

"Neden?"

"Onun oynadığı oyun nedir Moneo?"

"Ben sadece mesaj getiren bir elçiyim, hepsi bu" dedi Moneo.

Idaho'nun sesi yavaş ve tehdit ediciydi. "Ama o sana güveniyor."

"İmparator Tanrı'nın sana sempatisi var" diye yalan söyledi Moneo.

"Sempatisi varmış!" Idaho bu sözcüğü bağırarak söyledi, salonun sessizliğine yeni bir boyut katarak.

"Noree açıkça çok çekici bir kadın" dedi Moneo. "Ama o sana göre değil."

"İmparator Tanrı konuştu" diye alay etti Idaho, "İtiraz yok."

"Gördüğün kadarıyla mesajı anladın" dedi Moneo.

Idaho masadan kalkmaya yeltendi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Moneo.

"Bu mesajı onun ağzından duymaya gidiyorum, şimdi hemen!"

"Bu kesinlikle bir intihar olur dedi Moneo.

Idaho ona baktı, çevredeki masalarda oturan kadınların şiddetle kulak kesildiğini fark etmişti birden, Idaho'nun yüzüne, Muad'Dib olsaydı hemen tanıyacağı bir ifade geldi: "*Şeytanın sahnesinde şov yapmak*" Muad'Dib böyle demişti.

"Asıl Atreides Dükleri hep ne derlerdi biliyor musun?" diye sordu Idaho. Sesinde alaylı bir ton vardı.

"Bununla ilgili mi?"

"Derlerdi ki, mutlak bir hükümdara bağlanırsan hiçbir özgürlüğün kalmaz."

Moneo korkudan kaskatı bir halde Idaho'ya doğru eğildi. Dudakları güçlükle kımıldadı. Sesi fısıltı gibiydi. "Böyle şeyler söyleme."

"Bu kadınlardan biri gidip haber verir diye mi?"

Moneo başını salladı güvensizce. "Sen diğer hepsinden daha çok tehlikeye atıyorsun kendini."

"Sahi mi?"

"Lütfen! Böyle bir davranışa girmek son derece tehlikelidir."

Idaho bütün salonu saran gergin kıpırdanmaları fark etti.

"O ancak öldürebilir bizi" dedi Idaho.

Moneo sert bir fısıltı halinde konuştu: "Seni aptal! En ufak bir tahrikte Solucan onu ele geçirebilir!"

"Solucan dedin, öyle mi?" Idaho'nun sesi gereksiz yere yüksekti.

"Leto'ya güvenmelisin" dedi Moneo.

Idaho sağına soluna bakındı. "Evet sanırım bunu hepsi duydu."

"O, bir bedende birleşmiş milyar kere milyar kişidir" dedi Moneo.

"Evet, bunu bana söylemişlerdi."

"O Tanrı'dır ve bizler ölümlüyüz" dedi Moneo,

"Bir Tanrı nasıl olur da kötü şeyler yapar?" diye sordu Idaho.

Moneo sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı hızla. "Seninle uğraşmayacağım artık!" Hızla döndü, salondan çıkıp gitti.

Idaho salona bakındı ve tüm muhafız yüzlerinin dikkatlerini kendisinde yoğunlaştırdıklarını gördü.

"Moneo yargılamıyor, ama ben yargılıyorum" dedi Idaho.

O anda kadınlardan birkaçının acı gülüşleri gözüne çarptı ve şaşırdı. Kadınların hepsi yemeklerine devam ettiler.

Idaho Kale'nin koridorunda yürürken Moneo'nun davranışındaki gariplikleri araştırarak konuşmaları yeniden kafasından geçirdi. Korku kabul edilebilir ve hattâ anlayışla da karşılanabilirdi; ama ölüm korkusundan çok öte bir şeydi bu... çok çok öte.

Solucan onu ele geçirebilir.

Idaho bunun Moneo'nun ağzından kaçan dikkatsiz bir itiraf olduğunu hissetti. Bunun anlamı ne olabilirdi? *Diğerlerinden daha çok tehlikeye atılmak...*

Kendisiyle tanımadığı biriymiş gibi karşılaştırmalar yapmak zorunda kalmak Idaho'yu rahatsız etti. Diğerleri nasıl dikkatli olmuşlardı ki?

Idaho kendi kapısına geldi, aya kilidine elini değdirdi ve durakladı. Peşine düşülmüş bir av hayvanı gibi inine kaçıyordu

sanki. Yemekhanedeki muhafızlar şu andan itibaren o konuşmayı Leto'ya bildireceklerdi kesinlikle. Ne yapacaktı İmparator *Tanrı?* Idaho'nun eli kilitten uzaklaştı. Kapı içeriye doğru açıldı. Dairesinin antresine girip kapıyı kapattı ve içeriye baktı.

Balıkla Konuşanlar'ını mı gönderecek üzerime?

Idaho giriş bölümünde çevresine bakındı. Alışılmış biçimde bir yerdi burası giysileri ve ayakkabıları koymak için parmaklıklı raflar, bir boy aynası, bir silah dolabı. Dolabın kapalı kapağına baktı, O kapağın arkasındaki silahların hiçbiri İmparator Tanrı için gerçek bir tehdit oluşturamazdı. Bir laser silahı bile yoktu... gerçi laser silahı bile Solucan'a karşı etkisizdi, herkesin dediğine göre.

Ona karşı çıkacağımı biliyor.

Idaho içini çekti ve oturma kısmına açılan kemerli girişe baktı. Moneo yumuşak mobilyaların yerine, bazılarının Fremen olduğu belli olan, daha ağır ve daha sert eşyalar koymuştu - Fremen Müzesi'nin depolarından seçilmişti bunlar.

Fremen Müzesi!

Idaho tükürdü ve kemerli kapıdan içeri yürüdü. Odaya iki adım girince şok olmuş bir halde durdu birden. Kuzeye bakan pencerelerden gelen yumuşak ışık, alçak sallanır divanda oturan Hwi Noree'yi aydınlatıyordu. Vücut hatlarını belli edercesine bedene oturan parlak mavi bir elbise giymişti. Idaho'nun gelişini izliyordu.

"Tanrılara şükür, sana bir şey olmamış" dedi kadın.

Idaho arkaya dönüp dairesinin girişine, aya kilidine göz attı. Sonra dönüp merakla Hwi'ye baktı. Seçilmiş birkaç muhafız dışında hiç kimse o kapıyı açamazdı.

Kadın onun şaşkınlığını görünce gülümsedi. "O kilitleri biz Ixia'lılar yaptık" dedi.

Idaho birden, Hwi için büyük bir endişe duydu içinde. "Ne yapıyorsun burada?"

"Konuşmalıyız."

"Ne hakkında?"

"Duncan..." Başını salladı. "İkimiz hakkında."

"Demek seni uyardılar" dedi Duncan.

"Seni reddetmem söylendi bana."

"Moneo gönderdi seni!"

"Yemekhanede sizi duyan iki muhafız kadın onlar getirdi beni. Senin korkunç bir tehlike içinde olduğunu düşünüyorlar."

"Bunun için mi geldin buraya?"

Kadın ayağa kalktı; Idaho'ya Leto'nun büyükannesi Jessica'yı hatırlatan, zarif bir hareketti bu -kasların aynı akıcı kontrolü, her hareketi güzel.

Farkına varınca şok oldu birden. "Sen bir Bene Gesserit..."

"Hayır! Öğretmenlerimin arasında onlar da vardı ama Bene Gesserit değilim ben."

Idaho'nun kafası kuşkularla gölgelendi. Leto'nun İmparatorluğunda nasıl bir sadakat geçerliydi gerçekten? Bir gula bunu nereden bilebilirdi ki?

Son yaşadığımdan bu yana değişiklikler...

"Yani o halde sen yine de basit bir Ixia'lısın" dedi adam.

"Lütfen benimle dalga geçme Duncan. "

"Nesin sen?"

"Ben İmparator Tanrı'nın müstakbel eşiyim."

"Ve ona sadakatle bağlısın!"

"Olacağım."

"O halde konuşacağımız bir şey yok."

"Aramızdaki bu şey dışında."

Adam boğazını temizledi. "Nedir o şey?"

"Bu çekim." Kadın elini kaldırdı ve konuşmaya yeltenen Idaho'yu susturdu.

"Senin kollarına atılmak istiyorum, orada bulacağımı bildiğim aşka ve güvenliğe kavuşmak için. Sen de bunu istiyorsun."

Adam kaskatı durdu, "İmparator Tanrı yasaklıyor bunu!"

"Ama ben buradayım." Kadın ona doğru iki adım ilerledi, giysisi bedeni boyunca dalgalandı.

"Hwi..." Adam kurumuş boğazıyla yutkunmaya çalıştı. "En iyisi, gitmen."

"En akıllıcası, ama en iyisi değil" dedi kadın.

"Burada olduğumuzu öğrenirse..."

"Senden böyle ayrılmak bana göre değil." Kadın yine elini kaldırdı ve Duncan'ın yanıt vermesini önledi. "Ben tek bir amaç için üretildim ve eğitildim."

Kadının sözleri buz gibi bir dikkat uyandırdı Duncan'da: "Nedir o amaç?"

"İmparator Tanrı'yı elde etmek. Oh, kendisi de biliyor bunu. Onun için hiçbir şey fark etmiyor."

"Benim içinde."

Kadın bir adım daha yaklaştı. Idaho, onun nefesinin tatlı sıcaklığını soludu.

"Beni fazlasıyla mükemmel yaptılar" dedi kadın. "Ben bir Atreides'i memnun edecek şekilde tasarlandım. Leto, Duncan'ının, Atreides adıyla doğanların çoğundan daha Atreides olduğunu söylüyor."

"Leto mu?"

"Evleneceğim kişiye nasıl hitap etmem gerekir ki?"

Hwi konuşurken Idaho'ya doğru eğildi. Çekim mesafesine varmış iki mıknatıs gibi birbirlerine doğru atıldılar. Hwi çenesini Duncan'ın üniformasına bastırdı, ona sarılan kolları sert kaslara dokundu. Idaho çenesini kadının saçlarına dayadı, o güzel koku tüm duyularını kapladı.

"Bu delilik!" diye fısıldadı adam.

"Evet."

Kadın başını yukarı kaldırdı ve öpüştüler. Kadın ona sımsıkı sarıldı yine.

Bunun ardından neyin geleceğinden kuşkuları yoktu. Kadın, adamın onu kucağına alıp yatak odasına götürmesine karşı koymadı.

Idaho yalnızca bir kez konuştu. "Sen bakire değilsin."

"Sen de değilsin sevgilim."

"Sevgilim" diye fısıldadı Duncan. "Sevgilim, sevgilim, sevgilim..."

"Evet... evet!"

Birleşmeden sonra sakinleşen Hwi ellerini başının altına koyup darmadağınık yatakla bedenini sağa sola bükerek sırtüstü uzandı. Idaho, sırtı ona dönük oturmuş, pencereden dışarıya bakıyordu.

"Senin öteki sevgililerin kimdi?" diye sordu Duncan. Kadın bir dirseğine dayanarak doğruldu. "Benim başka sevgilim olmadı."

"Ama..." Adam döndü ve yukarıdan kadına baktı.

"Ben henüz yirmi yaşına gelmemişken" dedi kadın, "bana çok büyük ihtiyaç duyan bir genç vardı." Gülümsedi. "Ondan sonra çok utanmıştım. Nasıl da güvenilir biriydim ben! Bana güvenen

insanları düş kırıklığına uğrattığımı düşünüyordum. Ama bunu fark ettiler ve sevindiler. Biliyor musun, bence ben bu şekilde sınandım."

Idaho kaşlarını çattı. "Benimle de böyle mi oldu? Benim sana ihtiyacım mı vardı?"

"Hayır Duncan." Kadının yüzü ciddiydi. "Biz birbirimize zevk verdik, çünkü aşkta bu böyledir."

"Aşk!" dedi Duncan, sesi acıydı.

Kadın: "Malky Amcam aşkın iyi bir alışveriş olmadığını, çünkü hiçbir güvencen olmadığını söylerdi hep" dedi.

"Malky Amcan akıllı bir adammış."

"Hayır, o budalanın biriydi! Aşkın güvenceye *ihtiyacı* yoktur."

Idaho'nun dudaklarından bir gülümseme geçti.

Kadın da gülümsedi ona. "Karşısındakine zevk vermek istiyorsan ve sonrasını hiç umursamıyorsan bu aşktır, biliyorsun."

Adam başını salladı. "Ben sadece sana yönelik tehlikeleri düşünüyorum."

"Biz neysek oyuz" dedi kadın.

"Ne yapacağız?"

"Yaşadığımız sürece bunu kutsal bir şey olarak saklayacağız."

"Yani diyorsun ki... bu her şeyin sonu."

"Evet."

"Ama birbirimizi göreceğiz her..."

"Bir daha asla böyle olmayacak."

"Hwi!" Adam kendini yatağa attı ve yüzünü kadının göğüslerine bastırdı.

Kadın onun saçlarını okşadı.

Ağzı kadının bedenine dayalı olduğundan adamın sesi boğuk çıktı: "Ne olacak peki sen gebe..."

"Sus! Çocuk olacağı varsa olacaktır."

Idaho başını kaldırdı ve kadına baktı. "Ama o zaman Leto olanları kesin olarak öğrenecek!"

"Zaten öğrenecek."

"Onun her şeyi bildiğine inanıyor musun gerçekten?"

"Her şeyi değil, ama bunu öğrenecek."

"Nasıl?"

"Ben söyleyeceğim ona."

Idaho kadının üzerinden kalktı ve yatağa olurdu. Öfkeyle şaşkınlık savaş halindeydi yüzünde.

"Söylemem gerek" dedi kadın.

"Sana öfkelenirse... Hwi böyle söylentiler var. Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya kalırsın!"

"Hayır, benim de ihtiyaçlarım var. Bunu biliyor. İkimize de zarar vermeyecek."

"Ama o..."

"*Bana zarar* vermez. Sana bir şey yapacak olursa bana zarar vereceğini bilir."

"Nasıl evlenirsin onunla?"

"Sevgili Duncan, onun bana senden daha çok ihtiyaç duyduğunu görmüyor musun?"

"Ama o yapamaz ki... demek istediğim, sen hiçbir zaman...

"Seninle birbirimizden aldığımız zevki Leto'dan alamayacağım. Onun için olanaksız bu. Bunu bana kendisi itiraf etti."

"Peki niçin... seni seviyorsa eğer..."

"Onun daha büyük plânları ve daha büyük gereksinimleri var." Kadın uzanıp Idaho'nun sağ elini elleri arasına aldı. "Onu ilk kez incelemeye başladığım andan beri biliyordum bunu. Senin benim gereksinimlerimizden daha büyük onun gereksinimleri."

"Ne plânı bunlar? Ne gereksinimi?"

"Ona sor."

"Sen biliyor musun peki?"

"Evet."

"Yani sen inandığını mı söylüyorsun o hikâyelere, hani..."

"Onda dürüstlük ve iyilik var. Ona karşı kendi tepkilerimle öğrendim bunu. Ixia'lı amirlerinin bende yarattığı şey, bana benim bilmemi istediklerinden de fazlasını gösteren bir ayraç, sanırım."

"Yani sen Leto'ya inanıyorsun!" diye suçladı Idaho. Elini onun elinden çekmeye çalıştı.

"Ona gidersen Duncan ve..."

"Beni bir daha asla görmek istemez!"

"İster."

Adamın elini kendine çekip dudaklarına götürdü ve parmaklarını öptü.

"Ben bir rehineyim" dedi adam. "Beni korkutuyorsunuz... ikiniz birlikte..."

"Tanrı'ya hizmet etmenin kolay olacağını asla düşünmemiştim" dedi kadın. "Yalnızca, bu kadar zor olacağını da sanmıyordum."

*

38

Anıların, başkalarının da paylaşabileceğini umduğum, bence garip bir anlamı vardır, insanların, kalın bir mitos duvarını kendilerine siper ederek atalarıyla ilgili anılarından gizlenmeleri beni hep hayret içinde bırakmıştır. Ah, ben onların, her canlı anın benim duymam gereken o korkunç anlık bilincine ulaşmalarını beklemiyorum. Atalarla ilgili küçük ayrıntıların çamuruna gömülmek istememelerini anlayışla karşılarım. Yaşadığımız anların başkaları tarafından ele geçirilmesinden korkmak için nedenleriniz var. Ama yine de asıl anlam orada, o anılardadır. Bizler tüm atalarımızı, geçmişimizin tüm umutlarını, sevinçlerini, kederlerini, ıstıraplarını ve kıvançlarını canlı bir dalga gibi ileriye taşırız. Bir yerlerde bir insanoğlu var oldukça o anılardaki hiçbir şey anlamını ya da önemini tümüyle yitirmez. O göz alıcı sonsuzluk var; ona zayıf, ama esin dolu bağlılığımıza sonsuza dek ant içeceğimiz o Altın Yol var her yanımızda.

Çalınmış Günlükler

"Seni çağırmamın nedeni, Moneo, muhafızlarımın bana anlattıklarıdır" dedi Leto.

Moneo'nun, İmparator Tanrı nın en acı kararları aldığını hatırladığı o mahzenin karanlığındaydılar. Moneo da kötü haberler almıştı. Çağırılmayı tüm ikindi boyu beklemişti ve çağrı akşam yemeğinden hemen sonra gelince de bir dehşet girdabı kaplamıştı onu.

"Bu... bu, Duncan'la mı ilgili Efendimiz?"

"Elbette Duncan'la ilgili!"

"Duydum Efendimiz... onun davranışı.."

"Sonu ölüm demek olan bir davranış mı Moneo?"

Moneo başını eğdi. "Nasıl dersiniz Efendimiz!"

"Tleilaxu'nun yeni bir tane göndermesi ne kadar zaman alır?"

"Bazı sorunlarının olduğunu söylediler Efendimiz, iki yıl kadar sürebilir."

"Muhafızlarım bana ne anlattı biliyor musun Moneo?"

Moneo nefesini tuttu. Eğer İmparator Tanrı duymuşsa o en son ... Hayır! Balıkla Konuşanlar bile hakarete uğramaktan korkarlardı. Bu, Duncan değil de başka biri olsaydı kadınlar onu yok etme işini bizzat üstlenirlerdi.

"Evet Moneo?"

"Duydum Efendimiz, zorla askere alınan bir grup muhafızı çağırmış ve onlara kökenlerini sormuş. Hangi dünyada doğduklarını. Ana babalarını, çocuklarını."

"Ve yanıtlar hoşuna gitmemiş."

"Onları korkutmuş Efendimiz. Israrla sormuş."

"Sanki tekrarlamakla gerçek bulunabilirmiş gibi; evet."

Moneo, Efendisinin bütün derdi bundan ibaret olabilir umuduna kapıldı. "Neden Duncanlar hep böyle yapıyor Efendimiz?"

"Bu onların daha önceki eğitimi, Atreides eğitimi."

"Ama nasıl böyle farklı olabilir bu..."

"Atreidesler yönettikleri halkın hizmetindeydiler. Onların yönetiminin başarısı yönetilenlerin yaşam biçimiyle ölçülürdü. Bu yüzden Duncanlar daima insanların nasıl yaşadığını bilmek isterler."

"Bir köyde bir gece kalmış Efendimiz. Bazı kasabalarda bulunmuş. Gördüğü..."

"Bunların hepsi sonuçları nasıl yorumladığına bağlı Moneo. Hüküm olmadan kanıtlar hiçbir şey değildir."

"Onun hüküm verdiğine de tanık oldum Efendimiz."

"Hepimiz hüküm veririz, ama Duncanlar bu evrenin benim elimde bir tutsak olduğuna inanmaya yatkındırlar. Ve onların bildiği, doğruluk adına haksızlık yapamayacağıdır."

"Bunu mu söyledi size..."

"Bu *benim* söylediğim, bendeki tüm Atreidesler'in söylediğidir. Bu evren buna izin vermez. Yapmaya kalktığın şeyler süremez eğer sen..."

"Ama Efendimiz! Siz yanlış yapmıyorsunuz!"

"Zavallı Moneo. Benim bir adaletsizlik aygıtı yarattığımı göremiyorsun."

Moneo bir şey söyleyemedi. İmparator Tanrı'da gördüğü bu ılımlılığa doğru dönüşle kafasının karıştığını fark etti. Ama şimdi, Moneo bazı değişikliklerin harekete geçtiğini görüyordu, o koca vücutta ve böylesine yakınında... Moneo, ona burada gerçekleşen ve burada kutsal bir şey gibi saklanan bir sürü ölümü hatırlatan mahzenin merkez odasında çevresine bakındı.

Sıra bende mi?

Leto düşünceli bir ses tonuyla konuştu. "Tutsak ederek başarıya ulaşamazsın. Bu bir tür köleleştirmedir. İnsanların bir türü diğerinin sahibi olamaz. Bu evren buna izin vermez."

Bu sözler, Moneo'nun beyninde uğuldarken, Efendi'sinde hissettiği dönüşüm halleriyle korkunç bir kontrast oluşturuyordu

Solucan geliyor!

Moneo mahzen salonuna bakındı yine. O yüksekteki kartal yuvasından çok daha beterdi burası! Kutsal sığınak çok uzaklardaydı.

"Evet Moneo, bir karşılığın yok mu?" diye sordu Leto.

Moneo güçlükle fısıldayabildi: "Efendimiz'in sözleri beni aydınlattı."

"Aydınlanmak mı? Hayır, sen aydınlanmış değilsin!"

Moneo çaresizlikten şaşkına dönmüş bir halde konuştu.

"Ama ben Efendim'e hizmet ediyorum!"

"Sen Tanrı'ya hizmet ettiğini mi iddia ediyorsun?"

"Evet Efendimiz."

"Senin dinini kim yarattı Moneo?"

"Siz, Efendimiz."

"Bu makul bir yanıt."

"Teşekkür ederim Efendimiz."

"Bana teşekkür etme! Hangi dinsel gelenek ebediyen kalır, söyle bana!"

Moneo dört adım geriye çekildi. "Olduğun yerde kal!" emrini verdi Leto.

Moneo tüm vücudu titreyerek, sessizce başını salladı. Cevapsız bir soruya çatmıştı sonunda. Cevap verememek onun ölümünü getirecekti. Başı öne eğik, ölümü bekledi.

"Öyleyse anlatayım sana, zavallı uşak" dedi Leto.

Moneo umutlandı. Bakışlarını yerden İmparator Tanrı'nın yüzüne kaldırdı ve gördü ki gözlerde camlaşma yoktu... ve eller titremiyordu. Solucan gelmemişti anlaşılan.

"Dinsel gelenekler ölümlülere özgü bir efendi-uşak ilişkisini sürdürür" dedi Leto. "Uzak görüşten yoksun her türlü önyargıyı taşıyan, güç peşindeki kibirli insanları çeken bir arena yaratır!"

Moneo başıyla onaylayabildi sadece, İmparator Tanrı'nın ellerinde bir titreme mi vardı? Yavaşça kapişonun içine çekilen o korkunç yüz müydü gördüğü?

"Alçaklığın gizli itirafları; Duncanlar'ın sorup durduğu şey budur işte" dedi Leto. "Duncanlar'ın, türdeşlerine karşı

gereğinden fazla şefkat duyguları ve türdeşlik konusunda gereğinden fazla kesin sınırları vardır."

Moneo Dune'un eski zamanlarındaki kum solucanlarının hololarını seyretmiş, yakıp kül eden bir ateşi çevreleyen hançer-i figan dişlerle dolu o dev ağızları görmüştü. Leto'nun tübüler yüzeyinde bulunan gelişmemiş halkalardaki şişliklere dikkat etti. Daha mı belirgindiler yoksa? O kapişonlu yüzün altında yeni bir ağız mı açılacaktı?

"Duncanlar" dedi Leto, "benim, Muhammed'in ve Musa'nın öğüdünü kasten göz ardı ettiğimi bilirler ta derinden. Sen bile böyle bilirsin Moneo!"

Bu bir suçlamaydı, Moneo başıyla onaylamaya başladı, sonra başını iki yana salladı. Geri çekilme girişimini tekrarlamaya kalkışsa mı kalkışmasa mı diye düşünüyordu. Moneo, tenor sesle söylenen bu söylevlerin pek uzun sürmeyip Solucan'ın geleceğini deneyimlerinden biliyordu.

"O öğüt ne olabilir?" diye sordu Leto. Alaycı bir hafiflik vardı sesinde.

Moneo omuzlarını belli belirsiz yukarı kaldırdı.

Birdenbire, Leto'nun gümbürdeyen bariton sesi salonu doldurdu, yüzyılların ötesinden konuşan çok eski bir sesti bu: "Sizler Tanrı'nın uşağısınız, uşakların uşağı değil!"

Moneo ellerini kenetleyip sıkarak bağırdı: "Ben size *hizmet ediyorum* Efendimiz!"

"Moneo, Moneo" dedi Leto, sesi yavaş ve yankılıydı, bir milyon yanlıştan bir tane doğru çıkmaz. Doğru, kalıcılığından tanınır."

Moneo titreyerek, sessizce durdu öylece.

"Niyetim Hwi'yi *seninle* çiftleştirmekti, Moneo" dedi Leto. "Ama artık çok geç."

Bu sözler Moneo'nun bilincinden içeri sızan bir ivme kazandı. Bunların anlamı, bildiği her türlü koşulun dışındaymış gibi geldi ona. *Hwi mi? Hwi kimdi? Oh, evet İmparator Tanrı'nın Ixia'lı müstakbel eşi çiftleşmek... benimle mi?*

Moneo başını salladı.

Leto sonsuz acıklı bir tonla konuştu: "Sen de ölüp gideceksin. Yaptığın tüm şeyler toz gibi unutulacak mı?"

Hiçbir belirti vermeden, hattâ daha konuşmayı bitirmeden Leto'nun bedeni kasılıp, kırbaçlar gibi bir hareketle yuvarlandı ve korkunç bir güçle arabadan dışarı fırladı. Bu hareketin hızı, o korkunç şiddet, onu Moneo'nun birkaç santim yakınına dek savurdu; Moneo çığlık atıp mahzenden kaçtı.

"Moneo!" Leto'nun bağırışı başkâhyayı asansörün girişinde durdurdu.

"Sınav Moneo! Yarın Siona'yı sınayacağım!"

*

39

Benim ne olduğumun farkına varılması, ne uyaran, ne de aldatan, zaman dışı bir kavramayla gerçekleşir. Kişisiz ya da merkezsiz bir alan, ölümün bile sadece mukayese haline geldiği bir alan yarattım ben. Sonuç istemem. Ben sadece, ne amacı ne isteği; ne kusursuzluğu, hattâ başarı hayali bile olmayan bu alanı bırakırım. Bu alanda, her an var olan temel bilinçten başka bir şey yoktur. Bu, benim evrenimin penceresinden gelen ışıktır.

Çalınmış Günlükler

Güneş kum tepelerinin arasından göz kamaştıran ışıklarını saçarak yükseldi. Leto. altındaki kumu yumuşak bir okşama gibi hissediyordu. Farklı bir şeyi bildiren yalnızca, ağır gövdesinin sürtünmesiyle çıkan törpülenme sesini duyan insan kulaklarıydı. Kabul etmesini öğrendiği bir duygusal çelişkiydi bu.

Arkasından Siona'nın geldiğini duyuyor, onun yürüyüşündeki çevikliği, yürüdükçe kumun hafifçe saçılışını hissediyordu, kadın onun kum tepesinde vardığı yüksekliğe çıkarken.

Dayanma sürem uzadıkça giderek daha savunmasız hale geliyorum, diye düşündü Leto.

Bu düşünce bugünlerde, çölüne gittiği zamanlarda sık sık oluşuyordu kafasında. Yukarıya baktı. Gökyüzü bulutsuz ve eski Dune günlerinde hiç görülmeyen, yoğun bir mavi renkteydi.

Bulutsuz göğü olmayan bir çöl neydi? Ne yazık ki bu çölde Dune'un gümüş rengi olamazdı.

Ixia uyduları bu göğü kontrol altında tutuyordu; ama onun istediği kusursuzlukta olmuyordu her zaman bu. Bu kusursuzluk, insan yönetiminde sendeleyen bir makine fantezisiydi. Ama yine

de uydular, çöl sakinliğiyle dolu böyle sabahlar sunmaya yetecek kadar sağlam bir kontrolü sürdürebiliyorlardı. İnsan akciğerlerine bu sabah havasından alınmış derin bir nefes çekti ve Siona'ya kulak verdi. Kadın durmuştu. Onun hayranlıkla manzarayı seyrettiğini biliyordu.

Leto, o andaki fiziksel görüntüyü yaratan her şeyi gözünün önüne getirebilen bir sihirbaz gibi hissetti imgelemini. Uyduları *hissetti.* Hava kütlelerinin ısınması ve soğumasıyla oluşan dansın müziğini çalan hassas cihazlar dikey ve yatay yönlü güçlü akıntıları sürekli izliyor ve düzenliyorlardı. Ixia'lıların, onun bu mükemmel makineyi yeni bir tür hidrolik despotizm için kullanacağını düşünmüş olduklarını hatırlamak hoşuna gitti hükümdarlarına karşı çıkanlardan nemi esirgemek, diğerlerini korkunç fırtınalarla cezalandırmak. Yanıldıklarını görünce nasıl da şaşırmışlardı!

Benim kontrolüm daha ustaca.

Kalesinin gerideki iğne gibi görüntüsüne hiç bakmadan, onun gündüz sıcaklığının pusuyla artık görünmez olduğunu bilerek, kum üzerinde yüzüp, kumuldan aşağıya doğru kayarak yavaşça, hafifçe hareket etmeye başladı.

Siona alışılmadık bir uysallıkla peşinden geliyordu. Kuşku, yapacağını yapmıştı. Siona çalınmış günlükleri okumuştu. Babasının öğütlerini dinlemişti. Şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu artık.

"Nedir bu sınama?" diye sormuştu Siona Moneo'ya. "Leto ne yapacak?"

"Hiçbir zaman aynı şey olmaz."

"Seni nasıl sınamıştı?"

"Seninkisi farklı olacak. Kendi tecrübemi anlatırsam kafanı karıştırırım."

Leto gizlice dinlemişti. Moneo kızını hazırlarken, ona otantik Fremen damıtıcı giysisini, üzerine de siyah cüppesini giydirirken, çizme pompalarını gerektiğince ayarlarken. Moneo hiçbir şeyi unutmamıştı.

Moneo, kızının çizmelerini ayarlamak için eğildiği yerden yukarıya bakmıştı. "Solucan gelecek. Sana söyleyebileceğim bundan ibaret. Solucan'ın karşısında hayatta kalmanın yolunu bulman gerek."

Sonra ayağa kalkmış, damıtıcı giysi hakkında bilgi vermiş, bu giysinin vücudunun suyunu nasıl yeniden kullanıma soktuğunu anlatmıştı. Ona su cebinden su borusunu çıkarttırıp emdirmiş, sonra boruyu yeniden kapattırmıştı.

"Çölde onunla yalnız kalacaksın" demişti Moneo. "Sen çöldeyken Şeyh-Hulud asla uzak değildir."

"Peki gitmeyi reddedersem?"

"Gideceksin... ama geri dönmeyebilirsin."

Bu konuşma, Küçük Kale'nin yer düzeyindeki bir odasında, Leto kartal yuvasında beklerken geçmişti. Leto, Siona'nın hazır olduğunu anlayınca şafak öncesi karanlığında arabasını süspansorlarıyla süzülerek aşağı inmişti. Araba, Moneo'yla Siona çıktıktan sonra yer düzeyindeki odaya girmişti. Moneo açık arazide topterine doğru yürüyüp de kanat hışırtıları arasında gidince, Leto, Siona'nın yer düzeyindeki odanın sımsıkı kapalı kapısını yoklamasını ve sonra başını kaldırıp kulenin erişilmez yüksekliğine bakmasını gerekli görmüştü.

"Tek çıkış yolu Sareer'i aşmaktır" dedi Leto.

Sonra, kadının aklına, merak duygusuna ve kuşkularına güvenerek, peşinden gelmesi emrini bile vermeden onu kuleden uzaklara yöneltti.

Leto'nun yüzercesine ilerleyişi onu kumulun kaygan yüzeyinin dibine, kayalık bir zemin kompleksinin kumla örtülmemiş

yüzeyine indirdi ve sonra hafif eğimli başka bir kumlu yüzeye, Siona'nın izleyeceği bir yol oluşturarak tırmandı. Fremenler kumun basılmasıyla oluşan bu izlere "*Yorguna Tanrı armağanı*" demişlerdi. Leto, Siona'ya, burasının Leto'nun alanı, doğal çevresi olduğunu anlaması için bol bol zaman tanıyarak, onu ağır ağır hareket ediyordu.

Leto yeni bir kumul tepesine varmıştı ve dönüp kadının yürüyüşüne baktı. Siona onun hazırladığı yolu takip etti ve ancak tepeye varınca durdu. Kadın önce Leto'nun yüzüne baktı, sonra olduğu yerde çepeçevre dönüp ufku gözledi. Leto kadının hızla solumalarını duydu. Kızgın havanın pusu kulenin tepesini gözden gizliyordu. Kulenin dip tarafıysa uzaktan görünen bir kaya çıkıntısı olabilirdi pekâlâ.

"İşte böyleydi" dedi Leto.

Çölde, Fremen kanı taşıyanların ebedi ruhuna hitap eden bir şey vardı: Leto bunu biliyordu. Bu yeri de, taşıdığı çöl etkisinden ötürü seçmişti diğerlerinden birazcık daha yüksek bir kum tepesi.

"İyi bak bu manzaraya" dedi Leto ve gövdesini onun görüş alanından çekmek için kumulun öteki tarafına doğru aşağı kaydı.

Siona yavaşça dönüp bir kez daha uzaklara baktı.

Leto, kadının gördüğü şeyin ta içerilerde yarattığı duyguyu biliyordu. Ufukta, kulesinin dip tarafının oluşturduğu o önemsiz, bulanık pürüz dışında en ufak bir yükselti yoktu -düzdü her yer, dümdüzdü. Ne bir bitki vardı ne de bir canlı hareketi. Leto'nun baktığı yüksek noktadan, gezegenin yer yuvarlağı kavisinin arkadaki her şeyi gözden gizlediği çizgiye dek yaklaşık sekiz kilometre mesafe vardı.

Leto, bulunduğu yerden, kumul tepesinin biraz altından konuştu. "Asıl Sareer budur. Sen onu ancak aşağıda yürürken görünen haliyle biliyorsun. *Bahr bela ma*'dan geriye kalanlar bundan ibaret."

"Susuz okyanus" diye fısıldadı kadın.

Yine döndü ve ufka çepeçevre baktı.

Rüzgâr yoktu ve Leto, rüzgâr olmazsa sessizliğin insan ruhunu kemireceğini biliyordu. Siona, tüm ailesel dayanak noktalarının yitirilmesi duygusu demekti. Tehlikeli bir boşlukta bırakılmıştı.

Leto yandaki kumula baktı. Bu yönde giderlerse, biraz sonra, bir zamanlar dağ olan ama şimdi ufalanıp cüruf ve moloz, kalıntılarına dönüşmüş tepeler dizisine varacaklardı. Sakince dinlenmeyi sürdürdü ve sessizliğin ondan yana etkisini sürdürmesini bekledi. Bu kum tepelerinin, bir zamanlar olduğu gibi, tüm gezegen boyunca uçsuz bucaksız uzanıp gittiklerini düşünmek zevkliydi de. Ama kalan şu birkaç tane kum tepesi bile bozuluyordu. Dune'un bir zamanlar ki Coriolis fırtınalarının yokluğunda Sareer'in tüm görüp göreceği sabit bir esinti ve ancak yerel etkiye sahip ısı anaforlarıydı.

Bu cılız kum fırtınalarından biri güney yönündeki mesafenin ortasında dans ediyordu. Siona bakışlarıyla onu izledi. Sonra birden konuştu: "Senin kendi dinin var mı?"

Leto'nun yanıtını oluşturması bir an sürdü. Çölün dinsel düşünceleri uyandırışı hep büyülerdi onu.

"Bana kendi dinimin olup olmadığını sormaya cesaret ediyorsun ha?" diye sordu.

Siona döndü ve Leto'nun hissettiğini bildiği korkunun izini taşımadan tepeden baktı Leto'ya. Küstahlık Atreidesler'in ayırt edici özelliği olagelmişti hep; Leto bunu kendinden hatırladı.

Kadın yanıt vermeyince Leto, "Sen kesinlikle bir Atreides'sin" dedi.

"Senin yanıtın bu mu?" diye sordu kadın.

"Aslında senin öğrenmek istediğin nedir Siona?"

"*Senin* neye inandığın!"

"Ha! Benim inancımı soruyorsun. Pekâlâ ben, tanrısal bir müdahalenin olmadığı bir şeyden hiçbir şeyin çıkmayacağına inanırım."

Leto'nun yanıtı kadını şaşırtmıştı. "Nasıl yani bu..."

"*Natura non facit saltus*" dedi Leto.

Kadın başını salladı, Leto'nun ağzına geliveren bu antik sözü anlamamıştı. Leto çevirdi:

"Doğa sıçrama yapmaz."

"Hangi dilden bu?" diye sordu kadın.

"Benim evrenimin dışında hiçbir yerde artık konuşulmayan bir dil."

"Peki neden kullandın onu?"

"Senin antik dönemden kalan anılarını deşmek için."

"Yok bende öyle bir şey! Ben yalnızca, beni buraya niçin getirdiğini öğrenmek istiyorum."

"Sana geçmişinden bir tat vermek için. Aşağı in ve benim sırtıma çık."

Kadın ilk önce tereddüt etti, sonra karşı koymanın yararsızlığını anlayarak kumul tepesinden aşağıya kaydı ve Leto'nun sırtına çıktı.

Leto, kadın üzerinde diz çökünceye kadar bekledi. Leto'nun bildiği eski zamanlardaki gibi değildi. Bu kadında Yaratan kancaları yoktu ve Leto'nun sırtında tutunamıyordu. Leto ön segmentlerini yerden hafifçe yukarıya kaldırdı.

"Niçin yapıyorum ki bunu?" diye sordu kadın. Sesinin tonuyla, oraya çıkmayı saçma bulduğunu söylüyordu.

"Halkımızın bir zamanlar dev kum solucanlarının ta tepesinde bu topraklarda gururla nasıl dolaştıklarını göstermek istiyorum

sana."

Leto, tepenin hemen altından kumulun çevresinde kaymaya başladı. Siona hololarıgörmüştü. Bu olayı teorik olarak biliyordu, ama gerçeğin vuruşu hep farklı bir şekilde çarpardı ve Leto, Siona'nın buna karşılık vereceğini biliyordu.

Ahh Siona, diye düşündü Leto, *seni nasıl sınayacağımdan kuşkulanmaya bile başlamadın henüz.*

Sonra Leto katılaştı. *Acıma duygusuna kapılmamalıyım. Ölürse ölür. Bunların herhangi biri ölürse bu gerekli bir olaydır, hepsi bu.*

Ve bunun Hwi Noree'ye bile uygulandığını hatırlamalıydı. Bunların hepsi ölemezdi; gerçek buydu.

Onun sırtına binmek Siona'nın hoşuna gitmeye başlayınca Leto bunu fark etti.

Leto, kadın çömelmiş halde otururken başını yukarı kaldıracak kadar rahatlayınca onun ağırlığının hafiften yer değiştirdiğini hissetti.

Önce uzaklara doğru gitti, sonra kavis yapan bir *baracan* boyunca ilerleyerek Siona'ya eski duyguların güzelliğini yaşattı. Leto, karşı ufuktaki eskiden kalma tepeleri ancak çok kısa bir süre görebildi. Onlar orada bekleyen, geçmişten kalma bir tohum gibiydi; çölde faaliyet gösteren, kendi kendini sürdüren ve yayılan bir gücün anısıydı. Yüzeyinin yalnızca azıcık bir bölümü çöl olarak kalmış bu gezegende Sareer'in dinamizminin, ne olacağı belirsiz bir durumda bulunduğunu bir an için unutabilirdi.

Ama geçmişin yanılsamaları vardı orada. Hareket ettikçe hissediyordu bunu. Fanteziydi diye düşündü, elbette, kaybolmakta olan bir fanteziydi bu, onun zorunlu sükuneti devam ettikçe. Şu anda aşmakta olduğu, uzanıp giden baracan bile geçmiştekiler kadar büyük değildi şimdi. Kumulların hiçbiri o büyüklükte değildi.

Tüm bu *varlığı sürdürülen* çöl, birden saçma geldi ona. Kum tepelerinin arasındaki çakıllı bir yerde neredeyse durur gibi yavaşladı; ilerlemeye devam ediyordu ama tüm sistemin işlerliğini sürdürmek için gereken şeyleri zihninde canlandırarak, ağır ağır gidiyordu. Gezegendeki rotasyonun muazzam miktarlarda soğuk ve sıcak havayı yeni bölgelere kaydıran büyük hava akıntıları yaratmasını düşledi her şey Ixia cihazlarıyla ve ısı odaklama çanaklarıyla donatılmış o küçük uydular tarafından izlenip yönetiliyordu. Yüksek monitörler her şeyi *görüyorsa* Sareer'i kısmen, hem fiziksel hem de soğuk hava duvarlarıyla çevrili bir "kurtarılmış çöl" olarak görüyordu. Bu, sınırlarda buzların oluşmasına yol açıyordu ve daha da fazla iklimsel düzenleme gerektiriyordu.

Bu kolay değildi ve Leto bu yüzden zaman zaman olan hataları bağışlıyordu.

Yeniden kumullara doğru gidince o hassas dengeyle ilgili düşünceleri yok oldu, merkezdeki kumların dışında kalan o çakıllı boş alanlarla ilgili anılarını bir kenara bıraktı ve dalgaları donmuş ve kımıldamaz görünen "taşlaşmış okyanusunun tadını çıkarmaya verdi kendini. Güneye, eskiden kalma tepelere paralel yöne döndü.

Çöle tutkunluğunun çoğu kişiyi kızdırdığını biliyordu. Onlar huzursuz olmuş ve yüzlerini başka tarafa çevirmişlerdi. Ama Siona yüzünü başka tarafa çeviremezdi. Nereye baksa çöl kendini kabul ettirmeyi dayatıyordu. Kadın Leto'nun sırtında sessizce gidiyor, ama Leto onun gözlerinin faltaşı gibi olduğunu biliyordu. Ve çok çok eski anılar depreşmeye başlıyordu.

Üç saat sonra, bazıları hakim rüzgârın yönüne göre yüz elli kilometreden fazla uzanan, balina sırtı biçiminde, silindirik kum tepelerinin bulunduğu bir bölgeye vardılar. Bunların ötesinde, kumullar arasındaki kayalık bir bölge vardı ve sonra da neredeyse dört yüz metre yüksekliğindeki yıldız kumullar bölgesine geldiler. Sonunda, genel yüksek basıncın ve elektrik yüklü havanın Leto'nun keyfini arttırdığı, merkez "erg"in örgülü

kumullarına vardılar. Aynı büyünün Siona'yı da etkileyeceğini biliyordu.

"Long Trek şarkılarının çıktığı yer işte burasıdır" dedi Leto. "Bunlar Sözlü Tarihte gayet iyi korunmuştur."

Kadın cevap vermedi, ama Leto onun söyleneni duyduğunu biliyordu.

Leto hızını azalttı ve Siona'yla konuşmaya başladı, Fremen geçmişlerini anlattı ona. Kadının ilgisindeki artışı hissetti. Kadın ara sıra sorular da sordu, ama Leto kadının korkularının artmakta olduğunu da hissediyordu. Küçük Kale'sinin dibi bile görünmüyordu artık burada. Kadın, insan eliyle yapılmış hiçbir şey göremiyordu ve Leto'nun, havadan sudan, önemsiz şeyleri konuşarak uğursuz bir şeyi geciktirdiğini düşünüyordu.

"Erkeklerle kadınlar arasındaki eşitlik buradan çıkmıştır" dedi Leto.

"Senin Balıkla Konuşanlar'ın erkeklerle kadınların eşit olduğunu kabul etmiyorlar" dedi kadın.

Kadının sorgulayan bir inançsızlıkla yüklü sesi, onun Leto'nun sırtında çömelip oturmasının verdiği duyudan daha iyi bir yer belirleyiciydi. Leto iki örgülü kumulun birleşim yerinde durdu ve ısıdan kaynaklanan oksijenin dışarı salınma işlemi bitsin diye bekledi.

"Bugün her şey aynı değil" dedi Leto. "Erkekler ve kadınlar farklı evrimsel gereklerle karşı karşıyalar. Ama Fremenler'de karşılıklı bir bağımlılık vardı. Bu da, hayatta kalma sorunlarının aciliyet kazanabileceği bu yerden başlayarak eşitliği geliştirdi."

"Beni niçin getirdin buraya?" diye sordu kadın.

"Arkamıza bak" dedi Leto.

Kadının döndüğünü hissetti. Hemen ardından da, "Ne göreceğim ki?" dedi kadın.

"Hiç iz bıraktık mı? Daha önce nerede olduğumuzu bilebilir misin?"

"Hafif bir rüzgâr var."

"Yani izlerimizin üzerini mi örttü?"

"Sanırım... evet."

"Biz ne idiysek ve neysek bu çöl yaptı" dedi Leto. "Bizim tüm geleneklerimizin asıl müzesi burasıdır. O geleneklerin hiçbiri gerçekte yok olmadı."

Leto, güney ufku boyunca hareket eden küçük bir kum fırtınası, bir *ghibli* gördü. Onun ilerisine doğru uzanan, tozdan ve kumdan ince şeritler dikkatini çekti, Siona da görmüştü muhakkak.

"Beni buraya niçin getirdiğini neden söylemiyorsun?" diye sordu kadın. Sesindeki korku gayet belirgindi.

"Söyledim ya sana."

"Hayır söylemedin!"

"Ne kadar uzağa geldik Siona !"

Kadın düşündü. "Otuz kilometre? Ya da yirmi?"

"Daha fazla" dedi Leto. "Kendi diyarımda çok hızlı hareket edebilirim. Rüzgârı yüzünde hissetmedin mi?"

"Evet." Huysuzca. "Peki ne kadar uzağa geldiğimizi niçin soruyorsun bana?"

"Aşağı in ve seni görebileceğim bir yerde dur."

"Niçin?"

İyi, diye düşündü Leto. *Onu burada bırakacağımı ve yetişemeyeceği bir hızla çekip gideceğimi sanıyor.*

"İn aşağıya, söyleyeceğim" dedi Leto.

Kadın Leto'nun sırtından aşağı kaydı ve onun yüzünü görebileceği bir yere geldi.

"Duyguların meşgul olduğunda zaman çabucak geçip gider" dedi Leto. "Neredeyse dört saattir yoldayız. Yaklaşık altmış kilometre yol geldik."

"Bu niçin önemli?"

"Moneo cüppenin cebine kurutulmuş yiyecek koydu" dedi Leto. "Biraz ye de söyleyeceğim."

Kadın cepte, küp şeklinde kurutulmuş bir protomor parçası buldu ve Leto'ya bakarak çiğnedi. Hafif bir melanj katkısına kadar otantik bir Fremen yiyeceğiydi bu.

"Geçmişini hissettin" dedi Leto. "Şimdi de geleceğine. Altın Yol'a duyarlı hale getirilmen gerek."

Kadın yutkundu. "Ben senin Altın Yol'una inanmıyorum."

"Eğer yaşayacaksan inanacaksın."

"Senin sınaman bu mu? Ya büyük Tanrı Leto'ya inanırsın ya da ölürsün; öyle mi?"

"Senin bana inanman gerekmez. Ben senin kendine inanmanı istiyorum."

"Peki ne kadar uzağa gelmiş olmamız neden önemli?"

"Böylece, daha ne kadar yürümen gerektiğini anlayacaksın."

Kadın elini yanağına koydu "Ben..."

"Tam şu durduğun yerde" dedi Leto. "Sonsuzluğun kesinlikle tam ortasındasın. Sonsuzluğun ne olduğunu anlamak için çevrene bak."

Kadın sağa sola, uçsuz bucaksız çöle baktı. "Çölümü seninle birlikte yürüyerek aşacağız" dedi Leto. "Yalnızca ikimiz."

"Sen yürüyemezsin" diye dalga geçti kadın.

"Lafın gelişi. Ama sen yürüyeceksin. Bu konuda kuşkun olmasın."

Kadın geldikleri yöne baktı. "Demek izleri bunun için sordun bana."

"İzler olsaydı bile geriye dönemezsin. Küçük Kale'mde senin bulabileceğin ve sağ kalabilmen için işine yarayabilecek hiçbir şey yok."

"Su yok mu?"

"Hiçbir şey yok."

Kadın omzundaki su borusunu buldu, emdi ve yerine koydu. Leto, kadının borunun ucunu nasıl dikkatle kapattığını fark etti, ama kadın yüz maskesini ağzına takmadı, oysa Leto, babasının onu bu konuda uyardığını duymuştu. Kadın, konuşmak için ağzı serbest kalsın istiyordu!

"Yani bana, senden kaçamayacağımı söylüyorsun" dedi kadın.

"İstiyorsan kaç."

Kadın çepeçevre dönüp çöle baktı.

"Açık arazi için bir deyim vardır" dedi Leto, "her yönün bir diğeri kadar iyi olduğunu söyler. Bu bazı yönlerden doğrudur ama ben olsam buna güvenmem."

"Peki ben istersem senden ayrılmakta gerçekten özgür müyüm?"

"Özgürlük çok yalnız bir durum olabilir" dedi Leto.

Kadın, üzerinde durdukları kumulun dik eğimini gösterdi. "Ama ben şurdan aşağıya iniveririm ve..."

"Senin yerinde ben olsam Siona, gösterdiğin yere inmem."

Kadın Leto'ya baktı. "Neden?"

"Kumulun dik eğimli yüzeyinde doğal virajları izlemezsen kum senin üzerine kayarak seni gömebilir."

Kadın aşağıya, eğimli yüzeye baktı bunları düşünerek.

"Sözcükler ne kadar güzel olabiliyor gördün mü?" diye sordu Leto.

Kadın Leto'nun yüzüne baktı. "Yola mı koyulmamız gerek?"

"Burada, boş vaktin değerini öğreneceksin. Ve de saygının. Acele etmek yok."

"Ama suyumuz yok, şunun..."

"Akıllıca kullanırsan o damıtıcı giysi seni hayatta tutabilir."

"Peki ne kadar sürecek bizim bu..."

"Senin sabırsızlığın beni korkutuyor."

"Ama cebimde bu kurutulmuş yiyecek var sadece. Ne yiyeceğiz o..."

"Siona! Durumumuzu sanki eşit koşullardaymışız gibi ifade ettiğinin farkında mısın? *Biz* ne yiyeceğiz? *Bizim* suyumuz yok. *Bizim* yola mı koyulmamız gerek? *Bizim* ne kadar zamanımızı alacak bu iş?"

Kadın yutkunmaya çalışırken Leto onun boğazının kuruluğunu hissetti.

"Bizim birbirimize bağımlı olduğumuz söylenebilir mi?"

Kadın isteksiz konuştu. "Ben burada nasıl sağ kalınacağım bilmiyorum."

"Ama ben biliyorum, öyle mi?" Kadın başıyla onayladı. "Böyle değerli bir bilgiyi niçin seninle paylaşmak zorunda olayım ki?" diye sordu Leto.

Kadın omuzlarını yukarı kaldırdı; Leto'yu etkileyen, acınacak bir hareketti bu. Çöl daha önceki davranışları nasıl da çabucak silivermişti.

"Bilgimi seninle paylaşırım" dedi Leto. "Ama sen de benimle paylaşacak değerli bir şey bulmalısın."

Kadının bakışları Leto'nun uzun bedeni boyunca ilerledi, bir zamanlar ayakları ve bacakları olan yüzgeçlerde bir an durakladı sonra yüzüne geri döndü.

"Tehditle sağlanan uzlaşma uzlaşma değildir" dedi kadın.

"Ben sana şiddet göstermiyorum ki."

"Şiddetin çok farklı türleri var" dedi kadın.

"Yani seni, kalırsan öleceğin bu yerden kurtarmam gibi mi?"

"Bu işi ben mi seçtim?"

"Bir Atreides olarak doğmak zordur" dedi Leto. "İnan bana, biliyorum."

"Bunu böyle yapmak zorunda değilsin" dedi kadın.

"İşte orada yanılıyorsun."

Leto dönüp kadından ayrıldı ve sinusoid bir yol izleyerek kumuldan aşağı indi. Peşinden gelirken kadının kaydığını, sendelediğini duydu. Leto kumulun gölgesine gelince durdu.

"Evet, günü burada geçireceğiz" dedi. "Gece yapılan yolculukta daha az su harcanır."

*

40

Tüm dillerin en korkunç sözcüklerinden biri 'Asker'dir. Bunun eşanlamlıları tarihimiz boyunca azametle geçer önümüzden: Yogahneeler, süvariler, hussarlar, karibular, kazaklar, deranzeefler, lejyonerler, sardukarlar. Balıkla Konuşanlar... Bunların hepsini bilirim ben. Orada, belleğimin saflarında durarak bir şeyi hatırlatırlar bana: Ordunun daima yanınızda olduğunu yani.

Çalınmış Günlükler

Idaho Moneo'yu sonunda, Kale'nin doğu ve batı komplekslerini birleştiren uzun yeraltı koridorunda buldu. Şafaktan beri Kale'de sessizce dolaşıp başkâhyayı aramıştı ve işte orada, koridorun çok ötelerinde, bir kapı girişine gizlenmiş, birisiyle konuşuyordu; ama Moneo o kadar uzaktan bile, duruşundan ve değişmez beyaz üniformasından belli oluyordu.

Koridorun plastaş duvarları orada, yerin elli metre altında kehribar rengiydi ve gün ışığına kitlenmiş ışıbantlarla aydınlatılıyordu. O derinliklere, yerin üzerindeki çevre kulelerin üzerinde cüppeli dev adamlar gibi duran, serbestçe salınan kanatlardan oluşan basit bir düzenlemeyle serin esintiler üfleniyordu. O anda güneş kumları ısıttığından, tüm kanatlar Sareer'e akan serin havayı almak için kuzeye dönmüştü. Idaho yürürken yüzüne gelen esintideki çakmaktaşı kokusunu aldı.

O koridorun simgelediği düşünülen şeyi biliyordu. Eski Fremen siyeçlerinin özellikleri vardı orada. Koridor, Leto'nun arabasıyla geçebileceği kadar geniş ve büyüktü. Kemerli tavanı kaya görünümündeydi. Ama ikiz ışıbantlar bununla çelişiyordu. Idaho Kale'ye gelinceye dek hiç ışıbant görmemişti; onun zamanında bunların, çok fazla enerji gerektirdiği ve onarımları çok pahalıya mal olduğu için pratikte uygulanamayacağı

düşünülürdü. Işıkküreler daha basitti ve kolayca değiştirilebilirdi. Ama Idaho, Leto'ya göre pratikte uygulanamayacak hemen hemen hiçbir şeyin olmadığını anlamıştı.

Leto *neyi isterse birisi yapar.*

Koridorda Moneo'ya doğru hızla yürürken uğursuz bir duygu vermişti bu düşünce.

Koridorun iki yanındaki, siyeç tarzında dizili küçük odaların kapısı yoktu;, esintiyle sallanan, koyu kırmızı kumaştan küçük birer perde vardı yalnızca. Idaho burasının genellikle genç Balıkla Konuşanlar'ın lojmanı olduğunu biliyordu. Silah deposu, mutfak, bir yemek salonu ve tamir depolarından oluşmuş ekleri bulunan kombine bir oda da dikkatini çekmişti. Perdelerin o yetersiz gizlilik engelinin ardında başka şeyler de görmüştü, öfkesini körükleyen şey bunlardı.

Moneo Idaho'nun geldiğini görünce ona doğru döndü. Moneo'nun konuştuğu kadın içeri çekilip perdeyi indirdi, ama bu arada Idaho, komutan havası taşıyan yaşlıca bir kadın yüzü görüverdi. Idaho bu komutanı tanıyamadı.

Moneo, Idaho kendisine iki adım kala durunca başıyla onayladı.

"Muhafızlar beni aradığını söylediler" dedi Moneo.

"Nerede o?"

"Kim nerede?"

Moneo Idaho'yu yukarıdan aşağıya süzünce siyah renkli, göğsünde kırmızı şahini bulunan eski moda Atreides üniforması, ciladan parlayan uzun çizmeler dikkatini çekti. *Ritüel* bir görünüm vardı bu adamda.

Idaho hızlı bir nefes aldı ve sıkılı dişlerinin arasından konuştu: "Bana yine aynı oyunu oynamaya kalkma!"

Moneo Idaho'nun belindeki kınında duran bıçağa bakmayı bıraktı. Sapındaki mücevherlerle bir müze malı gibi duruyordu. Idaho nereden bulmuştu bunu?

"Eğer İmparator Tanrı'yı kastediyorsan..." dedi Moneo.

"Nerede?"

Moneo sesinin sakinliğini korudu. "Neden ölmeye bu kadar heveslisin?"

"Seninle birlikte olduğunu söylediler."

"Bu daha önceydi."

"Onu bulmam gerek Moneo!"

"Şu anda değil."

Idaho elini bıçağına attı. "Seni konuşturmak için zor mu kullanmam gerek?"

"Hiç tavsiye etmem bunu."

"Söyle... nerede... o?"

"Madem ısrar ediyorsun, Siona'yla çöldeler."

"Senin kızınla mı?"

"Başka Siona var mı?"

"N'apıyorlar?"

"Siona sınanıyor."

"Ne zaman dönecekler?"

Moneo omuzlarını kaldırdı, sonra: "Bu görülmemiş öfkede ne, Duncan?"

"Nedir bu sınama senin..."

"Bilmiyorum. Şimdi, sen niçin böyle berbat görünüyorsun?"

"Bıktım buradan! Balıkla Konuşanlar'dan!" Başını çevirdi ve tükürdü.

Moneo Idaho'nun arkasında uzanan koridora bakarken adamın gelişini hatırladı. Duncanlar'ı tanıyınca onların o andaki öfkesini körükleyen şeyin ne olduğunu anlamak zor değildi.

"Duncan" dedi Moneo, "Yeniyetme genç dişilerin, erkekler gibi, kendi cinslerinden dişilerin fiziksel çekiciliğine kapılmaları gayet normal bir şeydir. Çoğu daha sonra bunu aşar."

"Bu yok edilmeli!"

"Ama bu bizim mirasımızın bir parçasıdır."

"Yok edilmeli! Yok bunun..."

"Oh, sakin ol. Onu baskı altına almaya çalışırsan onun gücünü arttırırsın sadece."

Idaho ona baktı. "Ve sen orada kendi kızına neler oluyor bilmediğini söylüyorsun ha!"

"Siona sınanıyor, sana söyledim."

"Peki *bu* ne anlama geliyor güya?"

Moneo eliyle gözlerini kapattı ve içini çekti. Elini aşağı indirirken bu budala, tehlikeli ve *antika* herife neden katlandığı düşünüyordu.

"Bu, Siona'nın orda ölebileceği anlamına gelir."

Idaho şaşırdı, öfkesi biraz yatışmıştı. "Nasıl izin verirsin böyle bir..."

"İzin mi? Başka bir seçeneğim var mı sanıyorsun?"

"Herkesin seçeneği vardır!"

Moneo'nun dudaklarından acı bir gülümseme geçti. "Nasıl oluyor da sen diğer Duncanlar'dan çok daha budala olabiliyorsun?"

"Diğer Duncanlar ha!" dedi Idaho. "Diğer Duncanlar nasıl öldü Moneo?"

"Herkesin öldüğü gibi. Süreleri bitti."

"Yalan söylüyorsun." Idaho sıkılı dişlerinin arasından söyledi bunu, bıçak sapını tutan elinin parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

Moneo hâlâ sakin bir sesle dedi ki: "Dikkat et. Benim de sabrımın bir sının var özellikle de şu anda."

"Kokuşmuş bir yer burası!" dedi Idaho, Boştaki eliyle arkasındaki koridoru gösterdi. "Asla kabul edemeyeceğim şeyler var burada:

Moneo boş koridora görmeden baktı. "Senin olgunlaşman *gerek* Duncan. Olgunlaşman gerek."

Idaho'nun bıçağı tutan eli gerildi. "Ne anlama geliyor bu?"

"Bunlar hassas zamanlar. İmparator Tanrı'yı tedirgin edebilecek her şeyin., *her şeyin* engellenmesi gerek."

Idaho şiddetin sınırında dururken Moneo'nun tavrındaki şaşırtıcı bir şey öfkesini sindirdi. Duymazdan gelinemeyecek laflar edilmişti çünkü.

"Ben toy bir çocuk değilim, sen beni..."

"Duncan!" Yumuşak huylu Moneo'dan o güne dek duyduğu en yüksek sesti bu. Idaho'nun eli hareketsiz kaldı Moneo konuşmaya devam ederken. "Senin bedensel isteklerin olgun olup da seni hâlâ yeniyetmelikte tutan bir şeyler varsa çok iğrenç davranışlar çıkar ortaya. Bırak."

"Sen... beni... şeyle mi... suçluyorsun... yani..."

"Hayır!" Moneo koridoru gösterdi. "Oh, orada neyi görmüş olabileceğini biliyorum, ama bu..."

"Şehvetle Öpüşen iki kadın! Sence..."

"Bu önemli değil. Gençlik potansiyelini bir sürü yoldan arar."

Idaho bir patlamanın eşiğindeyken kendini toplayıp ayaklarının ucunda öne doğru sallandı. "Senin ne olduğunu öğrendiğim iyi oldu Moneo."

"Evet, tabii, ben senin ne olduğunu *birçok* kez öğrendim."

Moneo bu sözlerin Idaho'ya etkisini, kafasından geçip onu şaşırtmasını gözledi. Gulalar kendilerinden önceki *diğerlerine* hayran kalma fırsatını asla kaçırmazlardı.

Idaho boğuk bir fısıltıyla konuştu: "Ne öğrendin?"

"Sen bana değerli şeyler öğrettin" dedi Moneo. "Hepimiz gelişmeye çalışırız, ama bizi engelleyen bir şey varsa potansiyelimizi acıya dönüştürebiliriz -acıyı isteyerek ya da acı vererek. Yeniyetmeler bu konuda özellikle hassastır."

Idaho Moneo'ya doğru eğildi. "Ben cinsellikten söz ediyorum."

"Elbette."

"Sen beni yeniyetmelikle mi suçluyorsun bu..."

"Evet, öyle."

"Keserim senin..."

"Oh, kapa çeneni!"

Moneo'nun yanıtı Bene Gesserit Ses Kontrol Eğitimi'nin ayrıntılarından yoksundu ama yaşam boyu bir yetki vardı ardında. Idaho'nun buna itaat etmemesi olanaksızdı.

"Üzgünüm" dedi Moneo. "Kafam biraz karışık, çünkü tek kızım..." Sustu ve omuzlarını yukarı kaldırdı.

Idaho iki derin nefes aldı. "Siz delisiniz, hepiniz! Kızının ölebileceğini söylüyorsun ama yine de..."

"Seni aptal!" Moneo patladı. "Senin yersiz düşüncelerinin bana nasıl geldiği konusunda bir fikrin var mı? O ahmakça soruların ve o bencil..." Sustu, başını sallayarak.

"Göz yumuyorum çünkü senin kişisel sorunların var" dedi Idaho. "Ama eğer..."

"Göz yumuyorsun haa! Sen mi göz yumuyorsun?" Moneo titreyerek soludu. Bu kadarı çok fazlaydı!

Idaho sertçe konuştu. "Seni bağışlayabilirim bu..."

"Sen! Çocuk gibi konuşur durursun seks hakkında bağışlamak ve acı ve... sanıyorsun ki senle Hwi Noree..."

"Onu bu işe karıştırma!"

"Ah evet. Onu karıştırma. O acıyı karıştırma! Onunla seks yaparsın ve ayrılığı asla dert etmezsin. Söyle bana aptal, bu durumda kendine neyi uygun görürsün?"

Idaho şaşkın bir halde derin derin soludu. O sakin Moneo'da böyle bir öfkenin parlamaya hazır halde beklediğini hiç düşünmemişti; ama bu saldırı, olamazdı...

"Zalim olduğumu mu sanıyorsun?" diye devam etti Moneo. "Kaçınsan daha iyi edeceğin şeyler hakkında düşünmeni sağlıyorum. Hah! Leto Efendimiz'e bundan daha zalimce şeyler yapıldı, zalimlikten de beter nedenlerle!"

"Onu savunuyor musun? Sen..."

"Onu en iyi tanıyan benim!"

"Seni kullanıyor!"

"Ne amaçla?"

"Kendin söyle!"

"O bizim, soyumuzu sürdürmek için en büyük umudumuz..."

"Sapıklar soyu sürdürmez!"

Moneo yatıştırıcı bir tonla konuştu, ama sözleri Idaho'yu sarstı. "Sadece bir kez söyleyeceğim bunu sana. Tarihimizdeki en iyi savaşçıların, insanlığın en son çaresi olan büyük kahramanların arasında eşcinseller vardır. En iyi rahiplerimizin ve

rahibelerimizin arasında bunlar vardır. Dinlerdeki evlenmeme yemini rastlantı değildi. En iyi askerlerin yeniyetmelerden çıkması da rastlantı değildi."

"Bu sapıklık!"

"Çok doğru. Ordudaki komutanlar binlerce yüzyıl boyunca, acıyla seksin sapıkça yer değiştirdiğini öğrendiler."

"Büyük İmparator Tanrı'nın yaptığı bu mu yani?"

Moneo yine sakin bir sesle konuştu: "Şiddet senin acı vermeni ve acı çekmeni gerektirir. En derin dürtüleriyle buna yöneltilen askeri bir güç çok daha iyi yönetilir."

"Leto senden de bir canavar yaratmış!"

"Beni kullandığını söyledin" dedi Moneo. "Ben buna izin veriyorum, çünkü onun ödediği bedelin benden istediği şeyden daha büyük olduğunu biliyorum."

"Senden istediği şey kızın olsa bile mi?"

"O hiçbir şeyi esirgemiyor. Ben niçin esirgeyeyim? Oh, sanırım sen bunu Atreidesler'le ilgili sanıyorsun. Duncanlar bu konuda daima iyidir."

"Duncanlar! Lanet olsun sana, ben..."

"Sende onun istediği bedeli ödeyecek göt yok!" dedi Moneo.

Idaho görülmesi zor bir hareketle, bıçağını kınından çekti ve Moneo'ya hamle yaptı. O ne kadar hızlıysa Moneo ondan da hızlıydı yana çekildi, Idaho'ya çelme taktı ve onu ittirip yüzükoyun yere düşürdü. Idaho ileriye doğru çırpınarak süründü, ters döndü, ayağa fırlamaya yeltendi, sonra tereddüt etti; bir Atreides'e saldırmaya kalkıştığının farkına varmıştı. Moneo bir Atreides'ti: Idaho uğradığı şokla hareketsiz kaldı.

Moneo kımıldamadan duruyor, yukarıdan ona bakıyordu. Garip bir hüzün ifadesi vardı başkâhyanın bakışında.

"Beni öldüreceksen eğer Duncan, en iyisi bunu gizlice, arkadan yap" dedi Moneo. "O şekilde başarabilirsin."

Idaho bir dizinin üzerinde yükseldi, bir ayağını yere bastı, ama bıçağını hâlâ sımsıkı tutarak öylece kaldı. Moneo nasıl da hızlı ve zarif hareket etmişti nasıl da... nasıl da kayıtsızca! Idaho boğazını temizledi. "Nasıl yaptın bu..."

"O bizi uzun zamandır üretiyor Duncan, bu arada, bizdeki birçok şeyi de güçlendirdi. Bizi hız için, zekâ için, irade için ve duyarlılık için üretti. Sense... sense çok eski bir modelsin."

*

41

Gerillalar hep ne der bilir misiniz? Kendi isyan hareketlerinin ekonomik savaştan etkilenmeyeceğini, çünkü onların ekonomilerinin olmadığını; kendilerinin, devireceklerinin üzerinde bir parazit olduğunu savunurlar. Ancak aptallar ödemeleri gereken bedeli tahmin edemez. Modelin dejeneratif hataları acımasızdır. Bunun, kölelik sisteminde, refah devleti sisteminde, kastların egemenliğindeki dinler sisteminde bağımlılık yaratan ve bunu sürdüren her sistemde tekrarlanıp durduğunu görürsünüz. Çok uzun süre parazit kalırsanız bir konak gövde olmadan var olamazsınız artık.

Çalınmış Günlükler

Leto'yla Siona gün boyunca kumulların gölgesinde kaldılar ve ancak güneş hareket ettikçe yer değiştirdiler. Leto ona, kızgın öğle sıcağından, bir kum battaniyesiyle kendini nasıl koruyacağını öğretti. Kumulların arasındaki kaya düzeyindeki ısı hiç aşırı yükselmedi.

İkindi vakti Siona sıcaklık arayarak yavaş yavaş Leto'ya sokuldu; Leto o sıcaklığın o günlerde kendisinde fazlasıyla var olduğunu biliyordu.

Ara ara konuştular. Leto ona, bir zamanlar oralarda geçerli olan Fremen nezaketinden söz etti. Kadın ondaki gizli bilgileri araştırdı.

Birinde Leto dedi ki: "Sana garip gelebilir ama benim en çok insan olabildiğim yer burasıdır."

Bu sözler kadının, kendi insan savunmasızlığının ve orada ölebileceğinin farkına varmasını sağlayamadı. Kadın, konuşmazken bile, damıtıcı giysisinin yüz maskesini takmadı.

Leto bu hatanın arkasındaki bilinçsizce dürtüyü fark etti, ama bunu ona doğrudan söylemenin yararsızlığını biliyordu.

İkindinin geç saatlerinde gecenin dondurucu soğuğu yavaş yavaş her yeri sarmaya yüz tutmuştu artık; Leto, kadını Sözlü Tarih'te korunmamış Long Trek şarkılarıyla neşelendirmeye başladı. Kadının, onun sevdiği şarkılardan birini, "Liet'in Marşı"nı beğenmesi Leto'nun hoşuna gitti.

"Beste gerçekten çok eski" dedi Leto, "Old Terra'nın uzay öncesinden."

"O şarkıyı tekrar söyler misin?"

Leto en iyi baritonlarından birini, öleli çok olmuş, vaktiyle birçok konser salonunu doldurmuş bir sanatçıyı seçti.

"*Bilinmez bir geçmişin duvarı*

Gizler benden eski bir çavlanı

Sular aşağı dökülür orada!

Püskürüp duran sular

Mağara oyar çamurda

O gümbürdeyen selin altında."

Leto şarkıyı bitirince kadın bir süre sessiz kaldı, sonra, "Yürüyüş için garip bir marş bu" dedi.

"Onlar bunu severlerdi, çünkü bunu parçalayabiliyorlardı" dedi Leto.

"Parçalamak mı?"

"Fremen atalarımız bu gezegene gelmeden önce geceler öykü anlatmak, şarkı söylemek, şiir okumak içindi. Ama Dune günlerinde bu işler sahte karanlıklara, siyeçlerin gündüz vakti

karanlık kuytularına saklandı. Geceyse onların dışarı çıkabildiği ve ortalıkta dolaşabildiği tek zamandı... aynen bizim yaptığımız gibi."

"Ama sen *parçalamak* dedin."

"O şarkı ne anlama geliyor?" diye sordu Leto.

"Oh, o ... o sadece bir şarkı."

"Siona!"

Kadın Leto'nun sesindeki öfkeyi duydu ve sustu.

"Bu gezegen solucanın çocuğudur" diye uyardı onu Leto, "ve ben o solucanım."

Kadın şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla karşılık verdi: "Öyleyse, onun ne anlama geldiğini söyle bana."

"Böceklerin kovanlarına karşı özgürlüğü bizim geçmişimize karşı özgürlüğümüzden daha fazla değildir" dedi Leto. "Orada mağaralar vardır ve tüm mesajlar sellerin püskürttüğü sularda yazılıdır."

"Ben dans şarkılarını yeğlerim" dedi kadın.

Bu gelişigüzel verilmiş bir yanıttı, ama Leto bunu bir konu değiştirme olarak kabul etmeyi tercih etti. Ona Fremen kadınlarının düğün danslarını; dans figürlerinin izini, kum fırtınalarının hızla dönüşüne dek gerilere götürerek anlattı. Leto, güzel bir öykü anlattığı için gururlanıyordu. Kadının kendinden geçmişçesine dikkatinden, hızla dönen kadınları; antik zaman hareketleriyle savrulan, çoktan ölmüş yüzlerin arasına dağılan uzun siyah saçları iç gözünün önüne getirebildiği açıkça belliydi.

Leto anlatmayı bitirdiğinde neredeyse karanlık çökmek üzereydi.

"Gel" dedi Leto. "Sabah ve akşam hâlâ siluetlerin zamanıdır. Çölümüzü paylaşan biri var mı, bakalım."

Siona onun peşinden bir kumulun tepesine çıktı ve kararan çöle baktılar çepeçevre. Tepelerindeki yükseklerde, onların hareketinin çektiği bir kuş vardı yalnızca. Leto, kuşun kanatlarının yayvan ve yarık uçlarından onun bir akbaba olduğunu anladı. Siona'ya gösterdi.

"Peki ne yer bunlar?" diye sordu kadın.

"Ölmüş ya da ölmeye yakın her şeyi."

Bu sözler kadını şaşırttı ve yalnız uçan kuşun kanat tüylerinde parlayan son güneş ışıklarına baktı.

Leto bu konunun üzerine gitti: "Hâlâ zaman zaman birkaç kişi Sareer'ime girmeye cesaret ediyor. Bazen bir Müze Fremen'i yürüyüp gider ve kaybolur. Aslında onlar rimellerden başka bir şeyi beceremez. Ve sonra çölün kıyıları ve kurtlarımın bıraktığı artıklardan kalan şeyler vardır."

Bunu duyunca kadın hızla ona arkasını döndü; ama ondan önce Leto, kadını hâlâ için için kemiren hırsı görmüştü. Siona'nın sınanması acılı geçiyordu.

"Gündüzleri çöl pek sevimli değildir" dedi Leto. "Gece yolculuk yapmamızın diğer bir nedeni de bu. Fremenler için gündüzün imajı, rüzgârla gelip izlerinin üzerini örten kumdan ibarettir."

Kadın dönüp tekrar Leto'ya baktığında gözyaşlarıyla nemlenmiş gözleri parlıyordu, ama yüzü sakindi.

"Şu anda ne yaşıyor burada?" diye sordu kadın.

"Akbabalar, birkaç gece yaratığı, eski günlerdeki bitkisel yaşamın ara sıra görülen bazı kalıntıları, oyuklarda gizlenen şeyler."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü onların doğduğu yer burasıdır ve ben onların bundan daha iyi bir şeyi öğrenmelerine izin vermem."

Leto'nun çölüne o anda birden inen köz ateşine benzer bir ışıkla neredeyse karanlık olmuştu artık. Leto, kadını o ışıklı anda süzerken diğer mesajını kadının henüz anlamamış olduğunu fark etti. O mesajın onda öylece kalıp yok olacağını biliyordu.

"Siluetler" diye hatırlattı ona kadın. "Burada onlara rastlarsak ne bulacağımızı umuyorsun?"

"Belki uzakta insanlar görürüz. Asla bilemezsin."

"Hangi insanlar?"

"Sana söyledim ya."

"Birisini görsen ne yapacaksın?"

"Fremen geleneğine göre, uzaktaki biri, havaya kum atıncaya kadar düşman sayılırdı."

Leto konuşurken, karanlık, bir perde gibi indi üstlerine. Birden inen yıldız: Işığında Siona'nın hareketleri bir hayaleti andırmaya başlamıştı. "Kum mu?" diye sordu kadın.

"Kum atmak çok derin anlamlı bir harekettir. Der ki: 'Aynı yükü paylaşıyoruz. Bizim tek düşmanımız kumdur. Yuttuğumuz şey budur. Kum tutan el silah tutmuyor.' Anladın mı?"

"Hayır!" Kadın küstahça bir yalanla alay etti onunla.

"Anlayacaksın" dedi Leto.

Kadın tek söz etmeden, öfkeli bir enerjiyle yürüyüp gitti ve kumullarının kavisi boyunca yola koyuldu. Leto onun çok arkasında kalmaya aldırmadı, onun içgüdüyle doğru yolu bulması ilgisini çekmişti. Fremen anılarının onun içinde çalkalanıp durduğu hissediliyordu.

Kadın, kumulun kenarı bir diğeriyle birleşince durup onu bekledi. Leto, damıtıcı giysinin yüz maskesinin hâlâ açık olduğunu, boşlukta sallandığını gördü. Onu bundan dolayı

uyarmanın zamanı değildi henüz. Bazı bilinçdışı şeylerin doğal akışında gitmesi gerekiyordu.

Leto yetişince kadın sordu: "Bu da diğerleri gibi iyi bir yön mü?

"Eğer ayrılmazsan" dedi Leto.

Kadın başını kaldırıp yıldızlara baktı. Leto onun; işaretler'i, vaktiyle oralarda atalarına yol göstermiş o Fremen Okları'nı tanıdığını fark etti. Onun tanıma biçiminin daha ziyade teorik olduğunu da fark etti. Ama kadın, kendisinde faaliyet halindeki diğer şeyleri kabul eder hale gelmemişti henüz.

Leto yıldız ışığında ilerisini görmek için ön segmentlerini yukarı kaldırdı. Kuzeyin hafifçe batısına doğru, bir zamanlar Habbanya Tepesi'nden ve Kuşlar Mağarası'ndan geçerek Batı Yapay Duvarı'nın altındaki erge ve Rüzgâr Geçidi'ne götüren bir yol tutturmuşlardı. Yer işaretlerinin hiçbiri kalmamıştı. Leto'nun burnuna çakmaktaşı kokulu serin bir esinti ve hoşlanacağı düzeyi aşan bir nem geldi.

Siona yola koyuldu yine bu kez daha yavaş ve gidişini ara sıra yıldızlara bakıp da ayarlayarak gidiyordu. Leto'nun yolu onaylamasına güvenmişti, ama şimdi kendi yolunu kendisi buluyordu. Leto, kadının dikkatli düşüncelerinin altındaki telaşı hissediyor ve doğmakta olan şeyi biliyordu. Çöl halkının hiç bırakmadığı, yol arkadaşına karşı o büyük bağlılık başlıyordu kadında.

İkimiz de biliyoruz, diye düşündü Leto. *Yol arkadaşından ayrılırsan kumulların ve kayaların arasında kaybolursun. Çölde tek başına giden yolcu ölüdür. Ancak solucanlar tek başına yaşayabilir burada.*

Kadını, Leto'nun kumlar üzerinde çıkardığı sürtünme sesini pek net duyamayacağı kadar önden yürümeye bıraktı. Kadın, Leto'nun insan kişiliğini düşünmeliydi. Leto, bağlılığın kendisinden yana çalışacağına güveniyordu. Siona kırılgandı

gerçi, bastırılmış bir öfkeyle doluydu o güne dek sınadığı herkesten daha asiydi.

Leto onun arkasından kayıp gidiyor, bir yandan da Siona başaramazsa uygulanacak üretim programını, onun yerine yenisini koymak için gerekli kararları düşünüyordu.

Gece ilerledikçe Siona giderek yavaşladı.

Birinci Ay tepede yüksekteydi ve İkinci Ay da ufuktan epeyi yükselmişti ki kadın dinlenmek ve yemek yemek için durdu.

Leto moladan memnundu. Sürtünme bir parça solucan hakimiyetine yol açmıştı; çevresindeki hava, vücudunun ısı ayarlamasıyla dışarıya saldığı kimyasal gazlarla dolmuştu. *Süper oksijen doldurucusu* olarak bildiği şey sürekli salgılanıyor, bu da solucan gövdesinin Leto'nun insan hücreleriyle plasental ilişkisini sürdürmek için gerek duyduğu proteinin üretimini ve amino asit kaynaklarını şiddetle hissetmesine yol açıyordu. Çöl, onun son başkalaşımına doğru gidişini hızlandırmıştı...

Siona bir yıldız kumulun tepesine yakın durdu. "Senin kum yediğin doğru mu?" diye sordu kadın, Leto ona yetişince.

"Doğru."

Kadın, ayın dondurduğu ufka baktı çepeçevre. "Niçin bir işaret cihazı taşımıyoruz?"

"Senin, sahip olduğun şeyleri öğrenmeni istedim."

Kadın ona doğru döndü. Leto kadının nefesini yüzünde hissetti. Kadın çok fazla nem kaybediyor, nemi kuru havaya karışıp gidiyordu. Moneo'nun öğüdünü hâlâ hatırlamamıştı. Acı bir ders olacaktı, kuşku yoktu bundan.

"Seni hiç anlamıyorum" dedi kadın.

"Ama anlamak zorundasın."

"Öyle mi?"

"Sana verdiğim şeyin karşılığında bana vereceğin değerli şey nedir?"

"Sen ne verdin ki bana?" Her türden acılık ve kurutulmuş yiyeceğindeki baharın hafiften bir iması vardı yüzünde.

"Sana benimle yalnız kalma, benimle konuşma ve bu zamanı dertsizce geçirme fırsatını verdim. Sen onu ziyan ediyorsun."

"Peki ya sahip olduklarım?" diye sordu kadın.

Leto kadının sesindeki bitkinliği duydu, su mesajı kadının içinde çığlığa başlamıştı.

"Onlarda görkemli bir canlılık vardı; o Fremenler'de" dedi Leto. "Ve güzellik anlayışları da yararlı olanla sınırlıydı. Açgözlü bir Fremen'e hiç rastlamadım."

"Ne demek şimdi bu?"

"Eski günlerde çölde yanına alacağın her şey gerekliydi ve alacağın şeyler bundan ibaretti. Senin yaşamın sahip olduğun şeylerden bağımsız değil artık Siona, yoksa sinyal cihazını sormazdın."

"Sinyal cihazı niçin gerekli değil peki?"

"O sana hiçbir şey öğretmez."

Leto kadının yanından geçip işaretlerin gösterdiği yoldan ilerledi. "Gel. Bu geceyi yararlı bir şekilde kullanalım."

Kadın aceleyle gelip Leto'nun kapişonlu yüzünün yanı sıra yürümeye başladı. "Senin bu lanet olası dersini öğrenmezsem ne olacak?"

"Herhalde öleceksin" dedi Leto.

Kadını bir süre susturdu bu. Leto'nun yanı sıra, sadece ara sıra yan gözle bakarak, Leto'nun solucan gövdesini görmezden gelip insanlığının görünen kalıntılarına yoğunlaşarak, güçlükle yürüyordu. Bir süre sonra dedi ki: "Balıkla Konuşanlar, benim

doğumuma yol açan çiftleşmeyi senin emrettiğini söylediler bana."

"Doğru."

"Senin kayıtlar tuttuğunu ve Atreidesler'in bu çiftleşmelerini kendi amaçların için emrettiğini söylediler."

"Bu da doğru."

"O halde Sözlü Tarih doğru söylüyor."

"Senin Sözlü Tarih'e sorgusuz sualsiz inandığını sanıyordum, öyle değil mi?"

Ama kadın, bellediği tek bakış açısında diretiyordu: "Sen bir çiftleşmeyi emrettiğinde içimizden biri itiraz ederse ne olacak peki?"

"Ismarladığım çocuklar var olduğu sürece geniş bir tolerans gösteririm."

"Ismarlamak mı?" Kadın fena bozulmuştu.

"Evet, benim yaptığım budur."

"Sen ne herkesin yatak odasına girebilirsin, ne de bizi hayatımızın her anında izleyebilirsin! Emirlerine uyulup uyulmadığını nereden biliyorsun?"

"Bilirim."

"O halde, sana boyun eğmeyeceğimi de biliyorsun!"

"Susadın mı Siona?"

Kadın irkildi. "Niçin?"

"Susamış insanlar sudan söz eder, seksten değil."

Kadın ağız maskesini hâlâ kapatmamıştı ve Leto düşündü: *Atreides'lerin hırsı hep güçlüdür, mantığını yitirmek pahasına bile olsa.*

İki saat sonra kumullardan çıkıp, rüzgârın süpürdüğü, çakılla kaplı bir düzlüğe geldiler. Leto bu alana girdi, Siona hemen yanındaydı. Kadın sık sık işaretlere bakıyordu. Her iki ay da artık ufka doğru iyice alçalmıştı ve ışıkları irice kayaların arkasında uzun gölgeler oluşturuyordu.

Leto, aşması kumdan daha rahat olan yerler buluyordu. Sert kaya, kumdan daha iyi bir ısı iletkeniydi. Kayanın üzerine dümdüz yaslanabiliyor ve kimyasal fabrikalarının çalışmasını kolaylaştırıyordu. Çakıllar, hatta büyücek kayalar bile engellemiyordu onu.

Ama Siona burada daha çok zorluk çekiyordu ve birçok kez neredeyse ayağını burkacaktı.

Düz arazi, alışmamış insanlar için çok yorucu bir yer olabilir, diye düşündü Leto. Yere yakın olduklarında, özellikle de ay ışığında gördükleri şey sadece büyük, uğursuz bir boşluktan uzaktan, yolcu hareket ettikçe değişmiyor gibi gelen bir uzaklıktan görünen kumullardan sonsuz gibi gelen bir rüzgârdan, birkaç kayadan ve yukarıya baktıklarında da, acımasız yıldızlardan başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerdi. Çölün çölüydü burası.

"Fremen müziğinin o ebedi yalnızlığını kazandığı yer burasıdır" dedi Leto, "kumulların üzeri değil. Burası gerçekten de, cennetin, akan su sesini duymak ve bu sonsuz rüzgârdan nasıl olursa olsun kurtulmak olduğunu düşünmeyi öğrendiğin yerdir."

Bu bile kadına yüz maskesini hatırlatmamıştı. Leto umudunu yitirmeye başladı.

Sabah onları düzlüğün ötelerinde yakaladı.

Leto birbirine dayalı üç büyük kayanın yanında durdu, kayalardan biri Leto'nun sırtından bile daha yüksekti. Siona bir an Leto'ya yaslandı, Leto'nun umutlarını bir şekilde tazeleyen bir davranıştı bu. Ama kadın ondan hemen uzaklaştı ve en yüksek

kayaya tırmandı. Leto onun orada yüzünü yukarıya çevirişini ve manzarayı seyredişini gözledi.

Leto, oraya bakmadan, kadının ne gördüğünü biliyordu: Ufukta bir sis gibi görünen kum fırtınası doğan güneşi örtmüştü. Onun dışında sadece bir düzlük ve rüzgâr vardı.

Leto'nun altındaki kaya, çöl sabahının soğuğuyla buz gibiydi. Soğuk, havayı daha da kuru hale getiriyordu ve bu da onun daha çok hoşuna gidiyordu. Siona olmasa yola devam ederdi ama kadının bitkin olduğu apaçık belliydi. Kadın kayadan aşağı inince yine Leto'ya yaslandı ve bir dakika geçince Leto, kadının dinlediğini fark etti.

"Ne duyuyorsun?" diye sordu Leto.

Kadının sesi uykuluydu. "Senin içinde gümbürtüler var."

"Ateş asla tümüyle sönmez."

Kadının ilgisini çekti bu, Leto'nun yan tarafından uzaklaştı ve gelip karşısına geçip yüzüne baktı. "Ateş mi?"

"Yaşayan her şeyin içinde bir ateş vardır; kimisi yavaş, kimisi çok hızlı. Benimki çoğundan daha sıcaktır."

Kadın soğuktan korunmak için kollarıyla bedenini sardı. "Yani sen burada üşümüyor musun?"

"Hayır, ama senin üşüdüğünü görüyorum." Leto yüzünü kısmen kapişonun içine çekti ve ilk segmentinin dip kavsinde bir girinti oluşturdu. "Orası neredeyse bir hamak gibi" dedi Leto aşağıya bakarak. "Oraya kıvrılıp yatarsan ısınırsın."

Kadın onun davetini tereddütsüz kabul etti. Leto, Siona'yı bunun için hazır hale getirmiş olmasına karşın, kadının ona güven göstermesinden etkilendi. Hwi'yi tanımadan önce duyduklarının hepsinden daha güçlü bir acıma duygusuna karşı savaşması gerekiyordu. *Burada acıma duygusuna yer yoktur,* dedi kendi kendine. Siona, burada öleceğinin olası değil kesin

olduğunu gösteren açık belirtiler veriyordu, Leto kendini düş kırıklığına hazırlamalıydı.

Siona koluyla yüzünü örttü, gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Kimsenin benim kadar çok dünü olmadı, diye hatırladı Leto.

Leto, orada yaptıklarının, insanlarda genelde yaygın olan bakış açısıyla ancak acımasız ve zalim olarak görüleceğini biliyordu. Şimdi kendini anılarına geri çekilerek güç kazanmaya zorluyor, *ortak geçmişimizdeki hataları* seçiyordu özellikle, insan hatalarına ilk elden ulaşabilmek onun en büyük gücüydü şimdi. Hataları bilmek uzun vadeli çözümleri öğretmişti ona. Doğacak sonuçların hep farkında olmak zorunda kalmıştı. Sonuçlar yok olur ya da gizlenirse dersler de yok olurdu.

Ama kum solucanlığına yaklaştıkça, başkalarının insanlıkdışı dediği kararları vermek ona giderek daha zor gelmeye başlamıştı. Bir zamanlar kolayca yapardı bu işi. Ama insanlığı elinden kayıp gittikçe, insanlar için duyduğu endişelerin gittikçe arttığını hissediyordu.

*

42

Geçmişimizin beşiğinde, emekleyerek değil de ancak sürünerek girebileceğim kadar sığ bir mağarada sırtüstü yatıyorum. Orada, bir reçine meşalesinin titrek ışığında duvarlara ve tavana av yaratıklarını ve insanlarımın ruhlarını çiziyorum. Ruhun görünebilir bir anı için verilen o antik mücadelede kusursuz bir çemberden geriye bakmak nasıl da aydınlatıcı. Tüm zamanlar titreşiyor o haykırışla: "Ben buradayım!" Sonradan gelen sanatçı devlerin verdiği bilgilerle dolu bir akılla bakarım kayalara; kömürle ve bitki boyalarıyla çizilmiş el izlerine ve akıcı kaslara. Sırf mekanik olayların nasıl da çok ateşindeyiz biz! Ve benim anti-sivil benliğim soruyor: "Mağarayı neden terk etmek istemezler?

Çalınmış Günlükler

Moneo'nun çalışma odasına gelmesi yolundaki çağrı Idaho'ya ikindinin geç saatlerinde geldi: Idaho gün boyunca lojmanındaki sallanır divanda oturup düşünmüştü. Bütün düşünceleri, Moneo'nun o sabah onu koridorda kolayca düşürüvermesinden kaynaklanıyordu.

"*Sen eski bir modelsin.* "

Idaho düşündükçe kendini küçülmüş hissediyordu. Yanan öfkesi geride küllerini bırakarak sönüp gidince de yaşama isteğini hissetti.

Ben yararlı birtakım spermlerin taşıyıcısından başka bir şey değilim, diye düşündü.

Ölüme ya da zevk düşkünlüğüne davetiye çıkaran bir düşünceydi bu. Ona her tarafından batan, rahatsız eden bir talih dikeninin üzerinde kazığa oturtulmuş gibi hissediyordu kendini.

Düz mavi üniformasını giymiş haberci kadın da rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Kadın, kapıyı tıklatmasına Idaho'nun alçak sesle verdiği karşılık üzerine içeri girmiş ve antreden gelip onun kemerli girişinin altında, Idaho'nun ruh halini anlayıncaya dek tereddüt ederek durmuştu.

Mesajlar ne hızlı gidiyor, diye düşündü Idaho.

Kadını orada, girişin ortasında gördü; Balıkla Konuşanlar'ın özünün bir projeksiyonuydu kadın bazılarından daha şehvetli, ama açıkça daha seksi değil. Mavi üniforma güzel kalçaları, dik göğüsleri gizlemiyordu. Gözlerini kaldırıp kadının memur usulü kesilmiş sarı fırça saçlarının altındaki, yaramaz çocuğu andıran yüzüne baktı.

"Moneo beni sizi çağırmam için gönderdi" dedi kadın. "Onun çalışma odasına gelmenizi istiyor."

Idaho o odayı birçok kez görmüştü; ama en iyi hatırladığı, ilkiydi. O odaya girerken orasının Moneo'nun çoğu zamanını geçirdiği yer olduğunu biliyordu. Gri minderlerin ortasında, altın rengi ince çizgili koyu kahverengi ağaçtan, yaklaşık iki metreye bir metre büyüklüğünde, kısa ayakların üzerine oturtulmuş, alçak bir masa vardı. Idaho'da, ender bulunan, pahalı ve özel bir vurgu sağlamak için seçilmiş bir şey izlenimi bırakmıştı o masa. Odada o masadan ve döşemeyle, duvarlarla ve tavanla aynı gri renkte minderlerden başka bir şey yoktu.

Oda, onu kullanan kişinin yetkisine nazaran küçüktü; beş metreye dört metreden daha fazla değildi ama tavanı yüksekti. Işık, daha dar olan duvarlardaki camlı, ince uzun, karşılıklı iki pencereden geliyordu. Pencereler adamakıllı yüksekten, biri Sareer'in kuzeybatı eteklerine ve Yasak Orman'ın yeşil renginin başladığı sınıra, diğeriyse güneybatı yönünde dalga dalga uzanan kumullara bakıyordu.

Kontrast.

Masa bu ilk düşüncelere ilginç bir vurgu katmıştı. Üzeri, *karışıklık* fikrini sergileyen bir düzenleme gibiydi sanki. Bir sürü ince kristal kâğıt levha, arada ağaç damarlarının görüleceği ufacık boşluklar bırakarak tüm masaya gelişigüzel yayılmıştı. Idaho, Glakça ve ender kullanılan Perth transit dilinin de dahil olduğu diğer dört ayrı dilden sözcükleri fark etti. Kâğıtların birçoğu bazı plân çizimlerini gösteriyordu ve bazıları da Bene Gesserit'in dikkat çekici stiliyle, siyah fırçayazı darbeleriyle karalanmıştı. Hepsinden ilginci de yaklaşık bir metre boyunda, kıvrılmış, dört tane beyaz boruydu illegal bir bilgisayardan çıkma tri-D primlerdi bunlar. Idaho bilgisayar printerlerinin duvarlardaki panellerden birinin arkasında gizlenmiş olduğundan kuşkulanmıştı.

Moneo'nun gönderdiği genç kurye, dalıp gitmiş Idaho'yu uyandırmak için boğazını temizledi. "Moneo'ya ne cevap götüreyim?" diye sordu.

Idaho kadının yüzüne dikti gözlerini. "Seni gebe bırakmamı ister misin?" diye sordu.

"Komutan!" Kadının, Idaho'nun teklifinden ziyade, konu dışı bir laf edivermesinden şok olduğu belliydi.

"Ahh, evet" dedi Idaho. "Moneo. Moneo'ya ne diyeceğiz?"

"Cevabınızı bekliyor Komutan."

"Benim cevap vermemin bir anlamı var mı gerçekten?" diye sordu Idaho.

"Moneo bana, hem sizinle hem de Hwi Hanımefendi'yle birlikte görüşmek istediğini bildirmemi söyledi."

Idaho, ilgisinin hafiften arttığını hissetti. "Hwi onun yanında mı?"

"Kendisi çağırılmıştı Komutan." Kurye boğazını temizledi yine. "Komutan daha sonra bu gece kendisini burada ziyarete gelmemi arzu eder mi?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Fikrimi değiştirdim."

Idaho, kadının, düş kırıklığını iyi gizlediğini düşündü; ama kadının sesi sert ve resmi çıktı: "Moneo'ya, gideceğinizi söyleyeyim mi?"

"Öyle yap." Idaho kadına el salladı.

Kadın gidince Idaho çağrıya kulak asmamayı düşündü. Ama bir de merak uyandı içinde. Moneo onunla Hwi'nin önünde konuşmak istemişti ha? Neden? Bunun Idaho'nun kaçmasına yol açacağını mı düşünmüştü? Idaho yutkundu. Hwi'yi düşününce de içindeki boşluk büyüdü. Bunun içerdiği mesaja ilgisiz kalınamazdı. Onu Hwi'ye bağlayan çok güçlü bir şey vardı.

Ayağa kalktı, uzun süre hareketsiz kalmaktan kasları tutulmuştu. Duyduğu merak ve o güçlü bağ onu harekete geçirdi. Koridora çıktı, önünden geçtiği muhafızların meraklı bakışlarını görmezden geldi ve içindeki, onu yürümeye zorlayan güce uyarak Moneo'nun çalışma odasına geldi.

Odaya girdiğinde Hwi içerideydi. Karışık masada Moneo'nun karşısında oturuyordu ve kırmızı terliklerin içindeki ayakları oturduğu gri minderin yanında geriye kıvrılmıştı. Idaho yalnızca, onun yeşil örgü kuşaklı kahverengi uzun bir elbise giymiş olduğunu görebildi; sonra kadın ona doğru dönünce de onun yüzünden başka hiçbir yere bakamadı. Kadının ağzından sessizce Idaho'nun adı çıktı.

O bile duymuş, diye düşündü Idaho.

Gariptir, bu düşünce güçlendirdi onu. O günün düşünceleri kafasında yeni biçimler oluşturmaya başladı.

"Lütfen otur Duncan" dedi Moneo. Hwi'nin yanındaki bir minderi gösterdi. Sesi garip, sanki kekeler gibi, Leto dışında kimselerin onda pek duymadığı bir tarzdaydı. Aşağıya, karışık masasına diktiği gözlerini hiç yukarıya kaldırmıyordu. Kristal-alev rengi bir dağın üzerine konmuş, meyveleri mücevherden, hayali bir ağaç biçimindeki altın bir kâğıt ağırlığından geçen geç ikindi

güneşi, karışık masanın üzerinde örümceğe benzer bir gölge oluşturmuştu.

Idaho, gösterilen mindere geçerken, oturuncaya dek ona bakan Hwi'yi gözledi. Kadın sonra Moneo'ya baktı ve Idaho onun yüz ifadesinde öfke gördüğünü düşündü. Moneo'nun her zamanki bembeyaz üniforması boğazını açıkta bırakıyor, kırışık boynu ve bir parça sarkmış gerdanı görünüyordu. Idaho adamın gözlerinin içine bakıp öylece bekleyerek onu konuşmayı açmaya zorladı.

Moneo bu dik bakışa karşılık verdi ve Idaho'nun hâlâ, sabahki karşılaşmalarında üzerinde bulunan siyah üniformayı giydiğini fark etti. Hattâ Moneo'nun onu düşürdüğü koridor döşemesinin bir izi olarak, göğsünün alt tarafında ufak bir kir kalıntısı bile vardı. Ama Idaho antik Atreides bıçağını takmamıştı. Moneo'nun kafasına takıldı bu.

"Bu sabah yaptığım, bağışlanmaz bir şeydi" dedi Moneo. "Bu yüzden, beni bağışlamanı istemiyorum. Beni anlamaya çalışmanı istiyorum sadece."

Hwi bu başlangıçtan şaşırmış görünmedi; Idaho'nun dikkatini çekti bu. İkisinin Idaho gelmeden önce neler konuştuktan hakkında çok şey ifade ediyordu.

Idaho cevap vermeyince Moneo, "Sana kendini yetersiz hissettirmeye hakkım yoktu" dedi.

Idaho, Moneo'nun sözlerine ve tavrına karşı garip bir karşılık vermeye hazırlandığını fark etti. Kendi zamanının çok uzağında kalıp yenilmiş, saf dışı kalmış olma duygusu hâlâ vardı ama, Moneo'nun onu küçümsemiş olabileceğini düşünmüyordu artık. Başkahya, dürüstlüğün özüne sahip, yiğit birine dönüşmüştü. Bunun farkına varması Leto'nun evrenini. Balıkla Konuşanlar'ın öldürücü erotizmini, Hwi'nin o yadsınamaz açık yürekliliği her şeyi yepyeni bir ilişkiye, Idaho'nun anladığını hissettiği bir biçime soktu. O odadaki üçü, koskoca bir evrenin son gerçek

insanlarıydılar sanki. Idaho çarpık bir 'kendine karşı koyma' duygusuyla konuştu:

"Ben sana saldırırsam senin de kendini korumaya her türlü hakkın var. Bunu böylesine iyi yapabilmen beni sevindirdi."

Idaho Hwi'ye döndü, ama henüz konuşamadan Moneo dedi ki: "Beni savunmak zorunda değilsin. Sanırım Hwi bana çok kötü kırılmış."

Idaho başını salladı. "Buradaki herkes ben daha konuşmadan ne söyleyeceğimi, benim ne hissedeceğimi önceden biliyor mu?"

"Senin hayran olunacak niteliklerinden biri" dedi Moneo. "Sen duygularını gizlemiyorsun. Biz" omuzlarını kaldırdı "İster istemez daha ihtiyatlıyız."

Idaho Hwi'ye baktı. "Senin adına da mı konuşuyor?"

Kadın elini Idaho'nun avucuna koydu. "Ben kendi adıma konuşurum."

Moneo uzanıp, birbirine kenetlenmiş ellere baktı, tekrar minderine çöktü. İçini çekti. "Yapmamalısınız.'"

Idaho kadının elini daha çok sıktı, kadının da aynı karşılığı verdiğini hissetti.

"Sizler sormadan söyleyeyim" dedi Moneo, "kızımla İmparator Tanrı sınamadan henüz dönmediler."

Idaho, Moneo'nun konuşurken sakinliğini korumak için çaba harcadığını fark etti. Hwi de sezdi bunu.

"Balıkla Konuşanların söylediği doğru mu?" diye sordu kadın. "Başaramazsa Siona ölecek mi?"

Moneo sesini çıkarmadı, yüzü taş gibiydi.

"Bene Gesserit sınaması gibi bir şey mi bu?" diye sordu Idaho. "Muad'Dib, Rahibeliğin, siz insan mısınız değil misiniz anlamak için sınama yaptığını söylerdi."

Hwi'nin eli titremeye bağladı. Idaho bunu hissetti ve kadına baktı. "Seni sınadılar mı?"

"Hayır dedi Hwi, "ama gençlerin bundan söz ettiğini duydum. Büyük acılardan aklını ve kişiliğini yitirmeden geçmek gerektiğini söylediler."

Idaho tekrar Moneo'ya baktı ve başkâhyanın sol gözünün kenarında bir tikin başladığını fark etti.

"Moneo" Idaho derin bir soluk aldı, her şeyi ansızın birden fark etmişçesine. "O seni sınadı!"

"Ben sınamalardan konuşmak istemiyorum" dedi Moneo. "Sizin ikiniz hakkında ne yapmak gerektiğine karar vermek için buradayız."

"Bu bize bağlı, değil mi?" diye sordu Idaho. Avucundaki Hwi'nin elinin terden kayganlaştığını hissetti.

"İmparator Tanrı'ya bağlı" dedi Moneo.

"Siona başaramazsa da mı?" diye sordu Idaho.

"Özellikle o zaman!"

"O seni nasıl sınamıştı?" diye sordu Idaho.

"Bana bir an, İmparator Tanrı'nın yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi."

"Ee?"

"Görebildiğim kadarını gördüm."

Hwi'nin eli çırpınırcasına sıktı Idaho'nun elini.

"O halde senin bir zamanlar asi olduğun doğru" dedi Idaho.

"Sevgiyle ve duayla başladım" dedi Moneo. "Öfkeye ve isyana dönüştüm. Sonunda, karşınızda gördüğünüz insan haline geldim. Görevimi bilirim ve yerine getiririm."

"O sana ne yaptı?" diye diretti Idaho.

"Çocukluğumun duasını tekrarladı bana: "Hayatımı Tanrı'nın yüce şanına adıyorum" Moneo dalgın bir ses tonuyla konuşuyordu.

Hwi'nin sessizliği Idaho'nun dikkatini çekti, kadının bakışları Moneo'nun yüzüne takılıp kalmıştı. Ne düşünüyordu acaba?

"Bunun benini duam olduğunu kabul ettim" dedi Moneo. "Ve İmparator Tanrı bana, hayatım yetersizse vazgeçecek neyin olduğunu sordu. Bana bağırarak dedi ki; Büyük armağanı kendine saklarsan senin hayatın nedir ki?"

Hwi başıyla onayladı, ama Idaho kafasının karıştığını hissediyordu sadece.

"Onun sesindeki gerçeği duyabiliyordum" dedi Moneo.

"Sen bir Doğru Söyleten misin?" diye sordu Hwi.

"Çaresizliğin verdiği güçle, evet" dedi Moneo. "Ama sadece o anda. Bana gerçeği söylediğine size yemin ederim."

"Bazı Atreidesler'de Ses becerisi vardı" diye mırıldandı Idaho.

Moneo başını salladı. "Hayır, gerçekti. Bana dedi ki: 'Şimdi sana bakıyorum ve gözyaşı dökebilsem dökerdim. Bu dileğin eylem olduğunu düşün!"

Hwi neredeyse masaya değecek kadar öne eğildi. "O, ağlayamaz mı?"

"Kum solucanları" diye fısıldadı Idaho.

"Ne?" Hwi Idaho'ya döndü.

"Fremenler kum solucanlarını suyla öldürürdü" dedi Idaho. "Onları suyla boğarak, yapacakları dinsel ayinler için bahar esansı elde ederlerdi."

"Ama Leto Efendimiz henüz tam bir kum solucanı değil" dedi Moneo.

Hwi minderinde tekrar geriye doğru oturdu ve Moneo'ya baktı.

Düşüncelere dalan Idaho'nun dudakları gerildi. Leto için Fremenlere özgü gözyaşı yasağı mı vardı yani? Fremenler daima nasıl da büyük bir korku duyarlardı böyle bir su israfından! *Ölülere su harcamak* derlerdi buna.

Moneo Idaho'ya döndü: "Senin birtakım şeyleri anlaman sağlanabilir sanmıştım. Leto Efendimiz ne dedi? Hwi'yle ikiniz ayrılmalısınız ve bir daha hiç görüşmemelisiniz."

Hwi elini Idaho'nun elinden çekti. "Biliyoruz."

"Onun gücünü biliyoruz" dedi Idaho buruk bir uysallıkla.

"Ama onu anlamıyorsun" dedi Moneo.

"Ben daha başka bir şey istemiyorum" dedi Hwi. Eliyle Idaho'nu kolunu tutup onu susturdu. "Hayır Duncan. Bizim özel arzularımızın yeri yok burada."

"Belki sen *dua edersin* ona" dedi Idaho.

Kadın hızla döndü ve ona baktı, gözlerini uzun süre dikti ona ve sonunda Idaho gözlerini yere indirdi. Kadın konuşunca da sesi, Idaho'nun daha önce hiç duymadığı, oynak bir şarkı söyler gibi bir havadaydı. "Malky Amcam Leto Efendimiz'in duaya asla cevap vermediğini söylerdi hep. Leto Efendimiz'in duayı bir baskı yapma girişimi, seçilmiş tanrıya, ne yapması gerektiğini bildiren bir tür şiddet olarak gördüğünü söylerdi: *Benim için bir mucize yap Tanrım, yoksa sana inanmam!*"

"Kibirle dua etmek" dedi Moneo. "İstek halinde ricada bulunmak."

"O nasıl bir tanrı olabilir?" diye diretti Idaho. "Ölümsüz olmadığını kendisi de kabul ediyor."

"Bu konuda Leto Efendimiz'in bir sözünü aktaracağım" dedi Moneo. "Ben, görülmesi gereken Tanrıların tümüyüm. Ben mucize haline gelen sözüm. Ben ataların tümüyüm. Bu yeterli bir mucize değil mi? Daha ne isteyebilirsiniz? Sorun kendinize: Daha büyük mucize nerede var?"

"Boş sözler" diye dudak büktü Idaho.

"Ben de ona dudak bükmüştüm" dedi Moneo. "Onun Sözlü Tarih'teki kendi sözlerini söyledim yüzüne karşı; 'Tanrı'nın yüce şanını ver!' "

Hwi nefesini tuttu.

"O bana güldü" dedi Moneo. "Güldü ve sordu; zaten Tanrı'ya ait olan bir şeyi ona nasıl verebilirdim?"

"Öfkeli miydin?" diye sordu Hwi.

"Ah, evet. O bunu gördü ve o şanı nasıl verebileceğimi bana anlatacağını söyledi. 'Sen, her parçanla benim kadar büyük bir mucize olduğunu görebilirsin" dedi. Moneo döndü ve salondaki pencereden dışarı baktı. "Öfkeden sağır olduğumu sanarak korktum, tümüyle hazırlıksızdım."

"Ahh, o zekidir" dedi Idaho.

"Zeki mi?" Moneo ona baktı. "Ben o şekilde, senin dediğin anlamda zeki olduğu kanısında değilim. Bence Leto Efendimiz o anlamda benden daha zeki olamaz."

"Ne için hazırlıksızdın?" diye sordu Hwi.

"Risk konusunda" dedi Moneo.

"Ama o büyük riske öfkenle girmişsin" dedi kadın.

"Girdiğim risk onunki kadar büyük değil. Gözlerinden okuyorum Hwi, sen bunu anlıyorsun Onun vücudu seni tiksindiriyor mu?"

"Artık değil!" dedi kadın.

Idaho düş kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. "Beni iğrendiriyor!"

"Sevgilim, böyle söylememelisin" dedi Hwi.

"Ve sen de ona sevgilim dememelisin" dedi Moneo.

"Tabii sen Hwi'nin, hiçbir Baron Harkonnen'in rüyasında bile göremeyeceği kadar iğrenç ve kötü birini sevmeyi öğrenmesini tercih edersin" dedi Idaho.

Moneo dudaklarını ileri geri oynattı ve sonra: "Leto Efendimiz bana senin zamanının kötü ihtiyarını anlattı Duncan. Sanırım sen düşmanını tanıyamamışsın."

"O adam şişman, korkunç..."

"O, duyularının peşinden giden biriydi" dedi Moneo. "Şişmanlık bunun yan etkisiydi, yani belki de kendi başına yaşanacak bir duyguydu, çünkü şişmanlık insanları iğrendirirdi ve iğrendirmek onun hoşuna giderdi."

"Baron sadece birkaç tane gezegeni gasp etmişti" dedi Idaho. "Leto evreni gasp ediyor."

"Sevgilim lütfen!" diye karşı çıktı Hwi.

"Bırak, ağzına geleni söylesin" dedi Moneo. "Ben de, Siona'nın ve bu zavallı budala kadar genç ve cahilken benzer şeyleri söylemiştim."

"Bu yüzden mi kızını ölmeye gönderdin?" diye sordu Idaho.

"Sevgilim, bu yaptığın acımasızlık" dedi Hwi.

"Duncan, senin kusurlarından biri de histeri peşinde koşman" dedi Moneo. "Seni uyarıyorum, histeri cehaleti arttırır. Genlerin sana enerji veriyor. Balıkla Konuşanlar'a birtakım şeylerde örnek olabilirsin, ama sen kötü bir lidersin."

"Beni kızdırmaya çalışma" dedi Idaho. "Sana saldıracak kadar aptal değilim, ama *benim* üstüme fazla gelme."

Hwi Idaho'nun elini tutmaya çalıştı, ama adam elini çekti.

"Ben yerimi biliyorum" dedi Idaho. "Ben yararlı bir takipçiyim. Atreides bayrağını taşırım. Yeşil ve siyah sırtımdadır!"

"Histerinin zorlamasıyla sürdürülen haksız bir güç gösterisi" dedi Moneo. "Atreides'lerin ustalığı histerisiz hükmetmektir, güç

kullanmanın sorumluluğunu bilmektir."

Idaho geri kaykılıp ayağa fırladı. "Sizin lanet olası İmparator Tanrı'nız herhangi bir şeyden sorumluluk duydu mu hiç?"

Moneo aşağıya, karışık masasına baktı ve yukarıya bakmadan konuştu, "O, kendisine yapmış olduğundan sorumludur" Moneo yukarıya baktı sonra; gözleri buz gibiydi. "Duncan, onun bunu kendine niçin yaptığını öğrenecek göt yok sende!"

"Ya sende var mı?" diye sordu Idaho.

"En öfkeli anımdaydım" dedi Moneo, "ve kendisini benim gözlerimle gördü, dedi ki: 'Benim tarafımdan gücendirilmeye nasıl cesaret edersin?' İşte o anda" Moneo yutkundu "baktırdı beni... kendisinin daha önce gördüğü o dehşete" Moneo'nun gözlerinden yaşlar boşandı, yanaklarından aşağı aktı. "Ve o anda sevindim sadece, onun vermiş olduğu kararı verenin ben olmadığıma... ve yalnızca bir takipçi olmakla yetinebildiğime."

"Ben ona eriştim" diye fısıldadı Hwi.

"O halde biliyorsun değil mi?" diye sordu Moneo.

"Görmediğim halde biliyorum" dedi kadın.

Moneo yavaş bir sesle: "Neredeyse ölüyordum bu yüzden. Ben..." Ürperdi, sonra başını kaldırıp Idaho'ya baktı. "Yapmamalısın bu..."

"Lanet olsun hepinize!" diye hırladı Idaho. Geri döndü ve hızla odadan çıkıp gitti.

Hwi onun arkasından bakakaldı, yüzü acılı bir maske gibiydi. "Ahh, Duncan" diye fısıldadı.

"Görüyor musun?" dedi Moneo. "Yanlış yaptın. Ne sen ne de Balıkla Konuşanlar yumuşatabildiniz onu. Ama sen Hwi, sen onun mahvolmasına yol açmaktan başka bir şey yapmadın."

Hwi acılı yüzünü Moneo'ya çevirdi. "Onu bir daha görmeyeceğim" dedi.

Lojmanına geri dönerken geçen süre Idaho'nun anılarındaki en zor zamanlardan biriydi. Yüzünün, içindeki fırtınayı gizlemek için hareketsiz tutulan, plasçelikten bir maske olduğunu düşünmeye çalıştı. Önünden geçtiği muhafızlardan hiçbirinin ondaki acıyı görmesine izin verilemezdi. Onların çoğunun onun duygularını doğru tahmin ettiğini ve hepsinin ona karşı aynı acıma duygusunu paylaştıklarını bilmiyordu.

Onların hepsi Duncanlar hakkında bilgi verilen toplantılara katılmıştı ve onun içini okuyorlardı.

Koridorda lojmanına yaklaştığında yavaş yavaş ona doğru yürüyen Nayla'yla karşılaştı. Kadının yüzündeki tereddütü ve yitikliği görünce biraz durdu ve bu görüntü onu içe dönüklüğünden kurtarır gibi oldu.

"Arkadaş?" dedi Idaho kadına sadece birkaç adım kala.

Kadın ona baktı, ansızın tanımanın verdiği ifade köşeli yüzünde birden belirginleşti.

Ne tuhaf bir kadın, diye düşündü.

"Ben Arkadaş değilim artık" dedi kadın ve yanından geçerek, koridorda yürüyüp gitti.

Idaho topuğunun üzerinde döndü ve kadının uzaklaşan sırtına baktı o kocaman omuzlara, güçlü ve hantal bir hayvanı andıran o korkunç kaslara.

Bu kadın ne için üretilmiş acaba? diye düşündü.

Sadece gelip geçen bir düşünceydi bu. Kendi dertleri eskisinden de güçlü bir şekilde geri döndü. Birkaç adım daha atıp kapısına vardı ve lojmanına girdi.

Idaho içeriye girince, iki yumruğu iki yanında sıkılı halde durdu bir an.

Benim artık hiçbir zamanla bağım yok, diye düşündü. Ve bunun onu özgürleştiren bir düşünce olmaması ne garipti. Ama

Hwi'yi ona duyduğu aşktan soğutmaya başlayacak şeyler yapmış olduğunu da biliyordu. Idaho küçülmüştü. Kadın artık onun küçük, huysuz bir aptal, yalnızca kendi heyecanlarının kölesi olduğunu düşünecekti. Kadının ona karşı yakın ilgisinin sönmekte olduğunu hissediyordu.

Ve o zavallı Moneo!

Idaho uysal başkâhyayı bu hale sokan şeyleri hissediyordu. *Görev ve sorumluluk* Zor kararların verileceği bir anda ne de güvenli bir sığınak olurdu bunlar.

Bir zamanlar ben de böyleydim, diye düşündü Idaho. *Ama o başka bir hayatta başka bir zamandaydı.*

*

43

Duncanlar bazen sorar, ben geçmişin egzotik düşüncelerini anlıyor muyum? Ve eğer anlıyorsam onları neden açıklayamıyorum? Duncanlar'a göre, bilgi yalnızca ayrıntılardadır. Ben onlara bütün sözcüklerin plastik olduğunu anlatmaya çalışırım. Sözcüklerin imgeleri, daha söylendiği anda bozulmaya başlar. Bir dilin içine gömülen fikirler ifade edilmek için o dile muhtaçtır. Egzotik sözcüklerdeki anlamın özü tam budur işte. nasıl bozulmaya başladığını görüyor musunuz? Çeviri egzotiğin karşısında kıvranıp durur. Burada, konuştuğum dalakça kendini dayatıyor. O, referansların dış çerçevesidir, özel bir sistemdir. Her sistemde, pusuya yatmış bir tehlike vardır. Sistemler kabul edilmemiş inançları ya da bunları yaratan şeyleri içlerinde barındırır. Bir sistemi benimserseniz onun inançlarını da kabul edersiniz ve değişime karşı direncin güçlenmesine katkıda bulunursunuz. Duncanlar'a, bazı şeylerin dilinin olmadığını söylemek benim herhangi bir amacıma hizmet eder mi? Ahh, ama Duncanlar bende bütün dillerin var olduğuna inanıyorlar.

Çalınmış Günlükler

Siona iki gün iki gece boyunca yüz maskesini takmayarak, her nefesinde, değerli suyunun birazını yitirdi. Siona'nın, babasının sözlerini hatırlamasından da öte, çocuklara Fremen öğüdü olarak verilmiştir bu. Sonunda Leto, yolculuklarının soğuk üçüncü sabahında, Erg'in rüzgârlar tarafından süpürülmüş düzlüğündeki bir kayanın gölgesinde durduklarında söyledi bunu kendisine.

"Her nefesini sakın, çünkü yaşamının sıcaklığını ve nemini alıp götürür" dedi Leto.

Leto, onun ötesinde, Erg'de üç gün daha kalacaklarını ve suya kavuşuncaya dek üç gece daha geçireceklerini biliyordu. Küçük Kale'nin kulesinden ayrılalı beşinci sabahtı. Gece boyu sığ kum

birikintilerinden geçmişlerdi kumullardan değil; ama ilerlerinde kumullar, hattâ bakacağınız yeri bilirseniz uzakta ince, kırık bir çizgi halinde Habbanya Tepelerinin kalıntıları bile hafifçe görünüyordu. Siona şimdi damıtıcı giysisinin ağız maskesini ancak konuştuğu anlaşılsın diye çıkarmıştı. Ve kararmış, kanayan dudaklarıyla konuşuyordu.

Ümitsizce susadı, diye düşündü Leto, duyularıyla çevreyi yoklarken. *Kriz anına varması çok yakın.* Duyuları ona, orada, düzlüğün kıyısında hâlâ yalnız olduklarını söylüyordu. Şafak sökeli birkaç dakika olmuştu henüz. Alçaktan gelen ışık, tozların parlamasıyla oluşan, dinmek bilmez rüzgârla dalgalanan, alçalıp yükselen duvarlar yaratıyordu. Duyuları, duyabileceği başka şeyleri de süzüp getirdi rüzgârdan Siona'nın güçlükle aldığı nefesler, yanlarındaki kayadan düşen bir avuç kum, kendi koskoca gövdesinin ince kum tabakasında sürtünmesi.

Siona maskesini yan tarafa çekip açtı, ama hemen yerine takmak üzere elinde tutuyordu.

"Su bulmamıza ne kadar zaman var daha?" diye sordu.

"Üç gece."

"Gidecek daha iyi bir yön var mı?"

"Hayır."

Kadın, Fremen ekonomisinin önemli bir bilgi olduğunu takdir etmişti sonunda. Su cebindeki birkaç damlaya bile açlık duyarak emdi su borusunu.

Leto onun davranışlarındaki mesajı fark etti -in extremis[{9}]* Fremenler'in bilinen davranışları. Siona, ataları arasında yaygın bir yaşantıyı tam anlamıyla biliyordu artık *-Patiyeh'i,* ölümün kıyısındaki susuzluğu yani...

Kadının su cebindeki birkaç damla da bitmişti artık. Leto onun hava emdiğini duydu. Kadın, maskesini taktı ve o halde, boğuk bir sesle konuştu.

"Yapamayacağım, değil mi?"

Leto onun gözlerini baktı ve ölümün yaklaşmasıyla gelen düşünce netliğini, başka türlü pek ulaşılamayacak o keskin bilinci gördü. Bir tek, sağ kalmak için gerekli olanı büyüterek gösterirdi bu. Evet şimdi o tam *tedah riagrimi,* yani zekâyı açan can çekişme halindeydi. Az önce vermiş olduğunu sandığı o en son kararı vermek zorunda kalacaktı birazdan. Leto, gördüğü belirtilerden, artık Siona'ya olağanüstü nazik davranması gerektiğini biliyordu. Her sorusunu dürüstçe yanıtlaması gerekecekti, çünkü her soruda bir hüküm gizliydi.

"Değil mi?" diye diretti kadın.

Umutsuzluğunda hâlâ bir umudun izi vardı.

"Kesin bir şey yok" dedi Leto,

Bu yanıt kadını umutsuzluğa itti.

Leto'nun amacı bu değildi, ama bunun sık sık olduğunu biliyordu muğlak olmasına karşın doğru bir yanıt en büyük kuşkuların doğrulanması olarak kabul edilirdi.

Kadın içini çekti.

Maskeyle boğulmuş sesi bir kez daha yokladı Leto'yu. "Senin, üreme programında benim için bazı özel amaçların vardı."

Bu bir soru değildi. "Herkesin amacı vardır" dedi Leto.

"Ama benim tam rızamı istiyordun."

"Evet, doğru."

"Senin her şeyinden nefret ettiğim halde nasıl rıza bekleyebilirdin ki? Dürüst davran bana!"

"Rıza sacayağının üç bacağından biri istek, biri veriler, diğeri de kuşkudur. Doğruluğun ve dürüstlüğün bununla pek ilgisi yoktur."

"Lütfen benimle tartışma. Biliyorsun, ölüyorum ben."

"Sana, seninle tartışmayacak kadar büyük bir saygı duyuyorum.'

Sonra Leto ön segmentlerini hafifçe yukarıya kaldırarak rüzgâr: yokladı. Rüzgâr güneşin sıcaklığını getirmeye başlamıştı, ama Leto'yu rahatsız edecek kadar da nem vardı bu rüzgârda. Havanın kontrol edilmesini ne kadar çok emrederse o kadar daha çok kontrolün gerekli olduğunu hatırladı. Mutlaklıklar onu belirsizliklere götürüyordu sadece.

"Tartışmadığını söylüyorsun ama..."

"Tartışma aklın kapılarını kapatır" dedi Leto, kendini tekrar yere indirerek. "Şiddeti maskeler daima. Çok uzarsa eğer, tartışma daima şiddete götürür. Sana karşı şiddet gibi bir amacım yok."

"İstek veriler ve kuşkuyla neyi kastediyorsun?"

"İstek, katılanları birleştirir. Veriler diyaloglarını sınırlar, kuşkular sorulan kurar."

Kadın, onun yüzüne doğrudan bakmak için ona bir metreden daha az kalana dek yaklaştı.

Ne garip şey, diye düşündü Leto; *nefretin umut, korku ve huşuyla böylesine tümüyle karışabilmesi*

"Beni kurtarabilir misin?"

"Bir yolu var."

Kadın başıyla onayladı ve Leto kadının yanlış sonuca atladığını anladı.

"*Onu* benim rızama karşılık kullanmak istiyorsun!" diye suçladı kadın.

"Hayır."

"Sınamanı geçersem..."

"Bu benim sınamam değil."

"Kimin?"

"Ortak atalarımızdan geliyor bu."

Siona soğuk kayanın üzerine, oturur gibi çöktü ve sustu; Leto'nun sıcak ön segmentindeki dudak gibi koca çıkıntıların içinde dinleneceği bir yer istemeye hazır değildi henüz. Leto, onun boğazında bekleyen zayıf çığlığı duyabileceğini düşündü. Şimdi kadının kuşkuları faaliyetteydi. Leto'nun, onun kafasındaki en müthiş tiran imajına gerçekten uyup uymadığını düşünmeye başlamıştı. Kadın ona, Leto'nun onda gördüğü en korkunç netlikle bakıyordu.

"Seni bunları yapmaya zorlayan şey nedir?"

Soru iyi sorulmuştu. "İnsanları kurtarma zorunluluğum."

"Hangi insanları?"

"Benim tanımım başkalarınkinden çok daha geniştir -insan olmayı tanımladıklarını sanan Bene Gesserit'inkinden bile. Ben, hangi tanımlamaya girerse girsin tüm insanoğullarının ezeli ve ebedi seyrini kastediyorum."

"Yani sen bana diyorsun ki..." Kadının ağzı, konuşamayacak kadar kurumaya başlamıştı. Tükürük biriktirmeye çalışıyordu. Leto, yüz maskesinin altında kadının hareketlerini görüyordu. Ama kadının sorusu gayet açıktı ve Leto daha fazla beklemedi.

"Ben olmasaydım şimdiye dek hiçbir yerde, hiçbir insan kalmazdı. Ve o yok oluşa giden yol senin en vahşi düşlerinden bile daha korkunçtur."

"Senin *sözde* kehanetlerin" diye alay etti kadın.

"Altın Yol hâlâ açık duruyor" dedi Leto.

"Sana güvenmiyorum!"

"Eşit olmadığımız için mi?"

"Evet!"

"Ama biz birbirimize bağımlıyız."

"Senin bana ne ihtiyacın var ki?"

Ahh, yerinden emin olmayan gençliğin feryadı. Leto, bağımlılığın gizli bağlarının gücünü hissetti ve sert olmaya zorladı kendini. *Bağımlılık zayıflığı arttırır!*

"Altın Yol sensin" dedi Leto.

"Ben mi?" neredeyse bir fısıltıydı bu.

"Benden çaldığın o günlükleri okudun" dedi Leto. "Ben onların içindeyim; peki sen neredesin? Yarattığım şeye bak Siona. Ama sen, sen kendinden başka hiçbir şeyi yaratamazsın."

"Laflar, yine hileli laflar!"

"Tapılmamak bana acı vermiyor Siona. Değerimin hiçbir zaman bilinmemesi acı veriyor bana. Belki... Hayır, sana umut vermeye cesaret edemiyorum."

"O günlüklerin amacı nedir?"

"Onları bir Ixia makinesi kaydediyor. Çok uzak bir gelecekte bir gün bulunacaklar, insanları düşündürecekler."

"Bir Ixia makinesi mi? Cihad'a karşı geliyorsun!"

"Onda da bir ders var. Aslında ne yapar böyle makineler? Düşünmeden yapacağımız şeylerin sayısını arttırır. Düşünmeden yapacağımız şeyler asıl tehlike budur işte. Bak, şu çölde yüz maskeni düşünmeden ne kadar uzun süre yürüdün.

"Beni uyarabilirdin!"

"Ama senin bağımlılığını arttırırdım o zaman."

Kadın ona bir süre baktı, sonra: "Niçin Balıkla Konuşanlar'ına benim komuta etmemi istiyorsun?"

"Sen bir Atreides kadınısın; beceriklisin ve bağımsız düşünebilme yeteneğin var. Gerçeği görünce, sırf o gerçeğin

uğruna doğruyu söyleyebilirsin. Sen yönetmek için eğitildin ki bu da bağımlılıktan kurtulmuş olmak demektir."

Kadın Leto'nun sözlerini düşünürken toz ve kum yüklü bir rüzgâr çevrelerinde dönüyordu. "Peki, eğer kabul edersem beni kurtaracak mısın?"

"Hayır."

Kadın bunun tersi bir yanıttan öylesine emindi ki o tek sözcüğü kafasında tercüme edinceye dek epey bir sürenin geçmesi gerekti. O anda rüzgâr hafifçe azalmış ve kumullardan oluşan, Habbanya Tepelerinin kalıntılarına dek uzanan bir manzarayı gözler önüne sermişti. Hava birden, deriyi en kızgın güneş gibi nemden yoksun bırakacak kadar buz gibi soğuyuverdi. Leto hava kontrolünde bir gidip gelme fark etti bilincinin bir kısmıyla.

"Hayır mı?" Kadın hem şaşırmış hem de çok fena bozulmuştu.

"Güvenmem gereken insanlarla kanla pazarlık etmem."

Kadın başını yavaşça iki yana salladı, ama bakışları onun yüzüne takılı kalmıştı. "Beni kurtarman için ne gerekir?"

"Hiçbir şey bana bunu yaptıramaz. Niçin sana yapmayacağım bir şeyi bana yaptırabileceğini düşünüyorsun? Karşılıklı bağımlılık böyle olmaz."

Kadının Omuzları düşüverdi birden. "Eğer seninle pazarlık edemiyorsam ya da seni bir şeye zorlayamıyorsam..."

"O halde başka bir yol seçmen gerek."

Bilincin patlarcasına büyümesini görmek ne harika bir şey, diye düşündü Leto. Siona'nın anlamlı yüzü hiçbir şeyi gizlemiyordu ondan. Kadın onun gözlerine dikmişti gözlerini ve sanki onun düşüncelerine tümüyle girmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Boğulmuş sesine yeni bir güç geldi.

"Bana seninle ilgili her şeyi hattâ tüm zayıflıklarını bile söyler miydin?"

"Peki ya sen, benim açıkça vereceğim bir şeyi çalar mıydım?"

Sabah güneşi kadının yüzünde parlıyordu. "Sana hiçbir şey için söz vermem!"

"Böyle bir şey istemiyorum zaten."

"Ama bana... su verir misin, istesem?"

"Bu sırf su meselesi değil."

Kadın başıyla onayladı. "Çünkü ben bir Atreides'im."

Balıkla Konuşanlar Atreides genlerindeki o özel duyarlılık hakkında öğrendiklerini göstermekten kaçınmamışlardı. Kadın baharın nereden kaynaklandığını ve kendisine ne yapabileceğini biliyordu. Balıkla Konuşan okullarındaki öğretmenler Leto'yu hiçbir zaman düş kırıklığına uğratmamışlardı. Ve Siona'nın kurutulmuş yiyeceğindeki hafif melanj katkısı da yapacağını yapmıştı.

"Yüzümün çevresindeki şu küçük, kıvır kıvır sarkıntılar" dedi Leto, "Onlardan birini parmağınla hafifçe dürtersen bahar esansı yüksek birkaç damla su verir sana."

Leto kadının gözlerindeki kabulü gördü. Kadının, anı olduğunu bilmediği anıları hitap ediyordu kendisine. Ve bu kadın, Atreides duyarlılığının her seferinde arttığı bir sürü kuşağın son ürünüydü.

Kadının korkunç susuzluğu bile kendisini harekete geçirememişti henüz.

Leto, kadının bunalımı atlatmasını kolaylaştırmak için ona, Fremen çocuklarının vahaların kıyısında kum alabalıklarını sırıkla nasıl dürtüp onlardan su çıkartarak, ferahladıklarını anlattı.

"Ama ben bir Atreides'im" dedi kadın.

"Sözlü Tarih bunu en doğru şekilde anlatır" dedi Leto.

"O halde ben bu yüzden ölebilirim."

"Sınav bu."

"Beni gerçek bir Fremen yapacaksın!"

"Ben gittikten sonra senin torunlarına burada sağ kalmayı kim öğretecek?"

Kadın maskesini çıkardı ve yüzünü onun yüzüne bir karış kalana dek yaklaştırdı. Parmağını uzattı ve Leto'nun kapişonundaki kıvrık sarkıntılara dokundu.

"Hafifçe sürt" dedi Leto.

Kadının eli Leto'nun söylediğine değil, kendi içindeki bir şeylere itaat etti. Parmağın hareketleri dikkatliydi; ve Leto'ya kendi anılarını; o çocuktan o çocuğa, ondan öteki çocuğa geçen bir şeyleri... bir sürü bilginin ve yanlış bilginin var olmayı sürdürüşünü hatırlattı. Yüzünü çevirebildiği kadar çevirdi ve kadının ona bu kadar yaklaşan yüzüne yandan baktı. Sarkıntıların uçlarında soluk mavi renkli damlalar oluşmaya başladı. Kuvvetli bir tarçın kokusu sardı ortalığı. Kadın damlalara doğru eğildi. Leto kadının burnunun yan tarafındaki gözenekleri, kadın damlaları içerken dilinin hareket edişini gördü.

Kadın az sonra geriye çekildi tam doymamıştı, ama aynı Moneo gibi tedbirle ve kuşkuyla hareket etmişti. *Tıpkı babası.*

"Bu ne kadar zaman sonra etkisini göstermeye başlar?" diye sordu kadın.

"Gösteriyor zaten."

"Yani..."

"Bir dakika falan."

"Sana bunun için hiçbir şey borçlu değilim!"

"Herhangi bir ödeme istemiyorum." Kadın yüz maskesini taktı.

Leto, kadının bakışlarına tatlı bir uzaklık geldiğini gördü. Leto'nun iznini almadan onun ön segmentine parmağıyla vurarak vücudundaki sıcak hamağı hazırlamasını istedi. Leto itaat etti. Kadın o hafif kavisin içine yerleşti. Leto dimdik aşağıya bakınca onu gördü. Siona'nın gözleri açıktı hâlâ, ama görmüyorlardı artık. Kadın birden sıçradı ve can çekişen küçük bir yaratık gibi titremeye başladı. Leto bu deneyimi biliyordu, ama onu bir milim bile değiştiremezdi. Kadının bilincinde beliren ataların hiçbiri kalmayacak, ama kadın o net görüntüleri, sesleri ve kokuları bundan sonra sonsuza dek içinde taşıyacaktı. Arayıcı makineler olacaktı; kanın ve iç organların kokusu; oyuklarında büzüşüp oturmuş, tek bildiği şey kaçamayacakları insanlar... makinelerin hareketleri gittikçe yaklaşıp, daha yakına... sesleri gittikçe daha yüksek... gittikçe daha yüksek gelirken.

Siona nereye baksa aynı şeyi görecek. Hiçbir yerde hiçbir kaçış yeri yok.

Leto kadının canının gelgit yapan bir deniz gibi çekildiğini hissetti. *Karanlığa karşı savaş Siona!* Atreidesler'in yaptığı tek şey vardı. Yaşamları için dövüştüler. Ama şimdi Siona kendininkinden başka hayatlar için savaşıyordu. Ama Leto bir kararmayı hissetti... canlılığın korkunç bir şekilde akıp gidişini. Kadın karanlığın içinde gittikçe daha derinlere, o güne dek gitmiş diğer herkesten çok daha derinlere indi. Leto kadını yavaşça sallamaya başladı; ön segmentiyle yaptığı bir beşik hareketiydi bu. Ya bu, ya da azmin ince yüksek gerilim hattı, belki de ikisi birden galip geldi. Kadının bedeni, öğle saatinin ilk saatlerinde titreye titreye, gerçek uyku haline yaklaştı. Yalnız, ara sıra görülen derin bir soluma, görüntülerin yansımasını açığa vuruyordu. Leto, iki yana sallanarak, kadını yavaş yavaş salladı.

O derinliklerden geri dönebilir miydi? Canlılık belirtilerinin ona güven verdiğini hissetti. Ondaki güçtü bu!

Kadın akşama doğru uyandı, ansızın bir sükûnet geldi, nefes ritmi değişti. Gözleri birden açılıverdi. Başını kaldırıp Leto'ya

baktı, sonra yuvarlanarak *hamaktan* dışarı çıktı ve ayağa kalkıp, arkası Leto'ya dönük halde, yaklaşık bir saat sessizce düşündü.

Moneo da aynı şeyi yapmıştı. Atreides'lerde görülen yeni bir biçimdi bu. Daha öncekilerden bazıları Leto'ya atıp tutmuştu. Diğerleri gözlerini ona dikerek, sendeleye sendeleye geriye çekilmişler, Leto'yu kıvrılarak ve çakıllara sürünerek peşlerinden gelmeye zorlamışlardı. Bazıları çömelip yere bakmışlardı. Ama hiçbiri ona sırtını dönmemişti. Leto bu yeni gelişmeyi umut verici bir işaret olarak algıladı.

"Ailemin ne kadar ötelere uzandığı konusunda yeni bir anlayış edinmeye başladın" dedi Leto.

Kadın döndü, ağzı ciddi bir çizgi halini almıştı, fakat bakışları Leto'nunkiyle karşılaşmadı. Ama Leto kadının bunu kabul ettiğini görüyordu; kadın hemen hemen hiç kimsenin onun gibi paylaşamayacağı bir gerçeği fark etmişti: Leto'nun tekil çoğulluğu tüm insanoğullarını kendi ailesi haline getirmişti.

"Ormanda arkadaşlarımı kurtarabilirdin" diye suçladı kadın.

"Sen de kurtarabilirdin onları."

Kadın ona bakarken yumruklarını sıktı ve şakaklarına bastırdı. "Ama sen her şeyi biliyorsun!"

"Siona!"

"Bunu bu şekilde mi öğrenmem gerekiyordu?" diye fısıldadı kadın.

Leto sustu, böylece kadını kendi sorusunu kendi yanıtlamaya zorladı. Kadının, Leto'nun temel bilincinin Fremen tarzı işlediğini ve vahiyle gelen o hayalin korkunç makineleri gibi, yırtıcının iz bırakan her yaratığın peşine düşebileceğini kabul etmesi sağlanmalıydı.

"Altın Yol" diye fısıldadı kadın. "*Hissediyorum onu.*" Sonra Leto'ya bakarak "Çok zalimce!" dedi.

"Hayatta kalmak hep zalimce olmuştur."

"Saklanamadılar" diye fısıldadı kadın. Sonra daha yüksek sesle "Ne yaptın bana?" diye sordu.

"Sen bir Fremen isyancısı olmaya kalktın" dedi Leto. "Fremenler'de, çöldeki işaretleri anlama konusunda neredeyse inanılmaz bir yetenek vardı. Kumda rüzgârın örttüğü izlerin belli belirsiz kalıntılarını bile görürlerdi."

Leto kadında, ölmüş arkadaşlarının anıları bilincinde yüzerken pişmanlığın başladığını gördü. Bunun ardından hemen suç duygusunun geleceğini, sonra da Leto'ya karşı bir öfkenin doğacağını bilerek çabucak konuştu. "Seni sadece getirtip de konuşsaydım, bana inanır mıydın?"

Pişmanlık kadını bunaltmak üzereydi. Kadın maskenin arkasında ağzını açtı ve soluk aldı.

"Henüz çölden sağ kurtulmuş değilsin" dedi kadına.

Kadının titremesi yavaş yavaş yatıştı. Leto'nun kadında faaliyete geçirdiği Fremen içgüdüleri her zamanki yumuşatıcı etkisini göstermişti.

"Sağ kalmayı başaracağım" dedi kadın. Leto'yla göz göze geldi. "Sen heyecanlarımıza bakarak bizim içimizi okursun, değil mi?"

"Düşüncenin kıvılcımları" dedi Leto. "Ben en ufak bir davranış nüansından onun duygusal kökenini fark ederim."

Leto kadının, vaktiyle Moneo gibi, kendi savunmasızlığını korkuyla ve nefretle kabul edişini gördü. Bunun pek bir önemi yoktu. Leto önlerindeki zamanı düşündü. Evet, kadın Leto'nun çölünden sağ kurtulacaktı, çünkü kadının bıraktığı izler Leto'nun yanındaydı... ama Leto bu izlerde onun vücudunun hiçbir belirtisini göremiyordu. Ama kadının izlerinin hemen ötesinde her şeyin gizlendiği ani bir açıklık gördü. Kehanet bilincinde

Anteac'ın ölüm çığlığı yankılandı... ve Balıkla Konuşanlar'ın sürü halinde saldırısı!

Malky geliyor, diye düşündü. *Yine karşılaşacağız, Malky'yle ben.*

Leto dış gözlerini açtı ve hâlâ gözlerini dikmiş kendisine bakan Siona'yı gördü.

"Senden hâlâ nefret ediyorum!" dedi kadın.

"Sen yırtıcının zorunlu acımasızlığından nefret ediyorsun."

Kadın zehirli bir gururla konuştu: "Ama başka bir şey gördüm! Benim izlerimi takip edemiyorsun!"

"İşte bu yüzden bunu geliştirip korumak zorundasın." Leto daha konuşurken yağmur yağmaya başladı. Bulutlarla gelen apansız bir karanlık ve sağanak aynı anda indi üzerlerine. Leto, hava kontrolündeki gidip gelmeleri hissetmiş olmasına karşın bu şiddetli saldırıdan şok oldu. Sareer'e bazen yağmur yağdığını biliyordu, ama suların akıp giderek kaybolmasıyla çabucak dağılan bir yağmurdu bu. Kalan birkaç su birikintisi de güneş çıkınca buharlaşırdı. Çoğu kez de yağmur yere hiç ulaşamazdı; hayalet yağmurdu bu, çöl yüzeyinin hemen üzerindeki aşırı ısınmış hava tabakasına çarpınca buharlaşır, sonra rüzgârlara karışırdı. Ama bu yağış Leto'yu ıslatmıştı.

Siona yüz maskesini sıyırıp yüzünü yağan yağmura doğru kaldırdı açlıkla; Leto'ya olanlara dikkat bile etmedi.

İlk ıslaklık kum alabalığı sarkıntılarının arkasından içeri süzülünce Leto kasıldı ve bir ıstırap topu gibi kıvrıldı. Kum alabalıklarının ve kum solucanlarının farklı dürtüleri acı sözcüğünün yeni bir anlamını üretti. Yarılıp ikiye ayrılıyormuş gibi hissetti. Kum alabalıkları suya saldırıp onu içlerinde hapsetmek istiyordu. Kum solucanıysa ıslaklığın öldürücülüğünü hissediyordu. Yağmurun ona değdiği her yerden mavi duman haleleri fışkırıyordu. Vücudunun iç faaliyetiyle gerçek bahar

esansı oluşmaya başladı. Su birikintileri arasında yattığı yerin çevresinden mavi bir duman yükseldi. Kıvranarak inledi.

Bulutlar geçip gitti ve birkaç saniye sonra Siona onun rahatsızlığını fark etti.

"Neyin var?"

Leto cevap verebilecek halde değildi. Yağmur dinmişti ama tüm çevresindeki, altındaki kayalarda ve çukurlarda sular duruyordu. Kaçmak olanaksızdı.

Siona, suyun ona her değdiği yerden çıkan mavi dumanları gördü.

"Sudan bu!"

Sağ tarafta, uzakta, üzerinde suyun kalmadığı, yüksekçe bir toprak kütlesi vardı. Leto acı çekiyordu, rastladığı her su birikintisiyle inleyerek, oraya doğru ilerledi. Vardığında toprak kütlesi hemen hemen kurumuştu. Şiddetli acısı yavaş yavaş yatışınca, Siona'nın onun tam karşısında durmakta olduğunun farkına vardı. Kadın sahte bir ilgiyle dolu sözcüklerle yokladı onu.

"Su niçin incitiyor sen?"

İncitmek? ne yetersiz bir sözcük!

Ama kadının sorularından da kaçış yoktu. Kadın, yanıtı arayıp bulacak kadar şeyi biliyordu artık. Yanıt bulunabilirdi. Leto, duraksayarak, kum alabalıklarının ve kum solucanlarının suyla ilişkisini anlattı. Kadın onu sessizce dinledi.

"Ama senin bana verdiğin su..."

"Bahar tarafından tamponlanmış ve maskelenmiştir."

"Peki niçin arabanı almıyor ve burada riske giriyorsun?"

"Kale'de ya da arabada Fremen olamazsın." Kadın başıyla onayladı.

Leto kadının gözlerine isyan ateşinin geri döndüğünü gördü. Kendini suçlu ya da bağımlı hissetmek zorunda değildi. Kadın artık Leto'nun Altın Yol'una inanmamazlık edemezdi ama bu neyi değiştirirdi ki? Leto'nun yaptığı zalimlikler bağışlanamazdı! Siona onu reddedip, ona ailesinde yer vermeyebilirdi. O bir insan değildi, ona hiç benzemiyordu. Ve kadın, onu mahvetmenin sırrını biliyordu! Onu suyun içine hapset, çölünü yok et, onu bir ıstırap hendeğiyle çevreleyip kımıldayamaz hale getir! Kadın arkasını dönerek bu düşünceleri ondan gizleyebileceğim mi sanmıştı?

Ve ben ne yapabilirim bu konuda? diye düşündü Leto. *Benim şiddetsizlik sergilemem gerekiyorken onun da yaşaması gerekiyor şimdi.*

Ama bu kez Leto, Siona'nın doğası hakkında, onun kolayca teslim olacağını öğrenmesi sayesinde, gözlerini kapatıp kendi düşüncelerine dalabilirdi artık. Baştan çıkarıcı bir şeydi bu, yalnızca kendi anılarının içinde yaşamanın çekiciliği; ama Altın Yol'a yönelik son tehdidi gözden kaçırırlarsa, *çocuklarının* örnek göstererek verilecek yeni bir derse hâlâ gereksinimleri vardı.

Ne kadar acılı bir karar! Bene Gesserit'e yeni bir sempati uyandı içinde. Leto'nun kuşkusu, onların Muad'Dib olgusuyla karşılaştıklarında duydukları kuşkuya benziyordu. *Onların üreme programlarının nihai hedefiydi babam ama onu kontrol altında tutamadılar.*

Bir kez daha imdada yetişelim, sevgili arkadaşlarım, diye düşündü ve kendi sahte duygusallığıyla alay edercesine uyanan çarpık gülüşünü bastırdı.

*

44

Kuşakların evrim için yeterli zamanı varsa yırtıcılar avlarında, onların sağ kalmasına yarayan özel adaptasyonlar yaratırlar, ki bu adaptasyonlar çevrimsel geri dönüş işlemleriyle yırtıcılarda da değişimler yaratır ve bu da tekrar avda değişiklik oluşturur ve saire ve saire ve saire... Birçok büyük güç aynı şeyi yapar.

Çalınmış Günlükler

"Efendimiz bana, kızınızın yaşadığını size bildirmemi söyledi."

Nayla bu mesajı Moneo'ya, şarkı söyler gibi bir tonla, Moneo'nun notlardan, kâğıtlardan ve haberleşme aygıtlarından oluşan bir kaosun içinde oturduğu çalışma masasına bakarak iletti.

Moneo ellerini birbirine kavuşturup sımsıkı bastırdı ve kâğıt ağırlığının mücevherli ağacından geçen ikindi güneşinin masada bıraktığı uzun gölgeye baktı.

Karşısında uygun mesafede duran Nayla'nın tıknaz gövdesine bakmadan sordu: "İkisi de Kale'ye döndü mü?"

"Evet."

Moneo solundaki pencereden dışarı baktı; ama ne Sareer ufkuna çöken karanlığın keskin hattını, ne de her kumulun tepesinden kum taneleri toplayarak esen hırslı rüzgârı görüyordu.

"Daha önce konuştuğumuz mesele?" diye sordu kadına.

"Halledildi."

"Çok iyi." Gitmesi için el salladı, ama Nayla hâlâ karşısında durmaya devam ediyordu. Moneo şaşırdı ve odaya girdiğinden beri ona ilk kez gerçek anlamda dikkatle baktı.

"Benim şahsen katılmam gerekli mi bu" kadın yutkundu "nikâha?"

"Leto Efendimiz emretti bunu. Orada laser silahı taşıyan tek kişi sen olacaksın. Bu bir onurdur."

Kadın olduğu yerden kımıldamadı, bakışları Moneo'nun başının üzerinde bir yere sabitlenmişti.

"Evet?" diye uyardı kadını.

Nayla'nın koca çenesi sarsılarak açıldı, sonra "O, Tanrı; bense ölümlüyüm" dedi. Topuğunun üzerinde döndü ve çalışma odasından çıkıp gitti.

Moneo bu hantal Balıkla Konuşan'ın derdini merak etti, ama düşünceleri bir pusula ibresi gibi Siona'ya odaklandı yine.

Siona hayatta kaldı, benim gibi. Şimdi Siona'nın içinde ona Altın Yol'un bitmediğini, devam ettiğini söyleyen bir duygu vardı. *Bende olduğu gibi.* Moneo bunu paylaşmada ne bir anlam, ne de bunda kendini kızına daha yakın hissetmesini sağlayacak bir şey görebiliyordu. Bu bir yüktü ve onun asi doğasını bastırması kaçınılmazdı. Hiçbir Atreides Altın Yol'un tersi yöne gidemezdi. Leto bunun için ne gerekiyorsa yapmıştı!

Moneo kendi asi günlerini hatırladı. Her gece başka bir yatak ve sürekli kaçma zorunluluğu. Can sıkıcı anıları silkelemek için ne kadar uğraşsa da geçmişinin örümcek ağları gelip düşüncelerinin üzerine yapıştı.

Siona hapsoldu. Benim hapsolduğum gibi. Zavallı Leto'nun hapsolduğu gibi.

Akşam çanının sesi düşüncelerini dağıttı ve çalışma odasının ışıklarını açtı. Moneo, masasında duran, İmparator Tanrı'yla Hwi Noree'nin düğünüyle ilgili, hâlâ bitmemiş işlere baktı. Ne çok iş!

Biraz sonra çağrı düğmesine bastı ve çağrıya gelen Balıkla Konuşan memurdan kendisine bir bardak su getirmesini, sonra da Duncan Idaho'yu çalışma odasına çağırmasını istedi.

Kadın çabucak elinde suyla döndü ve bardağı masaya, Moneo'nun sol elinin yanına bıraktı. Moneo, bir lavtacıya ait ince uzun parmaklar dikkatini çekmesine karşın başını kaldırıp kadının yüzüne bakmadı.

"Idaho için birisini gönderdim" dedi kadın.

Moneo başıyla onayladı ve işine devam etti. Ancak kadının odadan çıktığını duyunca başını kaldırdı ve suyunu içti.

Bazıları yaz kelebeği gibi yaşıyor, diye düşündü. *Ama benim bitmek bilmez yüklerim var.*

Su tatsızdı. Duygularını bunaltıp vücut yorgunluğunu hissetmesine yol açtı bu. Dışarıya, Sareer'in yavaş yavaş karanlığa karışıp giden gün batımı renklerine baktı ve onun yabancısı olmadığı bu duygunun güzelliğini fark etmesi gerektiğini düşündü; ama düşünebildiği sadece, ışığın kendi biçimini değiştirmekte olduğundan ibaretti. *Benden hiç etkilenmiyor.*

Tam karanlığın çökmesiyle çalışma odasındaki ışık miktarı otomatik olarak arttı ve düşüncelerine de bir aydınlık getirdi. Kendini Idaho'ya iyi hazırlanmış hissetti. Bu adama zorunluluklar öğretilmeliydi, hem de çabucak.

Moneo'nun kapısı açıldı, memurdu yine. "Yemek yiyecek misiniz şimdi?"

"Daha sonra." Kadın dışarıya çıkmaya yeltenirken Moneo elini kaldırdı. "Kapının açık kalmasını istiyorum." Kadının kaşları çatıldı.

"Müziğini çalabilirsin" dedi Moneo. "Dinlemek istiyorum."

Kadının gülünce neşe saçan yumuşak, yuvarlak, neredeyse çocuk gibi bir yüzü vardı. Dudaklarında bir gülümsemeyle dönüp

gitti.

Az sonra Moneo dış bürodan gelen bir *biwa* lavtasının sesini duydu. Evet, o genç memurun bir yeteneği vardı. Bas tellerinin sesi bir çatıya düşen yağmur damlaları gibiydi, altından da orta tellerin fısıltısı geliyordu. Bu kadın belki günün birinde balisete geçecekti. Moneo şarkıyı tanıdı: Çölü hiç bilmeyen çok uzak bir gezegenden, derinden mırıldanan bir sonbahar rüzgârı anısı. Hüzünlü bir müzik, acıklı bir müzik, ama harika.

Bu, hapsedilenlerin feryadı, diye düşündü Moneo. *Özgürlüğün anısı.* Bu düşünce garipmiş gibi geldi ona. Özgürlük her zaman isyanı mı gerektirirdi?

Lavta sustu. Daha alçak sesler duyuluyordu bu kez. Idaho çalışma odasına girdi. Moneo onun girişini gözledi. Bir ışık oyunu Idaho'nun yüzünü çukur gözlü, ekşi suratlı bir maskeye benzetti. Hiçbir davet beklemeden Moneo'nun karşısına oturdu ve ışık oyunu kayboldu. *Bambaşka bir Duncan.* Üzerinde hiçbir rütbe bulunmayan, dümdüz siyah bir üniforma giymişti.

"Kendi kendime garip bir soru soruyordum" dedi Idaho. "Beni çağırdığın için sevindim. O soruyu sana sormak istiyorum. Benden bir öncekinin *öğrenemediği* şey nedir Moneo?"

Hayretten kaskatı kesilen Moneo oturduğu yerde dikleşti. Amma da gayri-Duncan bir soru! Bu herifte kendine özgü bir Tleilaxu farkı mı var yoksa?

"Nereden çıktı bu soru?" diye sordu Moneo.

"Bir Fremen gibi düşündüm."

"Sen Fremen değildin."

"Senin sandığından daha yakındım. Birinde Naib Stilgar benim muhtemelen Dune'a gelmeden önce, bilinmeyen bir şekilde, Fremen olarak doğmuş olduğumu söylemişti."

"Sen Fremen gibi düşününce ne oldu?"

"Birlikte ölmek istemediğin kişilerle asla arkadaş olmayacağını hatırla."

Moneo avuç içlerini masaya bastırdı. Idaho'nun yüzüne kurt gibi bir gülümseme gelmişti.

"Peki sen neyi kastediyorsun bununla?" diye sordu Moneo.

"Senin iyi bir arkadaş olabileceğinde kuşkuluyum Moneo. Ve kendi kendime sordum; Leto neden en yakın arkadaşı olarak seni seçti?"

"Ben sınamadan geçtim."

"Kızının geçtiğinin aynısından mı?"

Geri döndüklerini duymuş anlaşılan. Demek bazı Balıkla Konuşanlar ona bilgi sızdırıyordu... İmparator Tanrı Duncan'ı çağırmamışsa... *Hayır, duyardım.*

"Sınamalar hiçbir zaman birbirinin aynısı değildir" dedi Moneo. "Ben, yanımda bir torba yiyecek ve bir şişe bahar esansından başka hiçbir şey olmadan, tek başıma bir mağara labirente gönderildim."

"Götürdüğün şeyleri sen mi seçtin?"

"Ne? Oh... eğer sınanırsan öğrenirsin."

"Benim tanımadığım bir Leto var" dedi Idaho.

"Sana bunu söylemedim mi?"

"Ve senin tanımadığın bir Leto var" dedi Idaho.

"Çünkü o, bugüne dek evrende görülen en yalnız Kişidir" dedi Moneo.

"Benim sempatimi uyandırmak için duygu oyunları yapmaya kalkma" dedi Idaho.

"Duygu oyunları, evet. Bu çok doğru" Moneo başıyla onayladı. "İmparator Tanrı'nın duygusal durumu bir nehire benzer kendisini kimse engellemediğinde dümdüzdür, en ufak bir engel

hissettiğinde köpürür ve şiddetlidir. Onun engellenmemesi gerekir."

Idaho parlak ışıkla aydınlatılmış çalışma odasına bakındı, sonra bakışlarını dışarıdaki karanlığa çevirdi ve *Idaho* Nehri'nin oralarda bir yerde uslu uslu aktığını düşündü. Sonra tekrar Moneo'ya dönerek sordu: "Nehirler hakkında ne biliyorsun?"

"Ben gerçekten İmparator Tanrı için yolculuklar yapmıştım. Hayatımı bir nehirde, ya da aşarken kıyıları görünmeyen bir denizde, bir teknenin suda yüzen bordasına emanet ettiğim çok olmuştur."

Konuşurken, Moneo, Leto'daki derin bir gerçeğin anahtarına dokunduğunu hissetti. Bu sezgi Moneo'yu düşüncelere daldırdı, bir denizin bir ucundan diğer ucuna dek aştığı o uzak gezegen geldi aklına. O yolculuğun ilk gecesinde fırtına ve çalışan motorların geminin dibinde bir yerden gelen, yönü belirsiz ve sinir bozucu bir sag-sag-sag-sag sesi vardı. Moneo kaptanla birlikte güvertede duruyordu. Aklı hep motor sesine takılı kalmıştı; ondan bir uzaklaşıyor, sonra yine dönüyordu; kabarıp tepeye çıkan, tekrar tekrar gidip yine gelen ıslak yeşil-siyah dağlar gibi tıpkı. Tekne aşağı düşüp çarptıkça bir yumruk darbesi gibi yarıyordu denizin etini. Deli bir hareketti, sırılsıklam bir salınım; yukarı... yukarı, aşağı! Korkusunu bastırmaktan ciğerleri ağrımıştı. Teknenin saldırı hamlesi ve onları dibe çekmeye çalışan deniz sert suda vahşi patlamalar, saatler boyu, güverteye sıçrayan sudaki beyaz köpükler, sonra başka sular, sonra yine başka...

Bunların tümü İmparator Tanrı'yla ilgili bir anahtardı. *O hem fırtına, hem de gemi.*

Moneo, çalışma odasının soğuk ışığında, masada karşısına oturmuş Idaho'ya verdi dikkatini. Titreme yoktu da bir açlık vardı adamda.

"Demek sen diğer Duncan Idaho'ların öğrenemediğini öğrenmem için bana yardım etmeyeceksin" dedi Idaho.

"Hayır, edeceğim."

"Öyleyse benim bir türlü öğrenemediğim şey nedir?"

"Nasıl güvenileceği."

Idaho masadan uzaklaştı ve Moneo'ya baktı bir süre. Sonunda Idaho'nun sesi sert ve tahta törpüler gibiydi: "Ben de gereğinden fazla güvendim diyeceğim."

Moneo acımasızdı. "Ama nasıl güvendin?"

"Ne demek istiyorsun?"

Moneo elini dizlerine koydu. "Sen, sence doğrunun tarafında dövüşebilirler ve ölebilirler diye erkek arkadaşlar seçtin. Senin bu erkeksi görünümünü tamamlayabilen dişiler seçtin, iyi niyetten kaynaklanabilecek hiçbir farklılığa izin vermedin."

Çalışma odasının girişinde bir şeyler kımıldadı. Moneo yavaş yavaş başını kaldırıp bakınca Siona'nın içeri girdiğini gördü. Siona, bir elini kalçasına koyup durdu.

"Evet baba, eski numaralarına devam ha, gördüğüm kadarıyla."

Idaho hızla arkasına dönüp, konuşana baktı.

Moneo Siona'yı süzdü, değişimin belirtilerini aradı. Kadın yıkanmış, yeni bir üniforma giymişti; siyah ve altın renkli, Balıkla Konuşan Komutanı üniformasıydı bu; ama yüzü ve elleri çöldeki ölümcül sınavın izlerini açığa vuruyordu hâlâ. Kilo vermiş ve elmacık kemikleri daha çıkıklaşmıştı. Sürdüğü krem dudaklarındaki çatlakları pek gizleyememişti. Ellerindeki damarlar belirginleşmişti. Bakışları yaşlanmıştı ve acı tortuları tatmış birinin yüz ifadesi gelmişti yüzüne.

"Konuştuklarınızı dinledim" dedi kadın. Kalçasındaki elini aşağı indirdi ve odanın ortasına doğru biraz daha ilerledi. "Sen iyi niyetten söz etmeye nasıl cesaret ediyorsun baba?"

Üniforma Idaho'nun dikkatini çekti. Dudaklarını büzdü düşünürken. *Balıkla Konuşan Komutan*'ı *mı? Siona mı?*

"Senin burukluğunu anlıyorum" dedi Moneo. "Bir zamanlar ben de aynı şeyleri hissetmiştim."

"Öyle mi gerçekten?" Kadın daha yakına gelip kendisine hâlâ merakla bakmaya devam eden Idaho'nun yanında durdu.

"Seni hayatta görmek çok sevindirdi beni" dedi Moneo.

"Beni sağ salim İmparator Tanrı'nın hizmetinde görmek seni ne kadar memnun etmiştir kim bilir" dedi kadın. "Bir çocuk sahibi olmak için o kadar uzun süre bekledin ve sonunda bak! Ne kadar başarılı olduğumu gör." Kadın yavaşça dönüp üniformasını gösterdi. "Balıkla Konuşanlar'ın Komutanı. Tek kişilik birliği olan bir komutan, ama her şeye rağmen yine de bir komutan işte."

Moneo kendisini sakin ve profesyonelce konuşmaya zorladı: "Otur."

"Ayakta durmayı yeğlerim." Kadın aşağıya, Idaho'nun allak bullak yüzüne baktı. "Ahh, Duncan Idaho, benim tasarlanmış eşim. Bunu sen de ilginç bulmuyor musun Duncan? Leto Efendimiz benim zamanla Balıkla Konuşanlar'ın Komutanı yapısına uyacağımı söylüyor. Bu arada, benim bir de yardımcım var. Nayla denen kişiyi tanıyor musun Duncan?"

Idaho başıyla onayladı.

"Sahiden mi? Sanırım belki de ben o kadını tanımıyorum." Siona Moneo'ya baktı. "Ben onu tanıyor muyum?"

Moneo omuzlarını yukarı kaldırdı.

"Ama sen güvenden söz ediyorsun baba" dedi Siona. "Güçlü bakan, Moneo kime güvenir?"

Idaho bu sözlerin başkâhyada yapacağı etkiyi görmek için dönüp ona baktı. Adamın yüzü bastırılmış duygulardan ötürü

kırılganmış gibi duruyordu. *Öfke? Hayır... başka bir şey.*

"Ben İmparator Tanrı'ya güvenirim" dedi Moneo. "Ve sizin ikinize de bir şeyler öğreteceğini umarak onun dileklerini size iletmek istiyorum."

"Onun *dilekleri*'." diye alay etti Siona. "Duydun mu Duncan? İmparator Tanrı'nın emirleri artık *dilekler.*"

"Kendi adına konuş" dedi Idaho. "Bizim hiçbir konuda pek fazla bir tercih hakkımızın olmadığını biliyorum."

"Senin daima bir tercih hakkın var" dedi Moneo.

"Onu dinleme" dedi Siona. "Onun her lafı hiledir. Bizim birbirimizin koynuna girmemizi ve babam gibilerini üretmemizi bekliyorlar. Yani senin torunlarını, baba!"

Moneo'nun yüzü sarardı. Çalışma masasının kenarlarını iki eliyle kavradı ve öne eğildi. "İkiniz de aptalsınız! Ama sizi kurtarmaya çalışacağım. Sizi, size rağmen kurtarmaya çalışacağım."

Idaho Moneo'nun yanağının titrediğini, adamın bakışlarındaki şiddeti gördü ve bundan garip bir şekilde etkilendi. "Ben onun damızlığı değilim, ama seni dinleyeceğim."

"Daima hatadır bu" dedi Siona.

"Sus kadın" dedi Idaho.

Siona Idaho'ya tepeden baktı. "Benimle bir daha böyle konuşursan boynunu ayaklarına dolarım!"

Idaho'nun vücudu gerildi ve ona doğru dönmeye başladı.

Moneo suratını buruşturdu ve Idaho'ya oturduğu yerde kalması için elini salladı. "Seni uyarırım Duncan, korkarım bunu yapabilir. Ben onunla boy ölçüşemem ve sen bana karşı şiddet girişimini hatırlıyorsun değil mi?"

Idaho derin ve hızlı bir nefes aldı, yavaş yavaş bıraktı, sonra "Ne söyleyeceksen söyle" dedi.

Siona yürüyüp masanın kenarına oturdu ve ikisine yukarıdan baktı. "En iyisi" dedi kadın. "Bırak konuşsun, ama dinleme."

Idaho dudaklarını sımsıkı kenetledi.

Moneo masasının kenarlarını tutan ellerini gevşetti. Arkaya kaykıldı ve bakışlarını Idaho'dan Siona'ya kaydırdı, "İmparator Tanrı'yla Hwi Noree'nin evlenme töreni için hazırlıklarını hemen hemen tamamladım. Bu kutlamalar sırasında ikinizin ortadan kaybolmanızı istiyorum."

Siona Moneo'ya sorgulayan bir bakış yöneltti. "Bu senin fikrin mi yoksa onun mu?"

"Benim!" Moneo, kızına, aynen onun gibi baktı. "Sende onur ve görev duygusu yok mu? Onunla birlikte olmaktan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Oh, senin öğrendiğini öğrendim baba. Ve sözümü de verdim, tutacağım."

"O halde Balıkla Konuşanlar'a komutanlık yapacaksın öyle mi?"

"O bana komutanlık konusunda ne zaman *güvenirse.* Biliyorsun baba, o senden daha anlaşılmazdır."

"Bizi nereye göndereceksiniz?" diye sordu Idaho.

"Bizim gitmeyi kabul etmemiz şartıyla tabii" dedi Siona.

"Sareer'in kıyısında küçük bir Müze Fremen köyü var" dedi Moneo. "Adı Tuono'dur. Nispeten hoş bir köydür. Ötesinden nehrin geçtiği Duvarın gölgesindedir. Orada bir pınar vardır ve yiyecek boldur."

Tuono mu? Idaho şaşırdı. Bu isim yabancı gelmiyordu. "Tabr Siyeçi'ne giden yol üzerinde bir Tuono Havzası vardı" dedi.

"Geceler uzundur ve hiçbir eğlence yoktur dedi Siona.

Idaho kadına sert bir bakış attı. Kadın da aynen karşılık verdi. "O bizi çiftleştirmek ve Solucan'ı memnun etmek istiyor" dedi

kadın. "Benim karnımda bebekler, eğip bükeceği yeni yaşamlar istiyor. Ona bunu vermektense onun ölüsünü görmeyi tercih ederim!"

Idaho karmakarışık bir yüz ifadesiyle Moneo'ya baktı. "Peki gitmeyi reddedersek?"

"Sanırım gideceksiniz" dedi Moneo.

Siona'nın dudakları seğirdi. "Duncan, sen bu küçük çöl köylerinden birini gördün mü? Hiçbir konfor, hiçbir..."

"Tabur Köyü'nü gördüm" dedi Idaho.

"Tuono'nun yanında onun metropol olduğundan eminim. İmparator Tanrı'mız düğününü çamurlu barakalarda yapacak değil herhalde! Oh, hayır. Tuono diye karşımıza, eski Fremen tarzına mümkün olduğunca yakın, her türlü konfordan yoksun, çamurlu barakalar çıkacak."

Idaho bakışlarını Moneo'dan ayırmadan konuştu: "Fremenler çamurlu kulübelerde yaşamazlardı."

"Onların tapınmalarını nerede yaptıklarından bana ne?" diye alay etti Siona.

Idaho hâlâ Moneo'ya bakarak dedi ki: "Gerçek Fremenler'in tapındığı tek bir şey vardı; kişisel onur. Ben onura konfordan daha çok önem veririm."

"Benden teselli bekleme!" diye bağırıverdi Siona.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum" dedi Idaho. "Bu Tuono'ya ne zaman gideceğiz Moneo?"

"Sen gidiyor musun?" diye sordu Siona.

"Babanın gösterdiği şefkati kabul etmek gerektiğini düşünüyorum" dedi Idaho.

"Şefkat ha!" Kadın bakışlarını Idaho'dan Moneo'ya çevirdi.

"Hemen gideceksiniz" dedi Moneo. "Size eşlik edecek ve Tuono'da sizin tüm gereksinimlerinizi sağlayacak, Nayla komutanlığında bir Balıkla Konuşan müfrezesi hazırladım."

"Nayla mı?" diye sordu Siona. "Gerçekten mi? Orada bizimle birlikte mi kalacak?"

"Nikâh gününe kadar."

Siona yavaşça başıyla onayladı. "O halde kabul ediyoruz."

"Kendi adına kabul ediyorsun!" diye bağırıverdi Idaho.

Siona gülümsedi. "Pardon. Muhteşem Duncan Idaho'nun, ellerini şahsımdan uzak tutacağı bu ilkel garnizonda bana eşlik etmesini resmen talep edebilir miyim?"

Idaho yukarıya doğru, kaşlarının arasından kadına baktı. "Ellerimi nerede tutacağım konusunda hiçbir kuşkun olmasın." Moneo'ya baktı. "Dediğinde samimi misin Moneo? Beni bunun için mi gönderiyorsun?"

"Bu bir güven meselesi" dedi Siona. "O kime güvenir?"

"Kızınla birlikte gitmeye zorlanacak mıyım?" diye diretti Idaho.

Siona ayağa kalktı. "Ya kabul edeceğiz ya da jandarmalar bizi bağlayıp çok rahat bir şekilde götürecekler. Yüzüne baksan bunu anlarsın."

"Yani aslında benim tercih hakkım yok" dedi Idaho.

"Sende herkesin sahip olduğu bir tercih hakkı var" dedi Siona. "Ya şimdi ölürsün, ya daha sonra."

Idaho hâlâ Moneo'ya bakıyordu. "Senin gerçek niyetin nedir Moneo? Benim merakımı gidermeyecek misin?"

"Merak, yokluğunda hayatta kalamayacak çoğu kişinin hayatta kalmasını sağlamıştır" dedi Moneo. "Ben sizin hayatta kalmanız için uğraşıyorum Duncan. Daha önce hiç yapmadım bunu."

*

45

Dune'un eski, gezegen büyüklüğündeki çölünden kalkan tozların atmosferi toprak ve suyla başbaşa bırakması için yaklaşık bin yıl geçmesi gerekti. Kum püskürten denen rüzgâr Arrakis'te son iki bin beş yüz yıldır görülmüyor. O fırtınalardan sadece birinin rüzgârında yirmi milyar ton toz havada asılı halde taşınabilirdi. O zaman gökyüzü genellikle gümüşsü bir görünüme bürünürdü. Fremenler derdi ki: "Çöl, deriyi yarıp altındakini açığa çıkaran bir cerrahtır. " Gezegenin de, insanların da derisi vardır. Bunu görebilirsiniz. Ama benim Sareer'im eskiden kalanların zayıf bir yansımasıdır. Bugün benim kum püskürten olmam gerek.

Çalınmış Günlükler

"Onları Tuono'ya bana sormadan mı gönderdin? Ne kadar şaşırttın beni Moneo! Uzun süredir böyle bağımsız bir şey yapmamıştın."

Moneo mahzenin karanlık merkezinde, Leto'ya on adım mesafede, başı öne eğik, titrememek için bildiği her çareye başvurarak, ama bunun bile İmparator Tanrı tarafından görülüp yorumlanacağını bilerek duruyordu. Neredeyse gece yarısıydı. Leto başkahyasını boyuna bekletmişti.

"Efendimizi gücendirmemiş olmak için dua ediyorum" dedi Moneo.

"Beni neşelendirdin, ama bundan cesaret alma sakın. Bugünlerde komikle acıklıyı birbirinden ayıramıyorum."

"Beni bağışlayın Efendimiz" diye fısıldadı Moneo.

"Senin istediğin bu bağışlanma da neyin nesi? Senin daima yargılanmaya mı ihtiyaç duyman gerekiyor? Senin evrenin kendi

başına olamaz mı?"

Moneo gözlerini kaldırıp o kapişonlu korkunç yüze baktı. *O hem gemi hem fırtına. Kendi başına var olan gün batımı.* Moneo korkunç ifşaatların eşiğinde durduğunu hissetti, İmparator Tanrı'nın gözleri yaka yaka, dürte dürte içini deldi. "Efendimiz, benim hakkımda ne düşünüyorsunuz?"

"Senin içinde iman olduğunu."

Moneo, içinde bir şeylerin patlayabileceğini düşünerek dedi ki: "O halde, önceden size danışmamış olmam..."

"Seni nasıl da gün ışığına çıkardı Moneo! Başkalarının üzerinde güç peşinde koşan küçük ruhlar ilk olarak, başkalarının sahip olduğu imanı yok ederler."

Bu sözler Moneo'yu sarstı. Bunlarda bir suçlama ve bazı ifşaatlar sezdi. Korkunç, ama sonsuza dek arzu edilen bir şeyin üzerindeki gücünün zayıfladığını hissetti. Onu geri çağırmak için sözcükler bulmaya çalıştı, ama zihni bomboştu. Belki sorsa, İmparator Tanrı...

"Efendimiz, ne düşündüğünüzü bana söyleyecek olursanız bu..."

"Benim düşüncelerim dokununca kaybolur!"

Leto aşağıya, Moneo'ya baktı. Başkâhyanın gözleri o şahin gibi Atreides burnunun üzerine ne garip tünemişti gözleri serbest vezinli, metronom gibi bir yüz. Moneo o ritmik vuruşları duyuyor muydu acaba: *Malky geliyor! Malky geliyor! Malky geliyor!*

Moneo duyduğu şiddetli acıyla çığlık atmak istedi. Hissettiği şey tümüyle yok olmuştu! Elleriyle ağzını kapattı.

"Senin evrenin iki boyutlu bir kum saati" diye çıkıştı Leto. "Neden kumların akışını engellemeye çalışıyorsun?"

Moneo ellerini indirdi ve içini çekti. "Nikâh hazırlıklarını duymak ister misiniz Efendimiz?"

"Canımı sıkma! Hwi nerede?"

"Balıkla Konuşanlar hazırlıyorlar onu o.."

"Hazırlıklar konusunda ona danıştın mı?"

"Evet Efendimiz."

"Beğendi mi?"

"Evet Efendimiz, ama beni, kendimi etkinliklerin kalitesine değil de miktarına adamakla suçladı."

"O kadın harika, değil mi Moneo? Balıkla Konuşanlar'daki huzursuzluğu fark ediyor mu?"

"Sanırım, Efendimiz."

"Benim evlenmem düşüncesi onları rahatsız ediyor."

"Duncan'ı bu yüzden gönderdim Efendimiz."

"Elbette ve onunla birlikte Siona da..."

"Efendimiz, biliyorum ki onu sınadınız ve o..."

"Siona Altın Yol'u senin kadar derinden hissediyor Moneo."

"Öyleyse ondan niçin korkuyorum Efendimiz?"

"Çünkü sen nedenleri her şeyin üstünde tutuyorsun."

"Ama ben korkumun nedenini bilmiyorum ki!"

Leto gülümsedi. Uçsuz bucaksız bir çanak içinde hava kabarcığından zar atmak gibi bir şeydi bu. Moneo'nun duyguları yalnızca bu sahnede sunulan harika bir oyundu. Görmeden dibinden yürüdüğü uçurumun kenarı nasıl da yakındı!

"Moneo, neden bazı şeyleri sürekliliğin dışına çıkarmada diretiyorsun?" diye sordu Leto. "Bir spektrum gördüğünde bir rengin diğer hepsinin üstünde mi olması gerek sence?"

"Efendimiz, sizi anlamıyorum!"

Leto gözlerini kapattı ve bu feryadı sayısız kez duyduğunu düşündü. Yüzler birbirinden ayrılmaz bir karışım halindeydi. Onları silmek için gözlerini açtı.

"Sen ölsen de renkler, onları görecek tek bir insan hayatta kaldığı sürece, çizgisel bir ölümle yüz yüze gelmeyecek Moneo."

"Nedir renklerdeki bu şey Efendimiz?"

"Süreklilik, sonsuzluk. Altın Yol."

"Ama siz bizim asla göremediğimiz şeyleri görüyorsunuz Efendimiz!"

"Çünkü sen görmeyi reddediyorsun!"

Moneo çenesini göğsüne indirdi. "Efendimiz, biliyorum ki siz hepimizden de öte evrimleştiniz. Bu yüzden size tapıyoruz ve..."

"Lanet olsun sana Moneo!"

Moneo başını hızla yukarı kaldırdı ve dehşetle Leto'ya baktı.

"Gücü dinini aşan uygarlıklar çöker!" dedi Leto. "Niçin göremiyorsun bunu? Hwi görüyor."

"O Ixia'lı, Efendimiz. Belki o..."

"O bir Balıkla Konuşan'dır! Daha doğduğundan beri bana hizmet için yaratılmış. Hayır!" Moneo konuşmaya çalışırken Leto o küçük elini kaldırdı. "Balıkla Konuşanlar ben onlara eşlerim dediğim için tedirgin oldular ve şimdi de Siaynoq'la eğitilmediği halde onu onlardan daha iyi bilen bir yabancıyla karşılaştılar."

"Bu nasıl olabilir Efendimiz, sizin Balıkla..."

"Ne diyorsun? Her birimiz o adamın kim olduğunu ve ne yapmaya niyetlendiğini anladık artık."

Moneo ağzını açtı, ama konuşmadan kapattı.

"Küçük çocuklar bilir bunu" dedi Leto. "Ancak büyükler onların kafasını karıştırınca bu bilgiyi kendilerinden bile gizlerler. Moneo! Kapatma kendini!"

"Efendimiz, yapamıyorum!" Bu sözcükler Moneo'dan koparak çıktı sanki. Büyük bir acıyla titredi. "Yok bende sizin gücünüz, sizin bilginiz bu..."

"Yeter!"

Moneo sustu. Titriyordu.

Leto yatıştırıcı bir sesle konuştu. "Tamam Moneo. Sana çok soru sordum ve senin yorulduğunu görüyorum."

Moneo'nun titremesi yavaş yavaş azaldı. Yutarcasına derin nefesler alıyordu.

Leto dedi ki: "Fremen düğünümde bazı değişiklikler olacak. Kız kardeşim Ganima'nın su yüzüklerini kullanmayacağız. Onun yerine, annemin yüzüklerini kullanacağız."

"Chani Hanımefendi'nin mi, Efendimiz? Ama onun yüzükleri nerede?"

Leto arabadaki koca gövdesini döndürdü ve sol tarafındaki, Atreidesler'in Arrakis'teki en eski mezar nişlerinin loş ışıkta göründüğü, mağara biçimi iki radyal yolun ara bölmesini gösterdi.

"Onun mezarında, ilk nişte. O yüzükleri çıkar Moneo ve törene getir."

Moneo uzanıp giden karanlık mahzene baktı. "Efendimiz... kutsal bir şeye saygısızlık değil mi bu..."

"Ben de kimin yaşadığını unuttun Moneo." Sonra Chani'nin sesiyle konuştu: "Su yüzüklerimle ne yapmak istersem onu yaparım!"

Moneo korkarak geri çekildi. "Pekâlâ Efendimiz. Onları Tabur Köyü'ne getireceğim o..."

"Tabur Köyü mü?" diye sordu Leto kendi sesiyle. "Ama ben fikrimi değiştirdim. Tuono Köyü'nde evleneceğiz!"

*

46

Uygarlıkların çoğu korkaklık üzerine kuruludur. Korkaklığı öğreterek uygarlaştırmak gayet kolaydır. Cesareti gösteren standartları sulandırırsınız, iradeyi sınırlarsınız, iştahları kurala sokarsınız. Ufukları parmaklıkla çevirirsiniz. Her hareket için bir yasa çıkarırsınız. Kaosun varlığını yadsırsınız. Çocuklara bile yavaş soluk almayı öğretirsiniz. Evcilleştirirsiniz.

Çalınmış Günlükler

Idaho Tuono Köyü'ne ilk kez yakından bakarken hayretten dona kalmıştı. Fremenler'in evleri bunlar mıydı?

Balıkla Konuşan müfrezesi onları şafak vakti almış, Idaho'yla Siona iki küçük muhafız uçağının eşlik ettiği bir ornitoptere tıkılmıştı. Ve uçuş yavaş olmuş, neredeyse üç saat sürmüştü. Sonunda köyün hemen hemen bir kilometre dışında, biçimi cılız otlar ve birkaç bodur çalı tarafından sabitlenmiş eski kumullarla köyden ayrılmış, plastaş döşeli, yüzeyi düz, yuvarlak biçimli bir hangara inmişlerdi. İnerlerken köyün tam arkasındaki duvar gittikçe daha büyük, köy de o kocaman şeyin ardına büzülüyormuş gibi görünmüştü.

"Müze Fremenler genellikle gezegen dışı teknikler kullanılarak, kirletilmeden korunuyorlar" dedi Nayla, eşlikçi grup topterleri alçak hangara kapatırken. Müfrezeden bir kişi, geldiklerini bildirmek üzere hızla Tuono'ya yollanmıştı.

Siona tüm uçuş süresi boyunca çoğunlukla sessiz kalmış, gizli bir şiddetle hep Nayla'yı incelemişti.

Idaho sabah ışığıyla aydınlanan kumulların üzerinde yürürken bir süre, yeniden eski günlerde olduğunu düşlemeye çalışmıştı. Bitkilerin arasında kumlar görünüyordu ve kumulların arasındaki

vadilerde sıcaktan kavrulmuş toprak, sararmış otlar ve sopa gibi çalılar vardı.

Geniş açılmış, uçları yarık kanatlarıyla üç akbaba gökyüzünde dönüp duruyordu; "*süzülerek arama*" derdi Fremenler buna. Idaho, yanı sıra yürüyen Siona'ya bunu anlatmaya çalıştı. Bu leş yiyicilerden ancak alçalmaya başladıklarında korkardınız.

"Akbabalar anlatıldı bana" dedi kadın; sesi soğuktu.

Idaho kadının üst dudağındaki terlemeyi fark etti. Sıkı nizam çevrelerinde yürüyen müfrezede baharlı bir ter kokusu vardı.

Idaho'nun düşlemesi geçmişle bu zaman arasındaki farkları görmezden gelmeye çalışması anlamına gelmiyordu. Giydikleri damıtıcı giysiler gerçekte vücut suyunu toplamaktan çok, görünüş içindi. Hiçbir gerçek Fremen, hele havası yakınlardaki suyun kokusuyla dolu o yerde hayatını bunlardan birine emanet etmezdi. Ve Nayla'nın Balıkla Konuşan müfrezesi Fremen sessizliğiyle de yürümüyordu. Çocuklar gibi birbirleriyle çene çalıyorlardı.

Siona, Idaho'nun yanı sıra, somurtkan bir çekingenlikle yürüyor, bakışları müfrezenin birkaç adım önünde yürüyen Nayla'nın geniş ve kaslı sırtına takılıyordu sık sık.

Bu iki kadın arasında ne vardı? Idaho merak etti. Nayla kendini Siona'ya adamış görünüyor, onun her dediğini yapıyor, ağzından çıkan her kaprise boyun eğiyordu... ama bunun dışında Nayla onların Tuono Köyü'ne götürülmesi emrinden çıkmazdı, Nayla yine de Siona'ya saygı gösteriyor, ona "Komutan" diyordu. Bu ikisi arasında, Nayla'da korku ve huşu uyandıran bir şey vardı.

Sonunda dimdik aşağıya, köye ve arkasındaki duvara inen bir yokuşa geldiler. Havadan bakınca, Tuono, duvarın gölgesinin hemen dışında, parlayan bir dikdörtgenler yığını gibi görünmüştü. Ama daha yakındaki bir yükseklikten bakınca, süsleme girişimleriyle daha da zavallı bir hale gelmiş, harap kulübeler yığınından ibaret kalmıştı. Parlak mineral parçaları ve

metal kırıntıları bina duvarlarındaki kıvrımlı dizaynları göze batar hale getiriyordu. En büyük binanın tepesindeki metal bir direkte yırtık pırtık yeşil bir bayrak dalgalanıyordu. Ara sıra gelen bir esinti çöp ve kapatılmamış lağım çukuru kokusu getiriyordu Idaho'nun burnuna. Köyün merkez caddesi seyrek bitkilerin dikildiği kumluk bir alanı geçip müfrezenin geldiği yöne doğru uzanıyor, parke taşlarının darmadağınık bırakıldığı bir uçla sonlanıyordu.

Yeşil bayrağın asılı olduğu binanın yanında cüppeli adamlardan oluşan bir heyet duruyor, Nayla'nın önden gönderdiği haberciyle birlikte, orada heyecanla bekliyorlardı. Idaho heyette sekiz kişi saydı, adamların hepsi otantik Fremenler'inkine benzeyen koyu kahverengi cüppeler giymişlerdi. Heyettekilerden birinin başlığının altından yeşil bir kurdela görünüyordu Naib'di bu, kuşkusuz. Bir tarafta da ellerinde çiçeklerle çocuklar bekliyordu. Arkadaki ara sokaklardan, onları gözetleyen kara başlıklı kadınlar görülüyordu. Idaho tüm bu manzarayı acıklı buldu.

"Haydi şunu da atlatalım" dedi Siona.

Nayla başıyla onayladı ve caddeye doğru inen yokuştan aşağı yürüdü. Siona'yla Idaho onun birkaç adım gerisinde kaldılar. Müfrezenin geri kalanıysa onların arkalarından, ama bu kez sessizce ve açıkça belli bir merakla çevrelerine bakınarak geldiler.

Nayla heyete yaklaşınca yeşil kurdeleli adam öne çıktı ve eğildi. Adam yaşlı gibi hareket ediyordu ama Idaho onun yaşlı olmadığını gördü; olsa olsa en fazla orta yaştaydı, yanakları düzgün ve kırışıksızdı, nefes süzme tüpünün izi görülmeyen, basık bir burnu vardı ve gözleri! Gözleri, bahar alışkanlığının masmavi renginde olmayan gözbebeklerini net bir şekilde gösteriyordu. Kahverengi gözlerdi bunlar. *Bir Fremen*'*de kahverengi göz!*

"Ben Garun'um" dedi adam, Nayla gelip karşısında durunca. "Buranın Naib'iyim. Size, Tuono'ya Fremen usulü hoş geldiniz diyorum."

Nayla, omzunun üzerinden, hemen arkasında duran Siona'yla Idaho'yu gösterdi. "Konuklarınızın kalacağı yerler hazırlandı mı?"

"Biz Fremenler konukseverliğimizle ünlüyüzdür" dedi Ganin. "Her şey hazır."

Idaho oranın ekşi kokularını ve acıklı seslerini alıyordu. Sağ tarafındaki, tepesi bayraklı binanın açık pencerelerinden içeri baktı. Yukarıda dalgalanan şey Atreides bayrağı mıydı acaba? Pencereden içeriye bakınca, öte tarafında içindeki küçük platformuyla bir orkestra sahnesi bulunan, alçak tavanlı bir konser salonu gördü. Oturma sıraları ve yerdeki kestane rengi halılar gözüne çarptı. Burası bir sahne dekoru gibi göründüğüne göre turistleri eğlendirmek için kullanılan bir yer olsa gerekti.

Duyduğu ayak sürüme sesleri Idaho'nun dikkatini yine Garun'a döndürdü. Çocuklar hızla ilerleyip heyetin etrafını sardılar ve pis ellerinde tuttukları cart kırmızı çiçek demetlerini uzattılar. Çiçekler solmuştu.

Garun Siona'ya döndü; kadının üniformasındaki, Balıkla Konuşan Komutanı'nı gösteren altın şeridi doğru teşhis etmişti.

"Fremen ritüellerimizin bir gösterisini arzu eder misiniz?" diye sordu adam. "Müzik, mesela? Dans?"

Nayla çocukların birinden bir demet çiçek aldı, kokladı ve hapşırdı. Haşarı çocukların bir diğeri kocaman gözlerini dikerek Siona'ya çiçek uzattı. Siona çocuğa bakmadan çiçekleri aldı. Idaho yanına yaklaşan çocuklara kenara çekilin anlamında el salladı sadece. Çocuklar tereddüt edip ona baktılar bir süre, sonra onun etrafından kaçışıp müfrezenin geri kalanlarına gittiler.

Garun Idaho'ya "Onlara birkaç kuruş verirseniz sizi rahatsız etmezler" dedi.

Idaho'nun tüyleri diken diken oldu. Fremen çocuklarının eğitimi bu muydu?

Garun yine Siona'ya dönmüştü. Siona'ya köyünün plânını anlatıyor, Nayla da dinliyordu.

Idaho arada bir kendisine yönelen bakışları fark ederek caddede onlardan ayrıldı ve böylece rahatsızlığını gidermek istedi. Binaların yüzeyindeki, hiçbir haraplığı gizlemeyen yüzeysel süslemelere çok sinirlendiğini fark etti. Konser salonunun açık kapısından içeri baktı. Tuono'da bir haşinlik, solmuş çiçeklerin ve Garun'un sesindeki o kölece tonun ardında can havliyle çabalama vardı. Başka bir zamanda ve başka bir gezegende olsalar, burası belini iple bağlamış köylülerin bazı şeyler istemek için insanların önünü kestiği sokakları eşekli bir köy olurdu. Garun'un yalvarır gibi çıkan ağlamaklı sesini duyuyordu. Bunlar Fremen falan değildi! Bu zavallı yaratıklar bir köşede kalmışlardı ve eski bir bütünlüğün parçalarını tutmaya çalışıyorlardı. Ve bu arada kaybolan o gerçek, gittikçe daha çok kayıp gidiyordu ellerinden. Leto ne yaratmıştı burada böyle? Bu *Müze* Fremenler sırf bir varoluştan ve anlamadıkları, doğru dürüst telaffuz bile edemedikleri eski sözcüklerin alışılmış bir şekilde söylenmesinden başka her şeylerini yitirmişlerdi!

Idaho Siona'ya doğru dönerken, Garun'un kahverengi cüppesinin biçimini incelemeye koyuldu ve cüppede, koruyucu kumaş kıtlığından kaynaklanan bir darlık fark etti. Cüppenin altından damıtıcı giysinin gri parlaklığı gün ışığına açık bir halde görünüyordu ki hiçbir gerçek Fremen, damıtıcı giysisinin bu şekilde temasına izin vermezdi. Idaho heyetin diğer üyelerine baktı ve hepsinde kumaş konusunda aynı cimriliği fark etti. Bu onların duygusal eğilimini açığa vuruyordu. Bu giysiler fazla harekete, özgür davranışlara izin vermiyordu. Giysiler dardı ve tüm bu insanların hayat tarzını kısıtlıyordu!

Idaho, içindeki nefretle birden ileriye doğru yürüdü ve damıtıcı giysisine bakmak için Garun'un cüppesini iki yana açtı.

Tam şüphelendiği gibiydi! Damıtıcı giysi ayrı bir rezaletti ne kolları vardı ne de çizme pompaları!

Garun geri çekildi ve elini Idaho'nun ortaya çıkarmış olduğu belindeki bir bıçağın kabzasına attı.

"Hey! N'apıyorsun?" diye diklendi Garun; sesi sinirliydi. "Bir Fremen'e böyle dokunamazsın!"

"Sen Fremen misin?" dedi Idaho. "Fremenler'le birlikte yaşadım ben! Onlarla birlikte Harkonnenler'e karşı savaştım! Fremenler'le birlikte öldüm! Sen? Sen bir kepazesin!"

Garun'un bıçak sapını tutan ellerinin boğumları bembeyaz oldu. Siona'ya döndü "Kim bu adam?"

Nayla atıldı: "Bu, Duncan Idaho'dur."

"Gula mı?" Garun dönüp Idaho'nun yüzüne baktı. "Senin gibisine burada hiç rastlamadık."

Idaho, hayatına mal olsa bile, orasını, kendisine gerçek hiçbir ilgi göstermeyen bu insanların sonsuza dek tekrarlayacağı bu küçülmüş yaşamı temizlemek isteğine neredeyse yenik düşeceğini hissetti. *Eski bir model,* evet! Ama bunlar Fremen falan değildi.

"O bıçağı ya çek, ya da elini üstünden çek" dedi Idaho.

Garun elini hızla bıçaktan uzaklaştırdı. "Bu gerçek bir bıçak değil" dedi. "Sırf dekor için." Sesi hırslandı. "Ama bizim gerçek bıçaklarımız, hattâ hançer-i figanlarımız bile var! Onlar teşhis dolaplarında, kilit altında tutuluyor."

Idaho kendini tutamadı. Başını yukarı kaldırıp kahkaha attı. Siona gülümsedi, ama Nayla düşünceli görünüyordu. Balıkla Konuşanlar'ın geri kalanları onlara yaklaşıp onları merakla seyreden bir çember oluşturdular.

Kahkaha Garun'da garip bir etki yarattı. Başını öne eğdi, ellerini sımsıkı birbirine kenetledi ve ondan sonra Idaho adamın

ellerinin titrediğini gördü. Garun gözlerini yine yukarı kaldırınca gür kaşlarının arasından Idaho'ya baktı. Idaho birden kendine geldiğini hissetti, korkunç bir çizme Garun'un egosunu ezip korkak bir köleye dönüştürmüştü sanki. Adamın gözlerinde dikkatli bir bekleyiş seziliyordu. Ve Idaho, hiçbir neden olmaksızın, Orange Katolik İncil'inden bir pasajı hatırladı. Sordu kendi kendine: *Hepimizden sonraya kalacak ve evreni miras alacak olanlar bu kişiliksizler mi?*

Garun boğazını temizledi, sonra "Gula Duncan bizim yaşam tarzımızı ve ritüellerimizi görünce bir yargıya varacaktır herhalde, değil mi?" diye sordu.

Idaho bu acıklı istem karşısında utandığını hissetti. Hiç düşünmeden "Fremenler'e özgü, bildiğim her şeyi öğretirim size" dedi. Nayla'ya döndü ve onun kaşlarını çatmış, kendisine baktığını gördü. "Böylece zaman daha çabuk geçer" dedi Idaho. "Ve belli mi olur? Bu topraklara gerçek Fremenler'e özgü bir şeyler geri döner bakarsın."

Siona, "Eski tapınma oyunlarını oynamaya ihtiyacımız yok bizim! Kalacağımız yere götürün bizi" dedi.

Nayla utanarak başını öne eğdi ve Siona'ya bakmadan konuştu. "Komutan, size söylemeye cesaret edemediğim bir şey var."

"Bizi bu pis yerde kalacağımıza inandırman herhalde" dedi Siona.

"Yo, hayır!" Nayla Siona'nın yüzüne baktı. "Nereye gidebilirsiniz ki? Bu duvara tırmanmak olanaksızdır ve ötesinde nehirden başka bir şey yok zaten. Diğer yönde de Sareer var. Yo, hayır... söylenecek başka bir şey var." Nayla başını salladı.

"Haydi söyle!" diye bağırıverdi Siona.

"Uymamazlık edemeyeceğim çok sıkı emirler verildi bana Komutan." Nayla müfrezenin diğer üyelerine baktı, sonra yine

Siona'ya döndü. "Siz ve... Duncan Idaho aynı odada kalacaksınız."

"Babamın emri mi bu?"

"Komutan Hanımefendi, bunların bizzat İmparator Tanrı'nın emirleri olduğu söylendi ve bunlara itaatsizlik edemeyiz."

Siona dosdoğru Idaho'ya baktı. "Son kez Kale'de konuştuğumuz zamanki uyarımı hatırlıyorsun, değil mi Duncan?"

"Ellerim benimdir ve onlarla ancak kendi istediğim şeyi yaparım" diye hırladı Idaho. "Benim neyi isteyip neyi istemediğim konusunda herhangi bir kuşkun olduğunu da sanmıyorum!"

Siona bağıyla sert bir şekilde onayladı ve Garun'a baktı. "Bu iğrenç yerde nerede yatacağımızın ne önemi var ki? Bizi odamıza götürün."

Idaho Garun'un tepkisine hayran kaldı -başın Idaho'ya dönüşü, yüzün Fremen başlığı altına gizlenmesi ve sonra gizlice bir göz kırpma. Garun ancak ondan sonra onları alıp pis caddeden aşağıya götürdü.

*

47

Benim yönetimim için en acil tehlike nedir? Anlatacağım size. Tanrı'nın huzurunda, nerede olduğunu tam anlamıyla bilerek duran kişi tam bir hayalcidir. Hayali ekstazi, seks enerjisine benzer; yaratma dışında hiçbir şeye aldırmayan bir enerji, verir. Bu yaratma eylemlerinin her ikisi de birbirine benzer. Her şey hayale bağlıdır.

Çalınmış Günlükler

Leto, küçük Kale'sindeki yüksek, korunaklı balkonda arabasız yatıyor, Hwi Noree'yle evliliğinin tarihini erteleyen zorunlu gecikmelerden kaynaklandığını bildiği gerginliğini yatıştırmaya çalışıyordu. Güneybatıya doğru baktı. Duncan, Siona ve beraberindekiler altı gündür orada, kararan utkun ötesindeki Tuono Köyü'ndeydiler.

Gecikmeler benim yüzümden, diye düşündü Leto. *Nikahın yerini değiştirerek zavallı Maneo'nun her şeyi yeni baştan düzenlemesine neden olan benim.*

Ve şimdi, elbette Malky meselesi vardı.

Bu zorunlulukların hiçbiri, *festival* hazırlıklarını yönettiği komuta makamında bulunmamasının tedirginliğiyle kartal yuvasının merkez salonunda dolaşıp durduğunu duyduğu Moneo'ya anlatılamazdı. Moneo böyle tedirgin biriydi işte!

Leto batan güneşe baktı. Güneş ufka yaklaşmıştı ve az önce çıkan fırtınayla parlaklığını yitirip donuk turuncuya dönmüştü. Alçalan bulutlarla güneye, Sareer'in ötesine yağmur çökmüştü şimdi. Leto, başı ve sonu belirsizcesine uzanan oradaki yağmuru epeyi bir süredir seyrediyordu. Bulutlar koyu gri bir göğe doğru uzanıp gidiyor, yağmurun havada çizdiği çizgiler görünüyordu, istemeden gelen anılara gömüldüğünü hissetti. Bu ruh halinden

kurtulmak zordu ve eski bir şiirin dizelerini mırıldandı düşünmeden.

"Bir şey mi söylediniz Efendimiz?" Moneo'nun sesi Leto'nun hemen yanından geliyordu. Leto yalnızca gözlerini çevirdi ve dikkatle ayakta bekleyen sadık başkâhyayı gördü.

Leto şiiri Galakçaya çevirdi: "Bülbül erik ağacına yuva yapıyor, ama rüzgârı ne yapacak?"

"Bu bir soru mu Efendimiz?"

"Eski bir soru. Yanıtı basit. Bırak da bülbül, çiçekleriyle kalsın."

"Anlayamadım Efendimiz."

"Açıkça belli şeyleri geveleyip durmayı bırak Moneo. Böyle yaparak beni rahatsız ediyorsun."

"Bağışlayın Efendimiz."

"Başka ne yapabilirim ki?" Leto, Moneo'nun kederli yüzüne baktı bir süre. "Sen ve de ben, Moneo, ne yaparsak yapalım iyi bir tiyatro oluyor."

Moneo Leto'nun yüzüne baktı dikkatle. "Efendimiz?"

"Dinsel Baküs festivalinin ritüelleri Yunan tiyatrosunun tohumlarıydı Moneo. Din hep tiyatroya yöneltir insanları. Bizden de iyi bir tiyatro yapacaklar." Leto yine döndü ve güneybatı ufkuna baktı.

Bulutları oraya yığan bir rüzgâr vardı. Leto, kumullar üzerinden şiddetle esen rüzgârın sürüklediği kumların sesini duyduğunu hissediyordu; ama kuledeki kartal yuvasında, yankılı, en hafif rüzgârın bile ıslığının duyulacağı bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

"Bulutlar" diye fısıldadı. "Bir fincan ay ışığı alırım yine, antik bir deniz teknesi ayaklarımda, kararmış göğüme tutunan küçük bulutlar, mavi-gri pelerin omuzlarımda ve atlar kişner yanıbaşımda."

"Efendimiz'in bir sorunu var" dedi Moneo. Sesindeki şefkat Leto'nun içini burktu.

"Geçmişimin parlak gölgeleri" dedi Leto. "Beni hiç rahat bırakmazlar. İnsanı sakinleştiren bir sesi, bir taşra kasabasının gece çanını duydum ve benim de buranın sesi ve ruhu olduğumu söyledi bana yalnızca."

Leto konuşurken kuleyi karanlık sardı. Çevrelerindeki otomatik ışıklar yandı, Leto dışarıya, satellitin tam dairesini açığa vurarak portakal rengi gezegen ışığıyla bulutlardan sıyrılıp yükselen Birinci Ay'ın ince kavun dilimi gibi görüntüsüne bakmaya devam etti.

"Efendimiz, niçin buraya geldik?" diye sordu Moneo. " Niçin söylemiyorsunuz bana?"

"Seni şaşırtmak istedim" dedi Leto. "Az sonra bir Lonca gemisi şuraya, yanımıza konacak. Balıkla Konuşanlar'ım Malky'yi getiriyorlar bana."

Moneo hızlı bir nefes aldı ve vermeden bir an öylece durdu. "Hwi'nin... amcası mı? O Malky mi?"

"Bu konuda sana önceden hiçbir şey söylenmediği için şaşırdın" dedi Leto.

Moneo tüm vücudundan buz gibi bir soğuk dalgası geçtiğini hissetti. "Efendimiz, bazı şeyleri gizli tutmak isterseniz..."

"Moneo?" Leto yumuşak ve ikna edici bir sesle konuştu.

"Biliyorum, Malky seni daha çok günaha teşvik etti diğer..."

"Efendimiz! Ben asla..."

"Biliyorum Moneo" dedi Leto yine aynı sakin sesiyle. "Ama bu sürprizin yarattığı şok senin anılarını canlandırdı. Senden isteyebileceğim her şeye hazır hale geldin."

"Nedir... nedir Efendimiz'in..."

"Herhalde Malky'den kurtulmamız gerekecek. O adam bir problem."

"Ben mi? Benim mi yapmamı istiyorsunuz o..."

"Belki de."

Moneo yutkundu, sonra, "Aziz Anne..."

"Anteac öldü. Bana çok iyi hizmet etmişti, ama öldü. Korkunç bir şiddet vardı Balıkla Konuşanlar'ım saldırırken Malky'nin saklandığı o... yere."

"Anteac'tan kurtulduğumuz iyi oldu" dedi Moneo.

"Senin Bene Gesserit'e karşı güvensizliğine saygı duyuyorum, ama bence Anteac bizi başka şekilde terk etti. O bize sadıktı Moneo."

"Biz Aziz Anne..."

"Bene Tleilaxu da. Lonca da Malky'nin sırrını öğrenmek istiyordu" dedi Leto. "Bizim Ixia'lılara karşı harekete geçtiğimizi görünce Balıkla Konuşanlar'ımın da önünden gittiler. Anteac... evet o onları ancak bir süre geciktirebildi, ama bu da yetti. Balıkla Konuşanlar'ım kuşattılar o yerdeki..."

"Peki Malky'nin sırrı. Efendimiz?"

"Bir şeyin kaybolması" dedi Leto, "bir şeyin aniden ortaya çıkması gibi önemli bir mesajdır. Boş yerler daima incelemeye değer."

"Efendimiz neyi kastediyor bu boş..."

"Malky ölmedi! Bunu kesinlikle biliyordum. Kaybolup da nereye gitti peki?"

"Kaybolmak... yani sizin gözünüzden mi kayboldu Efendimiz? Yani sizce Ixia'lılar..."

"Bana çok eskiden verdikleri bir cihazı geliştirdiler. Bu cihazı yavaşça, sinsice, kılıf üstüne kılıf örterek geliştirdiler, ama ben

gölgeleri fark ettim. Şaşırdım. Hoşuma gitti."

Moneo bunu düşündü. *Öyle bir cihaz ki, gizliyor... Ahh!* İmparator Tanrı birçok kez bir şeyden, kaydettiği düşüncelerin gizlenmesinden söz etmişti. Moneo:

"Ve Malky sırrını verecek bize bu..."

"Ah evet! Ama o vereceği, Malky'nin asıl sırrı değil. Varlığını bile bilmediğimi sandığı başka bir sırrı kendine saklayacak."

"Başka mı... ama Efendimiz bunu sizden bile saklayabiliyorlarsa..."

"Bunu çoğu kişi yapabilir artık Moneo. Balıkla Konuşanlar'ım saldırınca çil yavrusu gibi dağıldılar. Ixia cihazının sırrı uzaklara, dört bir yana dağıldı."

Dehşetten, Moneo'nun gözleri kocaman açıldı. "Efendimiz, eğer herkes..."

"Akıllıysalar iz bırakmayacaklardır dedi Leto. "Söyle bana Moneo, Nayla Duncan konusunda ne diyor? Doğrudan sana rapor vermek onu gücendirdi mi?"

"Efendimiz nasıl emrederse..." Moneo boğazını temizledi. İmparator Tanrı'nın, gizli izlerin hemen ardından neden Duncan ve Nayla'dan söz ettiğini anlayamamıştı.

"Evet, tabii" dedi Leto. "Ben ne emretsem Nayla itaat eder. Peki Duncan konusunda ne diyor?"

"Duncan Siona'yla çiftleşmeye yanaşmamış, eğer buysa Efendimizin..."

"Peki benim kukla Naib'im Garun'a ve diğer Müze Fremenler'e nasıl davranmış?"

"Onlara eski yaşam tarzlarından, Harkonnenler'le yapılan savaşlardan; buraya, Arrakis'e gelen ilk Atreides'ten söz etmiş."

"Dune'a gelenden ha!"

"Dune'a, evet."

"Onların artık Fremen olmaması, buranın artık Dune olmamasındandır" dedi Leto. "Mesajımı Nayla'ya ilettin mi?"

"Efendimiz, niçin daha çok tehlikeye giriyorsunuz?"

"Mesajımı ilettin mi?"

"Haberci Tuono'ya gönderildi, ama onu hâlâ geri çağırabilirim."

"Onu geri çağırma sakın!"

"Ama Efendimiz..."

"Haberci ne diyecek Nayla'ya?"

"Diyecek ki... sizin Nayla'ya emriniz kızıma kayıtsız şartsız ve soru sormadan itaate devam etmesidir, ta ki... Efendimiz! Bu çok tehlikeli!"

"Tehlikeli mi? Nayla bir Balıkla Konuşan'dır. Bana itaat eder."

"Ama Siona... Efendimiz, kızımın size tüm kalbiyle hizmet edeceğinden emin değilim. Ve Nayla..."

"Nayla yolundan sapmamalı."

"Efendimiz, nikâhınızı başka bir yerde yapalım."

"Hayır!"

"Efendimiz, biliyorum, sizin gördüklerinizin açığa çıkardığı..."

"Altın Yol sürecek Moneo. Bunu benim kadar sen de biliyorsun."

Moneo içini çekti. "Sonsuzluk sizindir Efendimiz. Ben sorgulayamam o..." Moneo susup kaldı, çünkü kule korkunç bir gürlemeyle sarsıldı ve bu gürleme giderek yükseldi.

İkisi de sese doğru döndüler hızla dönen şok dalgalarıyla dolu mavi-turucu ışıklardan oluşan, aşağı doğru inen sorguç

biçiminde bir şey çölün güneye doğru bir kilometreden daha yakın bir yerine indi.

"Ahh, konuklarım geldi" dedi Leto. "Seni arabamla aşağı yollayacağım Moneo. Yalnızca Malky'yi al getir. Loncacılar'a, bu yaptıklarıyla benim merhametimi hak ettiklerini söyle ve onları gönder."

"Sizin... peki Efendimiz. Ama sizin sırrınızı biliyorlarsa bu..."

"Onlar benim amaçlanma hizmet ettiler Moneo. Aynen böyle yapmalısın. Malky'yi bana getir."

Moneo kartal yuvasının uzak tarafındaki gölgelerin içinde duran arabaya gitti itaatkâr bir şekilde. Arabaya çıktı, gece karanlığında duvarda bir ağzın açılışını seyretti. Bir iniş platformu o karanlığa doğru uzandı. Araba bir tüy hafifliğiyle dışarıya kaydı, havada bir açı yaptı ve Küçük Kale kulesinin deforme olmuş bir minyatür gibi dik duran Lonca gemisinin yanına, kuma doğru süzülerek indi.

Leto bunları balkondan izliyordu, daha iyi bir görüş açısı sağlamak için ön segmentlerini hafifçe yukarı kaldırmıştı. Keskin gözleriyle, arabanın içinde ayakta duran Moneo'nun ay ışığında beyaz hareketini görebiliyordu. Uzun bacaklı Lonca işçileri ellerinde bir sedyeyle dışarı çıktılar ve bu sedyeyi arabanın içine yerleştirdiler, orada bir süre durup Moneo'yla bir şeyler konuştular. Adamlar ayrılınca Leto arabasının şeffaf kapağını kapattı ve ay ışığının kapaktaki yansımasını gördü. Araba, Leto'nun geri çağıran düşüncesiyle, yüküyle birlikte iniş platformuna geri döndü. Lonca gemisi korkunç gümbürtüsüyle yükselirken Leto arabayı içerinin aydınlığına getirdi ve arkasındaki kapıyı kapattı. Şeffaf kapağı açtı. Altındaki kumları çatırdatarak sedyeye doğru ilerledi ve Malky'yi görmek için ön segmentlerini yukarı kaldırdı; Malky sedyede sanki uyuyormuş gibi yatıyordu ve gri renkli geniş elastik bantlarla sedyeye bağlanmıştı. Koyu gri saçlarının altından görülen yüzü kül gibiydi. *Ne kadar yaşlanmış,* diye düşündü Leto.

Moneo arabadan indi ve sedyede yatana baktı. "Yaralanmış, Efendimiz. Tıbbi yardım personeli göndermek istiyorlar bu..."

"Onlar bir casus göndermek istiyorlar."

Leto Malky'yi süzdü kırışık, esmer bir cilt, çökmüş yanaklar, yuvarlak oval yüzüyle böylesine kontrast oluşturan o sivri burun. Kalın kaşları neredeyse bembeyaz olmuştu. Ama yaşam boyu bir testosteron... evet.

Malky'nin gözleri açıldı. O tavşan gözüne benzeyen kahverengi gözlerde şeytanı görmenin müthiş şoku! Malky'nin ağzı bir tebessümle seyirdi.

"Leto Efendimiz." Malky'nin sesi boğuk bir fısıltıydı.

Gözleri sağa dönüp başkahyaya baktı. "Ve Moneo. Kalkamadığım için beni bağışlayın."

"Ağrın var mı?" diye sordu Leto.

"Ara sıra." Malky'nin gözleri sağa sola dönüp çevreye bakındı. "Huriler nerede?"

"Korkarım seni bu zevkten mahrum bırakacağım Malky."

"Olsun" diye fısıldadı Malky. "Aslında onların isteklerini yerine getirecek gücüm yok zaten. Ama benim peşime gönderdiklerin huri değildi Leto."

"Onların işi bana itaat etmektir" dedi Leto.

"Onlar kana susamış avcılardı!"

"Avcı dediğin Anteac'tı. Benim Balıkla Konuşanlar'ım sadece temizlik ekibidir."

Moneo'nun bakışı bir konuşmacıdan diğerine gidip geliyordu. Bu konuşmada rahatsız edici imalar vardı. Malky'nin konuşması, boğuk çıkan, fısıltı gibi sesine karşın küstahçaydı... ama demek o eskiden beri hep böyleydi. Tehlikeli bir adam!

Leto dedi ki; "Sen gelmeden az önce Moneo'yla sonsuzluk hakkında konuşuyorduk."

"Zavallı Moneo" dedi Malky.

Leto gülümsedi. "Hatırlıyor musun Malky? Bir kez benden, sonsuzluğu göstermemi istemiştin."

"Sen de gösterilecek bir sonsuzluk yok demiştin." Malky bakışlarını Moneo'ya kaydırdı. "Leto paradokslarla oynamayı sever. Bugüne dek düşünülmüş bütün dil hilelerini bilir."

Moneo, içinde uyanan bir öfke dalgasını bastırdı. Kendini bu konuşmadan dışlanmış ve iki üstün varlığın eğlencesi haline gelmiş gibi hissediyordu. Malky'yle İmparator Tanrı, ortak geçmişteki zevklerini hatırlayan eski arkadaşlar gibiydiler sanki.

"Moneo beni sonsuzluğun tek sahibi olmakla suçluyor" dedi Leto. "Benimki kadar sonsuzluğun onda da var olduğunu kabul etmiyor."

Malky gözlerini dikip Leto'ya baktı. "Görüyor musun Moneo? Gördün mü sözleri nasıl da hileli?"

"Bana yeğenin Hwi Noree'den söz et" dedi Leto.

"Doğru mu Leto, söylenenler? Tatlı Hwi'yle evlenecekmişsiniz, öyle mi?"

"Evet."

Malky kıkırdadı, sonra da acıyla yüzünü buruşturdu. "Bana korkunç zarar verdiler Leto" diye fısıldadı, sonra: "Söyle bana ihtiyar solucan..."

Moneo nefesini tuttu.

Malky, acısının dinmesi için biraz durdu, sonra: "Söyle bana ihtiyar solucan, senin o koca gövdende gizli koca bir penis mi var? Tatlı Hwi öyle bir şey görse ne biçim şok olur!"

"Ben sana gerçeği çok zaman önce söylemiştim" dedi Leto.

"Kimse gerçeği söylemez" diye fısıldadı Malky.

"Sen bana genellikle gerçeği söylerdin" dedi Leto. "Bilmesen bile."

"Çünkü sen hepimizden daha zekisin de ondan."

"Bana Hwi'den söz edecek misin?"

"Sanırım her şeyi zaten biliyorsun."

"Senden duymak istiyorum" dedi Leto. "Tleilaxu'dan yardım aldın mı?"

"Onlar bize bilgi verdiler, hepsi bu. Geri kalan her şeyi kendimiz yaptık."

"Ben de bunun Tleilaxu işi olmadığını düşündüm."

Moneo merakını daha fazla yenemedi. "Efendimiz, nedir bu Hwi'yle Tleilaxu meselesi? Niçin söylüyorsunuz bu..."

"Ah işte, eski arkadaşım Moneo" dedi Malky gözlerini başkâhyaya çevirerek. "Bilmiyor musun ki Leto'nun..."

"Ben hiçbir zaman senin arkadaşın olmadım!" diye giriverdi Moneo.

"Huriler arasındaki arkadaş öyleyse" dedi Malky.

"Efendimiz" dedi Moneo, Leto'ya dönerek, "niçin söz ediyorsunuz bu..."

"Şişşt, Moneo" dedi Leto. "Eski arkadaşımı yoruyoruz ve henüz ondan öğrenmem gereken şeyler var."

"Hiç merak ettin mi Leto" diye sordu Malky, "Moneo niçin tüm bu karışıklığı senden uzaklaştırmadı?"

"*Neyi?*" diye sordu Moneo.

"Leto'nun eski laflarından biri" dedi Malky, "Kan ve sıklık karışıklık. Mükemmel. İmparatorluğunun adını neden değiştirmiyorsun Leto? Büyük karışıklık!"

Leto elini kaldırıp Moneo'yu susturdu. "Anlatacak mısın bana Malky? Hwi'yi?"

"Benim vücudumdan alınan birkaç tane hücre" dedi Malky. "Sonra dikkatlice bir büyütme ve eğitim her şey senin eski arkadaşın Malky'nin tam tersi. Tüm bunları senin göremeyeceğin bir 'hiçbir yer de yaptık!"

"Ama bir şey kaybolunca ben farkına varırım" dedi Leto.

"Hiçbir yer mi?" diye sordu Moneo, sonra Malky'nin sözleri yerine oturdu sanki. "Sen? Sen ve Hwi..."

"Benim gölgelerde gördüğüm şekil buydu" dedi Leto.

Moneo Leto'nun yüzüne bakakaldı öylece. "Efendimiz, nikâhı iptal edeceğim. Diyeceğim ki..."

"Böyle bir şey yapayım deme sakın!"

"Ama Efendimiz, onunla Malky eğer..."

"Moneo" diye fısıldadı Malky. "Efendin emrediyor ve sen itaat etmelisin!"

O alaycı ton yine! Moneo Malky'ye dik dik baktı.

"Malky'nin tam tersiymiş" dedi Leto. "Dediğini duymadın mı?"

"Bundan daha iyisi olabilir mi?" diye sordu Malky.

"Ama Efendimiz, kesinlikle, eğer artık biliyorsanız bu..."

"Moneo" dedi Leto, "canımı sıkmaya başlıyorsun." Moneo mahçup bir sessizliğe gömüldü birden.

Leto: "Daha iyi. Biliyorsun Moneo, on binlerce yıl önce, bir zamanlar, ben başka bir kişiyken bir hata yaptım."

"Sen, hata mı yaptın?" diye alay etti Malky.

Leto sadece gülümsedi. "Benim hatam, ifade ettiğim güzel tarzla bütünleşti."

"Laf oyunları" diye alay etti Malky.

"Hayır! Benim dediğim şuydu: 'Bugün bir kafa karışıklığıdır; yarın bir düştür; sadece anılar yaşamın anlamındaki kilidi çözebilir.' Bunlar güzel sözler değil mi Malky?"

"Mükemmel, ihtiyar solucan."

Moneo elini ağzına koydu.

"Ama benim sözlerim aptalca bir yalandı" dedi Leto.

"Bunu zamanla öğrendim, ama güzel sözlerle büyülenmiştim. Hayır anılar hiçbir anlamın kilidini çözmez. Ruhun çekeceği, sözsüz bir deneyim olan büyük acılar yoksa hiçbir şeyde hiçbir anlam yoktur."

"Kana susamış Balıkla Konuşanlar'ınla bana çektirdiğin büyük acıların anlamını kavrayamadım" dedi Malky.

"Sen acı çekmiyorsun" dedi Leto.

"Bu senin vücudun olsaydı, herhalde..."

"Bu sadece fiziksel acı" dedi Leto. "Bu çabucak geçecek."

"Peki ben gerçek acıyı ne zaman öğreneceğim?" diye sordu Malky.

"Belki daha sonra."

Leto ön segmentlerini Malky'den uzaklaştırıp Moneo'ya döndü. "Sen gerçekten Altın Yol için mi çalışıyorsun Moneo?"

"Ahh, Altın Yol" diye alay etti Malky.

"Öyle yaptığımı biliyorsunuz Efendimiz" dedi Moneo.

"Öyleyse söz ver bana" dedi Leto, "burada öğrendiğin şeyler asla ağzından çıkmayacak. Bunları ne sözle ne de işaretle açık edeceksin."

"Söz veriyorum Efendimiz."

"Söz veriyor Efendimiz" diye alay etti Malky.

Leto küçük eliyle, yattığı yerden ancak bir yüzün gri bir kapişon içindeki karmakarışık profilini görebilen Malky'yi gösterdi. "Eskiden kalan bazı hayranlıklar nedeniyle ve... daha birçok nedenle, Malky'yi öldüremem. Bunu senin yapmam bile isteyemem... ama yine de onun safdışı edilmesi gerek."

"Ohh, amma zekisin yahu!" dedi Malky.

"Efendimiz, salonun öteki tarafında bir süre beklersiniz" dedi Moneo, "belki de geri döndüğünüzde Malky artık bir sorun olmaktan çıkacaktır."

"Öyle yapacak" diye fısıldadı Malky. "Tanrılar yetişin! Öyle yapacak."

Leto sürünerek uzaklaştı ve bakışlarını, dileğini bir düşünce-komuta dönüştürdüğü anda gece karanlığının görüneceği bir açıklık haline gelecek belli belirsiz bir çizginin kavisinden ayırmadan, salonda karanlığın başladığı sınıra doğru gitti. Amma uzun bir düşüş olurdu oradan aşağı sadece iniş platformu aşılacak. Kendi vücudunun bile böyle bir şeyden sağ çıkacağından kuşkuluydu. Ama kulesinin altındaki kumda hiç su yoktu ve sırf böyle bir sonun aklından geçmesine engel olamamasıyla bile Altın Yol'un varlıkla yokluk arasında gidip geldiğini hissetti.

"Leto!" diye seslendi Malky arkasından.

Leto sedyenin, rüzgârla kartal yuvasının döşemesine saçılmış kumları çıtırdatarak hareket ettiğini duydu.

Malky yine seslendi "Leto, en birinci sensin! Bu evrende seninkinden daha büyük kötülük..."

Malky'nin sesi küt bir vuruşla kesiliverdi. *Boğaza vurulan darbe,* diye düşündü Leto. *Evet, Moneo iyi bilir onu.* Sonra arkadan balkonun şeffaf kapısının kayarak açılmasıyla çıkan ses ve sedyenin balkon korkuluklarına sürtünme sesi geldi; sonra da sessizlik.

Moneo cesedi kuma gömmek zorunda kalacak, diye düşündü Leto. *Gelip de kanıtı gövdeye indirecek solucanlar yok henüz.* Leto döndü ve salonun Karşı tarafına baktı. Moneo eğilmiş bakıyordu korkuluktan aşağıya... aşağıya... aşağıya...

Senin için dua edemem Malky, senin için de Moneo, diye düşündü Leto. *Ben İmparatorluk'taki belki de tek dinsel bilincim, çünkü gerçekten yalnızım ben... o yüzden dua edemem.*

*

48

Tarihin akışını, akıntılarını ve liderlerin bu güçlerin içinde hareket tarzını anlamadıkça tarihi anlayamazsınız. Her lider kendi liderliği için gerekli koşulları sürdürmek ister. Yani her lider dışarıdan bakanlara gerek duyar. Benim kariyerimi incelerken dikkatli olmanız konusunda uyarıyorum sizi. Ben hem lider hem de dışarıdan bakanım. Benim, aynı zamanda Devlet de olan bir Kilise yarattığımı sanmak gibi bir hata yapmayın. Lider olarak benim işlevim buydu ve biçim olarak kullanacağım birçok tarihsel model vardı. Dışarıdan bakma rolüme bir ipucu vermek gerekirse benim zamanımın sanatlarına bakın. Sanatlar barbarcadır. En gözde şiir nedir? Epik. En popüler dramatik ideal nedir? Kahramanlık. Danslar? Vahşiliğe terk edilmiştir. Moneo'nun görüş açısından bakınca onun bunu tehlikeli diye nitelemesi doğrudur. Bu, düş gücünü uyarır. İnsanlara benim onlardan aldığım şeyin eksikliğini hissettirir, ne mi aldım ben onlardan? Tarihe katılma hakkını.

Çalınmış Günlükler

Idaho portatif karyolasında gözleri kapalı uzanmışken diğer portatif karyoladan hafif bir düşme sesi duydu. Odanın tek penceresinden eğik açıyla gelen, beyaz taşla kaplı döşemeden açık sarı duvara yansıyan ikindi ışığında yerinden doğruldu ve Siona'nın gelip karyolasına uzandığını gördü. Kadın yeşil kumaştan torbasıyla taşıyıp durduğu kitaplardan birini okumaya başlamıştı.

Niçin kitap? diye düşündü Idaho. Ayağını döşemeye attı ve odada etrafına bakındı. Bu yüksek tavanlı, koskoca kutunun Fremen konutuyla uzaktan yakından bir ilişkisi olabilir miydi? İki yatağı birbirinden koyu kahverengi yerel plastikten yapılmış geniş bir masa-sıra ayırıyordu. Odanın iki kapısı vardı. Bir tanesi

doğrudan, dışarıdaki bir bahçeye açılıyordu. Diğerinden ise soluk mavi yer karoları bol güneş ışığıyla parlayan lüks bir banyoya giriliyordu. Banyoda, birçok fonksiyonel olanağın yanı sıra her biri en azından iki metrekarelik birer gömme küvet ve duş teknesi vardı. Bu lüks düşkünlerine özgü yerin kapısı açık bırakılmıştı ve Idaho suyun küvetten taştığını duyuyordu. Siona'da, aşırı miktarda suyla yıkanmak gibi garip bir merak vardı.

Idaho'nun eski Dune zamanlarındaki Naib'i Stilgar olsaydı bu odaya küçümseyerek bakardı. "Utanç verici!" derdi. "Kokuşmuşluk! Zayıflık!" Stilgar olsaydı gerçek bir Fremen siyeciyle boy ölçüşmeye kalkışan bu köy için bir sürü küçümseyici söz kullanırdı.

Siona sayfayı çevirince kâğıt hışırdadı. Kadın, başının altına iki tane yastık koyarak uzanmıştı, üzerinde ince beyaz bir cüppe vardı. Cüppe, kadının vücudundaki yıkanmaktan kaynaklanan yapışkan ıslaklığı belli ediyordu hâlâ.

Idaho başını salladı. O sayfalarda kadının bu kadar ilgisini çekecek ne vardı ki? Kadın, Tuono'ya geldiğinden beri boyuna okuyordu. Okuduğu ciltler inceydi, ama çok sayıdaydı; siyah ciltlerin üzerinde sadece rakamlar vardı. Idaho *dokuz* rakamını görmüştü.

Ayaklarını döşemeye attı, ayağa kalktı ve pencereye gitti. Uzakta çiçekleri çapalayan yaşlı bir adam vardı. Bahçe üç tarafından binalarla çevriliydi. Koca koca çiçekler açmıştı dışarıdan bakınca kırmızı, ama açılınca içi beyazdı bunların, ihtiyar adamın açıkta duran beyaz saçları da beyaz çiçeklerin ve mücevher gibi dizili tomurcukların arasında dalgalanan bir çiçek gibiydi. Idaho keskin çiçek kokularının yanı sıra, çürümüş yaprakların ve yeni alt üst edilmiş toprağın da kokusunu alıyordu.

Açık havada çiçeklerle uğraşan bir Fremen!

Siona o garip okuma uğraşını isteyerek yapmıyordu. *Bana inat olsun diye yapıyor,* diye düşündü Idaho. *Benim ona*

sormamı istiyor.

Idaho, Hwi'yi düşünmemeye çalıştı. Bunu yapınca da öfke girdabına kapılmaya başladı. Bu şiddetli duyguyu ifade eden bir Fremen sözcüğünü hatırladı: *Kanawa.* kıskançlığın demir çemberi yani. *Hwi nerede? Şu anda ne yapıyor acaba?*

Bahçeye bakan kapı vurulmadan açıldı ve Garun'un yardımcılarından Teishar içeri girdi. Teishar'ın ölü rengindeki yüzü koyu renkli kırışıklarla doluydu. Göz bebeklerinin çevresindeki açık sarı renk dikkat çekiyordu. Teishar'ın üzerinde kahverengi bir cüppe vardı. Saçları çürümeye bırakılmış otlar gibiydi. Karanlık ve basit bir ruhu andıran, gereksiz bir çirkinlik vardı bu adamda. Teishar kapıyı kapattı ve onlara bakarak öylece durdu.

Siona'nın sesi Idaho'nun arkasından geldi. "Evet, ne var?"

Idaho o zaman Teishar'da garip bir heyecan olduğunu, adamın titrediğini fark etti.

"İmparator Tanrı..." Teishar boğazını temizledi ve yeniden başladı, "İmparator Tanrı Tuono'ya geliyor!"'

Siona yatakta doğrulup beyaz cüppesini dizlerine çekti. Idaho dönüp Siona'ya baktı, sonra yine Teishar'a döndü.

İmparator Tanrı burada, Tuono'da evlenecek!" dedi Teishar. Nikah eski Fremen usulü yapılacak! İmparator Tanrı'yla gelini Tuono'ya konuk olacaklar!"

Idaho, adamı tam bir *kanawa* içinde süzdü, yumrukları sıkılıydı. Teishar başını hafifçe öne eğdi, döndü ve dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapadı.

"Sana bir şey okuyayım Duncan" dedi Siona.

Idaho kadının sözlerini hemen anlamadı. Yumrukları hâlâ iki yanda sıkılı halde döndü ve kadına baktı. Siona yatağının kenarına oturmuştu, kucağında bir kitap vardı. Adamın dikkatini, önerisini kabul etmek olarak algıladı.

Kadın okudu: "Bazıları, yapılacak işe üstün bir yetenek katabilmek için, bütünlüğü sağlamak uğruna bir parça kirli işi kabul etmek gerektiğine inanır. Uzlaşmanın, ideallerinizi bilince çıkarmak amacıyla sanctus'tan çıktığınız zaman başlayacağını söylerler. Moneo ise benim bulduğum çözümün, sanctus'tan çıkmayıp kirli işlerimi yapmak için başkalarını göndermek olduğunu söylüyor."

Başını kaldırıp Idaho'ya baktı. "İmparator Tanrı kendi sözleri."

Idaho yumruklarını yavaş yavaş gevşetti. Konuyu değiştirmek istediği kesindi. Ve Siona'nın sessizlikten vazgeçmesi ilgisini çekmişti.

"Nedir bu kitap?" diye sordu.

Kadın kısaca, arkadaşlarıyla birlikte Kale'nin plânlarını ve Leto'nun günlüklerinin kopyalarını nasıl çaldıklarını anlattı.

"Sen bunu biliyorsun tabii" dedi kadın. "Babam casusların bizim baskınımızı ele verdiğini açıkça söyledi."

Idaho kadının gözlerindeki akmaya hazır gözyaşlarını gördü. "Dokuzunuzu kurtlar öldürdü, değil mi?" Kadın başıyla onayladı.

"Sen boktan bir Komutansın!" dedi adam.

Kadın öfkelendi, ama henüz bir şey söyleyemeden Idaho sordu: "Bunları sana kim tercüme etti?"

"Bunlar Ix'ten geldi. Lonca'nın anahtarı bulduğunu söylüyorlar."

"Bizim İmparator Tanrı'nın idare-i maslahatçılığa daldığını zaten biliyoruz" dedi Idaho. "Söyleyeceği şeylerin hepsi bu mu?"

"Kendin oku." Yatağının yanında duran çantasını karıştırdı, çevirilerin ilk cildini bulup çıkardı ve Idaho'nun yatağına attı. Idaho yatağına dönünce de sordu: "Boktan bir komutansın demekle ne demek istiyorsun?"

"Dokuz arkadaşını ziyan etmişsin."

"Seni salak!" Kadın başını salladı. "Sen o kurtları belli ki hiç görmemişsin!"

Adam kitabı aldı, eline ağır geldi, o zaman onların kristal kâğıdına yazılmış olduğunu anladı.

"Kurtlara karşı silahlanmanız gerekirdi" dedi adam, kitabı açarken.

"Ne silahı? Yanımıza alacağımız hiçbir silah işe yaramazdı!"

"Laser silahları?" diye sordu adam sayfayı çevirirken."

"Arrakis'te bir laser silahına el sürdüğün anda Solucan haber alır!"

Idaho bir sayfa daha çevirdi. "Ama sonuçta senin arkadaşların laser silahı aldılar."

"Ama onları alana bak sen!"

Idaho bir satır okudu, sonra "Zehirler var" dedi.

Kadın çırpınırcasına yutkundu.

Idaho kadına baktı. "Sonradan kurtları zehirlediniz, değil mi?"

Kadının sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi: "Evet."

"Peki niçin bunu daha önceden yapmadınız?" diye sordu adam.

"Biz... bunu... yapabileceğimizi... bilmiyorduk."

"Ama denemediniz bile" dedi Idaho. Sonra yine açık sayfaya baktı. "Boktan bir Komutan."

"Leto anlaşılması çok zor biridir!" dedi Siona.

Idaho kitaptan bir pasaj okuduktan sonra tekrar Siona'ya baktı. "Bu onu pek tanımlamıyor. Bunun tümünü okudun mu?"

"Her kelimesini hem de! Bazılarını birçok kez okudum."

Idaho açık duran sayfaya baktı ve yüksek sesle okudu: "Yaratmayı tasarladığım şeyi yarattım tüm İmparatorluğumda var olan, güçlü bir mânevi gerilim. Bunun gücünü hisseden pek yok. Bu durumu hangi enerjiyle mi yarattım? Ben kuvvetli değilim. Benim sahip olduğum tek güç, bireysel başarının kontrolünü elimde tutmaktır. Benim tüm yaptıklarımın özeti budur. O halde, insanlar niçin başka nedenler için benim karşıma çıkmak isterler ki? Onları benim karşıma çıkmak için boşuna çabaların getireceği kesin ölüme iten nedir? Aziz mi olmak istiyorlar? Böyle yaparak Tanrı'nın görüşüne ulaşacaklarını mı sanıyorlar?"

"O en büyük kiniktir dedi Siona. gözyaşları sesinden belli oluyordu.

"Seni nasıl sınadı?" diye sordu Idaho.

"Bana bir... bana Altın Yol'unu gösterdi."

"Bu uygun olan..."

"Bu yeterince gerçektir Duncan." Kadın Idaho'ya baktı, gözleri biriken yaşlarla parlıyordu. "Ama bu, İmparator Tanrınız için bir neden olsa bile, onun dönüştüğü şeyin nedeni olamaz!"

Idaho derin bir nefes aldı, sonra "Atreides bu hale geldi!" dedi.

"Solucan yok olmalı!" dedi Siona.

"Merak ediyorum, acaba ne zaman gelecek?" dedi Idaho.

"Garun'un arkadaşı o küçük sıçan söylemedi bunu."

"Sormalıyız" dedi Idaho.

"Silahımız yok" dedi Siona.

"Nayla'da laser silahı var" dedi adam. "Bizde de bıçak var... İp var. Garun'un depolarından birinde ip gördüm."

"Solucan'a karşı mı?" diye sordu kadın. "Nayla'nın silahını alsak bile solucan'a bir etkisi olmaz, biliyorsun."

"Peki onun arabası laseri geçirmiyor mu?" diye sordu Idaho.

"Nayla'ya güvenmiyorum" dedi Siona.

"Sana itaat etmez mi?"

"Evet, ama..."

"Adım adım ilerleyelim" dedi Idaho. "Nayla'ya, laser silahını Solucan'ın arabasına karşı kullanıp kullanmayacağını sor."

"Ya reddederse?"

"Öldür onu."

Siona ayağa kalktı, kitabını bir yana attı.

"Solucan Tuono'ya nasıl gelecek?" diye sordu Idaho. "Normal bir topter için çok büyük ve ağır."

"Garun söyler bunu bize" dedi kadın. "Ama sanırım bence normal yolculuklarındaki gibi gelecek." Kadın başını yukarıya kaldırıp Sareer'in çevre Duvarını gözlerden gizleyen tavana baktı. "Sanırım bütün maiyetiyle birlikte gelecek, İmparatorluk Yolu'ndan geçecek ve süspansorlarla buraya konacak." Idaho'ya baktı. "Peki ya Garun?"

"Garip bir adam" dedi Idaho. "Çok umutsuzca, gerçek bir Fremen olmak istiyor. Benim zamanımdaki gibi bir şey olamadığını da biliyor."

"Onlar senin zamanında nasıldı Duncan?"

"Bunu tanımlayan bir deyişleri vardı" dedi Idaho. "Birlikte ölmek istemediğin biriyle asla arkadaşlık yapmamalısın."

"Bunu Garun a söyledin mi?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Peki onun tepkisi?"

"Bugüne dek tanıdığı bu türden tek adamın ben olduğumu söyledi."

"Garun belki de hepimizden daha akıllı" dedi kadın.

*

49

İktidarın, insana özgü tüm başarılar içinde en kararsızı olduğunu mu sanıyorsunuz? O halde, onun doğasında varolan bu kararsızlığın açıkça belli istisnalarına ne demeli? Bazı aileler sürer gider. Çok güçlü dinsel bürokrasilerin de sürüp gittiği görülmüştür. İmanla iktidar arasındaki ilişkiyi düşünün. Bunların her biri diğerine bağımlı olduğunda birbirleri için mi seçilmişlerdir? Bene Gesserit binlerce yıldan beri, imanın sadık duvarları arasında bayağı güvendedir. Onların gücü nereye gitti peki?

Çalınmış Günlükler

Moneo sinirli bir sesle, "Efendimiz, dilerim bana daha çok zaman ayırmışsınızdır" dedi.

Kale'nin dışında, ayın kısa gölgeleri arasında ayakta duruyordu. Leto onun tam karşısında, İmparatorluk Arabası'nda yatıyordu. Arabanın şeffaf kapağı açıktı. Leto şeffaf kapağın iç tarafına ve Leto'nun yüzünün hemen yanına yeni monte edilen bir koltukta oturan Hwi Noree'yle çevreyi gezmişti. Hwi çevrelerinde artmaya başlayan tüm o telâşlı kalabalığı merak ediyor gibiydi.

Ne kadar sakin bu kadın, diye düşündü Moneo. Bu kadın hakkında Malky'den öğrendiği şeyleri hatırlayınca içinde uyanan ürpermeyi bastırdı, İmparator Tanrı haklıydı. Hwi nasıl görünüyorsa öyleydi kesinlikle sonsuz tatlı ve duyarlı bir insan. *Benimle çiftleşir miydi gerçekten?* diye düşündü Moneo.

Kafasını kurcalayan başka şeyler dikkatini Hwi'den uzaklaştırdı. Leto Hwi'yi Kale'nin çevresinde süspansorlar üzerindeki arabasıyla gezdirirken saraylılardan ve Balıkla Konuşanlar'dan oluşan büyük bir kalabalık orada toplanmıştı;

saraylıların hepsi tören şıklığındaydı, parlak kırmızı ve altın rengi hakimdi. Balıkla Konuşanlar, sadece şeritlerin ve şahinlerin farklı rengiyle ayırt edilen, en iyi lacivertlerini giymişlerdi. Süspansor kızakların üzerindeki bir eşya karavanı Balıkla Konuşanlar'ın arkasına getirilmişti. Hava tozluydu, herkesin içi tarif edilemez bir heyecan ve korkuyla dolmuştu. Gidecekleri yer söylenince saraylıların çoğu dehşete kapılıp tepki göstermişti. Bazıları hemen kendilerine çadır ve seyyar barınak satın almıştı. Bu mallar o anda Tuono'nun hemen yanındaki kumluğa yığılmış levazımla birlikte önceden oraya gönderilmişti. Kafiledeki Balıkla Konuşanlar bu işe bir festival coşkusuyla girişmiyorlardı. Laser silahı taşımayacaktan bildirilince yüksek sesle söylenmişlerdi.

"*Azıcık* daha zaman gerek Efendimiz" diyordu Moneo. "Hâlâ bilmiyorum biz nasıl..."

"Birçok sorun için zamanımız yok" dedi Leto. "Ama bundan çok fazla yararlanabilirsin. Daha fazla gecikmeyi kabul edemem."

"Oraya varmamız üç günü bulacak" diye söylendi Moneo.

Leto o süreyi düşündü hızlı yürüme ve seğirtmeyle geçecek bir yolculuk... yüz seksen kilometre. Evet, üç gün.

"Yolda verilecek molalar için iyi bir hazırlık yapmışsındır eminim" dedi Leto, "Kas krampları için bol sıcak su mesela?"

"Rahatımız yeterince sağlanacak" dedi Moneo, ama Kale'yi terk etmek hoşuma gitmiyor bu günlerde! Ve nedenini biliyorsunuz!"

"Haberleşme cihazlarımız, sadık yardımcılarımız var. Lonca gerektiğince yola getirildi. Rahat ol Moneo."

"Bu töreni Kale'de yapabilirdik!"

Leto buna cevap olarak şeffaf kapağı kapattı ve Hwi'yle ikisini dışarıdan yalıtladı.

"Tehlike mi var Leto?" diye sordu kadın.

"Tehlike daima vardır."

Moneo içini çekti, döndü ve İmparatorluk Yolu'nun Sareer'in güneyine dönmeden önceki uzun yokuşuna başladığı yere doğru seğirtti. Leto arabasını başkâhyanın ardından harekete geçirdi ve karmakarışık kafilenin arkalarından yürüyüşe geçtiğini duydu.

"Hepimiz gidiyor muyuz?" diye sordu Leto.

Hwi arkaya baktı bir süre. "Evet." Leto'nun yüzüne doğru döndü. "Moneo niçin böyle sorunlu oldu?

"Moneo, şu anda onu terk eden anı bir daha ebediyen hiç bulamayacağını fark etti."

"Sen Küçük Kale'den döndüğünden beri çok üzgün ve dalgın. Her zamanki gibi değil kesinlikle."

"O bir Atreides'tir sevgilim ve sen de bir Atreides'i memnun etmek üzere tasarlandın.

"Bu o değil. Öyle olsa anlardım."

"Evet... tamam, bence Moneo ölüm gerçeğini de keşfetti."

"Moneo'yla ikiniz Küçük Kale'deyken nasıldı?" diye sordu kadın.

"Orası benim İmparatorluğumun en tenha yeridir."

"Sanırım benim sorumdan kaçıyorsun" dedi kadın.

"Hayır sevgilim. Senin Moneo'yla ilgili endişelerine katılıyorum ama şu anda yapacağım hiçbir açıklama sana yararlı olmaz. Moneo kapana kısılmış durumda. Bugünde yaşamanın zor, gelecekte yaşamanın anlamsız ve geçmişte yaşamanın olanaksız olduğunu fark etti."

"Sanırım onu tuzağa düşüren sensin Leto."

"Ama kendisini kurtarması gerek."

"Sen niçin kurtarmıyorsun onu?"

"Çünkü benim anılarımın onun özgürlüğünün anahtarı olduğunu sanıyor. Geçmişten geleceğimizi yarattığımı sanıyor."

"Bu hep böyle olmaz mı Leto?"

"Hayır sevgili Hwi."

"Peki nasıl?"

"Çoğu kişi, iyi bir gelecek için, idealize edilmiş bir geçmişe, gerçekte hiç var olmamış bir geçmişe dönmek gerektiğine inanır."

"Ve sen tüm anılarınla bunun böyle olmadığını bilirsin."

Leto yüzünü kapişonunun içinde döndürerek kadına baktı, araştırarak... anımsayarak. İçindeki çoğulluklardan Hwi hakkında bileşik, genetik bir fikir çıkarabilirdi ama bu fikir, yaşayan bedenin yanında çok yetersiz kalırdı. Bu böyleydi tabii ki. Geçmiş, soluk almaya çabalayan, sudan çıkmış balık gözü gibi dışarılara bakan, birbirinin ardı sıra dizili gözlere dönmüştü, ama Hwi canlı yaşamdı. Ağzı bir Delphi şarkısı için tasarlanmış Yunan tarzı kavislerden oluşmuştu ama kahince heceler mırıldanmıyordu, sürekli açan güzel kokulu bir çiçek gibi durmaksızın gelişen, yaşamaktan hoşnut biriydi.

"Niçin bana öyle bakıyorsun?" diye sordu kadın.

"Senin aşkının tadını çıkarıyorum."

"Aşk, evet." Kadın gülümsedi. "Bence, beden aşkını paylaşamadığımıza göre ruh aşkını paylaşmalıyız. Onu benimle paylaşır mısın Leto?"

Leto şaşırmıştı. "Benim ruhumu mu soruyorsun?"

"Başkaları da sormuştur muhakkak."

"Benim ruhum deneyimlerini sindirir, hepsi bu."

"Sana çok mu fazla soru sordum?" dedi kadın.

"Bence sen bana çok fazla soru soramazsın."

"O halde seninle anlaşmazlığa düşmekle senin aşkını, kötüye kullanıyorum. Malky Amcam senin ruhunla ilgili bir şeyler söylemişti bana."

Leto yanıt veremeyeceğini fark etti. Kadınsa onun sessizliğine, devam etmesi için bir çağrı gibi gördü. Amcam bana senin ruhu, öncelikle de kendi ruhunu araştırmada en büyük usta olduğunu söyledi."

"Ama Malky Amca'n kendinin bir ruhu olduğunu inkar etmişti!"

Kadın Leto'nun sesindeki sertliği fark etti ama yılmadı. "Yine de bence haklı. Sen ruh konusunda bir dehasın, çok zekisin."

"Bu konuda sadece, zorluklara aldırmadan sürekli ilerleme azmi gerekir" dedi Leto. "Zeka değil."

Sareer'i çevreleyen duvarın tepesine doğru uzun bir yokuş çıkmaya başlamışlardı artık. Leto arabasının tekerleklerini indirdi ve süspansorlar devreden çıkardı.

Yavaş yavaş konuşan Hwi'nin sesi araba tekerleklerinin sürtünme sesi ile çevrelerindeki koşan ayakların çıkardığı sesten ötürü güçlükle duyuluyordu. "Yine de, sana sevgilim diyebilir miyim?"

Leto, artık tam anlamıyla insana ait olmayan boğazının bilinen gerginliğiyle yanıtladı. "Evet."

"Ben bir Ixia'lı olarak doğdum sevgilim" dedi kadın. "Onların evrenimize mekanik bakışını seninle niçin paylaşmayayım ki? Benim bakışımı biliyor musun Leto, sevgilim?"

Leto ona bir süre baktı sadece.

"Doğaüstünü her seferinde hissediyorum" dedi kadın.

Leto'nun tahta törpüler gibi sesi kendisine bile kızgın bir tonda geldi: "Her insan kendi doğaüstünü yaratır."

"Bana kızma sevgilim."

Yine o korkunç törpüleme sesi: "Sana kızmam olanaksız."

"Ama Malky'yle aranızda bir zamanlar bir şeyler olmuş" dedi kadın. "Bana bunun ne olduğunu anlatmazdı, ama onun canını niçin bağışladığını hep merak ettiğini söylerdi."

"Bana öğrettiği şeyler için."

"Aranızda neler oldu sevgilim?".

"Malky hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lütfen sevgilim. Bunu öğrenmenin şu anda benim için önemli olduğunu hissediyorum."

"Malky'ye, insanların yaratmaya kalkmamaları gereken bazı şeylerin olduğunu hatırlattım."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır." Leto pek istemeden konuşuyordu. "Söylediklerim onu kızdırdı. Dedi ki: Yani sence kuşların olmadığı bir dünyada insanlar uçan taşıtları yaratamayacaklar! Ne kadar aptalsın! insanlar her şeyi yaratabilir!"

"Sana aptal mı dedi?" Hwi'nin sesinde şok vardı.

"Haklıydı. Ve kabul etmese de asıl gerçeği söylemişti.

Bana yaratılardan kaçmak için bir nedenin var olduğunu öğretti."

"Yani sen Ixia'lılardan korkuyor musun?"

"Elbette korkuyorum! Facia yaratabilirler çünkü."

"Peki senin yapacağın ne?"

"Daha hızlı kaçmak. Tarih, yaratılarla facialar arasında sürekli bir yarıştır. Eğitimin yararı vardır, ama yetmez. Kaçman da gerekir."

"Ruhunu benimle paylaşıyorsun sevgilim. Biliyor musun bunu?"

Leto bakışlarını kadından ayırdı ve Moneo'nun sırtına, başkahyanın hareketlerine, orada tıkılı duran, gayet belirgin gizlilik bahanelerine yöneltti. Kafile ilk hafif eğimin sonuna vardı. Şimdi yürüyüş Batı Halkaduvarına tırmanmaya dönüşmüştü. Moneo sanki hayatı boyunca hep yürümüş gibi, bir ayağı hep ötekinin önünde ve basacağı her yeri bilerek yürüyordu; ama yeni bir şeyler vardı başkâhyada. Leto, kendini geri çeken, artık Efendisi'nin kapişonlu yüzünün yanı sıra yürümekten hoşnut olmayan, artık kendi yazgısını Efendi'sininkiyle bir tutmayan bir adam görüyordu. Doğuya doğru, uzaklarda Sareer öylece bekliyordu. Batıya doğru, ötelerde nehir ve plântasyonlar vardı. Moneo ne sağına ne soluna bakıyor, başka bir hedefi gözlüyordu.

"Bana cevap vermiyorsun" dedi Hwi.

"Cevabı sen zaten biliyorsun."

"Evet. Senin hakkında bir şeyleri anlamaya başladım" dedi kadın. "Senin korkularının bazılarını hissedebiliyorum. Ve sanırım artık senin nerede yaşadığını biliyorum."

Leto irkilerek Hwi'ye dönüp baktı ve onun bakışlarına kitlenip kaldığını fark etti. Sağılacak bir şeydi bu. Gözlerini kadından ayıramıyordu. İçinden büyük bir korku geçti ve ellerinin titremeye başladığını hissetti.

"Sen, var olma korkusuyla var olma sevgisinin tek bir kişi gibi birleştiği yerde yaşıyorsun" dedi kadın.

Leto gözlerini bile kırpmadan bakıyordu.

"Sen bir mistiksin" dedi kadın, "kendine karşı sırf dışarıya başka hiç kimsenin bakamayacağı bir şekilde bakan o evrenin merkezinde bulunduğun için şefkatli davranan bir mistiksin. Bunu paylaşmaktan korkuyorsun; ama yine de, bunu paylaşmayı her şeyden daha çok istiyorsun."

"Ne gördün sen?" diye fısıldadı Leto.

"Benim iç gözüm, iç sesim yok" dedi kadın. "Ama ben ruhunu sevdiğim Leto Efendim'i gördüm ve senin gerçekten anladığın tek şeyi biliyorum."

Leto kadının bakışlarından kaçtı, ama onun söyleyeceği şeylerden korkuyordu. Ellerinin titremesi tüm ön segmentinde hissediliyordu.

"Aşk; senin anladığın şey bu" dedi kadın. "Aşk ve bütün hepsi bundan ibaret."

Leto'nun ellerindeki titreme durdu. Her iki yanağından aşağı birer damla gözyaşı aktı. Gözyaşları kapişonuna değince mavi duman haleleri yükseldi. Yanma hissetti; duyduğu acıya müteşekkirdi.

"Sende hayata inanç var" dedi Hwi. "Bilirim, aşka cesaret ancak bu inanç varsa var olabilir."

Kadın sol elini uzattı ve Leto'nun yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Kapişonun, bu teması önlemek için her zamanki refleksiyle tepki vermemesi Leto'yu şaşırttı.

"Biliyor musun" dedi Leto, "ben bu hale geldiğimden beri benim yanağıma dokunan ilk insansın."

"Ama ben senin şimdi de daha önce de ne olduğunu biliyorum" dedi kadın.

"Benim daha önce... ahh Hwi. Benim daha öncemden yalnızca bu yüz kaldı ve geri kalanı yitip gitti, anıların karanlığında... gizlendi... yok oldu."

"Benim için yok olmuş değil sevgilim."

Leto doğrudan kadına baktı, gözlerine kitlenip kalmaktan korkmuyordu artık. "Ixia'lıların seni yaratmakla neyi yarattıklarını biliyor olmaları mümkün mü?"

"Ruhumun aşkı, inan ki bilmiyorlar. Gizli her şeyimi tümüyle açtığım ilk kişi, tek kişi sensin."

"Öyleyse, vaktiyle olabilecekken olmadığıma yas tutmayacağını artık" dedi Leto. "Evet sevgilim, ruhumu seninle paylaşacağım."

*

50

Sizi ve türdeşlerinizi kabilesel biçimlere yönelten, içinizdeki bu gücü plastik bir anı gibi düşünün. Bu plastik anı eski biçimine, kabile toplumuna dönmeye çalışır. Tüm çevrenizde vardır bu derebeyin tımar bölgesi, piskoposun cemaat alanı, şirket, askeri birlik, spor kulübü, dans topluluğu, isyan hareketinin hücresi, plânlama konseyi, ibadet grubu... başıyla ve uşaklarıyla, konak gövdesi ve parazitleriyle bunların hepsi. Ve sonuçta (bu sözcüklerin bizzat kendisi de dahil olmak üzere!) yabancılaştırıcı araçlar yığını "o daha iyi zamanlar"a dönme bahanelerine eklenmeye yatkındır. Size başka yolları öğretebileceğimden pek umutlu değilim. Dairelere karşı direnen dört köşe düşünceleriniz var sizin.

Çalınmış Günlükler

Idaho tırmanmayı düşünmezse tırmanmayı düşünmeden sürdürebileceğini fark etti. Tleilaxu'nun geliştirdiği bu beden, Tleilaxu'nun ihtimal bile vermeyeceği şeyleri hatırlıyordu, ilk gençliği çok eski zamanlarda yitip gitmişti ama kasları Tleilaxu genciydi ve Idaho tırmanırken, çocukluğunu unutulmuşluğa gömebilirdi. O çocuklukla, anavatanı olan gezegenin yüksek kayaları arasına kaçıp saklanarak hayatta kalmayı öğrenmişti. Önündeki bu kayaların buraya insanlar tarafından konmuş olması bir şeyi değiştirmezdi; bunlar da çağlar boyu hava koşullarıyla biçim değiştirmişti.

Idaho'nun sırtındaki sabah güneşi sıcaktı. Siona'nın, epey aşağılardaki dar bir kaya çıkıntısı üzerinde, nispeten daha kolay durabileceği bir konuma ulaşmaya çabaladığını duyuyordu. Bu durum gerçekte Idaho için anlamsızdı, ama Siona'ya sonunda bu tırmanışı yapmaları gerektiğini kabul ettirecek bir şey haline gelmişti.

Onlar.

Siona, Idaho'nun buna tek başına girişmesine karşı çıkmıştı.

Nayla, onun üç tane Balıkla Konuşan yardımcısı, Garun ve onun Müze Fremenleri'nden seçilen üç kişi Sareer'i kuşatan Duvarın dibindeki kumlukta bekliyorlardı.

Idaho duvarın yüksekliğini düşünmüyordu. Tutunacağı ve basacağı bir sonraki yeri düşünüyordu yalnızca. Omuzlarındaki ince ip kangalı geldi aklına. Bu ip, duvarın yüksekliğiydi. Idaho bu yüksekliği yerde, kum üzerine üçgen çizerek, adımlarını saymadan ölçmüştü. İp ne kadar uzunsa yol da o kadar uzundu. Duvarın yüksekliği ipin uzunluğu kadardı. Farklı bir şey düşünmek kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı.

Idaho, görmeden uzandığı yerlerdeki elle tutunacağı şeyleri hissederek, dik bir yüzeye el yordamıyla tırmanıyordu... evet, pek de dik değildi. Rüzgârın ve kumun, hattâ yağmurun, soğuğun ve sıcağın gücü burada üç bin yıldan fazla bir süredir aşındırma faaliyetindeydiler, Idaho duvarın dibindeki kumlukta tam bir gün boyunca oturmuş ve zamanın neler yapmış olduğunu incelemişti. Kafasında belli bazı biçimler oluşturmuştu yana doğru uzanan bir gölge, ince bir çizgi, ufalanan bir çıkıntı, şurada ince bir kaya basamağı ve orada bir diğeri.

Yukarı doğru yoklaya yoklaya uzanan parmakları keskin bir kaya çatlağının içine girdi. Ağırlığını dayanak yerinde hafifçe denedi. Evet. Yüzünü sıcak kayaya bastırarak aşağıya ya da yukarıya bakmadan, kısa bir süre dinlendi. Idaho sadece oradaydı. Her şey, adım adım ilerleme sorunundan ibaretti. Omuzlarının öyle çabucak yorulmasına izin verilemezdi. Ağırlık kollarla bacaklar arasında dengelenmeliydi. Parmakları kaçınılmaz yaralar almıştı ama kemiklere ve tendonlara bir şey olmadıkça deri pek önemli değildi.

Sürünerek tırmandı yeniden. Elinin altından bir kaya parçası kopup düştü; tozlar ve kırıntılar sağ yanağını yalayıp geçti, fakat hissetmedi bile. Bilinci, en son kırıntısına varıncaya dek, yoklayan

elinde, en ufak çıkıntılara bile dayanan ayaklarının dengesinde yoğunlaşmıştı. Yerçekimini reddeden el parmaklarıyla şuraya, ayak parmaklarıyla oraya tutunup, iradesinin dimdik gücüyle kayalara yapışan bir toz, bir partiküldü sanki.

Önlem olarak yanına aldığı dokuz tane dağcı çivisi cebinde şişkinlik yapıyordu, fakat onları kullanmamakta direniyordu. Yine önlem olarak aldığı çekiç de, düğümün yerini parmaklarının hatırladığı kısa bir iple kemerinden aşağı sarkıyordu.

Nayla sorun çıkarmıştı. Laser silahından vazgeçmeyecekti. Ama Siona'nın, onlara katılması yolunda kesin emrine uymuştu. Garip kadındı bu... garip bir şekilde itaatkâr.

"Bana itaat edeceğine yemin etmedin mi?" diye sordu Siona.

"Nayla'nın itaat etme gönülsüzlüğü yok olmuştu. Daha sonra Siona, "O, benim kesin emirlerime daima itaat eder" demişti.

"O halde onu öldürmemiz gerekmez" dedi Idaho.

"Buna hiç kalkışmasak daha iyi olur. Senin güç ve çabukluk konusunda en ufak bir fikrin bile yok bence."

"Eski tarzda bir Naib" olmayı düşleyen Müze Fremen Garun, Idaho'nun "İmparator Tanrı Tuono'ya nasıl gelecek?" sorusuna verdiği yanıtla bu tırmanışın sahneye konmasına yol açmıştı.

"Benim dedemin dedelerinin zamanında yaptığı ziyaretler için seçtiği tarzda gelecek" demişti adam.

"Peki neymiş o?" diye onu konuşmaya teşvik etmişti Siona.

Leto'nun Tuono'da evleneceğinin duyurulduğu günün öğleden sonrasında, güneşten korunmak için, konuk evinin dışındaki tozlu gölgelerde oturuyorlardı. Garun'un yardımcıları Siona'yla Idaho'nun Garun'la birlikte oturdukları eşiğin çevresinde çömelerek bir yarım daire oluşturmuşlardı, iki tane Balıkla Konuşan yanlarına uzanmış, onları dinliyordu. Nayla her an yetişebilirdi.

Garun köyün arkasındaki, sırtı güneş ışığında, uzakta bir altın gibi parlayan yüksek duvarı gösterdi parmağıyla, "İmparatorluk Yolu oraya varır ve İmparator Tanrı'nın, onu o yükseklerden hafifçe aşağıya indirecek bir cihazı vardır."

"Onun arabasında var bu" dedi Idaho.

"Süspansorlar" diye doğruladı Siona. "Görmüştüm."

"Dedemin dedesi onların İmparatorluk Yolu'ndan geldiklerini söylemişti, kalabalık bir kafileymişler, İmparator Tanrı, cihazıyla köyümüzün meydanına süzülüp inmiş. Ötekiler iplerle inmişler."

Idaho düşüncelere dalarak "İplerle" dedi.

"Niçin gelmişlerdi?" diye sordu Siona.

"İmparator Tanrı'nın, Fremenler'ini unutmadığını göstermek için, böyle demişti büyük dedem. Bu büyük bir onurdu, ama bu nikâh kadar büyük değil tabii."

Garun daha konuşurken Idaho ayağa kalktı. Yakınından bakınca yüksek duvar net bir şekilde görünüyordu merkez caddeden dosdoğru aşağı, kumluk zeminden, gün ışığı içindeki tepenin görüntüsü. Idaho merkez caddede, konuk evinin köşesine doğru yürüdü. Orada durdu, dönüp Duvara baktı, ilk bakışta, herkesin niçin bu duvara tırmanılamaz dediğini anladı. O anda bile, bir yükseklik ölçümü yapma düşüncesine karşı direniyordu. Yükseklik beş yüz metre de olabilirdi, beş bin de. Asıl önemli olan, daha dikkatli bir incelemenin açığa çıkaracağı şeylerdi enlemesine uzanan ince yarıklar, kopmuş yerler, hattâ dipte yığılmış kumun yaklaşık yirmi metre yukarısındaki, raf şeklinde dar bir çıkıntı... ve dimdik yukarıya doğru uzanan yüzeyin yaklaşık üçte iki yüksekliğindeki bir diğer çıkıntı.

Duncan, kendinin bilinçsiz bir parçasının, eski ve güvenilir bir parçasının, o mesafeleri kendi bedeniyle oranlayarak gerekli ölçümleri yapacağını biliyordu orada Duncan'ın erişebileceği birçok uzunluk vardı; şurada elleriyle tutunacağı bir yer, orada bir diğeri. Kendi elleriyle. Kendini tırmanırken hissetmişti.

Ayakta durmuş, o ilk incelemeyi yaparken sağ omzunun dibinden Siona'nın sesi geldi. "Ne yapıyorsun burada?" Kadın sessizce yaklaşmıştı ve onun baktığı yere bakıyordu.

"O duvara tırmanabilirim" dedi Idaho. "İnce bir ipi yukarıya çıkarırsam onunla daha kalın bir ipi yukarıya çekebilirim. O zaman hepiniz kolayca yukarı çıkabilirsiniz."

O anda Garun yanlarına geldi ve bunu duydu. "Duvara niçin tırmanacaksın Duncan Idaho?"

Siona Garun'a gülümseyerek Idaho'nun yerine cevap verdi, "İmparator Tanrı'ya yaraşır bir karşılama yapmak için."

Bu, kadının kuşkularına rağmen, kadının gözlerinin önünde ve böyle bir tırmanma hakkında hiçbir şey bilmediği halde olmuş ve ilk güvenin dogmasına yol açmıştı.

Idaho o ilk sevinçle, "Yukarıdaki İmparatorluk Yolu'nun genişliği ne kadar?" diye sordu.

"Hiç görmedim" dedi Garun. "Ama çok geniş olduğunu duydum. Koca bir bölük yan yana yürüyebilirmiş o yolda; öyle diyorlar. Ve orada köprüler, nehrin görülebileceği yerler vardır ve... ve... oh, harika bir yerdir orası."

"Niçin hiç çıkıp da kendin görmedin?" diye sordu Idaho.

Garun omuzlarını kaldırdı sadece ve duvarı gösterdi eliyle.

O anda Nayla geldi ve Duvara tırmanmayla ilgili tartışma başladı. Idaho tırmanırken bir yandan da bu tartışmayı düşünüyordu. Ne kadar garipti şu Nayla'yla Siona'nın ilişkisi! İki suikastçi gibiydiler... ama suikastçı değildiler. Siona emrediyor, Nayla itaat ediyordu. Ama Nayla bir Balıkla Konuşan'dı; Leto'nun, yeni gulanın ilk sınavı için güvendiği *Arkadaştı.* Çocukluğundan beri İmparatorluk Jandarmasında görev yaptığını kabul ediyordu. Hele ondaki o güç! Onun o gücüyle Siona'nın iradesi karşısında eğilmesi insanı ürkütüyordu. Nayla, ne yapması gerektiğini

söyleyen gizli bir sesi dinliyormuş da, bundan dolayı itaat ediyormuş gibiydi sanki.

Idaho tutunacağı başka bir yer bulmak üzere yukarıya uzandı. Parmakları kayanın üzerinde sağa ve yukarı doğru, yoklaya yoklaya ilerledi ve sonunda içine girebilecekleri, gözle görülmeyen bir çatlak bulabildi. Anıları ona tırmanmanın doğal yolunu gösteriyordu ama bu yolu ancak, bedeniyle o gidişi izleyerek öğrenebilirdi. Sol ayağı, ayak parmaklarıyla dayanacağı bir yer buldu., yukarı... yukarı.. yavaşça, deneyerek. Sağ eli yukarıya şimdi... çatlak yok ama raf gibi bir çıkıntı var. Önce gözleri, sonra yanağı, aşağıdan gördüğü çıkıntının üzerine çıktı. Çıkıntının yukarısına doğru süründü, üstüne uzandı ve yukarı ya da aşağı değil, uzaklara bakarak dinlendi. Baktığı yönde kumdan bir ufuk ve görüşü sınırlayan, tozlu bir rüzgâr vardı. Dune zamanında böyle çok ufuk görmüştü.

Az sonra yüzünü Duvar'a döndü, dizlerinin üzerinde yükseldi, elleri yukarı doğru uzandı ve tırmanmaya devam etti yine. Duvar'ın resmi, onu aşağıdan gördüğü haliyle aklındaydı. Gözlerini kapattı mı, Duvar'ın biçimi olduğu gibi önünde, daha çocukluğunda Harkonnen köle savaşçılarından saklanırken öğrendiği gibi, bozulmadan duruyordu. Parmak uçları, içine girebileceği bir çatlak buldu. Elleriyle kendini yukarı çekti.

Aşağıdan bakan Nayla'nın tırmanıcıya duyduğu ilgi giderek artıyordu. O mesafeden bakınca Idaho duvarın Üzerinde küçücük ve yalnız bir şekilden ibaret kalmıştı. Bu adam, önemli kararları tek başına vermenin nasıl bir şey olduğunu biliyor olsa gerekti.

Onun çocuğunu doğurmak isterdim, diye düşündü, *ikimizin çocuğu güçlü ve becerikli olurdu. Tanrı'nın Siona'yla bu adamın çocuğundan beklediği nedir ki?*

O sabah Nayla güneş doğmadan kalkmış ve köyün kıyısındaki alçak kumulun tepesine dek yürüyüp Idaho'nun önerdiği şeyi düşünmüştü. Ötelerde, rüzgârın bilinen tozlu giysisini giydirdiği yeşilimsi sarı renkte bir şafak sökmüş, ardından çelik gibi bir

güneş ve Sareer'in uğursuz enginliği görünmüştü. O zaman, Tanrı'nın bunları kesinlikle tahmin etmiş olduğu kanısına vardı. Tanrı'dan ne gizlenebilirdi ki? Hiçbir şey, hattâ cehennemin kıyısına doğru bir yol bulmak üzere tırmanıp duran şu Duncan Idaho'nun uzaktaki şekli bile gizlenemezdi.

Idaho'nun tırmanışını seyrederken Nayla'nın aklı ona bir oyun oynadı ve duvarı yatay hale getirdi. Idaho da o girintili çıkıntılı yüzeyde emekleyen bir çocuğa dönüştü. Ne kadar küçük görünüyordu... gittikçe de küçülüyordu.

Nayla bir yardımcısının verdiği suyu içti. içtiği su, duvarı yine gerçek perspektifine getirdi.

Siona ilk çıkıntıda çömelip yukarıya bakmak için dışarıya eğildi. "Eğer sen düşersen ben deneyeceğim" diye söz vermişti Idaho'ya. Nayla bunun garip bir vaat olduğunu düşünmüştü. Niçin ikisi de imkânsızı denemek istiyordu ki?

Idaho da Siona'yı bu gerçekleşmesi imkânsız sözünden caydırmaya kalkmamıştı.

Bu, kader; diye düşündü Nayla. *Tanrı böyle istiyor.*

Bunlar aynı şeydi.

Idaho'nun tutunduğu yerden bir taş parçası düştü. Birçok kez olmuştu bu. Nayla düşen taşı seyretti. Taşın duvarda seke seke aşağıya kadar inmesinin çok uzun zaman alması, Duvar'ın dik olduğunu söyleyen gözün aslında yanıldığını gösteriyordu.

Idaho başarabilir de, başaramayabilir de, diye düşündü Nayla. *Her ne olursa Tanrı öyle istemiş demektir.*

Ama Nayla kalbinin hızlı hızlı vurduğunu hissetti. Idaho'nun macerasının sekse benzediğini düşündü. Bu olay aslında erotik değildi ama Nayla'yı, çok ender görülen bir büyü gibi kavramıştı. Fakat Idaho'nun ona göre olmadığını aklından çıkarmaması gerekiyordu.

O, Siona'ya göre. Eğer sağ kalırsa.

Eğer başaramazsa Siona deneyecekti. Siona ya başaracak ya da başaramayacaktı. Ama Nayla, Idaho tepeye varırsa orgazm olmayı düşledi; *acaba olabilir mi* diye düşündü. Idaho çok yaklaşmıştı artık.

Idaho, taşın yerinden kopmasından sonra üst üste derin nefesler aldı. Kötü bir andı ve duvara üç noktadan tutunarak kendine gelmesi biraz zaman aldı. Boşta kalan eli neredeyse kendiliğinden, yine yukarıya doğru sürünüp çürük yeri geçti ve başka bir zayıf çatlağa uzandı. Yavaş yavaş. ağırlığını o eline kaydırdı. Yavaş... yavaş. Sol dizi ayak parmaklarını dayayabileceği bir yeri hissetti. Ayağını kaldırıp orayı buldu, denedi. Belleği ona tepenin yakında olduğunu söylüyordu ama belleğindekileri bir yana itti. Kafasında bu tırmanmadan ve Leto'nun yarın geleceği bilgisinden başka hiçbir şey yoktu.

Leto ve Hwi.

Bunu da düşünmemeliydi. Ama aklından gitmiyordu bir türlü. *Tepe... Hwi... Leto... yarın...*

Düşündüğü her şey umutsuzluktan kaynaklanan kederini arttırıyor, onu hemen çocukluğundaki tırmanışları hatırlamaya zorluyordu. Bunları bilinçle hatırladıkça yetenekleri de köreliyordu. Dinlenmeli ve derin derin nefes alarak kendini toparlamaya, geçmişindeki doğal tarzına geri dönmeye çalışmalıydı.

Ama o tarzlar doğal mıydı?

Aklında bir tıkanma vardı. Birçok şeyin doluştuğunu hissediyordu, bir sonu... bir zamanlar olabilecek ve artık asla olamayacak olanın ölümcüllüğünü.

Leto yarın oraya gelecekti.

Idaho, yüzünden, yanağını kayaya yasladığı yerin çevresinden terler aktığını hissetti.

Leto.

Seni yeneceğim Leto. Seni kendim için yeneceğim; Hwi için değil, kendim için yeneceğim seni.

Bir arınma duygusu yayılmaya başladı içine. Bu duygu, kendini ruhen bu tırmanmaya hazırladığı geceki duyguya benziyordu. Siona onun uyuyamadığını fark etmişti. Kadın onunla konuşmaya başlamış, ona Yasak Orman'daki umutsuzca kaçışının en küçük ayrıntılarını anlatmış ve nehir kıyısında ettiği yeminden söz etmişti.

"Şimdiyse onun Balıkla Konuşanlar'ına komutanlık edeceğime yemin ettim" dedi kadın. "Bu yeminimi tutacağım; ama dilerim bu, onun istediği tarzda gerçekleşmez."

"Onun istediği ne?" diye sordu Idaho.

"Onun bir sürü güdüsü var ve ben bunların hepsini bilemiyorum. Onu kim anlayabilir ki? Tek bildiğim, onu asla bağışlamayacağımda."

Bu anı Idaho'nun, yanağına dayalı kayayı yeniden hissetmesini sağladı. Esen hafif rüzgâr terini kurutmuştu. Üşüdüğünü hissetti. Ama kendine gelmişti.

Asla bağışlamayacağım.

Idaho öteki kişilerinin ruhlarını, Leto'nun hizmetinde can vermiş gulaları hissetti.

Siona'nın kuşkularına inanmalı mıydı? Evet. Leto kendi bedeniyle, kendi elleriyle adam öldürebilirdi. Siona'nın anlattığı söylenti gerçeğe benziyordu. Ve Siona da bir Atreides'ti. Leto'ysa başka bir şey haline gelmişti... Atreides değildi artık, insan bile değildi hattâ. Onun hali, canlı bir yaratıktan ziyade, doğanın vahşi bir gerçeği olan, anlaşılmaz ve bilinmeyen bir şeydi; onun bütün deneyimleri kendisinin içinde hapsolup kalmıştı. Ve Siona ona karşıydı. Gerçek Atreides onu dışlamıştı.

Benim gibi.

Doğanın vahşi bir gerçeği, hepsi bu. Aynen bu Duvar gibi.

Idaho'nun sağ eli, yoklaya yoklaya yukarıya uzandı ve keskin bir kenar buldu. Kenarın daha yukarısında hiçbir şeye rastlayamadı ve kafasındaki biçimde, bu bölgede geniş bir çatlak var mıydı diye hatırlamaya çalıştı. Tepeye varmış olduğuna inanmaya cesaret edemezdi... henüz. Keskin kenar, ağırlığını oraya bindirince parmaklarını bıçak gibi acıttı. Sol elini de o hizaya kaldırdı, sıkı tutunacak bir yer buldu ve kendini yavaşça yukarıya çekti. Gözleri ellerinin hizasına yükseldi. Üzeri düz bir yer gördü, bu yer uzanıp gidiyordu... masmavi gökyüzüne doğru. Elleriyle tutunduğu yüzeyde hava koşullarının yarattığı, eskilerden kalma çatlaklar vardı. Parmaklarıyla yoklaya yoklaya, önce bir eliyle, sonra öteki eliyle yüzeydeki bu çatlakları buldu, göğsünü yukarı çekti... sonra belini... kalçasını. Sonra yüzeyin üzerine yatıp vücudunu bükerek, emekleyerek, kenarı epey arkasında bırakana dek ilerledi. Ancak o zaman ayağa kalktı ve duygularının bildirdiği şeyi söyledi kendi kendine.

Tepe. Dağcı çivisine ve çekicine gerek bile duymamıştı. Hafiften bir ses geldi kulağına. Sevinç çığlığı mı?

Yine kenara doğru aşağıya bakıp onlara el salladı. Evet sevinç çığlığı atıyorlardı. Geri dönüp yolun ortasına gitti ve duyduğu sevinçle kaslarındaki titremenin geçmesini, omuzlarındaki ağrıların dinmesini bekledi. Yavaş yavaş, çepeçevre dönüp tepeyi gözden geçirirken, nihayet belleğinin tırmanışın yüksekliğini tahmin etmesini engellemedi.

Dokuz yüz metre... en azından.

İmparatorluk Yolu ilgisini çekti. Onn'a giderken gördüğü yol gibi değildi bu. Çok genişti... en azından beş yüz metre genişliğindeydi. Yolun zemini pürüzsüz, kesintisiz bir grilikti; yanlarında, Duvar'ın her iki kenarından itibaren yaklaşık yüz metre eninde iki kenar şeridi vardı. Kayadan yapılmış adam boyu sütunlar yolun kenarını belirtiyor, Leto'nun geçeceği yol boyunca duran bekçiler gibi uzanıp gidiyorlardı.

Idaho, Duvar'ın Sareer'in karşı yönündeki diğer kenarına gitti ve aşağıya baktı. Ta aşağılarda yeşil renkli hızlı bir nehir, Duvar'ın dibindeki kayalara vura vura, köpük içinde akıyordu. Sağa baktı. Leto oradan gelecekti. Yol ve Duvar ileride hafifçe sağa doğru kavis yapıyordu ve kavis Idaho'nun durduğu yerden yaklaşık üç yüz metre öteden başlıyordu. Idaho tekrar yola döndü ve yolun kenarı boyunca yürüdü, kavisi izledi ve sonunda yol bir 'S' çizerek geri döndü, daraldı ve hafifçe aşağıya doğru bir eğim aldı. Idaho durdu ve oluşan yeni biçime bakarak, önüne serilen manzarayı seyretti.

Yol hafif eğimin başladığı yerden yaklaşık üç kilometre sonra daralıyor ve nehir vadisini, payandaları bu mesafeden gerçek dışı ve oyuncak gibi görünen bir köprüyle geçiyordu, Idaho Onn yolunda buna benzer bir köprü hatırladı, onu gerçekmiş gibi ayaklarının altında hissediyordu. Anılarına güveniyor, köprüleri bir askeri liderin görmek zorunda olduğu gibi görüyordu ya bir geçit yeri ya da bir tuzak.

Idaho soluna doğru gitti ve aşağıya, uzaklara bakınca perili köprünün uzaktaki ayağında başka bir yüksek Duvar gördü. Yol oraya kadar devam ediyor sonra hafifçe dönüp dosdoğru kuzeye giden dümdüz bir çizgi haline geliyordu. Orada iki duvar, aralarında da nehir vardı. Nehir insan yapımı bir kanyondan geçiyor, suları güneye akarken yatağı daralıp kuzeye giden bir rüzgâr geçidine kanalize ediliyordu.

Idaho, nehri boş verdi. Nehir dün oradaydı, yarın da orada olacaktı. Dikkatini köprüye yöneltip, almış olduğu askeri eğitimle onu incelemeye koyuldu. Başını sallayarak düşündüklerini onayladı, sonra geldiği yoldan geri döndü ve yürürken omuzlarındaki ince ipi çıkardı.

Nayla ancak, ipin yılan gibi aşağıya indiğini görünce orgazm oldu.

*

51

Ben neyi saf dışı bırakıyorum? Burjuvaların, geçmişi barışçıl bir şekilde muhafaza etme sevdasını. Bu, bağlayıcı bir güçtür; parseclerce uzanıp giden uzaydaki yanıltıcı ayrımlara karşın insanoğlunu nazik bir bütünlük halinde tutan budur. Ben ortalığa saçılmış parçaları bulabilirsem başkaları da bulabilir. Birlikteyseniz, ortak bir facia yaşayabilirsiniz. Hep birlikte kökünüz kazınabilir. Yani rahatça kayıp giden tutkusuz bir aleladeliğin, hırstan ve amaçtan yoksun bir hareketin korkunç tehlikesini gösteriyorum. Her uygarlığın bunu yapabileceğini gösteriyorum. Hiçbir yaygara ve gürültü patırtı olmaksızın, hattâ 'Neden?' diye bile sormaksızın sakince ölüme kayan çok uzun yaşam süreleri veriyorum size. İmparator Tanrı Leto denen sahte mutluluğu ve gölge faciayı gösteriyorum. Gerçek mutluluğu öğrenecek misiniz şimdi?

Çalınmış Günlükler

Moneo şafak vakti konuk evinden çıktığında, tüm geceyi kısa bir tilki uykusuyla geçiren Leto uyanıktı. İmparatorluk Arabası üç kenarlı saray avlusunun hemen hemen tam ortasına park edilmişti. Arabanın kapağı tek yönlü opaklığa ayarlanmıştı; içindekileri gösteriyor, ama rutubete karşı çok sıkı bir yalıtım sağlıyordu. Leto, soluduğu havayı kurutucu bir işlemden geçirerek üfleyen vantilatörlerin hafif gürültüsünü duyuyordu.

Moneo arabaya yaklaşırken ayakları döşeme taşlarına sürtündü. Şafak aydınlığı başkâhyanın üzerindeki konuk evi çatısını turuncu bir ışıkla çepeçevre sarmıştı.

Moneo karşısına gelip durunca Leto arabanın kapağını açtı. Havada, fermente olmuş pislik kokusu vardı ve rüzgârdaki nem birikimi acı veriyordu.

"Tuono ya öğlen varacağız" dedi Moneo. "Dilerim size havadan kılavuzluk etmek üzere benim topterle gelmemi tercih edersiniz."

"Topter istemiyorum" dedi Leto. "Tuono'ya süspansorlar ve iplerle inebiliriz."

Leto bu kısa konuşmadaki plastik imajlara hayran kaldı. Moneo yolculuğu hiçbir zaman sevmemişti. Bir asi olarak geçen gençliği onu, göremediği ya da sınıflandıramadığı her şeye karşı kuşkulu kılmıştı. O bir gerçekleşmemiş hükümler yığını olarak kalmıştı.

"Biliyorsunuz ben topterleri ulaşım için istemiyorum" dedi Moneo. "Korumak için istiyorum bu..."

"Evet, Moneo."

Moneo Leto'dan öteye, saray bahçesinin, nehir kanyonunu yukarıdan gören açık tarafına baktı. Şafağın ışığı derinlerden yükselen sisi donmuş gibi gösteriyordu. O kanyonun ne kadar aşağılarda olduğunu düşündü... dönen, düşerken havada dönen bir beden. Moneo dün gece kanyonun kıyısına gittiğinde aşağıya bakamadığını fark etmişti. Düşmek... nasıl da günaha teşvik eden bir şeydi.

Leto "Günaha teşvik eden her şeyde bir ders vardır Moneo" dedi, Moneo'yu büyük bir huşuyla dolduran, o karşısındakinin içini okuma yeteneğiyle.

Moneo hiç konuşmadan dönüp, doğrudan Leto'nun gözlerine baktı.

"Benim hayatımdaki derse bak Moneo."

"Efendimiz?" Sesi bir fısıltıydı ancak.

"Beni önce kötüyle günaha teşvik ettiler, sonra da iyiyle. Günaha her teşvik benim hassasiyetlerime kusursuz bir şekilde dikkat edilerek yapıldı. Söyle bana Moneo, iyiyi seçersem bu beni iyi kılar mı?"

"Elbette, Efendimiz."

"Belki de sen hüküm verme alışkanlığını hiç yitirmeyeceksin" dedi Leto.

Moneo yine gözlerini ondan kaçırdı ve kanyonun kenarına bakmaya başladı. Leto Moneo'nun baktığı yere bakmak için gövdesini yana yatırdı. Kanyonun kenarı boyunca bodur çamlar dikilmişti. Islak çam iğnelerinin ucunda, her biri Leto'ya acı vaat eden çiğ damlaları vardı. Arabanın kapağını kapatmayı çok istiyordu ama, bedeniyle uyuşmasa da; o mücevherlerde anılarını uyandıran bir sıcaklık vardı. Bu eşzamanlı zıtlık onu kargaşaya itmek üzereydi.

"Yürüyerek gitmeyi hiç sevmiyorum" dedi Moneo.

"Bu bir Fremen geleneğidir" dedi Leto.

Moneo içini çekti. "Diğerleri birkaç dakikaya kadar hazır olacak. Ben dışarı çıkarken Hwi kahvaltısını ediyordu."

Leto yanıt vermedi. Düşünceleri gecenin anıları içinde kaybolup gitmişti geceler; biri henüz yeni geçmiş ve Leto'nun geçmişinde yığılmış diğer binlercesi bulutlar ve yıldızlar, yağmurlar ve un ufak olmuş bir evrenin parlak pullarıyla beneklenmiş uçsuz bucaksız siyahlık; kalbi çarptıkça savurganca harcamıştı bunları.

Moneo birden sordu: "Muhafızlarınız nerede?"

"Yemek yemeye gönderdim onları."

"Onların sizi savunmasız bırakması hiç hoşuma gitmedi!"

Moneo'nun sesindeki kristal tını Leto'nun sözcüklere dökülmemiş şeyler söyleyen anılarında çınladı. Moneo, İmparator Tanrı'nın olmayacağı bir evrenden korkuyordu. Böyle bir evreni görmektense ölmeyi tercih ederdi.

"Bugün neler olacak?" diye sordu Moneo.

İmparator Tanrı'ya değil, peygambere sorulmuş bir soruydu bu.

"Rüzgârın uçurduğu bir tohum yarının söğüdü olabilir" dedi Leto.

"Geleceğimizi biliyorsunuz siz! Niçin bize de söylemiyorsunuz?" Moneo histeriye yaklaşmıştı... anlık duyularının bildirmediği her şeyi reddediyordu.

Leto dönüp başkâhyayı süzdü; Moneo'yu ürküten, zapt edilmiş duygularla dolu olduğu çok açıkça belli bir bakıştı bu.

"Kendi varlığının sorumluluğunu yüklen Moneo!"

Moneo titreyerek derin bir nefes aldı. "Efendimiz, amacım sizi gücendirmek değildi. Ben sadece.,."

"Yukarıya bak Moneo!"

Moneo elinde olmadan itaat edip, sabah ışıklarının çoğaldığı bulutsuz gökyüzüne baktı. "Ne var Efendimiz?"

"Güveneceğin bir tavan yok üzerinde Moneo. Değişimlerle dolu açık bir gök var sadece. İyi karşıla onu. Sahip olduğun her duyu, değişime karşı tepki vereceğin bir araçtır. Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Efendimiz, ben sadece, yola çıkmaya ne zaman hazır olacağınızı sormaya geldim."

"Moneo, lütfen bana doğruyu söyle."

"Doğruyu söylüyorum Efendimiz!"

"Ama yanlış bir şeye iman edersen yalanlar sana doğruymuş gibi görünür."

"Efendimiz eğer yalanım varsa... yani bilmiyorum."

"Bak bu gerçeğe benziyor. Ama senin korktuğun ve söylemeyeceğin şeyi biliyorum."

Moneo titremeye başladı, İmparator Tanrı en korkunç ruh halindeydi, her sözünde büyük bir tehdit vardı.

"Sen bilincin emperyalizminden korkuyorsun" dedi Leto, "ve korkmakta haklısın. Hwi'yi hemen buraya gönder!"

Moneo hızla döndü ve konuk evine kaçtı, içeri girmesiyle de bir an kovanına çomak sokuldu sanki. Birkaç saniye içinde Balıkla Konuşanlar'ın hepsi dışarı çıkıp İmparatorluk Arabası'nın çevresine yayıldılar. Saraylılar ona yaklaşmaktan korkarak kimisi konuk evinin pencerelerinden dışarıyı gözledi, kimisi de dışarı çıkıp saçakların altındaki en dip yerlerde durdu. Hwi ise biraz sonra bu heyecanların tam tersine, geniş cümle kapısından ağır ağır çıkıp gölgenin dışına doğru yürüdü ve başı yukarıda, Leto'nun yüzünü görmeye çalışarak yavaş yavaş yaklaştı.

Leto kadını görünce sakinleştiğini hissetti. Kadın, Leto'nun daha önce görmediği, altın renkli bir elbise giymişti.

Giysinin boyun kısmını ve uzun kol ağızlarını gümüşten ve yeşimden şeritler süslüyordu, neredeyse yerleri süpüren etek ucunda, koyu kırmızı saçakları çevreleyen, ağır yeşilden bir su taşı vardı.

Hwi gelip önünde durdu ve gülümsedi.

"Günaydın sevgilim." Alçak sesle konuştu. "Zavallı Moneo'yu öyle perişan edecek ne yaptın?"

Kadının varlığıyla ve sesiyle sakinleşen Leto gülümsedi. "Hep yapmak istediğimi yaptım; üzerinde bir etki yaratmayı."

"Yaratmışsın kesinlikle; Balıkla Konuşanlar'a, senin kızgın ve korkunç bir halde olduğunu söyledi. Sen korkunç halde misin sevgilim?"

"Kendi güçleriyle yaşamayı reddedenlere karşı sadece."

"Ahh, evet." Sonra kadın tek ayağının üzerinde dönerek ona yeni giysisini gösterdi. "Beğendin mi? Balıkla Konuşanlar'ın verdi bunu bana. Bunu kendileri dekore etmişler."

"Sevgilim" dedi Leto, sesinde uyarıcı bir tonla, "dekorasyon! Kurbanlığa böyle hazırlandın işte."

Kadın arabanın kenarına geldi ve Leto'nun yüzünün tam altına rastlayan kısmına dayandı; dudaklarında sahte bir ciddi ifade vardı. "Yani beni kurban mı edecekler?"

"Bazıları bunu yapabilir."

"Ama sen buna izin vermezsin."

"Kaderlerimiz birleşti" dedi Leto.

"O halde, korkmama gerek yok." Kadın uzanıp onun gümüş derili eline dokundu, ama Leto'nun parmakları titremeye başlayınca hızla geri çekti elini.

"Bağışla beni sevgilim. Bedenen değil, ruhen birleştiğimizi unuttum" dedi kadın.

Alabalık derisi Hwi'nin dokunmasından ötürü hâlâ titriyordu.

"Havadaki nem beni aşırı hassaslaştırıyor," dedi. Titreme yavaş yavaş geçti.

"Olamayacak şeyler için üzüntü duymayacağım" diye fısıldadı kadın.

"Güçlü ol Hwi, çünkü benim ruhum senindir."

Kadın, gelen bir ses üzerine dönüp konuk evine baktı. "Moneo geri geliyor" dedi. "Lütfen sevgilim, onu korkutma!

"Moneo da mı senin arkadaşın?"

"Biz onunla mide arkadaşıyız. İkimiz de yoğurt gibiyiz."

Moneo gelip Hwi'nin yanında durduğunda Leto hâlâ kıkırdıyordu. Moneo, Hwi'ye şaşkın bir bakış attı ve gülümsemeye çalıştı. Başkâhyanın tavırlarında Hwi'ye karşı bir şükran, Leto'ya göstermeye alıştığı ve şimdiyse Hwi'ye gösterdiği bir boyun eğmişlik hali vardı. "İyi misiniz Hwi Hanımefendi?"

"İyiyim."

Leto: "Mide zamanında mide arkadaşlığı gelişir. Haydi yola çıkalım Moneo. Tuono bizi bekliyor" dedi.

Moneo döndü. Balıkla Konuşanlar'a ve saraylılara bağırarak emirler verdi.

Leto Hwi'ye gülümsedi. "Sabırsız damadı belli bir stilde oynamam gerekir değil mi?"

Kadın eteğini bir eliyle tutarak, yavaşça Leto'nun arabasını yatak bölümüne çıktı. Leto onun oturacağı yeri açtı. Kadın ancak oturup da gözleri Leto'nun gözleriyle aynı hizaya gelince yanıt verdi ve bu yalnızca Leto'nun duyması için söylenmiş bir sözdü.

"Ruhumun aşkı, senin bir sırrını daha öğrendim."

"Çıkar ağzından haydi" dedi Leto, aralarındaki bu yeni teklifsizlikle şaka yaparcasına.

"Senin sözlere pek ihtiyacın yok" dedi kadın. "Duygulara, kendi yaşamınla, doğrudan hitap ediyorsun."

Leto'nun gövdesi boyunca bir ürperme geçti. Ancak bundan sonra ve kadının, çevredeki kortejin gürültüsü yanında zorlukla duyabileceği bir sesle konuşabildi.

"İnsan üstüyle insan olmayan arasında" dedi Leto, "İnsan olabileceğim daracık bir aralık vardı. Teşekkürler sana tatlı ve sevgili Hwi, bu daracık aralık için."

*

52

Evrenimde değişmez ve amansız bir doğa kuralına rastlamadım. Bu evrende, kısa ömürlü bilinçlerin bazen yasa gibi gördüğü, değişen ilişkiler vardır sadece. Benlik dediğimiz bu, etten ibaret sinir sistemleri, sonsuzluğun parlak ışığında sararıp solan; etkinliklerimizi sınırlayıcı ve etkinliklerimizin değişmesiyle değişecek geçici koşulların kısa bir süre farkına varan bir günlük kelebekler gibidir. Mutlak olana bir isim vermeniz gerekiyorsa onun adını doğru koyun: Geçici.

Çalınmış Günlükler

Yaklaşan kafileyi ilk gören Nayla'ydı. Öğle sıcağında feci bir şekilde terleyerek, İmparatorluk Yolu'nun kenarındaki kaya sütunlarından birinin yanında duruyordu. Ansızın, uzaklardan yansıyan bir parlama dikkatini çekti. Gözlerini kısarak o yöne baktı ve İmparator Tanrı'nın arabasının kapağından gelen göz kamaştırıcı yansımayı gördüğünü fark etti büyük bir heyecanla.

"Geliyorlar!" diye bağırdı.

O anda açlık hissetti. Heyecan ve tek bir amaca kilitlenmişlik yüzünden, içlerinden hiçbiri yiyecek getirmemişti. Yalnızca Fremenler su getirmişti ve bu da "Fremenler siyeçten ayrılınca yanlarına daima su alırlar" gerekçesiyleydi. Alışkanlıkla yapmışlardı bunu.

Nayla, kalçasındaki kılıfında duran laser silahının kabzasına parmağıyla dokundu. Karşısındaki köprünün uzaklığı yirmi metreden fazla değildi; peri masallarındakine benzeyen yapısıyla, bir kıraç yüzeyi diğerine bağlayan garip bir hayal gibi aşıyordu kanyonu.

Bu delilik, diye düşündü.

Ama İmparator Tanrı, emrini takviye etmişti. Nayla'sının Siona'ya her konuda itaat etmesini istiyordu.

Siona'nın emirleriyse kesindi, hiçbir kaçamağı yoktu. Ve Nayla'nın orada İmparator Tanrı'sının emrinden kuşku duyup doğrulatması da mümkün değildi. Siona demişti ki: "Arabası köprünün ortasına varınca işte o zaman!"

"Ama niçin?"

Şafağın ayazında. Engel Duvar'ın tepesinde, diğerlerinden epey uzaktaydılar ve Nayla orada herkesten uzakta ve savunmasız, fena halde soyutlandığını hissetmişti.

Siona'nın yüzündeki sert ifade, onun şiddetle dolu o yavaş sesi unutulur gibi değildi. "Tanrı'ya zarar verebilir misin?"

"Ben..." Nayla omuzlarını kaldırdı sadece.

"Bana itaat etmek zorundasın!"

"Evet öyle" diye doğruladı Nayla.

Nayla kafilenin yaklaşmasını seyrederken saraylıların giydiği renkler. Balıkla Konuşan kardeşlerini gösteren büyük mavi kitle ve... Efendisi'nin arabasının parlak yüzeyi dikkatini çekti.

Bunun da diğer bir sınama olduğuna karar verdi. İmparator Tanrı biliyordu. Nayla'nın yürekten bağlılığını biliyordu. Bu bir sınamaydı. İmparator Tanrı'nın emirlerine daima itaat edilmeliydi. Daha çocuklukta aldığı Balıkla Konuşan eğitiminin ilk dersi buydu. İmparator Tanrı, Nayla'nın Siona'ya itaat etmesi gerektiğini söylemişti. Bu bir sınamaydı. Başka ne olabilirdi ki?

Dört Fremen'e baktı. Bunlar Duncan Idaho tarafından, yolun üzerine, köprünün bu taraftaki çıkışını kısmen kapatacak şekilde yerleştirilmişlerdi. Sırtları Nayla'ya dönük halde, kahverengi cüppeli dört tümsek gibi oturmuş, köprüye bakıyorlardı. Nayla, Idaho'nun onlara söylediklerini duymuştu.

"Buradan ayrılmayın. Onu burada karşılamanız gerek. Yaklaşınca ayağa kalkın ve öne eğilin."

"*Karşılama, evet.*"

Nayla başını sallayarak onayladı.

Nayla'yla birlikte Engel Duvar'a çıkan diğer üç Balıkla Konuşan, köprünün ortasına gönderilmişti. Tüm bildikleri, Siona'nın onlara Nayla'nın önünde söyledikleriydi. İmparatorluk Arabası birkaç adım yakınlarına gelinceye kadar bekleyecekler ve sonra geri dönüp dans ederek arabadan uzaklaşacaklar, Tuono'ya hakim noktaya gelene dek arabanın ve kafilenin önünden yürüyeceklerdi.

Laser silahımla köprüyü yıkarsam o üçü ölecek, diye düşündü Nayla. *Ve Efendimizle birlikte gelen diğer herkes ölecek.*

Nayla kanyonun dibine bakmak için başını eğdi. Oradan nehri göremiyordu ama uzaktan gelen gümbürtüsünü, kayalarda çıkardığı gürültüyü duyuyordu.

Hepsi ölecekti!

İmparator Tanrı bir Mucize yapmazsa.

Öyle olması gerekti. Siona Kutsal Mucize için bir sahne hazırlamıştı. Artık sınanmış olan ve şu anda Balıkla Konuşan Komutanı üniformasını giyen Siona başka neyi amaçlayabilirdi ki? Siona İmparator Tanrı'ya bağlılık yemini etmişti. Tanrı tarafından sınanmış, ikisi Sareer'de yalnız kalmışlardı.

Nayla sadece gözlerini sağa döndürerek bu karşılamanın mimarlarına baktı. Siona'yla Idaho, Nayla'nın yaklaşık yirmi metre sağında, yolun üzerinde omuz omuza duruyorlardı. Derin bir konuşmaya dalmışlardı, ara sıra birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlardı.

Az sonra Idaho Siona'nın koluna dokundu garip şekilde hükmedici bir tavırdı bu. Idaho bir kez başıyla onayladı ve

köprüye doğru yürüyüp Nayla'nın tam karşısındaki payandanın köşesinde durdu. Aşağıya baktı, sonra köprünün daha yakındaki diğer köşesine geçti. Yine aşağıya baktı, orada birkaç dakika durup sonra Siona'ya döndü.

Ne garip bir yaratık şu gula, diye düşündü Nayla. O korkunç tırmanışlarından sonra artık ona pek insan gözüyle bakamıyordu. O başka bir şeydi, Tanrı'ya yakın bir demiurgos'tu[10]. Ama çiftleşerek üreyebiliyordu.

Uzaktan gelen bir bağırma Nayla'nın dikkatini çekti. Döndü ve köprüye baktı. Kafile İmparatorluk yolculuğunun bilinen hızlı yürüyüşüyle gelmişti, şimdi köprüye birkaç dakika kala yavaşlayıp, sakin bir yürüyüşe geçtiler. Nayla, öncü olarak yürüyen Moneo'yu tanıdı; üniforması parlak beyaz renkteydi, bakışları dimdik ileride, düzgün adımlarla durmadan yürüyordu. İmparator'un arabasının kapağı kapalıydı. Araba Moneo'nun arkasından, tekerleklerinin üzerinde ilerlerken kapağı ayna gibi parladığından içerisini göstermiyordu.

Bu manzaranın giziyle doldu Nayla. Bir mucize olmak üzereydi!

Nayla sağındaki Siona'ya baktı. Siona da onun bakışına karşılık verdi ve başını bir kez eğerek onayladı. Nayla laser silahını kılıfından çıkardı ve yanında durduğu taş sütuna dayayarak onun yanından nişan aldı. İlk önce soldaki kabloya, sonra sağdaki kabloya, sonra da soldaki, plasçelikten kafese ateş edecekti! Laser silahı Nayla'nın eline soğuk ve yabancı geldi. Sakinleşmek için derin derin nefes aldı titreyerek.

İtaat etmeliyim. Bu bir sınama.

Moneo'nun, bakışını yoldan ayırdığını ve yürüyüşünü değiştirmeden arkaya dönüp arabaya ya da arkasındaki birilerine bağırarak bir şeyler söylediğini gördü. Nayla söylenenleri duyamadı. Moneo tekrar önüne döndü. Nayla sıkı durdu, gövdesinin çoğunu gizleyen taş sütunun bir parçası gibiydi sanki.

Bir sınama.

Moneo köprünün çıkışındakileri görmüştü. Balıkla Konuşan üniformalarını fark etti ve ilk düşüncesi bu karşılayıcılara kimin emir verdiğini merak etmek oldu. Geriye dönüp bağırarak Leto'ya sordu ama İmparator Tanrı'nın arabasının kapağı, içindeki Hwi'yi ve Leto'yu göstermez haldeydi yine.

Moneo köprünün üzerindeydi, araba da arkasından, rüzgârla köprünün üzerine yayılmış kumları çıtırdatarak geliyordu; Moneo önce, çıkışın epey ötesinde duran Siona'yla Idaho'yu tanıdı. Yolun üzerine oturmuş dört Fremen'i gördü. Moneo'nun kafasında kuşkular uyanmaya başladı ama yürüyüşünü değiştirmedi. Aşağıya, nehire bir göz attı orada, öğle aydınlığının içinde kalmış platin bir dünya vardı. Arkasından gelen araba çok ses çıkarıyordu., nehrin akışı, kafilenin akışı, kendisinin de rol aldığı tüm bu şeylerin büyük önemi -bunların hepsi, baş döndürücü bir kaçınılmazlık duygusuyla aklının içinde kapalı kalmıştı.

Biz, bu yoldan geçen insanlar değiliz, diye düşündü. *Bir zaman parçasını diğerine bağlayan ana elementleriz. Biz geçince arkamızda kalan her şey sessizliğe, Ixia'lıların 'hiçbir yer'i gibi ama asla, bizim gelmemizden önceki haline dönemeyecek bir boşluğa düşecek.*

Lavtacının söylediği şarkılardan birinin bir bölümü Moneo'nun anılarından süzülüp geldi ve bu anılarla gözleri dalıp gitti. O şarkıyı, dile getirdiği o içten dileğinden ötürü hatırladı; tüm bunların bitmesini, her şeyin geçip gitmesini, tüm kuşkuların yok olmasını, huzurun geri gelmesini diliyordu şarkı. O hüzünlü şarkı bir duman gibi geçti bilincinden, kıvrıla kıvrıla, çaresizce:

"*Böcek çığlıkları kamış köklerinde.*"

Moneo şarkıyı kendi kendine mırıldandı:

"*Böcek çığlıkları sonu gösterir.*

Sonbahar ve şarkım rengidir.

Son yaprakların

Kamış köklerinde."

Moneo nakaratı söylerken başını salladı:

"*Gün bitti.*

Konuklar gitti.

Gün bitti.

Bizim Siyeç'te,

Gün bitti

Fırtına uluyor.

Gün bitti.

Konuklar gitti.

Moneo, lavtacının söylediği şarkının gerçekten eski, çok eski bir Fremen şarkısı olduğuna karar verdi; kuşkusu yoktu bundan. Ve bu şarkı ona kendisiyle ilgili bir şeyler söylüyordu sanki. Moneo konukların gerçekten gitmesini, endişelerin bitmesini, huzurun geri gelmesini diliyordu. Huzur çok yakındı... ama henüz görevlerini bırakamazdı. Tuono'nun görüş mesafesinin hemen dışındaki kumluğa yığılmış tüm o malzemeleri düşündü. Az sonra onların hepsini göreceklerdi çadırları, yiyecekleri, masaları, altın tabakları ve mücevherle süslü bıçakları, antik çağ lambalarının arabesk tarzıyla dizayn edilmiş ışıkküreleri... zengin ve bambaşka yaşamların umutlarıyla dolu her şeyi.

Tuono'da asla eskisi gibi olmayacaklar.

Moneo bir zamanlar bir teftiş gezisi nedeniyle Tuono'da iki gece kalmıştı. Onların yemek ateşlerinin yakılan ve karanlıkta alevleri parlayan aromatik çalıların kokusunu hatırlıyordu. Güneş sobası kullanmazlardı, çünkü bu "antik tarz değil"di.

Antik!

Tuono'da pek melanj kokusu yoktu. Hoş bir keskin koku ve vaha çalılarının hoş kokulu yağları, bunlar diğer tüm kokuları bastırırdı. Evet... ve de lağım çukurları ve çürümüş çöplerin pis kokusu. Moneo, kendisi o geziyle ilgili raporunu bitirince İmparator Tanrı'nın yorumunu hatırladı.

"Bu Fremenler yaşamlarından neyi yitirdiklerini bilmezler. Eski tarzların özünü koruduklarını sanırlar. Tüm eski müzelerin yaptığı hatadır bu. Bir şey eskir; sergilerde görünmez ölür ve yok olur gider. Müzeleri yönetenler ve gelip de vitrinlerin üzerine eğilerek bakanlar bunların içinden o yok olanı hisseden pek çıkmaz. O şeyin hayat makinesini yönettiği zamanlar geride kalmıştır artık. Hayat gidince o da gider."

Moneo, köprü üzerinde, hemen önünde duran üç Balıkla Konuşan'a dikkat etti. Kollarını kaldırdılar ve dans etmeye başladılar; hızla dönüyorlar ve birkaç adım mesafede sıçraya sıçraya uzaklaşıyorlardı.

Ne garip, diye düşündü. *Başkalarının ortalıkta yaptığı dansları görmüştüm de Balıkla Konuşanlar'ınkini hiç görmemiştim. Onlar sadece lojmanlarının mahrem ortamında, kendi arkadaşlarının samimi havasında dans ederler.*

Henüz bunları düşünürken birden laser silahının korkunç vızıltısını duydu ve altındaki köprünün sallandığını hissetti.

Böyle bir şey olmuyor, dedi içinden.

İmparatorluk Arabası'nın yolun yan tarafına sürtündüğünü ve sonra da arabanın ardına kadar açılıp çarpan kapağının çıkardığı *çat küt* sesini duydu. Ardından bir bağırış çağırıştır yükseldi, ama arkasına dönemedi. Köprünün üzerindeki yol birden sağ tarafa doğru çöktü ve Moneo yüzü koyun yere düşüp boşluğa doğru kaymaya başladı. Tutunmak için, kopmuş bir kabloyu yakaladı. Kablo da onunla birlikte geldi; her şey, yolun üzerini kaplamış, sağa sola saçılan kum tabakasıyla birlikte kayıyordu. Moneo kabloyu iki eliyle kavradı, onunla birlikte havada döndü. O zaman İmparatorluk Arabası'nı gördü. Araba köprünün kenarına

doğru yan yan gidiyordu, kapağı açıktı. Hwi arabada ayakta, katlanır koltuğa bir eliyle tutunmuş halde, bir an Moneo'ya baktı geçerken.

Köprünün daha da yana yatmasıyla korkunç bir metal cayırtısı koptu. Kafiledekilerin düştüğünü gördü; ağızları açıktı, kolları çırpınıyordu. Moneo'nun asıldığı kabloyu tutan bir şey vardı. Bir kez daha havada döndüğünde kolları başından yukarıya doğru uzanmış, gerilmişti. Korkudan terleyen ellerinin kabloda kaydığını hissetti.

Bakışları yine İmparatorluk Arabası'na rastladı. Araba kırık direk parçalarının arasında sıkışıp kalmıştı. Moneo o an, Leto'nun eliyle Hwi Noree'yi çaresizce tutmaya çalıştığını gördü ama Leto kadına ulaşamadı. Kadın arabanın açık kalan tarafından sessizce aşağıya düştü, altın renkli giysisi birden şaklayarak açıldı ve ok gibi dümdüz, gergin vücudu göründü.

Derinden gelen, gürleyen bir inleme duyuldu İmparator Tanrı'dan.

Niçin süspansorları harekete geçirmiyor? diye merak etti Moneo. *Süspansorlar onun düşmesini engeller.*

Ama laser silahı vızıldamaya devam ediyordu ve Moneo elleri kablodan kayarken, mızrak gibi bir alevin arabanın süspansor kürelerine isabet ettiğini ve birden altın rengi dumanlar yayan patlamalarla arka arkaya hepsini delip geçtiğini gördü. Moneo düşerken ellerini yukarıya uzattı.

Duman! Altın rengi duman!

Cüppesi birden şaklayarak açıldı ve havada, başı aşağıya gelene kadar döndü. Aşağılara baktığında, hızından köpüren akıntıların korkunç girdabını, yaşamın aynasını gördü uçurumlardan aşağıya akışlar ve dibe dalışlar; hep, tüm özün bir araya toplandığı hareketler. Leto'nun sözleri altın renkli dumandan bir iz bırakarak, yakarak geçti bilincinden: "*İhtiyatlılık, sıradanlığa götüren bir yoldur. Çoğu kişi, dümdüz*

sürüp giden, heyecansız bir sıradanlıktan başka bir şey yapamayacağını sanır." O anda Moneo her şeyin farkında olduğu bir coşku halinde, özgürce düşüyordu. Önünde evren, her şeyin zaman dışılığa doğru aktığı şeffaf bir cam gibi açıldı.

Altın rengi duman!

"Leto!" diye haykırdı. "Siaynoq! İnanıyorum!"

O zaman, cüppesi yırtılıp omuzlarından uçtu. Kanyonun rüzgârıyla havada döndü son kez gördüğü İmparatorluk Arabası, paramparça olmuş köprüden aşağıya doğru eğildi... eğildi. İmparator Tanrı açık taraftan dışarıya kaydı.

Sert bir şey çarptı Moneo'nun sırtına son duyuşuydu bu. Leto arabadan kaydığını hissetti. Bilincinde sadece

Hwi'nin nehre yok oluşun mitlerine ve düşlerine dalışını gösteren, inciler saçan uzaktaki o pınara çarpmasının imajı vardı. Kadının sakin ve kararlı son sözleri tüm anılarının içinden yuvarlanıp geldi: "Ben devam ediyorum sevgilim."

Leto arabadan aşağı kaydığında nehrin enli bir kılıç gibi kıvrımını, benekli gölgeler arasında parlayan o kenarları gümüşten şeyi, ebediyetten geçerek bilenmiş ve şimdi onu da kendi korkunç mücadelesine almaya hazır bir nehrin keskin bıçağını gördü.

Ağlayamam ben, bağıramam bile, diye düşündü. *Gözyaşı mümkün değil artık. Sudur çünkü. Az sonra yeterince suyum olacak zaten. Kederimden inleyebilirim ancak. Yalnızım ben, daha önce hiç olmadığım kadar yalnızım.*

O kocaman, kamburlaşmış gövdesi düşerken büküldü ve bunun sonucunda kendi etrafında dönünce de, daha güçlenmiş gözleriyle, köprünün çöktüğü yerin kenarında duran Siona'yı gördü.

Şimdi öğreneceksin işte! diye düşündü Leto.

Gövdesi dönmeye devam etti. Yaklaşan nehre baktı. Su, granit bir havuzun kenarındaki bir ziyafetin açlığını arttıran pembe etlerin çok eski anısını depreştiren, bir an görünüp kaybolan balıklarla dolu bir düştü.

Ben de seninle geliyorum Hwi, tanrıların ziyafetine!

Patlayarak yarılan köpüklü sular büyük bir ıstırapla kuşattı onu. Sert akıntılarıyla su, her yanından şiddetle çarptı. Yukarıya doğru çıkmaya çabalarken kayaların gıcırtısını hissetti; gövdesi istemsiz çırpınışlarla sağa sola büküldü, suları sıçratarak debelendi. Islak ve siyah kanyon duvarı geçti çılgın bakışlarından hızla. Vaktiyle onun derisi olmuş pullar darmadağınık bir halde, patlayarak ondan ayrıldılar; tüm çevresinden suya hızla bir gümüş yağmuru, gevrek pullardan oluşan göz kamaştırıcı bir devinim halkası yayıldı kum alabalıklarından oluşan parlak pullar kendi koloni yaşamlarına başlamak üzere onu terk ediyorlardı.

Can çekişme devam etti. Leto, bilincinin yok olmamasına, hissedecek bir bedeninin hâlâ var olmasına şaştı. İçgüdüleri yönlendiriyordu onu. Akıntının onu sürüklediği bir kayaya tutundu, ama elini çekmeye kalmadan, kavrayan parmaklarından birinin kopup gittiğini hissetti. Bunun verdiği duygu, acılar senfonisinde küçük bir vurgudan ibaretti.

Nehrin akıntısı sola, bir kanyon payandasına doğru döndü ve sanki onun için bu kadarı yeter dercesine, yuvarlayarak, bir sığlığın eğimli yüzeyine attı onu. Orada bir an öylece kaldı, vücudundaki bahar esansının mavi boyası akıntıya karışıp gidiyordu. Sonra, duyduğu şiddetli ıstırap onu harekete geçirdi, solucan gövde kendi kendine çırpınıp sudan çıkmaya çalıştı. Gövdesini kaplayan bütün kum alabalıkları gitmişti ve her teması daha doğrudan hissediyordu ama ona acıdan başka bir şey vermiyordu bu. Gövdesini göremiyordu ama, solucan olması gereken şeyi çırpınmasından, suyun dışına doğru sürünmesinden hissediyordu. Her şeyi, biçimlerin birbiriyle birleştiği alevden tabakalar halinde gören gözleriyle yukarıya baktı. Sonunda nerede olduğunu çıkarabildi, nehir onu,

Sareer'den sonsuza dek ayrıldığı yerdeki dönemecin kıyısına atmıştı. Leto'nun arkasında Tuono ve Engel Duvar'ın hemen aşağısına doğru da Stilgar'ın diyarı, Leto'nun tüm baharının gizlendiği yer olan Tabr Siyeçi'nden geriye kalanlar vardı. Can çekişen bedeni mavi dumanlar çıkararak, çakıllarla kaplı kıyı boyunca debelenerek, mavi boyalı yolunu yıkılmış payandaların ötesine, vaktiyle siyeçin bir bölümü olması muhtemel, ıslak bir tünele doğru sürüklerdi. Girdiği yer, düşen bir kayayla iç tarafı tıkanmış sığ bir mağaraydı artık, nemli pislik ve temiz bahar esansı kokusu geldi burnuna.

Büyük acısına bazı sesler karıştı. Dar mağara içinde döndü ve girişte sallanan bir ip gördü, ipten aşağıya kayan biri vardı. Nayla'yı tanıdı, Nayla kayaların üzerine atladı ve orada çömelip Leto'nun içinde bulunduğu karanlıklara baktı. Leto'nun gözlerindeki alevden perde aralandı ve ipten inen başka biri daha açığa çıktı: Siona. Nayla'yla ikisi kayaları takırdatarak ona doğru yaklaştılar, sonra durup onu süzdüler, ipten üçüncü biri daha indi: Idaho. Çılgın bir öfkeyle Nayla'ya doğru atıldı ve haykırdı:

"Hwi'yi neden öldürdün? Onu öldürmeyecektin!"

Nayla ona sol eliyle rastgele, umursamazcasına bir hareket yaptı. Kayaların üzerine tırmanıp daha yakına geldi ve dört ayak üzerinde durup Leto'ya baktı.

"Efendimiz? Yaşıyor musunuz?"

Idaho, Nayla'nın tam arkasına geldi, kadının belindeki kılıftan laser silahını kapıverdi. Nayla şaşkın bir halde dönüp bakarken Idaho laser silahını doğrulttu ve tetiğini çekti. Ateş, Nayla'nın başının tepesinden başladı. Kadını ortadan ikiye böldü, her iki parça iki yana devrildi. Yanan üniformasından parlak bir hançer-i figan düştü ve kayalara çarpıp paramparça oldu. Idaho onu görmedi. Yüzünde öfkenin izleriyle, Nayla'dan kalan parçalan da yaktı, ve sonunda silahın gücü bitti. Alev saçan ark söndü. Akkor

hale gelmiş kayaların arasına saçılmış, ıslak ve dumanı tüten et ve kumaş parçaları kaldı sadece.

Siona'nın beklediği an buydu. Idaho'ya doğru tırmandı ve işe yaramayan silahı onun elinden aldı. Adam hızla ona doğru döndü ve Siona onu zorla itaat ettirmek üzere hazırladı kendini, ama adamın öfkesi yok olmuştu.

"Neden?" diye fısıldadı adam.

"Olan olmuş" dedi kadın.

Dönüp mağaranın karanlığındaki Leto'ya baktılar.

Leto, onların gördüğü şeyi hayal bile edemezdi. Kum alabalığı derisi gitmişti; biliyordu. Ayrılmış deriden geriye Kalan, kirpiksi uzantıların bıraktığı delik deşik bir yüzey olsa gerekti. Bunun gerisine gelince, yapabileceği tek şey, kederle buruşmuş bir evrenden bu iki kişiye bakmaktı. Gözündeki alevler arasından Siona'yı dişi bir cin gibi görüyordu. Cinin adı aklına kendiliğinden geliverdi ve bunu bağırarak söyleyince mağaranın yankısıyla ses daha da büyüyüp beklemediği kadar yüksek çıktı:

"Hanmya!"

"Ne?" Siona bir adım daha yaklaştı.

Idaho yüzünü elleriyle kapattı.

"Bak, zavallı Duncan'a ne yaptın" dedi Leto.

"Başka sevgililer bulur." Kadının sesi nasıl da gaddarcaydı, öfkeli gençliğinin bir yansımasıydı.

"Sen sevmenin ne olduğunu bilmiyorsun" dedi Leto. "Bugüne kadar ne verdin?" Leto ellerini, bir zamanlar elleri olan o gülünç şeyleri kederle birbirine bastırdı. "Tanrılar! Ben ne verdim!"

Kadın ona doğru tırmanıp daha da yaklaştı, sonra geri çekildi.

"Ben gerçeğim Siona. Bak bana. Ben varım. Eğer korkmuyorsan dokunabilirsin bana. Uzat elini. Haydi!"

Kadın yavaşça, onun ön segmenti olması gereken, Sareer'deyken yatıp uyuduğu yerine doğru uzandı. Geri çektiğinde, elinde mavilik vardı.

"Bana dokundun ve bedenimi hissettin" dedi Leto. "Evrendeki diğer her şeyden daha garip değil mi bu?"

Kadın dönüp uzaklaşıyordu.

"Hayır! Arkanı .dönme bana! Yaptığın şeye bak Siona. Bana dokunabildiğin halde kendine dokunamaman, nasıl bir şeydir ki?"

Kadın hızla dönüp ondan uzaklaştı.

"Aramızdaki fark burada" dedi Leto. "Sen somutlaşmış Tanrı'sın. Bu evrenin en büyük mucizeleri arasında dolaşır durur, ama ona dokunmayı, bakmayı ya da onu hissetmeyi ya da ona inanmayı reddedersin."

Sonra Leto'nun bilinci gecenin kuşattığı bir yere, ışıksız odalarında takırdayıp duran gizli printerlerinin metalik böcek şarkılarını duyduğunu hissettiği bir yere gitti. O yerde tam bir radyasyon yokluğu, orasını bir huzursuzluk ve ruhsal yabancılaşma yerine çeviren, Ixia'lılara özgü bir 'hiçbir şey' vardı; çünkü orasının, evrenin geri kalan kısmıyla hiç bir ilintisi yoktu.

Ama bir ilintisi olacak.

O zaman kendi Ixia printerlerinin harekete geçtiğini, komut vermediği halde onun düşüncelerini kaydettiğini hissetti.

Yaptığım şeyleri hatırlayın! Beni hatırlayın! Yine masum olacağım ben!

Gözlerindeki alev aralanınca, Siona'nın durduğu yerde Idaho'nun durduğunu gördü. Idaho'nun arkasındaki, odak dışında kalan uzaklıkta elle bazı işaretler yapılıyordu... ah, evet: Siona Engel Duvar'ın tepesindeki birisine elleriyle işaret ederek talimat veriyordu.

"Hâlâ yaşıyor musun?" diye sordu Idaho.

Leto'nun sesi hırıltılı solumalar halinde çıktı: "Bırak dağılsınlar Duncan. Bırak da gitsinler, kendi seçecekleri bir evrende istedikleri yerlere saklansınlar."

"Lanet olsun! Neler söylüyorsun sen? Hwi'yle birlikte senin de yaşamana izin vermeyi tercih ederdim ben!"

"İzin vermek mi? Ama ben hiçbir şeye izin vermedim."

"Niçin onu ölüme bıraktın?" diye inledi Idaho. "Onun içeride, seninle birlikte olduğunu bilmiyorduk."

Idaho'nun başı önüne düştü.

"Bunun karşılığını göreceksin!" dedi Leto, boğuk bir sesle. "Balıkla Konuşanlar'ım seni Siona'ya tercih edecekler. Siona'ya iyi davran Duncan. O bir Atreides'ten de ötedir ve senin kalımının tohumlarını taşıyor."

Leto, anılarına gömüldü yine. Anıları, bilincinde kısa süreler kalmış hoş mitlerdi artık. Sırf varlığıyla geçmişi değiştirmiş bir zamana düşmüş olabileceğini hissetti. Ama sesler vardı ve yorumlamaya çalıştı onları. *Kayalara tırmanan biri mi var?* Alevler aralanınca, Idaho'nun yanında duran Siona göründü. Onlar, bilmedikleri bir yere girmek için birbirlerine cesaret veren iki çocuk gibi el ele duruyorlardı.

"Böyle nasıl yaşayabilir ki?" diye fısıldadı Siona.

Leto, yanıt vermek için gücünü toparlamayı bekledi. "Hwi bana yardım eder" dedi Leto. "Bizim yaşadığımız birkaç şey var. Biz zayıflıklarımızı değil güçlerimizi birleştirmiştik."

"Ve bunun sana kazandırdığına bak hele!" diye alay etti Siona.

"Evet, ama sen de aynı şeyi kazanmak için dua et" diye hırıldadı güçlükle. "Belki bahar size yeterli zamanı verir."

"Senin baharın nerede?" diye sordu Siona.

"Tabr Siyeçi'nin derinliklerinde" dedi Leto. "Duncan bulur onu. Sen orasını biliyorsun Duncan. Bugün Tabur diyorlar oraya. Taslaklar hâlâ orada."

"Niçin yapıyorsun bunu?" diye fısıldadı Idaho.

"Benim armağanım" dedi Leto. "Siona'nın torunlarını kimse bulamayacak. Kehanet onu göremiyor."

"Ne?" dediler bir ağızdan, artık tükenmekte olan sesini duyabilmek için ona doğru eğilerek.

"Size yeni, paralelsiz bir zaman veriyorum" dedi Leto. "Daima birbirinden ayrı yönlere gider. Çizdiği eğrilerde hiçbir kesişme noktası olmayacak. Size Altın Yol'u veriyorum. Benim armağanımdır o. Bir zamanlar bulunduğunuz ortak noktalar bir daha hiç olmayacak."

Alevler görüşünü kapattı. Can çekişme artık bitiyordu ama kokuları ve sesleri hâlâ korkunç keskin bir şekilde alabiliyordu. Ama Idaho'yla Siona hızlı hızlı, kesik kesik soluyordu. Leto'nun bedeninde garip birtakım devinim duyuları belirmeye başladı artık sahip olmadığını bildiği kemiklerin ve eklemlerin yankıları.

"Bak!" dedi Siona.

"Parçalanıyor" Idaho'ydu bu.

"Hayır." Siona. "Dış tarafı ayrılıyor. Bak! Solucan!"

Leto, beden parçalarının solucan yumuşaklığına kavuştuğunu hissetti. Can çekişme yok oldu.

"Ondaki bu delikler ne?" Siona.

"Sanırım bunlar kum alabalıkları. Şekilleri görüyor musun?"

"Ben atalarımdan birinin yanlışını göstermek için varım" dedi Leto (ya da dediğini sandı, ki onun günlüklerine göre bunların ikisi de aynı şeydi.) "Ben bir insan olarak doğdum ama insan olarak ölmüyorum."

"Bakamıyorum!" dedi Siona.

Leto onun arkasını döndüğünü hissetti; kaya takırtıları.

"Sen hâlâ orada mısın Duncan?"

"Evet."

"Demek *hâlâ sesim çıkıyor.*"

"Bak bana" dedi Leto. "Ben bir kadın rahminde kanlı bir et parçacığıydım, kiraz kadar bir şeydim. Bana bak dedim!"

"Bakıyorum." Idaho'nun sesi zor çıkıyordu. "

"Sen bir dev umuyordun, biçimsiz bir yeraltı cücesiyle karşılaştın" dedi Leto. "Şimdi, eylemlerinin sonucunda gelen sorumluluklarını biliyorsun artık. Yeni gücünle ne yapacaksın Duncan?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Siona'nın sesi: "Dinleme onu! O delidir!"

"Elbette" dedi Leto. "Yöntemli bir delilik; deha budur."

"Siona, bunu anlıyor musun?" diye sordu Idaho. Nasıl da yalvarırcasına, gula sesi.

"Siona anlıyor" dedi Leto. "Senin önceden tahmin edemediğin bir krize sürüklenen ruhunu taşıyacak olan, insandır, insanlarda hep böyle olur bu. Moneo sonunda anlamıştı."

"Elini çabuk tutsa da bir an önce ölse!" dedi Siona.

"Ben bölünmüş bir tanrıyım ve beni siz bir araya getireceksiniz" dedi Leto. "Duncan? Sanırım tüm Duncanlar'ım içinde en onayladığım sensin."

"Onaylamak mı?" Idaho'nun sesine yine bir öfke gelmişti.

"Benim onayımda sihir var" dedi Leto. "Benim sihirli evrenimde her şey olabilir. Senin hayatına, benim değil, kehanetin ölümcüllüğü hakim olmuştu. Şimdi gizemli kaprislerle karşılaşıyorsun ve bunları yok etmemi mi istiyorsun benden? Bense bunları arttırmayı dilerdim."

Leto'nun içindeki *diğer şeyler* kendiliğinden döküldü: Leto, kimliğini destekleyecek koloni grubuyla dayanışması kalmayınca, onların arasındaki yerini yitirmeye başladı. Sürekli "eğer"lerin tekrarlandığı bir dil konuşmaya başladı. "Eğer siz sadece... Eğer ama biz..." Bağırarak onları susturmak istiyordu.

"Geçmişi ancak aptallar ister!"

Leto, gerçekten de bağırdı mı yoksa sadece düşündü mü, bilmiyordu. Bunun karşılığı, dış sessizliğe denk düşen anlık bir iç sessizlikti ve eski kimliğinin hâlâ sağlam kalan bazı bağlarını hissetti. Konuşmaya çalıştı ve bunun gerçek olduğunu anladı, çünkü Idaho "Dinle, bir şeyler söylemeye çalışıyor" dedi.

"Ixia'lılardan korkmayın" dedi ve sönüp giden bir fısıltı olarak duydu kendi sesini. "Onlar makine yapabilirler ama arafel yapamazlar artık. Biliyorum. Oradaydım."

Sustu, gücünü topladı, ama tutmaya çalışsa da enerjisinin akıp gittiğini hissetti. İçinde yine birtakım feryatlar yalvaran, haykıran sesler yükseldi.

"Bırakın şu aptallığı!" diye haykırdı ya da haykırdığını sandı.

Idaho'yla Siona ıslığa benzer bir nefes sesi duydular sadece.

Az sonra Siona "Sanırım, öldü" dedi.

"Ve herkes onun ölümsüz olduğunu sanırdı" dedi Idaho.

"Sözlü Tarih ne der biliyor musun?" diye sordu Siona. "Ölümsüzlük istiyorsan biçimi reddedersin. Biçimi olan her şey ölümlüdür. Biçimin ötesinde biçimsizlik, ölümsüzlük vardır."

"Bu onun lafına benziyor" diye çıkıştı Idaho. "Sanırım öyle" dedi Siona.

"O ne demek istedi öyle, senin torunların... saklanma, onları bulamama falan?" diye sordu Idaho.

"Yeni bir taklit biçimi yarattı" dedi kadın, "yeni bir biyolojik taklit biçimi. Başardığını biliyordu. Beni kendisinin geleceğinde

göremiyordu."

"Nesin sen?" diye sordu Idaho.

"Ben yeni Atreides'im."

"Atreides!" Idaho'nun sesinde bir lanet okuma vardı.

Siona, vaktiyle II. Leto Atreides... ve diğer bir şey olan, şimdiyse ayrışan o koca enkaza baktı. O diğer şey, çok güçlü bir melanj kokusu veren hafif mavi duman huzmeleri çıkararak ayrılıyor, soyulup gidiyordu. Koca kütlesinin altındaki kayaların arasında mavi renkli sıvıdan gölcükler oluşmuştu. Bir zamanlar insan bedenine özgü olması muhtemel, belli belirsiz birkaç şey kalmıştı geriye sadece çökmüş pembe köpükler, yanakların ve kaşların biçimine destek vermiş olması muhtemel olan, kırmızı damarlı bir kemik parçası...

Siona "Ben farklıyım; ama yine de, Leto neyse ben de oyum" dedi.

Idaho yanda kesilen bir fısıltıyla: "Atalar, hepsi..." dedi.

"Çoğulluk orada ama ben onların arasında sessizce dolaşırım ve beni kimse göremez. Eski imajlar gitti ve onun Altın Yol'unu aydınlatacak öz kaldı geriye sadece.

Kadın döndü ve Idaho'nun soğuk ellerini tuttu. Idaho'yu dikkatle mağaranın dışına, ürkmüş Müze Fremen'in beklediği Duvar tepesinden aşağı sarkan için davetkâr bir şekilde sallandığı aydınlığa çıkardı.

Yeni bir evren oluşturmak için yetersiz bir malzeme, diye düşündü; ama yetmesi gerekiyordu. Idaho'nun tatlılıkla baştan çıkarılmaya, aşkın oluşabileceği bir ilgiye gereksinimi vardı.

Nehrin aşağıda, insan yapımı kanyonundan çıkıp da yeşil düzlüklere yayıldığı yere bakınca güneyden esen bir rüzgârın onlara doğru karanlık bulutlar getirdiğini gördü.

Idaho ellerini onun ellerinden çekti ama daha sakin görünüyordu. "Hava kontrolü gittikçe daha kararsız, hale geliyor" dedi adam. "Moneo bunu Lonca'nın yaptığı kanısındaydı."

"Babam böyle konularda pek yanılmazdı" dedi kadın. "Bunu bir araştırman gerekecek."

Nehirde Leto'nun bedeninden hızla ayrılan kum alabalıklarının gümüşe benzer görünümleri Idaho'nun gözünün önüne geliverdi birden.

"Solucan'ın dediğini duydum" dedi Siona. "Balıkla Konuşanlar benim değil senin peşinden gideceklermiş."

Idaho, Siaynoq ritüelindeki baştan çıkaran havayı hissetti yine. "Göreceğiz" dedi. Döndü ve Siona'ya baktı. "Ixia'lılar *arafel* yaratamaz dediğinde ne demek istedi?"

"Sen Günlüklerin hepsini okumadın" dedi kadın. Tuono'ya vardığımızda gösteririm sana."

"Ama hu *arafel* ne anlama geliyor?"

"Bu, kutsal hükmün karanlık bulutudur. Eski bir öyküden geliyor, bunların hepsini bendeki günlüklerde bulacaksın."

*

53

Hadi Benotto'nun Dar-es-Balat buluntuları hakkında gizil özetinden pasajlar:

Azınlık raporu ilişiktedir. Dar-es-Balat'tan çıkarılan günlüklerin dikkatle incelenmesi, basılmak üzere düzenlenmesi ve sansürden geçirilmesi yolundaki çoğunluk kararına elbette uyacağız; ama öne sürdüğümüz şeylerin dinlenmesi gerekir. Kutsal Kilise'nin bu konulara ilgisini kabul ediyoruz ve siyasi tehlikeler gözümüzden kaçmış değildir. Rakis'in ve Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Emanetlerinin "boş boş bakan turistler için bir atraksiyon" haline gelmemesi konusunda Kilise'yle aynı düşünceyi paylaşıyoruz.

Ama tüm günlüklerin elimizde bulunduğu, doğruluğunun kanıtlandığı ve dilimize çevrildiği şu anda Atreides Dizaynı net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Atalarımızın tarzlarını anlayabilmek için Bene Gesserit tarafından eğitilmiş bir kadın olarak, açığa çıkardığımız modelleri paylaşmaya doğal bir arzu duyuyorum ki bu, Dune'dan Arrakis'e ve yine Dune'a değil, oradan Rakis'edir.

Tarihin ve bilimin ilgisine karşılık verilmelidir. Günlükler, Duncan Zamanı'ndan, Muhafız İncil'inden kalan kişisel anılar ve biyografiler yığınına yeni ve çok önemli bir ışık tutmaktadır. *Göz* ardı edemeyeceğimiz, bilinen yeminler vardır: "*Idaho'nun Bin Oğlu Üzerine!*" ve "*Siona'nın Dokuz Kızı Üzerine!*" gibi. Sürüp giden Rahibe Cheoeh Kültü, günlüklerde açığa çıkarılanlarla yeni bir önem kazanmıştır. Elbette, Kilise'nin Judas-Nayla karakterizasyonunu da dikkatli bir şekilde yeniden ele almak gerekir.

Biz azınlıkta kalanların, siyasi sansürcülere, Rakis'teki Rezervasyonlarında bulunan zavallı kum solucanlarının bizim

için, Ixia kaptan makinelerine bir alternatif sağlayamayacağı gibi. Kilise kontrolündeki azıcık bir melanjın da Tleilaxu fıçılarındaki ürünler için gerçek bir ticari tehlike olamayacağını da hatırlatmamız gerekiyor. Hayır! Mitlerin, Sözlü Tarihin, Muhafız İncil'inin ve hattâ Bölünmüş Tanrı'nın Kutsal Kitapları'nın Dar-es-Balat'ta bulunan günlüklerle karşılaştırılması gerektiğini öne sürüyoruz. "Saçılma"yla ve Kıtlık Zamanları'yla ilgili tüm tarihsel referanslar ele alınmalı ve yeniden değerlendirilmeli! Korkacak neyimiz var? Hiçbir Ixia makinesi Duncan Idaho'yla Siona'nın torunları olan bizlerin yaptığını yapamaz. Kaç evrende çoğaldık? Bunu hiç kimse tahmin edemez. Kimse asla bilemeyecek bunu. Kilise ara sıra peydahlanan peygamberlerden mi korkuyor? Hayalperestlerin bizi göremeyeceği gibi, vereceğimiz kararları da önceden tahmin edemeyeceğini biliyoruz. Hiçbir ölüm tüm insanoğlunu götüremez. Biz azınlıktakiler, söylediklerimiz dinlenmeden, arkadaşlarımıza katılmak zorunda mıyız? İnsanlığın ilk özünü hiçbir şeyden haberdar olmaksızın, bilgi edinmeksizin mi terk etmemiz gerekiyor? Eğer çoğunluk bizi dışarıya atarsa bizim bir daha asla bulunamayacağımız bilinmeli!

Biz, terk etmek istemiyoruz. Biz, kumun içindeki o inciler tarafından burada tutulduk. Kilise'nin bu incileri "anlayışın güneşi" gibi görmesi karşısında büyülendik. Elbette, aklı başında hiçbir insan günlüklerin bu konudaki ifşaatlarından kaçamaz. Arkeolojinin, geçici olduğu kesin, ama çok da önemli olan kullanımı tarihe karışmalı artık! II. Leto'nun günlüklerini gizlediği ilkel makine nasıl bize ancak makinelerimizin evrimini gösterebiliyorsa. çok eskiden kalma bilincin bize hitap etmesine de aynı şekilde izin verilmelidir. Günlüklerin yer aldığı o bilinç incileri'yle iletişim kurma girişimlerinden vazgeçmemiz hem tarihsel doğruluğa hem de bilime karşı bir suç olacaktır. II. Leto, sonsuz düşlerinde yok olup gitmiş midir yoksa günümüzde yeniden uyandırılıp tarihsel doğruluğun bir deposu olarak bilincine kavuşturulabilir mi? Kutsal Kilise gerçekten nasıl olur da korkar?

Azınlık olarak, tarihçilerin o sese, ta başlangıçlarımızdan beri kulak vermesi gerektiğinden kuşkumuz yok. Eğer bunlar sadece günlükse dinlemeliyiz. Gelecekte de, en azından o günlükler geçmişimizde gizli kaldığı sürece dinlemeliyiz. O sayfalarda henüz keşfedilecek şeyler hakkında kehanette bulunmaya çalışmayacağız. Onların keşfedilmesi gerektiğini söylüyoruz sadece. En önemli mirasımıza nasıl sırtımızı dönebiliriz? Şair Lon Bramlis in dediği gibi: "Biz, sürprizler pınarıyız!"

%

[1] *Şifalı bitkilerden anlayan kişi. (ç.n.)*

[2] *3,26 ışık yılı tutarında mesafe ölçüsü, (ç.n.)*

[3] *Canlıların bedeninden çıkan, insanların duymadığı kokular, (ç.n.)*

[4] *Birleşik Namuslu Terakkiperver Tüccarlar anlamında, (ç.n.)*

[5] *Hawaii'de kol hareketleriyle yapılan ve bir anlam taşıyan dans. (ç.n.)*

[6] *Katolik inancına göre kutsal ekmek İsa'nın eti. şarap da kanıdır, (ç.n.)*

[7] *Kutsal Kitap'ta adı geçen, suaygırına benzer bir hayvan.*

[8] *Ağızdan ateş püskürten bir canavar (ç.n.)*

[9] *Lat. Ölüm döşeğindeki (ç.n.)*

[10] *Platon'a göre dünyayı yaratan şey. (ç.n)*